THE NUMBER ONE BESTSELLER

CHRIS CARTER

IT BEGINS WITH FEAR

GENESIS

A ROBERT HUNTER THRILLER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CHRIS CARTER

GENESIS

SIMON &
SCHUSTER

London · New York · Sydney · Toronto · New Delhi

Adanmışlık

Bu romanı, her gün zihinsel sağlık sorunlarıyla mücadele eden, en zorlu mücadelelerden biriyle, kendi zihinlerimize karşı... kimsenin görmediği bir karanlığa karşı mücadele eden hepimize ithaf etmek istiyorum.

Lütfen ringde kalın.
Bu mücadele, mücadeleye değer.
Bu hayat yaşamaya değer.
O mutlu anlar bulunmaya değer. Hata
yapma hakkımızı hak ediyoruz.
Tekrar deneme hakkımızı hak ediyoruz.
Burada olmayı hak ediyoruz.
Lütfen pes etmeyin.

Bir

Taksi şoförü, oldukça sarhoş olan Melissa Hawthorne'un gümüş renkli Mazda 3'ün arka kapısını açıp beceriksizce evinin önündeki kaldırıma çıkmasını endişeli gözlerle izledi. Bir Pazar sabahı saat gece yarısına geliyordu ve Melissa akşam 9'dan beri içiyordu. önceki gece. Genelde çok fazla içmezdi. Genelde o kadar da sarhoş olmazdı ama en yakın arkadaşının yirmi sekizinci doğum günü, tarihi bir binanın çatısında yer alan, çok rahat bir South Beach havasına sahip, havuz kenarındaki kokteyl salonu Broken Shaker'da kutlanıyordu. Los Angeles Şehir Merkezindeki eşsiz Freehand Oteli. Melissa, meyveli kokteyllerin ardından Jägerbomb'ların oldukça ölümcül bir kombinasyon oluşturduğunu öğrenmişti. Harika vakit geçirmiş olmasına rağmen, uyandığında başına geleceğini bildiği devasa akşamdan kalma halini sabırsızlıkla beklemiyordu.

"Kapı..." diye seslendi şoför. 'Lütfen kapıyı kapatır mısınız?' 'Ah, evet. Özür dilerim!' Melissa, kalçasıyla Mazda'nın arka kapısını itmeden önce dengesiz bir sesle cevap verdi. Bu çaba hantaldı ve kapının düzgün kapanmasını sağlayacak kadar güçlü değildi.

"Hayır, kapanmadı" diye duyurdu sürücü yüzünü buruşturarak.

Melissa sürücüye aptalca gülümsedi ve ikinci kez denedi ama kapıyı hızlıca çarpmak yerine kapıyı tekrar tamamen açtı ve itme hareketini tekrarladı, bu sefer öncekinden daha az güçle. 'Ayyy!'

"Sorun değil" dedi sürücü başını sallayarak. 'Yapacağım. Endişelenmeyin.' Sürücü taksiden inip arabanın etrafında dönerken, Melissa yavaşça ön kapısına doğru tökezledi, burada evinin anahtarlarını bulmaya çalışmak ve doğru anahtarı anahtar deliğine doğru şekilde sokmayı başarmak arasında kaldı. iki buçuk dakikanın en iyi kısmını harcadım.

Sonunda içeri girdiğinde kapıyı arkasından kapattı, kendine bir bardak su doldurdu ve evin arka tarafındaki yatak odasına doğru ilerledi. Çantasını

komodinin üzerine bıraktı ve sonunda yatağa girmeden önce hızlı bir duş aldı. Bunu yaparken de cep telefonunu kontrol etti. Saat 02.28'di.

Mesaj yok.

Melissa biraz hayal kırıklığına uğradığını kendine itiraf etmeseydi yalan söylemiş olurdu. Broken Shaker kokteyl salonunda oldukça çekici bulduğu biriyle tanışmıştı. Adı Mark'tı ve birkaç kokteyl, birkaç içki ve bolca kahkahadan sonra telefon numaralarını değiştirmişlerdi.

Barda, ayrılmadan hemen önce Mark, Melissa'ya kendisiyle birlikte gelmesini isteyip istemediğini sormuştu. Melissa baştan çıkarılmıştı. Çok cazip. İki yıllık erkek arkadaşını birlikte çalıştığı biriyle aldatırken yakaladıktan sonra yatağını kimseyle paylaşmayalı altı aydan fazla olmuştu. Ancak kendini ne kadar sarhoş hissetmiş olmasına ve Mark'tan ne kadar etkilenmiş olmasına rağmen Melissa çok istekli görünmek istememişti; onun kitabında, birini ilk gece yatağa götürmek hiçbir zaman hoş bir görüntü değildi.

"Belki bir dahaki sefere," diye yanıtlamış, Mark'a güven veren bir gülümseme göndermişti. Melissa gizlice onun yatmadan önce ona mesaj atacağını umuyordu. Abartılı bir şey yok. Belki sadece 'Umarım eve sağ salim dönmüşsündür' mesajı ya da basit bir 'Bu gece seninle tanışmak güzeldi'. Adamın hâlâ onu düşündüğünü anlamasını sağlayacak bir şey. Mark, geleneksel "mesajlaşmadan önce en azından çarşambaya kadar bekleme" oyununu oynayan bir tipe benzemiyordu. 2:30.

Mesaj yok. Cevapsız çağrı yok.

Kendi kendine, 'Mel, bu konuda çok fazla şey anlamıyorsun' dedi. 'Bu senin ilk rodeonun değil, hatırladın mı? Yarın sana mesaj atacak.'

Telefonunu bıraktı, ışıkları kapattı ve başını yastıklarına gömdü ama tam uykuya dalmak üzereyken, komodinin üzerindeki telefonunun titrediğini ve ardından yeni bir kısa mesaj bildiren belirgin bip sesini duydu. Gözlerini kırpıştırarak uyandı, kendinden emin bir şekilde gülümsedi ve ona uzandı.

Partide eğlendin mi?

Melisa'nın gülümsemesi aydınlandı.

Elbette yaptım. Melissa cep telefonuna iki parmağıyla da yazabilenlerdendi. Ve bunda çok hızlıydı. *Yaptın mı?*

partide değildim

Melissa bu cevap karşısında kaşlarını çattı. Hâlâ biraz sarhoş hissediyordu ve mesajın Mark'tan gelmesini bekliyordu ama isme bakmamıştı. 'Bilinmiyor.'

Gülümsemesi dudaklarından silindi.

Bu kim? hızla geri yazdı. *Telefonum numaranızı tanımadı.* Yanıtın geri gelmesi yaklaşık on beş saniye sürdü.

Ah, telefonun numaramı tanımıyor. Kesinlikle kişileriniz arasında değilim.

Melissa yatağın başlığına oturdu, başucu lambasına uzandı ve onu yaktı.

Peki sen kimsin? geri yazdı. *Ve eğer bağlantılarımda değilsen, uyuşukluğumu*

nasıl elde ettin?

Ben kimim? Peki... senin için bir Akıl Hocası olacağım Melissa. Bir nevi öğretmen. Melissa'nın alnı şüpheyle kasıldı. Beklediği cevap tam olarak bu değildi. *Akıl hocası mı?* geri yazdı.

Bu doğru. Ben eğitiyorum. öğretiyorum. Ve bunların hepsi büyük bir dersin parçası Melissa. İşte o zaman Melissa'ya para düştü. Mark'ın ona lise öğretmeni olduğunu söylediğini hatırladı. Eğer doğru hatırlıyorsa cebir öğretiyordu.

"Ah, anlıyorum," dedi yüksek sesle, kendi kendine başını sallayarak. Mark, telefonunun onun numarasını tanımaması için arayan kimliğini kapatmış olmalıydı ve bu da oydu, muhtemelen hâlâ yarı sarhoştu ve çekici, komik, gizemli veya başka bir şey olmaya çalışıyordu.

*Sevimli*diye düşündü. *Ama umarım sadece benden birkaç çıplak fotoğraf istemek için komik olmaya çalışmıyordur*.

Melissa kendini yorgun hissetse de, en azından bir süreliğine de olsa onu şımartmaya karar verdi. *Bir ders, değil mi?* geri mesaj attı. *Bana bir şey öğreteceksin, değil mi? Peki bana ne öğreteceksin?*

Melissa'nın telefonunun bip sesi çıkarması ve titreyerek cevap vermesi uzun sürmedi. *İlk ders Melissa korkuyla ilgili olacak.*

Mesaj karşısında Melissa'nın gözleri kısıldı.

“Korku mu?” diye sordu kendi kendine.

Bu otomatik olarak düzeltilen bir kelime değişimi miydi? Başka bir şey mi yazmak istiyordu? Mesajın hemen ardından ikinci bir mesaj geldi.

O zaman sana acıyı öğreteceğim...

Melissa'nın gözleri kaşlarını çatmaya dönüştü.

Ve yine üçüncü bir mesaj.

Ve sonunda bu ikisinin gerçekte ne anlama geldiğini anladığında sana ölümü öğreteceğim Melissa.

Melissa'nın gözleri ekranındaki kelimeler karşısında şaşkınlık ve tiksintiyle büyüdü. Eğer bu gerçekten Mark'sa, oldukça korkunç bir mizah anlayışı vardı.

Ne oluyor be? geri yazdı. *Mark, sen misin? Bu hiç de komik değil. Aslında bu oldukça rahatsız edici. Gecenin bu saatinde daha da fazla. Sen sarhoşsun. Yatmak.*

Cevap birkaç dakika sonra geldi.

İşaret? Mark kim? Şu anda siktiğin kişi bu mu, Melissa? “Ne?” Melissa nefesi kesildi, başı hafifçe geriye doğru çekildi.

Hayır bu Mark olamazdı. Artık bundan oldukça emindi. Kokteyl salonunda Mark tatlı, kibar, zeki ve oldukça komik bir kişi olarak karşımıza çıkmıştı. Bu hiç de ona benzemiyordu, sarhoş olsun ya da olmasın. Melissa'nın canı sıkılmıştı.

Dinlemek, hızla yazdı. *Kim olursa olsun, bu çok kabaydı. şu an numaranı engelliyorum*.

Beklemek... Cevap neredeyse anında geldi.

Melisa durakladı.

Gerçekten bilmeniz gereken bir şey var.

Çocuğunun özür dilemesini bekleyen bir anne gibi telefonunun ekranına baktı. *Siz hala orada mısınız?*

Evet buradayım. Bekliyorum. Bilmem gereken şey nedir?

Melissa'nın aldığı bir sonraki mesajda kelimeler yerine dört Emoji vardı. İlki bir ayınkiydi. İkincisi, bir arabanın. Üçüncüsü, bir kapı. Ve sonuncusu bir eve aitti.

Melissa omuz silkmeden önce başını telefonuna salladı.

'Bu da ne demek oluyor?' Kelimeleri yazarken söylüyordu.

Bu şu anlama geliyor, Melissa, bu gece küçük partiden dönüp taksiden indikten sonra... yaklaşık yarım saat önce... ön kapını kilitlemeyi unuttun.

Melissa bu sözleri okurken ensesinde bir korku ürpertisinin öptüğünü hissetti ve içgüdüsel olarak endişeli gözleri yatak odasının kapısına doğru fırladı. Beyninin rasyonel kısmı ona "Bu aptalca bir şaka mıydı?" diye sormaya çalıştı. Belki.

Ama eğer öyleyse, sonraki iki soru onu gerçekten endişelendiriyordu.

Bu kadar nahoş bir şaka yapabileceğini kim biliyordu? "Hiç kimse" diye tamamladı.

Ve - hepsinden kötüsü - yarım saat önce taksiden tökezleyerek çıkıp evine girdiğini kim bilebilirdi ki? Zaman çerçevesi bir tahmin olamayacak kadar doğruydu.

Bu taksi şoförü müydü?

HAYIR diye düşündü Melissa, bu fikirden hemen vazgeçerek. *Bu olamazdı*. Bunu takip eden an tereddütlerle doluydu ama çok uzun sürmedi çünkü başka bir mesajla kesintiye uğradı.

Ama sorun değil Melissa. Merak etme. Ön kapını senin için kilitledim. Melisa ne yapacağını tam olarak bilmiyordu. Cevap vermeli mi? Kişiyi engellemeli mi? Gidip ön kapısını kontrol etmeli mi? Polisi mi yoksa başka birini mi aramalı? Ne?

Ding, ding. Yeni bir mesaj

İşte, bir göz at.

Bu kez mesaja sekiz saniyelik bir video klip eşlik etti. Melissa merakına galip gelmeden önce bir anlığına tereddüt etti. Eke dokundu ve video klip hemen ekranında oynatılmaya başladı. Bu, ön kapısının iç kısmındaki anahtar deliğinden sarkan ev anahtarlarının gösterilmesiyle başladı. Bir saniye sonra eldivenli bir el belirdi. Anahtarlara uzandı ve onları kilitten çıkarmadan önce kapıyı kilitlemek için çevirdi.

Melissa kendi kendine "Ne oluyor?" diye mırıldandı ama video henüz bitmemişti. Anahtarlar kilitten çıkarıldığında, kamera doğrudan mutfağına ve

meyve kasesinin yanındaki tezgahtaki dijital saate geçti. Saat 2:24'ü gösteriyordu.

Melissa'nın gözleri telefon ekranının sol üst köşesine kaydı - on dört dakika önce sabah 2:38. Bu, video çekildiğinde duşta olduğu anlamına geliyordu.

Video bitmeden hemen önce gönderen mikrofona bir şeyler fısıldadı ama bu ses Melissa'nın ne söylendiğini anlamasına yetecek kadar yüksek değildi. Videoyu hemen birkaç saniye geri sardı, cep telefonunun sesini açtı ve kulağına götürdü ama ne söylendiğini hiç duyamadı.

Melissa telefonunu kulağına götürürken başını her zaman aralık bıraktığı yatak odasının kapısına doğru hafifçe sağa doğru eğdi. İşte o zaman nihayet evinde yalnız olmadığını fark etti. Koridorun karanlığında, yatak odası kapısı ile kapı çerçevesi arasındaki boşlukta gizlenmiş, kendisine gülümseyen bir yüz gördü.

İki

Uzun boylu, zeytin tenli kadın, yeni konuğu karşılamak için kapıyı açarken, "Merhaba," dedi. 'Sen Robert olmalısın.'

LAPD'nin Aşırı Şiddetli Suçlar Biriminden Dedektif Robert Hunter biraz şaşırmıştı ama ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. Bunun yerine başını sallayarak kibarca gülümsedi.

'Öyleyim, evet.'

Kadının simsiyah saçları omuzlarının çok ötesine düşüyordu ve yoğun altın kahverengi gözlerine mükemmel bir şekilde iltifat ediyordu. Genç yüzünün narin özellikleri, her konuştuğunda ortaya çıkan, her yanağında birer tane olmak üzere çok çekici iki gamzeyle daha da vurgulanıyordu.

"Ben Denise," dedi, gülümsemesine karşılık verdi ve mükemmel manikürlü elini uzatarak, tırnaklarının rujuyla uyumlu koyu kırmızı renkte parladığını gösterdi. 'Ben Anna'nın eski bir arkadaşıyım.'

Hunter onun elini tutarak, "Tanıştığımıza memnun oldum," diye yanıtladı.

Denise beyaz spor ayakkabılar ve sol dizinde doğal bir yırtık olan soluk mavi kot pantolonun içine sokulmuş beyaz bir tişört giymişti. Boynundaki gümüş zincirde küçük ama çok detaylı bir anatomik kalp asılıydı.

Hunter'ın UVC Birimi'ndeki ortağı Dedektif Carlos Garcia, Denise'in arkasında uzun ve koyu renkli bir önlükle belirirken, "İşte buradasınız" dedi. Göğsünde büyük beyaz harflerle 'Şef'i öp' yazıyordu.

Hunter, "Yapmamayı tercih ederim" yorumunu yaptı ve bu sözlere başını salladı.

Garcia kıkırdadı. "Anna'dan bir hediye" diye açıkladı. 'Sanki bunu tahmin edemezdin.'

Denise, Hunter'a, "Bunu senin için alayım mı?" diye sordu, çoktan elindeki alışveriş çantasına uzanmıştı. Yanaklarındaki gamzeler aynı hızla ortaya çıktı ve sonra söndü.

“Elbette.” Çantayı ona uzattı. 'Teşekkür ederim.'

Garcia, sağ elindeki ızgara spatulasıyla Hunter'a içeriyi işaret ederek, "İçeri gel dostum," dedi.

Denise eve girmeden önce, "Bunu mutfağa koyacağım" dedi.

Hunter ortağının küçük giriş lobisine adım atıp kapıyı arkasından kapatırken Garcia, "Mükemmel zamanlama" dedi. 'İlk parti picanha mangaldan yeni çıktı. Anna şimdi onu dilimliyor.”

Picanha, Brezilya'nın en popüler sığır eti kesimiydi. Neredeyse mükemmel ebru ve yumuşaklığı nedeniyle birçok kişi tarafından mükemmel bir barbekü ızgara bifteği olarak kabul edildi. Hunter, birkaç yıl önce Garcia'nın onu evindeki barbeküye ilk davet edinceye kadar bunu hiç duymamıştı.

Brezilya'da doğan ama anne ve babasının evlilikleri bozulunca on yaş küçükken ülkeyi terk eden Garcia, barbekü yapma becerisini babasından almıştı ve doğruyu söylemek gerekirse bu konuda harikaydı.

Garcia, Hunter'a başını sallayarak, "Herkes dışarıda," diye bilgi verdi. 'Devam edin. Mutfaktan bir şeyler almam gerekiyor. Orada görüşürüz.' Hunter pek utangaç değildi ama aynı zamanda özellikle sosyal toplantılar söz konusu olduğunda en dışa dönük insanlardan da değildi.

Hunter dışarı çıkıp arka bahçeye adım atar atmaz Anna, "Robert," diye seslendi.

Garcia lisedeki sevgilisiyle mezuniyetlerinden hemen sonra evlenmişti. Her zaman iyimser, tamamen destekleyici ve mızrak gibi keskin olan Anna, aynı zamanda Garcia'nın tanıştığı en tatlı kadındı. Alışılmışın dışında olmasına rağmen güzelliği büyüleyiciydi.

Anna, dudaklarını ayıran parlak bir gülümsemeyle Hunter'ın yanına yürüdü ve onun yanaklarından birer öpücük verdi. Kısa siyah saçları, güneş gözlüklerinin gözlerinden başına ve sonra tekrar gözlerine doğru hareket etmesinden dolayı biraz darmadağınıktı. Hunter dışarı çıktığında onları kafasına doğru hareket ettirmişti.

'Sen başardın' dedi.

Hunter onun şaşkınlığı karşısında kaşlarını çattı. 'Her zaman öyle değil miyim?'

Anna güldü. 'Barbekü için yapıyorsun.'

'Beni tekrar kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.'

'Her zaman bir zevk Robert, bunu biliyorsun ama gel, seni tanımadıklarınla tanıştırayım.'

Üç kişi daha yuvarlak bir veranda masasının etrafında rahatça oturuyordu. Dördüncü bir kişi, Garcia'nın kendi inşa ettiği etkileyici tuğla barbekünün

yanında duruyordu.

Anna, uzun ve zayıf bir adamı işaret ederek, "Bu Martin," dedi. Yanında oturan kadından birkaç yaş daha yaşlı görünüyordu. Anna, "Ve ortağı Charlotte," diye devam etti.

Hunter, "Tanıştığımıza memnun oldum" dedi ve ellerini sıktı. “Ben Robert.” “Paulo'yu hatırlıyorsun değil mi?” diye devam etti Anna, barbekünün yanında duran ve sosisleri ters çeviren kişiyi işaret ederek. “Onunla en son buraya geldiğinde tanışmıştın.”

'Evet, elbette yaptık.' dedi Paulo, dönüp Hunter'ı bir baş hareketi ve parlak bir gülümsemeyle selamladı. 'Hey dostum, nasılsın?'

'Ben iyiyim. Kendin?'

Paulo, "Harika bir performans sergiliyorum" diye yanıtladı; Brezilya aksanı hâlâ oldukça belirgindi. 'Bu sosislerden bazılarını denemelisin. Arjantinli chorizo. O kadar iyi ki tüyleriniz diken diken oluyor.'

Anna, Charlotte'un solunda oturan çocukluk arkadaşını başıyla işaret ederek, "Ve tabii ki Denise'le tanıştın," dedi.

'Bende var. Evet.'

Denise bir kez daha Hunter'a gülümsedi ama bu kez gülümsemeye hafif bir göz kırpma eşlik etti.

Anna boş bir koltuğu işaret ederek, "Başlaman için sana bir tabak ve biraz pikanha getireyim" dedi. ‘İçecekler mutfakta.’

Hunter grubun geri kalanına seslenmeden önce, "Çok teşekkür ederim Anna," dedi. 'Herkese içecek takviyesi yaptırabilir miyim?'

Martin, kendisinin ve Charlotte'un masadaki bira kutularını işaret ederek, "İyiyiz, teşekkürler" dedi.

Paulo, elinde sosis dolu bir tabakla masaya dönerek, "Ben de iyiyim, teşekkürler" dedi.

“Anna?” diye sordu Hunter.

‘Teşekkürler Robert ama Carlos orada bana caipirinha yapıyor.’

"Ah, güzel," dedi Hunter, gözlerini tekrar Denise'e dikmeden önce.

"Elbette" diye yanıtladı. 'Eğer sakıncası yoksa."

'Tabii ki değil. Memnuniyetle. Sana ne alabilirim?'

“Kırmızı şarap lütfen.” Hunter'a boş bardağını uzattı.

Hunter dönüp eve tekrar girerken, "Hemen geliyorum" dedi. Hunter mutfak tezgahında üç şişe kırmızı şarapla birlikte birkaç alkollü içki buldu. Garcia bir sürahi caipirinha için limon sıkmayı yeni bitirmişti.

Sürahiyi başıyla işaret ederek, “Bunlardan birini ister misin?” diye sordu. 'Caipirinhalarımın ne kadar iyi olduğunu biliyorsun.'

Hunter yeni bir bardağa ve bir şişe Arjantin Malbec'ine uzanırken, "Evet,"

diye onayladı. ‘Ne kadar öldürücü olduklarını da biliyorum ama belki daha sonra. Sanırım biraz şarapla başlayacağım.'

Garcia kaşlarını ortağına doğru kaldırırken durakladı. "Sanırım diğer bardak... Denise için?"

'Başka kimse içki içmek istemedi.'

Garcia gülümsedi. 'Çok hoş, değil mi?'

"Kim, Denise?"

Garcia kıkırdayıp mutfak tezgahına yaslandı. “Bunun sana hiç yakışmadığını biliyorsun, değil mi?”

“Bana ne uymuyor?” Hunter ikinci kadeh şarabı doldurmayı bitirdi. Garcia onu işaret etti. 'Şu anda tam olarak yaptığın şey Robert. Aptal rolü yapmak. Bu senin tarzın değil ve sen bunda berbatsın, o yüzden bırak şunu.” Hunter iki elinde de birer şarap kadehi tutan Garcia'ya döndü. “O bekar, biliyor musun?” diye ısrar etti Garcia.

'DSÖ?'

“Dışarı çık.” Garcia mutfak kapısını işaret etti.

Dışarıda Hunter Denise'e şarap kadehini uzattı. ‘Malbec iyi mi?’ ‘Mükemmel’ diye yanıtladı ve yanındaki koltuğu işaret etti. “Oturun.” Hunter koltuğa otururken, Garcia elinde taze yapılmış caipirinha sürahisi ve birkaç bardakla dolu bir tepsiyle dışarı çıktı.

Sürahiyi masanın üzerine koyarak, "Sersemlemeye hazır olun" dedi. 'Bu çok güçlü.'

Garcia caipirinhaları doldururken Hunter'ın pantolonunun arka cebindeki iş telefonu çaldı. Uzanıp ekranı kontrol etti. Bilinmeyen Numara.

"Bir saniye kusura bakmayın" dedi ve Anna'nın yüzündeki ifadenin değiştiğini gördü. “Her şey yolunda mı?” diye sordu Garcia, ses tonu artık son derece ciddiydi.

Hunter'ın cevabı, ayağa kalkıp diğer konuklarla arasına biraz mesafe koymadan önce başını çekingen bir şekilde eğmesiydi.

Aramayı yanıtlarken, "Dedektif Hunter" dedi. ‘Aşırı Şiddetli Suçlar Birimi.’*Dedektif Avcısı*Hattın diğer ucundaki ses sertçe karşılık verdi. *'Ben Dedektif William Barnes, LAPD Güneybatı Bölümü'nden. Pazar tatilinizde sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm.'*

Hunter, "Sorun değil" diye yanıtladı. "Size nasıl yardımcı olabilirim Dedektif Barnes?"*Ben gerçekten herkesin zamandan ve evrak işlerinden tasarruf etmesini sağlamaya çalışıyorum.*Hunter bu yanıt karşısında kaşlarını çattı. "Nasıl yani Dedektif?"

'Yaklaşık kırk dakika önce, Leimert Park'taki bir evin içinde bulunan bir cesetle ilgili olarak sevkıyattan bir telefon aldım. Afrikalı Amerikalı kadın. Yirmi dokuz yaşında. Ortağım ve ben yaklaşık yirmi dakika önce buraya geldiğimizde evin önünde hayalet suratlı iki üniformalı memurun durduğunu gördük. İkisi de

*dün geceki öğle yemeğini, kahvaltısını ve muhtemelen akşam yemeğini çoktan kusmuştu.*Kısa bir duraklama oldu. *'Söylemeye çalıştığım şey Dedektif Hunter, bu suç mahalline hangi yönden bakarsanız bakın (ki kimsenin oraya bir dakikadan daha uzun süre bakabileceğini sanmıyorum) bu durum daha da ileri boyutlara varacak.*

Şiddet içeren suçlar. Bundan hiç şüphem yok. Dediğim gibi, herkesi biraz zaman ve evrak işlerinden kurtarmaya çalışıyorum çünkü ne olursa olsun siz burada kalacaksınız.'

Hunter başını hafifçe sallamadan önce nefes verdi. Gözleri hâlâ konuklarla dolu masanın yanında duran Garcia'nınkiyle buluşmak için yerden kalktı. Hunter, "Tam olarak neyin var?" diye sordu.

Dedektif Barnes kıkırdadı. *'Kelimelerin orada olanı anlatabileceğini sanmıyorum Dedektif. Buna inanmak için görmeniz gerekecek.'*

Hunter, "Adres nedir?" diye sordu.

Garcia dudak okuyucu değildi ama kendisi ve Hunter için bu barbekünün bittiğini bilmek için öyle biri olmasına da gerek yoktu.

*'Dedektif Avcısı*Barnes, Hunter'a adresi verdikten sonra dedi. *'Şeytanın var olduğuna inanıyor musun??'*

"Affedersiniz?" Hunter'ın ifadesi alaycı bir ifadeye dönüştü. *'Bunu sormamın nedeni Dedektif Hunter, eğer bunu yapmazsanız buraya geldiğinizde fikrinizi değiştirebilirsiniz..'*

Üç

Çok sayıda bağımsız galeri, müzik mekanı, bar ve hatta bir açık hava müzesi ile Güney Los Angeles'ta bulunan Leimert Park, hem tarihi hem de çağdaş Afro-Amerikan sanatının, müziğinin ve sanatının merkezi olarak biliniyordu. Los Angeles şehrinin kültürü. Uluslararası üne sahip birçok şarkıcı, müzisyen ve sanatçı, kariyerlerine Leimert Park'taki birçok arka sokak kulübü ve tiyatrodan birinde başlamıştı. Mahalle aynı zamanda Garcia'nın Batı Hollywood'daki evinden arabayla sadece yirmi beş dakika uzaklıktaydı.

Hunter, Garcia'yı barbeküsünde kalması konusunda ısrar etmeye çalıştı. Ne de olsa bugün onların izin günüydü ve Garcia'nın evinde misafirleri vardı ama Hunter ortağının iş ahlakının kendisininki kadar katı olduğunu biliyordu ve ikisi de olay yerini incelemek yerine olay yerini yerinde deneyimlemenin önemini anlamıştı. fotoğraflar ve yazılı raporlar aracılığıyla. Hunter, Garcia'nın Anna ve misafirleriyle kalmasını önerdiğinde Garcia'nın yanıtı basit bir 'Sanki' oldu.

Kocasının işinin ne tür bir bağlılık gerektirdiğini her zaman anlayan Anna,

yüzlerindeki 'Çok üzgünüm' ifadesini okurken ona ve Hunter'a nazikçe gülümsedi.

"Gidin, dünyayı herkes için daha güvenli hale getirin çocuklar," dedi, toplayabildiği en cesur ifadeyi takınarak.

Batı Martin Luther King Bulvarı'ndan sola 4. Cadde'ye döndükten sonra Garcia, önünde yanıp sönen polis ışıklarını görene kadar bir buçuk blok daha sürmek zorunda kaldı. Sağdaki koyu gri cepheli eve neredeyse barikat kurmuş olan üç siyah-beyaz LAPD kruvazöründen birinin hemen arkasına park etti.

Söz konusu mülkün etrafını saran bir metre yüksekliğinde tuğla duvar ve kesinlikle biraz restorasyona ihtiyacı olan eski bir ahşap kapı vardı. Duvar güvenlik için değil, tamamen estetik amaçlı oradaydı.

Garcia'nın Honda Civic'inden dışarı çıktıklarında, her iki dedektif de mülkün çevresine çekilmiş siyah ve sarı olay yeri bandının yanında duran üç üniformalı polis memurunun yüzlerindeki huzursuz gerilimi fark etmemek mümkün değildi. O evin içinde gördükleri her ne ise onları açıkça rahatsız etmişti.

Çevre, evin hemen önündeki kaldırım da dahil olmak üzere yola kadar uzanıyordu. Her zaman olduğu gibi, büyük bir meraklı izleyici grubu çoktan çevrenin etrafında toplanmıştı; her biri ellerinde akıllı telefonlarıyla, olay yeri kaseti ve üniformalı polislerden biraz daha heyecan verici bir şeyi yakalamaya hevesliydi.

Hunter ve Garcia, kemerlerine rozetleri takılmış halde kalabalığın arasında zikzaklar çizerek ilerlediler. Sınırın kenarında, memurlardan biri onları selamlayarak başını salladı ve ardından eğilmeleri için bandı kaldırdı. Onlar gelir gelmez açık gri takım elbiseli, uzun boylu, sıska bir adam onlara yaklaştı. Evin ön kapısının yanında durmuş, sanki varoluşun kendisini sorguluyormuş gibi boş boş hiçbir şeye bakmıyordu.

Değerlendiren bakışları iki yeni gelene sabitlendiğinde, "Dedektif Hunter?" diye sordu. Kravatı gevşekti ve yakasının düğmesi açıktı.

Hunter başını salladı.

Garcia güneş gözlüğünü burnunun üzerine düzeltti.

Adam, "Ben Dedektif Barnes," diye duyurdu. “Telefonda konuştuk.”

Hunter, Garcia'yı tanıştırdı ve hepsi el sıkıştı.

“Adli tıp henüz gelmedi mi?” diye sordu Garcia, yakınlarda park edilmiş herhangi bir adli tıp birimi aracını görememişti.

"Telefonda da söylediğim gibi," diye yanıtladı Barnes, "bu olay yerinin her yerinde UVC yazılı." Burada kimsenin ayağına basmak istemedim. Bazı dedektifler bu konuda çok titiz olabiliyor. Ayrıca UVC'nin bir adli tıp ekibini olay yerine normal Cinayet Masasından çok daha hızlı ulaştırabildiğini hepimiz biliyoruz, bu yüzden seni aradım...' Hunter'a başını salladı, '... ve başka kimseyi değil. Bu sizin gösteriniz. İstediğiniz şekilde çalıştırırsınız. Bu sahneye yanlışlıkla

çağrıldım. Yaptığım şey, sosyal medya akbabalarının mesafelerini koruyabilmesi için bir çevre oluşturmaktı." Dönüp kasetin diğer tarafındaki kalabalığa baktı. 'Artık herkes kameraman...
herkes muhabir... herkes eleştirmen.' Barnes onaylamayarak omuz silkti.
'Hiçbirimizin bu zahmete ihtiyacı yok.'

Hunter ve Garcia, Garcia cep telefonuna uzanmadan önce anlayışla karşıladılar. Barnes haklıydı. LAPD Aşırı Şiddetli Suçlar Birimi, belirli talepler söz konusu olduğunda öncelik zincirinin en üstünde yer alıyordu. Garcia hemen LAPD adli tıp birimini aradı.

Barnes, "Kurban Melissa Hawthorne'a benziyor" diye devam etti. 'Yirmi dokuz yaşında, bu adreste ikamet ediyor. Yalnız yaşıyordu." "Öyle mi görünüyor?" diye sordu Garcia.

Barnes başını yana doğru eğdiğinde dudakları ince gerilmişti. 'Burada güvenli oynuyorum çünkü henüz uygun bir test yapılmadı' diye açıkladı. 'Ama içeri girince anlayacaksın. Sadece görerek yapılan yüz tanımlaması kız kardeşi için bile neredeyse imkansız.' Kendini düzeltmek için durakladı. 'Aslında üvey kız kardeşim. Cesedi buldu."

Bu Hunter'ın bir sonraki sorusu olmak üzereydi.

Barnes, köşeli çenesini yola park etmiş LAPD araçlarından birine doğru sallamadan önce nefes verdi.

"Adı Janet Lang" dedi. 'O kruvazörde bir kadın subayla oturuyor. Onu sakinleştirecek bir şey vermeliydik. Histerik bunu tarif etmeye bile yetmez.' Barnes gözleri hüzünlüyken başını salladı. 'Bunu kız kardeşinin son görüntüsü olarak görmek ne büyük bir saçmalık. O kıza çok üzüldüm. Henüz yirmi altı yaşında."

Hunter, Barnes'ın işaret ettiği kruvazöre bakmak için döndü. Pencereden, yüzü avuçlarının içine gömülmüş bir Afrikalı-Amerikalı kadını görebiliyordu. Hunter bu mesafeden bile onun titrediğini görebiliyordu. Yanında oturan, rahatlatıcı elini omzuna koyan bir kadın LAPD memuru vardı.

Barnes, "Kapıdaki memur size galoş ve lateks eldiven sağlayabilir" diye bilgilendirdi. 'Hiçbir şeye dokunulmadı. Sahne olabildiğince yerli yerinde." Saatine baktı. Saat öğleden sonra 2'ye geliyordu. 'Bak, gitmem lazım. Siz gelmeden hemen önce Baldwin Hills'te bir silahlı saldırıyla ilgili bir telefon geldi. Bu daha çok benim departmanım.'

"Tamam" dedi Hunter. 'Yardımınız için teşekkür ederim.'

Barnes yola doğru bir adım attı ama iki UVC dedektifiyle tekrar yüzleşmeden önce durdu.

"Bu konuda iyi şanslar" dedi, bunun kendi soruşturması olmayacağından mutlu olduğunu açıkça belirten bir ses tonuyla. 'Umarım bu orospu çocuğunu yakalarsınız.'

Hunter ve Garcia, Dedektif Barnes'ın olay yeri bandının altına girip yolun karşısına park edilmiş mavi Toyota Camry'ye atlamasını izlediler. O uzaklaşırken, her iki dedektif de eve doğru döndü.

Kiremitli kırma çatısı ve lacivert pencere çerçeveleri olan küçük, tek katlı bir yapıydı. Veranda yoktu. Kare beton levhalardan oluşan kavisli bir geçit, bir metrelik tuğla duvarın yanındaki ahşap kapıdan ön kapıya kadar uzanıyordu. Yürüyüş yolunun çevresinde bakımlı bir çim alan vardı. Garaj yoktu.

Ön kapının neredeyse kapanmasına ve evin önündeki iki büyük pencerenin perdelerinin kapatılmasına rağmen Hunter ve Garcia evin ilk odasındaki ışıkların açık olduğunu kolaylıkla anlayabiliyordu. Ellerinde kimlik belgeleriyle, ön kapıyı koruyan üniformalı memurun yanına yürüdüler; o da, tıpkı Dedektif Barnes'ın söylediği gibi, onlara elastik plastik galoşlar ve lateks eldivenler sağladı.

Hunter kapı koluna uzandığında kalın bıyıklı ve uyumlu favorileri olan kısa boylu ve bodur bir adam olan memur sağına doğru bir adım attı ve İspanyolca bir şeyler okuyarak hızla haç çıkardı.

Ön kapı doğrudan evin mütevazı oturma odasına açılıyordu. Hunter ve Garcia'nın onu görmeden önce yapabildikleri tek şey bir adımdı; oturma odası yerini açık mutfak alanına bırakırken biraz sollarındaydı. Bunu yaparken her iki dedektif de anında durdu.

Garcia güneş gözlüğünü yüzünden çekti; kırpılmayan gözleri neredeyse poker fişi büyüklüğündeydi.

'Aslında ne oluyor?'

Hunter tamamen hareketsiz dururken boğazında rahatsız edici bir düğüm düğümlenmeye başladı.

Garcia, Hunter'a, polis teşkilatında geçirdiğin bunca yıl boyunca, cesetle göz temasını kesmeden, "dedektif olsun ya da olmasın, hiç böyle bir şey gördün mü?" diye sordu.

Hunter'ın yanıtı basit bir fısıltı şeklinde
geldi. 'HAYIR.'

Dört

Melissa Hawthorne'un oturma odası hem büyüklük hem de mobilya açısından mütevazı bir odaydı. Dikdörtgen şeklindeki odada üç kişilik, kırmızı kumaştan bir kanepe ve kuzey duvarından sarkan orta büyüklükte bir düz ekran televizyonun karşısında birbirine uymayan iki koltuk vardı. Yerde, yıpranmış bir tüylü halı ve cam bir sehpa odanın ortasındaydı. Giriş kapısının solunda bulunan mutfak küçük ama iyi donanımlıydı; modern bir bulaşık makinesi ve çift fırınlı

beş gözlü bir ocak vardı. Oturma odasındaki duvarlar, boyutları farklı olan renkli çerçeveli baskılarla süslenmişti. Sahte çiçeklerle dolu birkaç vazo odaya sakin ve ev hissi veriyordu ama şüphesiz bu açık plan oturma/mutfak alanının ana özellikleri, birbirine paralel uzanan iki kalın ahşap kirişti. kafalar tavandan yaklaşık bir ayak kadar yüksekte. Ve burası katilin kurbanın çıplak bedenini bıraktığı yerdi. Mutfağa en yakın kirişe asılı.

Bu Hunter ya da Garcia'nın bir kurbanın tavandan sarktığı bir suç mahalline ilk gidişi değildi ama her ikisinin de tüylerini diken diken eden şey cesedin boynundan sarkmamasıydı.

Katil kirişin üzerine atılan bir tırmanma ipi kullanmıştı. İpin bir ucunda, üçlü düğümle yerine sabitlenmeden önce ocağın önünden geçen kalın metal sapın etrafına birkaç kez dolanmıştı. Diğer uca, katil paslanmaz çelikten, ekstra büyük bir köpekbalığı kancası takmıştı ve bu, olayların çılgınlıktan tamamen çılgınlığa dönüştüğü noktaydı çünkü ceset, sanki kurban değerli bir balıkmış gibi ağzından sarkıyordu.

Kanca, kurbanın çenesinin alt tarafını tamamen delmiş, deriyi ve kasları vahşice parçalamış, atardamarları ve sinirleri parçalamış, ardından ağızdan çıkıp çene kemiği yoluyla vücudu yerden yaklaşık yarım metre yüksekte asılı bırakmıştı. Bu yüzden Dedektif
Barnes, yalnızca görerek yapılan yüz tanımlamasının neredeyse imkansız
olduğunu söylemişti.

Sadece alt çenesi tarafından havada asılı kalmak, kurbanın kafasını geriye doğru iterek tavana ve ağzından çıkan tırmanma ipine bakıyormuş gibi görünmesine neden oldu. Ufak tefek ve ince bir Afro-Amerikalı kadındı ve tek seferde yüz yirmi pounddan fazla ağırlığa sahip olamazdı, ancak bu yine de çene kemiğinin tamamen yerinden çıkmasına neden olacak kadar fazla ağırlık baskısı oluşturuyordu. Alt çene eklemlerinin her ikisinin de kafatasından koptuğunu, bağların, sinirlerin, tendonların ve kasların parçalanıp yırtıldığını ve çene kemiğinin korkunç bir şekilde ileri ve çizginin dışına çıkmasına neden olduğunu açıkça görmek için doktor olmaya gerek yoktu. kafasının geri kalanıyla birlikte. Çenesi artık burnunun beş santim kadar ilerisindeydi.

Açık ağzından ve çenesinin altındaki yaradan kan boynundan, gövdesinden ve bacaklarından aşağı akarak yerde, ayaklarının hemen altında çirkin ve yapışkan bir kan havuzu oluşturmuştu. Yüzü de tamamen kan sıçramalarıyla kaplıydı.

Dövüşmesini ve ipe uzanmasını önlemek için elleri arkadan bağlanmıştı, bu da Hunter'ın midesinin bulanmasına neden olmuştu çünkü katil onu yerden kaldırmak için ipi çektiğinde bu onun hala hayatta olduğunu gösteriyordu.

Bu delilik yaşanırken hâlâ hayatta olduğunun ikinci göstergesi, yüzündeki ve boynundaki şişlikti. Sanki biri boğazına küçük bir balon sokup şişirmiş gibiydi. Çenesinden sarkması nedeniyle oluşan ağırlık baskısı ile birleşen şişlik, yüzünün

alt yarısındaki deri ve etin o kadar gerildiği ve özellikle köşelerden yırtılmaya başladığı anlamına geliyordu. ağzından.

“Neden birine böyle bir şey yapsın?” diye sordu Garcia, uzun süredir tuttuğu nefesini nihayet bırakarak. “Bu çok iğrenç.” Bu kadar anlamsız bir şeye anlam vermeye çalışırken başını salladı. 'Bu... saf kötülük.'

Çevreyi incelemeye başlayan Hunter'ın bakışları sonunda cesetten ayrıldı. O da üzgün ve yorgun bir nefes bıraktı.

"Sorun da bu, Carlos," diye yanıtladı, mutfağa ulaşmak için soluna doğru birkaç adım atarak.

Garcia diğer tarafa, oturma odasına doğru yürüdü. Odanın geri kalanını incelemeye çalışsa da kurbanla göz temasını kesmekte zorlanıyordu. Hunter, "Bu durum hasta olmanın ötesine geçiyor," diye devam etti. 'Kötü olmanın çok ötesinde. Birisi ancak tüm bu hareketin bir anlamı olsaydı, başka birine böyle bir şey yapmaya zaman ayırırdı.' Ocağa ulaştı ve fırının sapının etrafına düğümlenen tırmanma halatını incelemeye başladı. 'Bir nedenden dolayı bu şekilde öldürüldü... ve bu neden... çok özel bir şey olmalı... çok kişisel.' Hunter gözlerini ocaktan alıp ip boyunca kurbanın ağzındaki oltaya doğru hareket ettirdi. Çenesinden geçip ağzından çıkan kanca, alt dişlerinden birkaçını da çatlatıp kırmıştı.

"Bütün bu sahne," dedi Hunter. 'Cinayet, sahneleme, dekorlar, hepsi... büyük bir titizlikle düşünüldü, hazırlandı ve uygulandı. Aynı zamanda hem tırmanıcı hem de balık tutma meraklısı olmadığı sürece bunlar sıradan ev eşyaları değil Carlos. Katil bunları burada bir çekmecede bulamazdı.'

Garcia oturma odasının diğer tarafına geçti.

Sonuç olarak, "Onları yanında getirirdi" dedi. Hunter başını salladı ve Garcia bunun ne anlama geldiğini tam olarak biliyordu; bu anlık bir saldırı değildi. Bütün bu vahşet bilinçli olarak planlanmıştı. Bu suç mahallindeki her şeyin bir anlamı vardı.

Beş

Tam bir adli tıp ekibinin nihayet eve varmasını beklerken, Hunter ve Garcia mülkün geri kalanını zorla girme işaretleri açısından kontrol etti. Hiçbir şey bulamadılar.

Hiçbir pencere kırılmamıştı ve hiçbirine müdahale edilmemiş gibi görünüyordu. Mutfaktan evin arka tarafındaki küçük avluya açılan kapıyla birlikte ön kapı da sağlam görünüyordu.

Melissa Hawthorne'un yatak odasında çantasını komodinin üzerinde

buldular. İçinde on sekiz dolar nakit bulunan bir çanta, birkaç makyaj malzemesi, ehliyet, bir paket sakız, iki kredi kartı, bir saç fırçası ve birkaç eski alışveriş makbuzu vardı; cep telefonu yoktu. Her çekmeceyi, gardırobundaki her giysinin her cebini ve evde bulabildikleri her çantayı kontrol ettiler; telefon yoktu. Yatağın, kanepenin ve minderlerin altını kontrol ettiler, hâlâ telefon yok. Hunter ve Garcia bunu çok ilginç buldular.

Dr. Susan Slater ön kapıdan içeri girdiğinde, hemen ardından diğer üç adli tıp ajanı da geldi; hepsi beyaz, kapüşonlu tulum giymişti. Gözleri kurbanın ağzından havada asılı kaldığını görünce dördü de donup kaldı. Yıllar boyunca gördükleri tüm deneyimlere ve korkunç vahşete rağmen hepsi şok olmuş görünüyordu.

Ajanların en küçüğü, yanında bulunan alet çantasını yavaşça yere koyarken, "Tanrım!" diye mırıldandı. 'Bu bir olta kancası mı?'

Hunter, "Bu doğru," diye yanıtladı.

Dr. Slater, ekip fotoğrafçısına dönerek, "Hadi hemen tüm bunların fotoğrafını çekelim" dedi.

Genç ajan, gözlüğünü burnunun üzerine ayarlayıp yerdeki kan birikintisinin etrafında dönerek kurbanla yüz yüze gelirken, "Ben her şeyi hallettim" diye yanıtladı.

'Robert, Carlos.' Dr. Slater her iki dedektifi de basit bir kafa hareketiyle selamladı. "Ne zamandır buradasınız?" O da cesede yaklaştı. Dr. Slater tüm Kaliforniya'daki en iyi ve en başarılı adli tıp ajanlarından biriydi. Geçtiğimiz birkaç yılda UVC Birimi için diğer tüm lider ajanlardan daha fazla adli tıp soruşturmasına liderlik etmişti.

Diğer iki ekip üyesi hızla iki güçlü spot ışığını kurmaya başladı.

"Yaklaşık kırk dakika" diye yanıtladı Garcia. 'Ver ya da al.'

"Tek kurban mı?" diye sordu doktor. "Yoksa başkaları da var mı?" Evin geri kalanını işaret etti.

Hunter, "Hayır, işte bu" diye yanıtladı ve ajanların işlerini yapmalarına izin vermek için birkaç adım geri çekildi.

"Başka bir yerde kan var mı?" diye sordu Dr. Slater, kurbanın ağzından çıkan kancayı daha iyi görebilmek için başını eğerek. "Boğuşma işaretleri mi?" "Tam olarak değil" dedi Garcia. "Yatak dağınık, bu da maktulün sabah yatağı yapmadığını, bir ses duyup araştırmaya gittiğinde yatakta olduğunu ya da yataktayken saldırıya uğradığını gösteriyor ama hepsi bu. Bunun dışında başka hiçbir yerde karışıklık yok." Kurbanı işaret etti. "Bu... oldukça garip" dedi doktor, hâlâ olta kancasını ve kurbanın fena halde yerinden çıkmış çenesini incelerken. Bir dakika sonra vücudun geri kalanını yavaşça incelemeye izin verdi. "Zavallı kız." Başını salladı. "Yalnızca yüzündeki ve boynundaki şişliğe bakarak, o kanca çenesine geçirildiğinde hâlâ hayatta olduğunu söyleyebilirim." Durdu ve iki dedektife de baktı. 'Ama bunu zaten biliyordun, değil mi?'

Garcia, "Ellerini arkadan bağlaması için pek bir neden göremiyorum," diye yanıtladı, "eğer onun kavga etmesini engellemek değilse."

Doktor başını sallayarak onayladı.

İki adli tıp ışığını kurmayı bitirdikleri sırada ajanlardan biri, "Işıklar açık" dedi. Bir düğmeye bastı ve oda ultra parlak bir beyazlıkla yandı.

Dr. Slater dikkatle cesedi yuvarladı. 'Ceset tek parça olduğu için şanslıyız.'

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Garcia.

Açıklarken, "Çene kemiği ciddi şekilde yerinden çıkmış" dedi. 'Her iki çene eklemi de tamamen çözülmüş, bu hiç de şaşırtıcı değil, tüm vücudunun yalnızca alt çenesi tarafından havada tutulduğu göz önüne alındığında. Belirgin şişlik, boynun etrafındaki ve yüzünün alt yarısındaki bağların ve kasların da yırtıldığını gösteriyor ve tam burada...' Doktor, kurbanın alt çenesinin kafatasına bağlanması gereken yeri gösterdi. 'Derinin ve etin bir kısmının yırtıldığına dair işaretler görebilirsiniz.'

"Eğer biraz daha ağır olsaydı," dedi Hunter, Dr. Slater'ın ne demek istediğini anlayarak, "belki yaklaşık yirmi kilo kadar daha fazlaydı - çenesinin bu kadar uzun süre dayanmama ihtimali vardı."

'Doğru' dedi doktor. 'Fakat onun düşük kilosunda bile, kasların ve bağların tamamen yırtılmasından, derinin ve etin yırtılmasından o kadar da uzak olmadığımızı söyleyebilirim. Eğer bu zaten gerçekleşmiş olsaydı, vücut baskısı alt çenesinin tamamının yüzünden kopmasına ve vücudunun yere düşmesine neden olacaktı. Hiç şüphe yok ki, burada halihazırda sahip olduğumuzdan çok daha korkunç bir manzara."

Garcia zihinsel görüntü karşısında sindi.

"Sizce katilin asıl niyeti bu muydu?" diye sordu ama hemen teslim olurcasına ellerini kaldırdı. Dr. Slater'ın bunu bilmesinin hiçbir yolu olmadığını biliyordu. 'Üzgünüm. Aptalca bir soru."

"Kim bilir" diye yanıtladı yine de. 'Ama öyle olsaydı beni şaşırtmazdı. ben neyim *olabilmek* Size şunu söyleyeyim, sonunda hepsini bir arada tutan şey, hepimizin bildiği gibi kas ve bağ liflerini sertleştiren sert mortisti. Liflerin sertleşmesi, tüm yırtılma ve kopmalara karşı yeni bir direnç katmanı ekledi.' Kurbanın sol pazusunu hafifçe sıkmak için başparmağını ve işaret parmağını kullandı. 'Ölüm katılığı yolunda. Basketbol sahası tahmini - En az on saattir ölü olduğunu söyleyebilirim. Kesinlikle sabahın erken saatlerinde öldürüldü. Dün gece değil."

Garcia içgüdüsel olarak saatine baktı. Hunter'a, "Dışarıdaki memurlara kapı kapı dolaşmaları talimatını vereceğim" dedi. 'Bu yol ve civardaki birkaç yol olanlar da. Belki birileri sıra dışı bir şey fark etmiştir; bir araç... sokaklarda dolaşan biri... ya dün gece geç saatlerde ya da bu sabahın erken saatlerinde."

Hunter başıyla onayladı.

Fotoğrafçı, 'Bedenle işim bitti' diye duyurdu. ‘Sahne ayrıntılarına geçeceğim.’

Harika, diye yanıtladı Dr. Slater. “Hadi onu indirelim.” Ekibindeki ajanlar arasında bir buçuk metre boyunda duran en uzun boylu ajanla yüzleşmek için döndü. ‘Shaun, Mike ve ben onu tutarken sen onu ipten çıkar.’

Shaun başını salladı ve cesede bakmak için hareket etti.

Hunter, “Yardıma ihtiyacınız var mı?” diye sordu.

'Hayır, iyileşeceğiz' diye yanıtladı doktor.

Hunter ve Garcia yoldan çekilirken, Dr. Slater ve Mike çenesindeki baskıyı hafifletmek için cesedi kaldırdılar. Onlar bunu yaparken Shaun kancaya uzandı.

"Sakin ol Shaun," diye uyardı Dr. Slater onu. 'Kancanın çenesini birden fazla şekilde kırdığına eminim. Kemik kolaylıkla parçalanabilir.' Shaun elinden geldiğince dikkatliydi ve buna rağmen Melissa Hawthorne'u ipten kurtarmak yaklaşık bir buçuk dakikasını aldı. Kanca serbest kaldığında, yaklaşık iki inç karelik bir et parçası kan havuzunun üzerine düştü ve bir kısmı her yöne sıçradı.

"Lanet olsun," dedi Garcia sinerek.

"Bunu paketlemeliyiz" dedi Dr. Slater başını sallayarak. 'Bu onun dili.'

Altı

Hunter ve Garcia, olay yeri ve evin geri kalanının incelenmesi bitene kadar adli tıp ekibiyle birlikte kaldılar. Bundan sonra Hunter, Garcia'nın barbekü partisine dönmek yerine, Melissa Hawthorne'un üvey kız kardeşi Janet Lang'tan mümkün olduğu kadar fazla bilgi almak için dışarı çıktı ve Garcia, üniformalı memurlara kapı kapı soruşturmalarda yardım etmeye devam etti.

Adli tıp evde birkaç parmak izi buldu. İlk setin her odada bulunduğu ve açıkça kurbanın kendisine ait olduğu, yerinde hızlı bir analizin ardından doğrulandı. İkinci set esas olarak oturma odası/mutfak alanında bulundu ve her ne kadar henüz doğrulanmamış olsa da varsayımlar, izlerin, cesedi bulan kişi olan kurbanın küçük kız kardeşi Janet Lang'a ait olduğu yönündeydi.

Adli tıp ayrıca kurbanın yatak odasında ve yatağında yerde bulunan birkaç farklı saç ve lifi de toplamıştı, ancak bunun ve katilin kurbanı mutfağa kaldırmak için kullandığı aksesuarlar dışında başka hiçbir şey bulunamadı. herhangi bir önem taşıdığını düşünüyorlardı.

Ayrıca, kapılarda, ön ve arka tarafta ya da herhangi bir pencerede, hiçbir yerde zorla giriş yapıldığına dair bir belirti bulunmadığını da doğruladılar. Şu ana kadar kapı kapı dolaşmanın oldukça başarısız olduğu ortaya çıktı. Ne cumartesi gecesi ne de pazar sabahının erken saatlerinde, ne yan komşular ne de kurbanın bulunduğu sokaktaki hiç kimse şüpheli gördükleri bir şey veya kimseyi

görmemişti. Yan komşular da yüksek ses duymadıklarını bildirdi. Bir mücadelenin sonucu olabilecek hiçbir çığlık ya da ses yoktu.

Garcia, Hunter'la birlikte arabasına dönerken, "Bu, bu katilin ilk suçu olamaz" dedi. 'Çok temiz... çok ayrıntılı... çok iyi düşünülmüş.'

Hunter durakladı ve yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı. Garcia'ya tam olarak karşı çıkamazdı. Seri katillerin zaman içinde yöntemlerini geliştirme eğiliminde oldukları, kendilerine güvenleri arttıkça bu yöntemlerin de arttığı bilinen bir gerçekti. İlk suçları, cinayet olsun ya da olmasın, biraz özensiz olma eğilimindeydi... çoğu zaman düşüncesizce ve kötü planlanmıştı. Bir katilin "hiç cinayet yok"tan, o evin içinde gördükleri gibi karmaşık ve iyi planlanmış bir şeye geçmesi çok çok nadirdir. Bunun gerçekleşmesi neredeyse her zaman failde ciddi düzeyde tarafsızlığın göstergesiydi.

Geride bırakılan delillerin eksikliği (parmak izleri, DNA, ayak izleri, zorla giriş vb.) o kadar da sürpriz değildi. CSI ve adli tıp temalı o kadar çok film ve TV şovu var ki, herkes bir oturuşta delilleri gizlemenin temellerini öğrenebilir.

Doğru, şu anda bunun bir seri katilin işi olduğunu gösteren hiçbir kanıt yoktu ve hem Hunter hem de Garcia durumun böyle olduğunu çok umuyorlardı ama prensip aynıydı. Olay yerindeki hiçbir şey katilin ilk suçuna benzemiyordu.

Hunter, "Biliyorum," dedi.

Garcia, "Belki de ulusal veri tabanını kontrol etmeliyiz" diye önerdi. 'Cinayetlere benzer bir şey için çapraz referans vermek...' Bunu bir an düşündü. 'Ya da uzaktan bile benzer.'

Hunter onaylayarak başını salladı. 'Sabah ilk iş Araştırmayı yapacağım.'

Yedi

Ertesi sabah saat dokuzda, Los Angeles Bölgesi Tıbbi Muayene Departmanı - Adli Tıp Baş Tıbbi Muayene Uzmanı Dr. Carolyn Hove, uzun ve zorlu bir sürecin sonunda çoktan temizlenmiş ve Otopsi Tiyatrosu Bir'e doğru yola çıkmıştı. Ana adli tabip binasının bodrumunda, parlak bir şekilde aydınlatılmış koridor.

LA İlçesi Tıbbi Muayene Departmanı - Adli Tıp ABD'nin tamamındaki en yoğun adli tabiplerden biriydi ve patologlardan oluşan ekibi her gün yirmi ila kırk arasında otopsi muayenesi yapmasına rağmen, iş yükü özellikle hafta sonları kaçınılmaz olarak birikiyordu. .

Cesetlerin çoğu, LACDC'ye vardıklarında otopsi inceleme kuyruğunun en arkasına eklenecekti, ancak bu kuralın bazı istisnaları vardı. Soruşturma memurları tarafından acil olarak işaretlenen vakalar genellikle diğer bazı vakalara

göre önceliklidir ancak bu öncelik yine de Baş Tıbbi Muayene Uzmanının takdirinde olacaktır. Diğer bir istisna ise LAPD UVC Birimi tarafından yürütülen bir soruşturmaya ait olan yeni gelenler olacaktır. Soruşturmalarının doğası gereği, bunlar diğer departmanların gönderdiği acil vakalardan bile her zaman öncelikliydi ve Melissa Hawthorne'un cesedinin çoktan Otopsi Salonu Bir'e getirilip iki büyük, paslanmaz odadan ikincisine nakledilmesinin nedeni de buydu. -büyük steril odanın ortasında çelik otopsi masaları.

Vücudu açıkta sırtüstü yatıyordu ve kolları gövdesinin yanlarında gevşek bir şekilde duruyordu. Livor mortis, yani ölümden sonra kanın yerçekimi nedeniyle cildin renginin değişmesi, bacaklarının vücudunun geri kalanından önemli ölçüde daha koyu görünmesine neden olmuştu. Cildi mumsu ve lastiksi görünüyordu, bu da onun morga getirildiğini ve ölümünden sadece yirmi dört saat sonra soğuk hava deposunda saklandığını gösteriyordu.

"Vay canına!" dedi Dr. Hove otopsi masasının yanında dururken. 'Bu... kesinlikle farklı bir şey.'

Melissa'nın başı masanın yüzeyine düz bir şekilde uzanmış olmasına rağmen çene kemiğindeki hasar, yüz kasları ve bağlarındaki kopmayla birlikte o kadar şiddetliydi ki çenesi göğsüne dayanıyordu.

Genellikle Dr. Hove'a yardım eden üç asistan patologdan biri olan Nathan Reese, otopsi masasının solunda duruyordu.

'Böyle bir şey nasıl olur?' diye sordu, gözleri vücudun yüzündeki deformasyona odaklanmıştı. 'Yani... birisi o ölene kadar ağzını mı parçaladı?'

Yanındaki kabul dosyasını okuyan Dr. Hove, "Ağzından asılmıştı" dedi. 'Fail bunu yapmak için olta kancası kullanmış.' 'Tanrım!'

"Biliyorum." Dr. Hove kabul dosyasını bıraktı ve eldivenini giydi. 'Sanırım tüm eklemler esnetilmiş, değil mi?'

Ölüm sertliğinin çoktan gelip gittiğinden emin olmak için, otopsi muayenelerinin şu ya da bu nedenle öne alındığı yeni gelenlerle ilgilenirken eklemleri esnetmek normal bir prosedürdü.

"Evet, onu içeri getiren hademe onları esnetmiş. Artık hazırız Doktor.'

'Tamam, hadi başlayalım.'

Nathan muayene masasının hemen üzerinde tavandan sarkan mikrofonu ayarladı ve dijital ses kayıt cihazını açtı. Dr. Hove, tarih ve saati ve ardından atanan vaka numarasını belirterek başladı. Daha sonra, kurbanın boynunu inceleyerek başladığı çok daha ayrıntılı bir dış analize geçmeden önce, vücudun genel durumunu açıklamak için birkaç dakika harcadı.

Boğulma morluğu yok.

Hızlı bir dokunma muayenesi, ne gırtlağın ne de nefes borusunun çökmediğini ortaya çıkardı. Kurbanın boynundaki dil kemiği de herhangi bir şekilde kırılmış gibi görünmüyordu.

Dr. Hove kurbanın göz kapaklarını açmak için başparmağını ve işaret parmağını kullandı. Yönlendirici ışıklı bir büyüteç yardımıyla kurbanın göz küresini dikkatle inceledi. Beklendiği gibi korneası bulanıktı
ve opaktı, ancak doktorun aradığı şey peteşi adı verilen bir olguydu; kurbanın gözleri ve göz kapaklarında nokta nokta olabilecek küçük kırmızı noktalar. Bunlar, birkaç farklı nedenden dolayı vücudun herhangi bir yerinde meydana gelebilen kan damarlarındaki küçük kanamaları işaret ediyordu; ancak gözlerde veya göz kapaklarında görüldüğünde genellikle boğulma veya boğulma ile tutarlı olarak solunum sistemindeki bir tıkanmadan kaynaklanıyordu.

Kurbanın gözleri ve göz kapakları bunlarla noktalanmıştı.

Dr. Hove mikrofona "Ölüm oksijen eksikliğinden kaynaklandı" dedi. 'Bu oksijen eksikliği *Olumsuz* "Zavallı kadın," dedi Nathan başını sallayarak. 'Kimse bu şekilde ölmeyi hak etmiyor.'

Dr. Hove ona yargılayıcı bir bakış attı.

"Biliyorum" dedi eldivenli ellerini kaldırarak. 'Duygusallaşmıyorum doktor. Ben sadece hiçbir insanın bu yola gitmeyi hak etmediğine dair bir gözlem yapıyorum, hepsi bu."

Melissa'nın vücudunun geri kalan kısmının dış muayenesi beş dakika kadar daha sürdü. Başka sürpriz olmadığını ortaya çıkardı.

Daha sonra doktorun vücudun tüm boşluklarını cinsel veya başka türlü saldırganlık belirtileri açısından kontrol etmesi gerekiyordu. Vajinayla başladı.

Her iki üst uyluk da dahil olmak üzere vulvanın etrafındaki deride herhangi bir morluk veya hematom görülmedi; Dr. Hove'u endişelendirecek hiçbir şey yoktu.

Bir sonraki adımı vajinanın iç duvarlarını incelemekti ama o kadar ileri gidemedi.

Duvarları açmak için başparmağını ve işaret parmağını kullanırken durakladı, gözlerini kısarak bir şeye baktı.

Daha iyi bir görüş açısı elde etmek için başını yana eğerek, "Bir dakika bekle" dedi.

Nathan otopsi masasının etrafında yeniden konumlanarak, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

'Emin değilim. Bana bir çift kilitleme forsepsi uzatır mısın lütfen?"
"Spekulumu da ister misin?" diye sordu Nathan, Dr. Hove'a bir çift cerrahi kilitleme forsepsi uzatırken.

Forsepsin ucundan fazlasını vajinaya sokmadan, "Belki bir dakika içinde" diye yanıtladı Dr. Hove. Dijital kayıt yararına, 'İçinde yabancı bir nesne kalmış gibi görünüyor' dedi.

Nathan onun arkasında belinden eğilerek doktorun sağ omzunun üzerinden bakmaya çalıştı. Bunu yaparken elindeki aletin klik sesini duydu. "Anladım" dedi

Dr. Hove, forsepsin tutturduğu şeyi yavaşça çıkarmadan önce.

Cerrahi aletin ucunda, yaklaşık iki inç karelik küçük, şeffaf, kavramalı plastik bir torba güvenli bir şekilde tutulmuştu. Çantanın boş olmadığı açıkça görülüyordu.

“Bunlar uyuşturucu mu?” diye sordu Nathan.

Dr. Hove vücudunu dikleştirdi ve forsepsi ışığa doğru kaldırdı. 'Pek emin değilim.'

Bir kez daha dijital kaydın yararına Dr. Hove neyi nereden aldığını dikte etti.

Nathan neye baktıklarını daha iyi anlamaya çalışarak başını sağa sola eğdi.

Torbayı hâlâ forsepsin ucunda tutan Dr. Hove, onu biraz salladı.

“Görünüşe göre plastik bir torbanın içinde katlanmış bir beyaz kağıt parçası var.” “Küçük bir kağıt zarf olabilir mi?” Nathan yine.

“Sanmıyorum.” Dr. Hove çantaya büyüteciyle baktıktan sonra başını salladı. 'Ama öğrenelim, olur mu?'

Gözlüğü tekrar kulaklığın üzerine koydu, sonra arkasını döndü ve küçük çantayı paslanmaz çelik bir tezgahın üzerine koydu.

Nathan hızla ona katıldı.

Dr. Hove alet tepsisinden ikinci bir çift kilitleme forsepsi çıkardı. Çantanın tutma yerini çekip katlanmış kağıt parçasını içinden çıkarması uzun sürmedi.

Nathan, "Uyuşturucu zarfına benzemiyor" dedi.

Dr. Hove'un gözleri ona kaydı.

“Sadece söylüyorum.” Nathan ona omuz silkti.

Üç kez katlanmış olan kağıt şeridini nihayet açmak için her iki forsepsi de kullanmadan önce, "Hiç de bir zarfa benzemiyor" diye kabul etti. O gibi son katlamayı açınca durakladı.

Nathan, Dr. Hove'un arkasından, "Ne oluyor?" dedi. 'Bu ne anlama geliyor?'

‘Bu, UVC Birimi’ni aramamızın daha iyi olacağı anlamına geliyor.’

Sekiz

Hunter için o pazartesi sabahı Melissa Hawthorne'un evine dönüş yolculuğuyla başladı. Güneş doğmadan oraya varmış.

Adli sirk, gerekli de olsa, orijinal olay mahallinden dünyalar kadar uzakta bir hareket, insan, gürültü ve ışık çılgınlığı sağlıyordu. Hunter olay yerini tek başına, dikkati dağılmadan, ışıklar kapalıyken ve ev Melissa öldürülmeden önceki kadar sessiz ve hareketsizken yürümek istiyordu.

Önseziye, kehanete, durugörüye ya da insanların ona verdiği isme gerçekten inanmıyordu. Ayrıca suç mahallini tek başına tekrar ziyaret ederek orada gerçekte

ne olduğuna dair ani görüntüler elde edeceğine de inanmıyordu. Gerçekten inandığı, var olduğunu bildiği şey kötülüktü... insan türü... Hunter'ın şimdiye kadar gördüğü en aşağılık yollardan biriyle genç bir kadının hayatını elinden almaya yol açabilecek türden bir şey. Ve kötülük bazen arkasında ipuçları bırakırdı.

O sabah Hunter, Melissa Hawthorne'un evinde neredeyse iki saat geçirdi. Bu zamanın çoğu oturma odası/mutfak alanında geçiyordu. Yerdeki kan gölü temizlenmişti ama genç bir kadının hayatının çalındığı yeri tam olarak gösteren bir leke hâlâ duruyordu. Oda artık her olay yerinin ardından gelen özel bir koku da taşıyordu. Çürümenin iğrenç kokusu değildi bu. Bu tamamen farklı bir kokuydu ve Melissa Hawthorne'un cesedi bulunduğunda o aşamaya gelmesine günler kalmıştı. Hayır, bu tuhaf bir kokuydu; kısmen tatlı, kısmen ağır demir ve kısmen dezenfektan maddeler. Olay yeri temizleme ekibi bir kez daha işini iyi yaptı.

Tam Melissa'nın cesedinin bulunduğu yerde, ayakları bir zamanlar kan gölünün olduğu yerin ortasında, kolları iki yanına gömülü halde duruyordu. Hunter tavana baktı ve boynunu artık dayanamayacak hale gelinceye kadar uzattı. Başını birkaç saniye bu pozisyonda tuttu ve ardından alt çenesini de esnetebilmek için çenesini olabildiğince ileri doğru hareket ettirdi. Bunu yaparken dilinin altında bir çekim hissetti ve ardından boğazının sıkıştığını hissetti.

Hunter kendini birkaç saniye bu yeni pozisyonda tuttu ve elinden geldiğince Melissa Hawthorne'un acısını... çaresizliğini... acısını... paniğini... dehşetini... çünkü kimsenin onun için gelmeyeceğini biliyordu. Öleceğini biliyordu.

Birdenbire her iki kolunun derisi tüyleri diken diken oldu ve sanki bir şey midesine delik açmaya çalışıyormuş gibi hissetti.

Ve sanki Hunter bunu hissedebiliyormuş gibi, şeytan oradaydı. Çirkin, görünmez varlığı bir şekilde hâlâ havada asılı duruyor... hâlâ o duvarların içinde gömülü, sanki bir çeşit 'becerebilirsen beni yakala' alayı gibi.

Hunter, bırakmak zorunda kalmadan önce bu pozisyonda bir dakikadan az kaldı. Yerdeki kan lekesinden uzaklaştı ve mutfağa son bir kez baktı.

Kaz eti gitmedi.

Midesindeki çukur bir türlü gitmiyordu.

Doğru, ölüm ve kötülük o evi sonsuza dek lekelemişti ama Hunter'ın ağzında gerçekten kötü bir tat bırakan şey, kişisel olsun ya da olmasın, bu tür bir kötülüğün tek bir dozda çok nadiren geldiğini deneyimlerinden biliyor olmasıydı. Çoğu zaman, acı verme... yeniden öldürme dürtüsü... çok güçlüydü, kontrol altına alınması neredeyse imkansızdı. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Dokuz

LAPD'nin Aşırı Şiddetli Suçlar Birimi ofisi, Soygun Cinayet Bölümü katının en ucunda, Los Angeles Şehir Merkezindeki ünlü Polis İdaresi Binasının içinde bulunuyordu. Hunter, Melissa Hawthorne'un evinden ayrıldıktan yaklaşık yarım saat sonra oraya vardığında, Garcia güney duvarına doğru itilmiş resim panosunun önünde duruyordu. CSI'dan aldıkları son adli tıp fotoğraflarını sabitlemeyi yeni bitirmişti.

"Günaydın" dedi Hunter, ceketini sandalyesinin arkasına koyup bilgisayarını çalıştırırken.

Garcia, "Bunlara ne kadar çok bakarsam," diye yanıtladı, gözleri tahtadan hiç ayrılmıyordu, "o kadar anlamsız geliyorlar."

Hunter yönetim kurulu tarafından Garcia'ya katılmadı. O da masasına oturmadı. Sessizlik içinde, durduğu yerden fotoğraflara baktı. 'Evet' diye devam etti Garcia, 'her cinayetin, özellikle de bizim birimimize atananların özünde anlamsız olduğunu biliyorum, ama suçun kendisinden, saikinden ya da bu tür bir cinayetin işlendiği gerçeğinden bahsetmiyorum. sadizmin kişisel bir mesele olması gerekir. Ben yöntemden bahsediyorum." Gözleri yavaşça bir resimden diğerine geçerken başını salladı. 'Bu katil onu boğmadı, parçalara ayırmadı, içini boşaltmadı, etini bile yemedi. Hayır, onu gerçekten de kendi oturma odasında... bir balık gibi... ağzından asmıştı. "Anlamsız" burada tam olarak yeterli değil.'

Hunter bir şey söyleyemeden LAPD'nin Soygun Cinayet Masası şefi Barbara Blake ofisinin kapısını iterek açtı ve içeri girdi. Her iki dedektifi de tanımadan resim panosuna doğru yürüdü ve Garcia'nın yanında durdu, gözleri fotoğraflara bakıyordu, beyni onları anlamaya çalışıyordu.

"Ne oluyor?" diye mırıldandı kendi kendine.

"Günaydın Kaptan," dedi Garcia, bakışları bir anlığına ona kaydı.

Kaptanın uzun, kumral saçları zarif bir şekilde bükülmüş bir topuz şeklinde şekillendirilmişti. Siyah tüp eteğinin içine özenle sıkıştırılmış beyaz ipek bir bluz ve siyah alçak topuklu ayakkabılar giyiyordu. Makyajı incelikli, profesyonel ve yine de çok kadınsıydı. Zarif küpeleri siyah boncuklu kolyesiyle uyum içindeydi. Sağ elinde bir dava dosyası tutuyordu.

Tekrar Garcia'ya, ardından da Hunter'a bakması birkaç saniyesini daha aldı.

"İnsanlığın nesi var?" dedi, sesi aynı derecede üzgün ve kızgındı. 'Neden? Başka bir insana böyle bir şey yapmanın ne anlamı var?'

Hunter sonunda masasına oturarak, "Çünkü bunun katil için bir anlamı var," diye yanıtladı.

"Ne yapar?" Yüzbaşı Blake itti.

Hunter, bakışları Garcia'ya kaymadan önce, "Hepsi bu, Kaptan," diye yanıtladı. 'Bütün bu anlamsızlık. Bu resimlerde gördüğünüz her şey. Katil için bunların hepsinin bir anlamı var.'

Bir süre daha gözlerinin panoda sergilenen dehşeti incelemesine izin verdi. 'Kurban dahil mi?'

"Özellikle kurban" diye cevap veren Garcia oldu. 'Bu çok yakın ve kişisel, Kaptan... çok samimi.'

"Kişisel mi yani, katil onu özellikle mi istiyordu?" Kaptan, Melissa Hawthorne'un bir fotoğrafını işaret etti. 'Yoksa kurbanın neyi temsil ettiğinden mi bahsediyoruz?'

Hunter sandalyesine yaslandı. 'Bize bunun bir nefret suçu olup olmadığını mı soruyorsunuz?'

Kaptan, tahtayı açıkça işaret ederek, "Öyleyim" diye onayladı. 'Çünkü bana göre bu 'nefret' imgesi... saf nefret... saf cehalet. Çok az insanın yapabileceği türden bir nefret ve cehalet ve bunu yapabilenler arasında da ırk fanatiklerini bir kenara atamam.' Sesini sakinleştirmek için bir nefes alarak durakladı. 'Black Lives Matter hareketinden bu yana, bu ülkedeki ırksal bölünmede pek çok olumlu gelişme yaşandı, ancak aynı zamanda küçük bir grup aşırı aşırı ırkçı da ortaya çıktı.

hemen hemen her yerde. Birçoğu burada, Los Angeles'ta. Bunu ikiniz de biliyorsunuz. Ve bu sorunun aynısı basın tarafından, Emniyet Müdürü tarafından, Belediye Başkanı tarafından ve muhtemelen Kaliforniya Valisi tarafından da sorulacak, bu yüzden size tekrar sormama izin verin çünkü bundan kaçamayacağız - yapın bunun ırkla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?'

"Şu anda hiçbir şey atılamaz Kaptan," diye yanıtladı önce Garcia. 'Şu anda pek bir şey bilmiyoruz. Cinayetinin üzerinden yirmi dört saatten az zaman geçti ama bunun üzerinde çalışıyoruz.'

Yüzbaşı Blake'in dikkati yeniden tahtaya döndü. Birkaç saniye sonra ince işaret parmağı belirli bir fotoğrafı işaret etti. 'Bu ne tür büyük bir olta kancası? Takip edilebilir mi?'

Garcia, "Bu dev bir köpekbalığı kancası" diye yanıtladı. 'Timsahlar için de kullanılır. Paslanmaz çelik. Dokuz yüz poundun üzerindeki ağırlığa dayanabilir." Kaptan, dedektifine bakarken dudaklarını büzdü. 'İnsanlar timsah mı avlıyor?'

'Öyle yapıyorlar.' Hunter, bu sefer.

"Kaliforniya'da mı?" diye meydan okudu.

"İşte bu kadar Kaptan," Garcia yeniden liderliği ele geçirdi. 'Kanca, timsahların yanı sıra köpek balıkları veya ton balığı, kılıç balığı gibi büyük balıklar için de kullanılabilir ve bunlardan burada bolca var.'

"Yani kancanın izini sürmek söz konusu olamaz mı?"

Garcia, "Neredeyse imkansız" diye bilgilendirdi onu. 'Dünyanın herhangi bir

yerindeki herhangi bir balıkçı dükkanından çevrimiçi olarak satın alınabilirdi; eBay aracılığıyla yapılan özel satıştan veya çevrimiçi bulunabilecek birçok özel satış sitesinden bahsetmiyorum bile.'

Yüzbaşı Blake tahtadan bir adım geri çekildi. 'Tamam, peki o kim? Bu kadarını biliyor muyuz?'

Hunter not defterine uzandı.

"Adı Melissa Hawthorne'du," diye okudu. 'Yirmi dokuz yaşında, burada, Los Angeles'ta doğmuş ve Leimert Park'ta ikamet ediyor. Yalnız yaşıyordu ve kuaförd ü. Crenshaw Bulvarı'nda Hues of Curls adında küçük, bağımsız bir kuaförde çalıştı. Aslında yaşadığı yerden o kadar da uzakta değil. Annesi Joanna bir buçuk yıl önce kanserden vefat etti.'

Kaptan, "Peki ya babası?" diye sordu.

Hunter ona, "Biyolojik babası en başından beri konunun dışındaydı" dedi. 'Anladığımıza göre Melissa onunla hiç tanışmamış. Sonraki beş yıl boyunca Bayan Hawthorne'un bir dizi farklı erkek arkadaşı oldu, ta ki Clayton Lang ile yeniden evlenene kadar.'

Yüzbaşı Blake ayağa kalktı. 'Yaşadığınız erkek arkadaşlardan herhangi birinin taciz geçmişi var mı?'

Hunter, devam etmeden önce onu "İnceliyoruz" diye bilgilendirdi. 'Bay. Lang'in ayrıca önceki ilişkisinden Melissa'dan üç yaş küçük Janet adında bir kızı vardı. İki kız kardeş olmasalar da sanki ikizmiş gibi anlaşıyorlardı. Cesedi bulan Janet'tı.' Yüzbaşı Blake bir an için gözlerini kapattı ve kaşlarının arasını hafifçe ovalamak için işaret parmağının ucunu kullandı. 'Bu ne zamandı?'

"Dün sabah saat 11.30 sıralarında." Hunter not defterinde bir sayfa çevirdi. 'Melissa ve Janet'in aynı bölgede brunch için dışarı çıkmadan önce Kenneth Hahn Lower Park'ta koşuya gitmeleri gerekiyordu. Buluşma saati sabah 11'di. Kız kardeşine gelen birkaç kısa mesaj ve birkaç cevapsız çağrının ardından Janet endişelendi ve uğramaya karar verdi. Ön kapı kilidi açık bırakılmıştı.'

'Evinin anahtarı olan başka kimse var mıydı? Erkek arkadaşın mı?'

'Kız kardeşine göre sadece Janet'ta bir kopya vardı. Melissa'nın erkek arkadaşı yoktu. En azından artık değil."

"Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordu Kaptan Blake, Hunter'a kaşlarını çatarak. 'Bu onun bir erkek arkadaşı olduğu anlamına geliyor ama bir süre önce ayrılmışlar. Janet ne zaman olduğundan tam olarak emin değildi ama üzerinden bir yıldan az zaman geçti.'

Kaptan, "Bu eski erkek arkadaş için bir isim var mı?" diye ısrar etti. 'Belki de bir anahtarı vardı ve onu asla geri vermedi. İlişkinin neden bittiğini biliyor muyuz?' 'Adı Kevin Garrison. Janet'tan aldığımız bilgi, Bayan Hawthorne'u aldattığı için ilişkinin sona erdiği yönünde.' Kaptan Blake, kelimenin tam anlamıyla 'tipik' kelimesini heceleyen bir yüz ifadesi takındı. Hunter, "Şu ana

kadar onun hakkında elimizde olan tek şey bu," diye devam etti. 'Ama onu bulacağız. Konuşmamız gereken bir sürü insan var.'

'Kiminle başlıyorsun?'

Hunter notlarından "Janet ve Melissa cumartesi akşamı bir arkadaşlarının doğum günü partisindeydiler" diye okudu. 'Arkadaşın adı Kelly-Ann Teller. Janet'a göre Bayan Teller ve Melissa çok iyi arkadaşlardı.' "Partiden saat kaçta ayrıldılar?" diye sordu Blake. “İki kız kardeş mi?” “Birlikte ayrılmadılar,” diye açıkladı Hunter. 'Janet onun yanındaydı
erkek arkadaşı ve gece yarısından bir süre sonra ayrıldılar. Melissa geride kaldı.” “Eve nasıl döndü?” Arabayı o mu sürdü?'

'HAYIR. Arabası yok. Taksiye bindiğini sanıyoruz ama henüz kesin olarak bilmiyoruz. Bugün Kelly-Ann Teller ile konuşacağız. Umarım cumartesi akşamı partisinde olan tüm konukların listesini alır ve her biriyle ayrı ayrı konuşuruz. Ayrıca Bayan Hawthorne'un en iyi arkadaşı olduğu için Bayan Teller eski erkek arkadaşı Kevin hakkında biraz daha fazla şey biliyor olabilir.'

"Kurban bu partiye tek başına mı gitti?" Yüzbaşı Blake, Hunter'a baktı. 'Yoksa bir randevuya mı çıktı? Biliyor muyuz?'

“Kız kardeşine göre, Bayan Hawthorne partiye tek başına gitmiş ama asıl ilginç nokta şu ki, partiye gitmekten sosyal medya hesabında bahsetmişti... birkaç kez. Aslında bundan ilk kez bir hafta önce bahsetmişti. Tarihi ve yeri bile yayınladı.”

Yüzbaşı Blake sanki mağlup olmuş gibi başının düşmesine izin verdi. 'İnanılmaz. İnsanlar hayatlarını kamuoyuna duyurmayı ne zaman öğrenecekler?' Hayal kırıklığıyla nefes verdi. 'Telefonuna ne dersin? O gece telefonuna ya da telefonundan arama yapıldı mı?'

'Henüz bilmiyoruz. Telefonu bulunamadı.”

Yüzbaşı Blake'in kaşları dedektiflerine baktığında kırıştı. Hunter, "Her yere baktık," diye güvence verdi ona. 'Telefon gitti. Dün gece izini sürmeye çalıştık. Sinyal kesildi.'

‘Yani yok edildi.’ Yüzbaşı Blake bunu bir soru olarak ifade etmedi. "Büyük ihtimalle," diye onayladı Hunter. 'Her şeyin bir kopyasını almak için şebeke sağlayıcısıyla temasa geçiyoruz; kısa mesajlar, telefon görüşmeleri, alabileceğimiz her şey.'

Yüzbaşı Blake, Garcia'ya tekrar bakmadan önce Hunter'a başıyla selam verdi. “Devam et.” “İşte bu,” diye bilgilendirdi ona. 'Janet Lang şoktaydı ve zar zor bir cümleyi bir araya getirebiliyordu ki bu hiç de şaşırtıcı değil.' Başı hafifçe resim panosuna doğru eğildi. 'Robert'ın ondan bu kadar çok bilgiyi sızdırması bir saatten fazla ve çok fazla sabır gerektirdi.'

Hunter, "Bugün ya da yarın sabah tekrar deneyeceğim" dedi. Kaptan, "Bu Clayton Lang'e ne dersiniz?" diye sordu. 'Janet'in babası, onun hakkında bir

geçmişi var mı?'

Hunter, "O da yaklaşık dört yıl önce vefat etti" dedi. 'Kalp krizi. Anladığımıza göre o, Melissa için harika bir üvey babaydı." Yüzbaşı Blake'in bakışları tekrar tahtaya döndü. 'Şu eski erkek arkadaşı... Kevin, değil mi?'

Garcia başını salladı.

'Çete faaliyetlerine karışıp karışmadığına dair bir fikrin var mı?'

Her iki dedektif de kaptanın sorusunun nedenini biliyordu. O panodaki resimlerin tasvir ettiği nefret ve cehaletin gerçekten de özel bir tür olduğu konusunda haklıydı. Çok az insanın yapabileceği türden bir şeydi ve bazı Los Angeles çeteleri, yaptıkları bazı eylemlerin vahşeti ve sadizmiyle uluslararası alanda tanınıyordu. Özellikle bu eylemler başkalarına ders vermek veya intikam almak amacıyla yapılmışsa.

"Robert'ın dediği gibi Kaptan," dedi Garcia, "bu Kevin Garrison karakteri hakkında aslında hiçbir şey bilmiyoruz ama LAPD Çetesi ve Narkotik Bölümünden Yüzbaşı Carmona ile zaten konuştuk." Tahtayı tekrar işaret ederken başını salladı. 'Daha önce hiç böyle bir şey görmemiş ya da duymamıştı. Eğer bu bir çetenin işiyse yepyeni bir şey."

Tam o sırada Hunter'ın masa telefonu çaldı.

Ahizeyi kulağına götürerek, "Dedektif Hunter" dedi. 'UVC Ünitesi.'

'*Robert, ben Carolyn*.'

Dr. Hove'un kadifemsi ama güçlü sesi Hunter'ın kulaklarına yabancı değildi. '*Vakanın otopsisini bitirdim*..." Dava dosya numarasını Hunter'a okudu. '*Afrikalı-Amerikalı kadın – bunun sizin soruşturmanız olduğunu anlıyorum*"Bu doğru, Doktor." İlginç bulgular var mı?'

Dr. Hove kıkırdadı ama bunda hiç mizah yoktu. '*Evet, öyle derdim. Bir göz atmak için uğramanızı önerebilir miyim*??'

'Bir göz atabilir misin?'

Garcia ve Yüzbaşı Blake'in bakışları Hunter'a aynı sessiz soruyu sordu. '*Görünüşe göre kurbanını ağzından asan her kimse sana küçük bir hediye bırakmış*..'

'Örneğin?'

'*Bir not bulduk*.'

'Bir not mu?'

Garcia ve Yüzbaşı Blake sertçe kaşlarını çatıyor. "Nerede?" diye sordu Hunter.

'*Onun içinde kalmıştı*.'

Hunter bunun ne anlama geldiğini tam olarak biliyordu. 'Tamam, yola çıkıyoruz.'

On

LA County Adli Tıp Departmanı'nın ana binası, her anlamda, açıkça Rönesans tarzından etkilenen etkileyici bir mimari eserdi. Morga dönüştürülen eski hastanenin cephesi, kırmızı tuğlalarla açık gri lentoların şık bir birleşiminden oluşuyordu. Abartılı giriş merdiveninin iki yanında gotik görünümlü elektrik direkleri vardı ve bu da ironik bir şekilde ölümden başka hiçbir şeyi barındırmayan güzel binaya ekstra bir çekicilik katıyordu.

Sabah trafiğinde Polis İdare Binası'ndan LACDC'ye olan kısa yolculuk Hunter ve Garcia'nın on dakikadan az bir zamanını aldı. Giriş lobisine adım attıklarında, nazik gözleri ve dolgun yanakları olan Jamaikalı resepsiyon görevlisi Martha onlara kibarca başını salladı. Ciddi-saygılı yüz sanatında mükemmel bir şekilde ustalaşmıştı. Onu selamlayan gülümsemeleri her zaman nazik ve kibardı, yüz ifadeleri şefkat ve anlayış gösteriyordu ve ses tonunun neredeyse rahatlatıcı bir niteliği vardı.

Resepsiyon bankosuna yaklaştıklarında Hunter ve Garcia'yı "Dedektifler" diye selamladı ve üzerine iki ziyaretçi kartı taktı bile.

Hunter, "Martha," diye yanıtladı ve nazik bir şekilde başını sallayarak karşılık verdi. “Çocuklar nasıl?” “Her zamankinden daha pahalı,” diye yanıtladı gözlerini devirerek. “Umarım iyi durumdasınızdır.” Ziyaretçi rozetlerini ikisine doğru itti. 'Dr. Hove seni bekliyor. Otopsi Salonu Bir'de, bodrumda.' Hunter ve Garcia LACDC'ye o kadar çok kez gitmişlerdi ki neredeyse her koridorda... her katta... her binada... gözleri bağlı olarak dolaşabiliyorlardı.

Martha onları güvenlik kapısından geçirdi ve hemen geçip resepsiyon bankosunun sağındaki merdivenlere doğru ilerlediler. Bodrum katındaki ilk koridorun sonunda sağa döndüler, bir sonraki koridorun sonunda ise sola döndüler. Tam önlerinde bir çift kişilik takım vardı.
döner kapılar.

Kapıların üzerindeki levhada 'Otopsi Tiyatrosu Bir' yazıyordu. Hunter dahili telefondaki düğmeye bastı ve bekledi. Üç saniye sonra kapı vızıldayarak açıldı ve Hunter ile Garcia, tavan boyunca uzanan iki sıra floresan lambayla aydınlatılan, kış kadar soğuk olan büyük odaya adım attılar. Ana zemin alanına biri sabit, diğeri tekerlekli olmak üzere iki adet paslanmaz çelik otopsi masası hakimdi. Her birinde beyaz bir çarşafla örtülü bir ceset vardı. Her iki muayene masasının üzerindeki iki dairesel ameliyat lambası kapatıldı. Hastane tarzı bir sedye, vücut buzdolaplarıyla dolu bir duvarın yanına park edilmişti. Dr. Hove ikinci muayene masasının yani sabit olanın yanında duruyordu. Normal kıyafetlerinin üzerine

mavi lateks eldivenler ve uzun, beyaz bir laboratuvar tulumu giymişti.

'Robert, Carlos.' Her birini hafif bir baş sallamayla selamladı. "Bir notumuz var mı?" diye sordu Garcia hiç vakit kaybetmeden.

"Gelin bir bakın, size her konuda rehberlik edeceğim." Dr. Hove konuşurken onlara yaklaşmalarını işaret etti.

Hunter ve Garcia eldivenlerini takıp otopsi masasına yaklaştılar. Dr. Hove uzanıp bedeni kaplayan beyaz çarşafın üst iki ucundan tuttu ve onu cesedin beline kadar çekti.

"Aman Tanrım, Doktor!" Garcia'nın nefesi kesildi, başı hafifçe geriye doğru eğildi. Hunter çekinmedi.

Önlerindeki masada duran ceset Melissa Hawthorne'a aitti ama yüzü artık eksikti. Alt çenenin tamamı eksikti. Otopsi incelemesinin bir parçası olarak, Dr. Hove, olta kancasının ve basıncın neden olduğu hasarın boyutunu belirlemek için deriden, kaslardan, tendonlardan ve bağlardan geriye kalanları kesmek ve alt çeneyi bütünüyle çıkarmak zorunda kaldı. çenesine uygulandı.

"Ne?" diye sordu Dr. Hove. "Suç mahallinde olduğunu sanıyordum." "Öyleydim ama çenesi de öyleydi. Yerinden çıkmış ve ipe bağlıydı ama hâlâ oradaydı."

'Gördün mü... benzer. Biliyorum ki.'

"Benzer, evet" diye kabul etti Garcia. 'Ama sen bile bunun başka bir şey olduğunu kabul etmelisin.'

Doktorun dudakları ince bir çizgi haline geldi. 'Evet, bu kesinlikle başka bir şey.'

"Peki elimizde ne var Doktor?" diye sordu Hunter.

"Eh," diye söze başladı Dr. Hove. "Tıpkı Carlos'un bahsettiği gibi çene kemiği ciddi şekilde yerinden çıkmıştı. Ayrıca dokuz farklı yerden kırılmıştı." Garcia yeniden yüzünü buruşturdu.

"Kırılan kaslar ve sende ne olduğuyla ilgili tüm anatomik açıklamayı atlayacağım çünkü bunların hiçbiri seni gerçekten ilgilendirmeyecek ama bu ilgini çekecek." Dr. Hove dikkatlerini solundaki paslanmaz çelik tezgahın üzerindeki bir şeye yöneltti. 'Dilini kasten kestiler. Ağzına zorla sokulan kancayla değil, neşter ya da makas gibi keskin bir aletle. Kesim temizdi."

Garcia, tüm dikkatini Dr. Hove'da tutan Hunter'a baktı. İkisi de kurbanın dilinin bir fail tarafından kasıtlı olarak kesilmesinin bir intikam eylemi anlamına gelebileceğini, yani kurbanın söylemiş olabileceği veya söyleyebileceği bir şeyin intikamını alabileceğini biliyordu.

Hunter, "Resmi ölüm nedeni nedir?" diye sordu.

'Aslında bu bir kombinasyon. Yarı boğuldu, yarı boğuldu; ikisi de kendi kanında."

"Siktir!" Garcia nefes verdi ve bir anlığına gözlerini kapattı.

Dr. Hove, "Alt çenesindeki yara çok şiddetliydi" diye açıkladı. “Vahşice öyle ve ne yazık ki sizin de bildiğinizden eminim, tüm bunlara rağmen hayattaydı.”
Hunter bir kez başını salladı.

Doktor, "Delinmenin verdiği acıdan dolayı bayıldığına hiç şüphem yok" dedi. ‘Anestezi olmasaydı hiç kimse bu tür bir acıya dayanacak kadar güçlü olamazdı.’ Herkesin dikkatini tekrar cesede çekti. Saldırının muazzam acısına ve vahşiliğine rağmen çenesindeki yara onu öldürmedi. Yaptığı şey ağzını kanla doldurmaktı... çok fazla kan.”

Garcia rahatsız bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. 'Başka bir pozisyonda,' diye ekledi Dr. Hove, 'oturarak... uzanarak... ayakta... her neyse, ağzındaki kanın bir kısmını tükürebilirdi ama çenesinden dışarı fırlayabilirdi...'
göster doktor
başını gidebildiği yere kadar geriye attı. 'Bu konum iki nedenden dolayı ciddi şekilde sorunludur. Bir...” Kendi boğazını işaret etti. 'Boğazı daraltıyor, herhangi bir şeyi, hatta tükürüğü bile yutmayı zor bir iş haline getiriyor. İkincisi, yerçekimsel bir çekim yaratıyor, böylece ağzına dolan kanın aşağıya doğru gidecek yeri kalmıyor.” İşaret parmağıyla işaret etti. 'Dilini hâlâ yerinde tutsaydı, belki yukarı aşağı hareket ettirerek ağzındaki kanın bir kısmını dışarı çıkarabilirdi.'

"Ama dil gitmişti," dedi Garcia, gözleri otopsi masasındaki deforme olmuş yüze dönerek.

Dr. Hove başını salladı. 'Dili gitmişti. Ağzındaki kanın zaten daralmış boğazından başka gidecek yeri yoktu. Biraz yuttu elbette ama çok fazla kan vardı. Zamanla solunum sistemini tıkadı. Boğulan bir kurbanın akciğerlerinde su bulunması gibi, akciğerlerinde de kan bulundu. Dediğim gibi kısmen boğuldu, kısmen boğuldu. Gözleri peteşilerle noktalanmıştı. Kan toksikolojisi hâlâ birkaç gün sürecek ama sanırım bağlanmadan önce sakinleştirici verilmiş.'

Bir anlığına sessizlik odaya hakim oldu.

Hunter, "Sizce nihayet boğulana kadar ne kadar dayanabilirdi?" diye sordu.

"Çok uzun sürmedi" diye onayladı Dr. Hove. 'Aslında sadece birkaç dakika meselesi, ama saniyeler bile onun için sonsuzluk gibi gelirdi. Acı... ıstırap... oksijen alma çaresizliği.' İğrenerek başını salladı. ‘Bu kadının bu gezegendeki son birkaç dakikası şüphesiz tüm hayatının en acı dolu dakikalarıydı.’

Garcia konuşmadan önce bir sessiz an daha geçti.

‘Cinsel saldırıya mı uğradı?’ diye sordu.

'Senin düşündüğün anlamda değil. Tecavüze uğramadı,' diye açıkladı Dr. Hove, dikkatlerini alet arabasının üzerindeki bir kağıt şeridine çekmek için dönerken. ‘Ama bu onun vajinal kanalının içinde kalmıştı.’

Hunter ve Garcia tramvaya yaklaştı.

Kağıt şeridinde elle yazılmış tek bir cümle vardı:

‘Bu gözlerden bakıldığında hiç kimse senin kadar mükemmel görünmeyecek.’

Onbir

Garcia, Hunter'la birlikte arabasına biner binmez, "Bu gözlerden bakınca," diye aktardı, "hiç kimse asla senin kadar mükemmel görünmeyecek." Bunun ne anlama geldiğini sanıyorsun?'

Hunter başını sallarken dudaklarını birbirine bastırdı. 'Gerçekten emin değilim. Bu bir aşk şiiri olabilir ya da bir şiirden bir satır olabilir. Bir şarkının sözleri olabilir... bir filmden bir satır... ya da failin kendi yazdığı bir şey olabilir." "Yani daha önce hiç görmedin mi?" diye sordu Garcia.

Hunter ona kaşlarını çattı. 'HAYIR. Neden yapayım ki?'

"Çünkü sen çok şey okuyorsun... benden çok daha fazla." Sadece bir yerde karşılaşmış olma ihtimaline güvenerek kumar oynuyorsun.'

'Hatırladığımdan değil ama bunun üzerinde araştırma yapacağım.'

Polis İdare Binasına döndüklerinde Hunter ve Garcia öğleden sonraki iş yükünü paylaşmaya karar verdiler. Garcia, Cumartesi akşamı partisinde olduğu Melissa Hawthorne'un arkadaşı Kelly-Ann Teller'ı görmeye gitti; Hunter bir kez daha, erkek arkadaşı Thomas'la tek yatak odalı küçük bir daireyi paylaşan Melissa'nın üvey kız kardeşi Janet ile röportaj yapmakla görevlendirildi. Molina. Daire Melissa'nın evinden beş bloktan daha az uzaktaydı.

Hunter caddeye, Janet'ın apartmanının tam önüne park etti. Kirli sarı bir cephesi, beyaz pencereleri ve önünde birkaç küçük balkonu olan basit bir binaydı. Girişteki dahili telefon çalışmıyordu ama ön kapıdaki kilit mekanizması bozulmuştu, bu da kapının hiçbir zaman gerçekten kilitlenmediği anlamına geliyordu. Hunter kapıyı iterek açtı ve merdivenlerden birinci kata çıktı.

Janet'ın dairesi 102 numaraydı; dar, penceresiz bir koridorun sağındaki ikinci kapıydı; tavandaki iki floresan tüpten biri flaş ışığı gibi yanıp sönüyordu. Kapı zili yoktu. Avcı

Kapıyı üç kez çaldım ve bekledim. Önceden aramış ve Janet'in erkek arkadaşı Thomas'la konuşmuş, Thomas da Janet'e ne kadar yardımcı olabileceğinden emin olmadığını söylemişti. Hala şoktaydı ve dünden beri ağlamaktan başka bir şey yapmamıştı. Dün gece, histerik bir dönemin ardından uykuya dalması için sakinleştirici verilmesi gerekmişti.

Hunter aynı durumu o kadar çok kez yaşamıştı ki saymayı unutmuştu. Çoğunlukla hâlâ şokta olan biriyle röportaj yapmak ya çok güvenilmez bilgilerle ya da hiçbir şeyle sonuçlanmıyordu, ama Janet bir suçun görgü tanığı olmamıştı. Hunter'ın ona sormak istediği şey anlık hafızasına dayanmıyordu.

İçeriden yaklaşan ağır ayak seslerini duyduğunda tekrar kapıyı çalmak

üzereydi. Gözetleme deliği karardı ve Hunter kimlik bilgilerini korudu. Birkaç saniye sonra kapının kilidi açıldı ve kapı, siyah koşu pantolonu ve göğsünde sekiz rakamı bulunan mor-sarı LA Lakers forması giyen, 1,80 boyunda, yapılı, Afrikalı-Amerikalı bir adam tarafından çekilerek açıldı. Açıkta kalan kolları siyah-gri dövmelerle kaplıydı. Saçları askeri tarzda kısa kesilmişti ve saat yedi yönündeki gölgesi çenesini vurgulayacak şekilde ustalıkla kesilmişti. Yirmi beş yaşlarında gibi görünüyordu.

"Thomas Molina mı?" diye sordu Hunter, birkaç saniye daha Hunter'a ve referanslarına bakan adama gözlerini kilitleyerek. "Ben LAPD'den Dedektif Robert Hunter. Daha önce telefonda konuşmuştuk."

Adam, 'Bana Tom deyin' diye yanıtladı, sesi de güçlü yapısına uyum sağlıyordu. "Yalnızca annem bana Thomas der ve bunu yalnızca kızgın olduğunda yapar." Hunter bekledi ama Tom başka bir şey söylemedi.

'İçeri girmemin sakıncası var mı?'

Tom bir an tereddüt etti. Bilmiyorum dostum. Telefonda da söylediğim gibi, Janet dünden beri bazen histerik bir şekilde ağlamaktan başka bir şey yapmıyor. Sonunda biraz sakinleşti. Onunla konuşmak her şeyi yeniden başlatacak.'

"Anlıyorum Tom ve eğer bu bir seçenek olsaydı Bayan Lang'i ya da seni rahatsız etmezdim ama onunla konuşmam araştırmamız açısından gerçekten önemli." Olabildiğince kısa konuşacağım.'

Tom, Hunter'ın sözlerini düşünürken başı yana doğru eğildi. "Tamam, içeri girin" dedi sonunda kabul etti, kapıyı tamamen açtı ve odasına doğru bir adım attı.
sol.

'Teşekkür ederim.'

Ön kapı doğrudan dairenin küçük ve mütevazı bir şekilde döşenmiş oturma odasına açılıyordu. Janet odanın batıya bakan tek penceresinin yanında, dört sandalyeli küçük, yuvarlak bir masada oturuyordu. Yanındaki masada yenmemiş jambonlu, peynirli sandviç ve bir bardak sütle dolu küçük bir tabak vardı.

Hunter'ı kabul etmedi.

Tom, Janet'ı işaret ederken, "Sana söylemiştim kardeşim," diye fısıldadı. 'Fazla konuşmuyor. Yemek bile yemiyor."

Janet Lang, kız kardeşinden birkaç santim daha uzun ve belki yirmi kilo daha ağır görünüyordu. Siyah saçları ensesine kadar kesilmişti ve badem şeklindeki yüzünü çerçeveliyordu. Gözleri iri iri açılmıştı ama köşeleri hafifçe yukarı kalkıktı. Teni de Melissa'nınkinden yarım ton daha açıktı. Kolları ince, elleri küçük ve narindi. Tırnaklarındaki kırmızı cilanın çoğu kırılmıştı.

Hunter, "Son iki üç saat içinde herhangi bir ilaç aldı mı?" diye sordu.
'Sakinleştirici... herhangi bir şey var mı?'

'Hayır kardeşim, hiçbir şey' diye yanıtladı Tom.

Hunter masaya yaklaşıp Janet'ın karşısına oturmadan önce anlayışla başını salladı.

Gözleri penceresinin dışındaki dünyadan ayrılmıyordu.

"Merhaba Bayan Lang," dedi sakin, neredeyse doktor sesine benzeyen bir sesle. 'Beni Hatırla? Ben Dedektif Robert Hunter. Dün konuştuk."

Gözlerinden yeniden akmaya başlayan yaşlar dışında Janet'tan hiçbir hareket yoktu.

Hunter, "Bayan Lang," diye söze başladı. 'Bunun şu anda senin için çok zor olduğunu biliyorum. Konuşmak istemediğini biliyorum... ne benimle ne de başka biriyle, ama sana birkaç soru daha sorabilirsem araştırmamıza gerçekten faydası olabilir.' Durdu ve bekledi.

Janet, Hunter'a bakmadan gözlerini sıktı ve yanaklarından yaşlar akmaya başladı. Kuru bir şekilde yutkundu.

Hunter ceketinin cebinden bir kağıt mendil çıkardı ve onu Janet'a uzattı.

O almadı.

Hunter, deneyiminden dolayı genel olarak bu durumlarda en iyi yaklaşımın ilk soruyu sormak olduğunu biliyordu. Janet onu yumrukla yendiğinde yapmak üzere olduğu şey de tam olarak buydu.

"Neden?" diye sordu, bir gözyaşı damlası burnunun ucuna doğru akarken. 'Biri neden Mel'e böyle bir şey yapsın ki?'

Hunter, Janet'in aslında bir yanıt beklemediğini anladı çünkü hiçbir yanıt mantıklı olmazdı. Sadece öfkesini... ıstırabını... acısını dışa vuruyordu. Sessiz kaldı ve devam etmesine izin verdi.

'Kız kardeşime ne yapıldığını gördün mü?' Janet'ın sesinde o kadar acı vardı ki zaman zaman ciyaklıyordu. 'Yüzünü... ağzını gördün mü? Ne tür bir canavar başka bir insana böyle bir şey yapabilir? Mel gibi birine mi?'

Tüm vücudu duyguyla sarsılırken hıçkırıklara boğuldu. Hunter tuhaf bir üzüntünün yüreğini sardığını ve yavaş yavaş sıkışmaya başladığını hissetti. O hıçkırıklar... o acı... Janet Lang için gelecek olanın yalnızca başlangıcıydı. Sevilen birinin işkence görmüş ve parçalanmış cesedini bulmak, bir insanın zihnini anında parçalamaktan çok daha fazlasını yapabilecek güce sahipti. Tamamen yok edebilir. Janet'ın ruhunun nasıl bir hasara uğradığını ancak zaman gösterecekti.

Hunter zorlamadı. Bunun yerine bakışlarının köşedeki, resim çerçevelerinde birkaç fotoğrafın sergilendiği rafa kaymasına izin verdi. Çoğunda Melissa göründü. Her zaman ondan daha büyük görünen bir gülümsemeyle gülümsüyordu... dünyadan daha büyük. Janet'in çerçeveli lise diploması, fotoğraf çerçevelerini iki gruba ayırdı.

Janet, sanki Hunter'ın fotoğraflara bakışını takip etmiş gibi, "Mel tanıyabileceğiniz en tatlı insandı" dedi. Sesi hala titriyordu. 'Arkadaş canlısıydı, şefkatliydi, anlayışlıydı, bağışlayıcıydı...' Hafifçe başını salladı. 'Hiç kimse

hakkında kötü konuşmadı. Her zaman başkalarındaki iyiyi gördüm... asla kötüyü. Her zaman gülümsemeye hazır insanlardan biriydi ve gülümsemesi bulaşıcıydı. Durum ne kadar kötü olursa olsun her zaman moral verici bir yorumla

Janet sonunda Hunter'a bakmak için pencereyle göz temasını kesti. 'O benim ablamdan daha fazlasıydı. O benim en iyi arkadaşımdı. Ne olursa olsun her zaman yanımda olan tek kişi. Ne olursa olsun güvenebileceğim tek kişi. Asla yargılamayın... asla eleştirmeyin... her zaman yardım edin. Ona o kadar çok hayranlık duydum ki."

Hunter iki nedenden dolayı sessiz kaldı: Birincisi, o anda Janet'e sunabileceği en anlamsız şey kelimeler olurdu; ve iki, konuşuyordu ki Hunter'ın tam da ihtiyacı olan şey buydu. Sadece soruları için doğru anı bulması gerekiyordu.

Adam bir kez daha mendili ona uzattı ve o yine almadı, öfkeyle kıkırdamadan önce yüzündeki gözyaşlarını sol eliyle silmeyi tercih etti.

Bakışları tekrar pencereye döndüğünde, "Tipik" dedi neredeyse alaycı

bir tavırla. "Nedir?" diye sordu Hunter.

"Siyah bir kadının cinayetini soruşturmak için beyaz bir polisin görevlendirileceğini." Janet, Hunter'la göz göze gelmek için boynunu çevirdi. "Alınmayın, Dedektif...?"

'Avcı.'

'Alınmayın, Dedektif Hunter.' Tüm üzüntüye rağmen, Janet'ın sesinde umutsuzluğun noktaladığı derin bir öfke kendini hissettirdi. 'Yaptığınız işte iyi olduğunuza eminim, ama burası hâlâ Amerika; sözde polis memurları, siyahi bir adamın ölene kadar boynuna diz çökecek ve görevlerini yaptıklarını söyleyecekler.'

Hunter göz ucuyla kanepede oturan Tom'un onaylayarak başını salladığını gördü.

Janet burnunu çekip yüzünden akan gözyaşlarını silerken, "Sistemimiz bozuk ve yozlaşmış" dedi. 'Konu siyahi olduğunda daha da fazlası.' Hunter aslında bu tür bir tepki beklemiyordu ama şaşırmadı ya da alınmadı. Kısa bir süre önce ABD'de yaşanan ve Black Lives Matter hareketinin yükselişine yol açan olaylar tüm dünyada dillere destan olmuştu. Viral hale gelen görüntüler tartışılmazdı. Polisin uyguladığı vahşet affedilemez ve utanç vericiydi. Janet'ın ses tonundaki acıyla birlikte etraflarındaki hava yoğunlaşmış gibiydi.

Hunter her şeyi içine çekti ve bakışlarını sabit tuttu.

"Nasıl hissettiğinizi anlıyorum Bayan Lang," dedi küçümseyici görünmemeye dikkat ederek. 'Ayrıca bu duyguyu değiştirecek söyleyebileceğim hiçbir şeyin olmadığını da anlıyorum. Sana söyleyebileceğim tek şey... sana verebileceğim tek şey... kız kardeşinin başına gelenlerin sorumlusunu adalete teslim etmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair söz.'

Janet alaycı bir kıkırdamayla karşılık verdi. 'Bana söz veriyorsun, değil mi?'

Hunter teslim olurcasına ellerini kaldırdı. 'Sözümün senin için kesinlikle hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum. Senin için ben sadece protokole uyan başka bir beyaz polisim.' Durakladı ve nefes verdi. 'Ama benim sözüm en önemli şey... sahip olduğum tek değerli şey Bayan Lang. Benim için bu her şey demek. Onu bir kez bile kırmadım."

Janet gözyaşları arasında Hunter'a oldukça yoğun bir şekilde baktı. Onun gözlerinde çok sık görmediği bir şeyi fark etti: samimiyet. Tekrar burnunu çekti ve Hunter üçüncü kez elindeki kağıt mendili ona uzattı. Bu sefer sonunda aldı ve burnuna sürdü.

Hunter fırsatı değerlendirdi.

"Dün bana kız kardeşinin kimseyle görüşmediğini söylemiştin. Romantik olarak yani. Bu doğru mu?'

Janet başını sallamadan önce burnundan sert bir nefes aldı. "Öyle olsaydı sana söyleyeceğinden emin misin?"

Janet'tan bir selam daha. 'Her şeyi konuştuk. Mel'in böyle bir şeyi kimseden, en azından benden saklaması için hiçbir neden yoktu. Kendine çok güvenen bir insandı."

Hunter bunu kabul etti. "Ve sen bana kız kardeşinle cumartesi günkü partiden önce en son çarşamba günü konuştuğunu söylemiştin değil mi?" Bu sefer Janet başını sallamadı. Sadece başının öne düşmesine izin verdi.

'Akşam yemeği için buluştular.' Yorum Tom'dan geldi. 'Janet ve Mel haftada en az iki kez akşam yemeği veya öğle yemeği için buluşurlardı. En son çarşamba günüydü."

Janet, "Cumartesi günü telefonda da kısa bir süre konuştuk" diye ekledi. 'Partiden önce. Ona ne giyeceğini ve oraya ne zaman gitmeyi düşündüğünü sordum.'

Hunter onun cevabını kabul etti. "Peki kız kardeşiniz yakın zamanda tanışmış olabileceği kimseden bahsetmedi mi?"

Janet'ın yanıt vermesi birkaç saniye sürdü. 'HAYIR.'

'Yani bildiğiniz kadarıyla çıktığı ya da herhangi bir romantik bağlantısı olduğu son kişi eski erkek arkadaşı Kevin Garrison'du.' Janet yeniden sessizleşti, gözleri kayıp ruhlar gibi odada gezindi. "Bayan Lang?" dedi Hunter, dikkatini tekrar kendisine çekmeye çalışarak. Bakışları adamın yüzüne sabitlenene kadar iki saniye daha geçti ve başını salladı. 'Evet. Kevin.'

'Ne kadar süre birlikteydiler, hatırlıyor musun?'

Janet tekrar sessizleşti ama Tom bir yanıt önerdi.

'Onlar aşağı yukarı Janet ve benimle aynı zamanlarda çıkmaya başladılar' dedi. 'İki buçuk yıldan biraz fazla bir süredir birlikteyiz, bu yüzden yaklaşık iki yıldır birlikte olduklarını söyleyebilirim; Haklı mıyım bebeğim?'

Janet sonunda başını salladı. “Evet, yaklaşık iki yıl.” Sesi yine titredi. “Ve onların yaklaşık altı ya da yedi ay önce ayrıldıklarını söylemiştin, bu doğru mu?”

'Evet.'

Hunter konuya devam etti. ‘Kız kardeşine hiç şiddet uyguladı mı?’ ‘Kevin pek çok açıdan tam bir pislikti.’ Tom yine. ‘Buna hiç şüphe yok ama Mel’e asla şiddet uygulamadı, sözlü olarak bile. En azından bizim bildiğimiz kadarıyla değil.” Bakışları Janet'a kaydı ve o da başını salladı.

Hayır, diye onayladı. ‘O şiddet yanlısı bir insan değildi.’

'Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun? Ona birkaç soru sormak istiyorum.' Janet cevap vermedi. Bunun yerine ellerine ve tuttuğu buruşmuş mendile baktı.

"Kevin bir spor salonu tutkunu," diye Tom tekrar görevi devraldı. 'Haftada beş ila altı kez antrenman yapıyor. Sabahın erken saatleri.”

'Hangi spor salonunu biliyor musun?'

'Evet, Culver City'deki SixPax'te antrenman yapıyor.'

Hunter, "Peki ya hayranlar?" diye cesaret etti. 'Bilirsin... onu sosyal medyada takip eden insanlar. Bazen bu kişiler problemli hale gelebilmektedir. Biraz fazla ısrarcı ya da ürkütücü olduğunu düşündüğü ya da kendisini bir şekilde rahatsız eden birinden hiç bahsetti mi? Belki ona istenmeyen resimler ya da sadece... romantik şiirler, alıntılar ya da başka bir şey gönderiyor olabilirsiniz?'

Janet buruşmuş mendili bir kez daha burnuna bastırdı. “Pek sayılmaz.”

Hunter ona yeni bir tane teklif etti.

'Aslında tam olarak 'hayır' değil' dedi.

Janet, "Bazen kendisine rastgele penis resmi gönderilirdi" diye açıkladı. 'Olur. Bazı aptallar bir kadını penislerinin büyüklüğüyle ya da penissizliğiyle etkileyebileceklerini düşünüyorlar. Mel ve ben, o her aldığında buna gülerdik.'

'Bu sık sık mı oldu?'

'Tam olarak değil. En fazla birkaç kez.”

'Yakın zamanda böyle bir zaman var mı?'

'Hımm...' Sesli cevaptan önce kafa sallama geldi. 'HAYIR. Öyle düşünmüyorum. Gerçekten hatırlamıyorum.' Janet'in çenesi göğsüne düştü ve tekrar ayağa kalktı. Hunter'a bakan gözleri büyüdü. ‘Durun... Mel cumartesi akşamı barda biriyle sohbet ediyordu.’

'Biriyle sohbet mi ediyorsunuz?'

"Evet," diye onayladı Janet. 'Ayrıldığımızda Mel'e veda etmeye gittik. Bardaydı, uzun boylu, siyah saçlı bir adamla sohbet ediyordu.'

"Partide misafir mi?"

‘Hayır, öyle olduğunu düşünmüyorum.’ Yanıt Tom'dan geldi. 'Kelly-Ann'in havuz kenarında partisi için ayrılmış bir bölümü vardı' diye açıkladı, 'ama bar her

zamanki gibi açıktı. Sanırım orada içki içiyordu."

'Sohbet ettiklerini söylemiştin – mesela...?'

'Birlikte gülmek, flört etmek, yanan bir ev gibi kavga etmek gibi, biliyor musun?' 'Sizce Melissa onu bir gece içkisi falan için evine davet edebilir mi?'

Janet ona üzgün gözlerle baktı. "Bundan şüpheliyim" dedi, ses tonu kırgınlıktan yalnızca bir kılcal uzaktaydı. 'Kız kardeşim tek gecelik ilişki seven bir kız değildi.'

Seks farklı zamanlarda çok farklı anlamlara gelebilir. Hunter bunu biliyordu. Belki o gece Melissa'nın seksin insana getirebileceği türden duygusal ve fiziksel rahatlamaya ihtiyacı vardı. Ya da belki o gece yaşananların basit bir tek gecelik ilişkiden daha anlamlı bir şeye dönüşeceğine inanıyordu. Hunter'ın buna karşı koymak için kullanabileceği pek çok senaryo vardı.

Janet'in ifadesini tartışabilirdi ama hiçbiri bir fark yaratmayacaktı... ve Hunter onları ne kadar diplomatik bir şekilde öne sürerse sürsün hepsi saldırgan görünebilirdi. Bunu bırakıp yoluna devam etmeye karar verdi.

'Siz vedalaşmaya gittiğinizde' dedi, 'Melissa konuştuğu kişiyi tanıştırdı mı? Adını hatırlıyor musun?'

Tom, Janet'a bakmadan önce gözlerini kısarak hiçbir şeye bakmadı.

'Onu bizimle tanıştırdı' dedi. 'Ama adını hatırlayamıyorum. Yapabilir misin bebeğim?'

Janet'in bir kez daha yapabildiği tek şey başını sallamaktı.

'Peki saat kaçtı? Partiden saat kaçta ayrıldın?' Tom Janet'a baktı ama Janet neredeyse katatonik bir halde pencereye bakmaya geri dönmüştü.

Sonunda, "Saat gece yarısını geçiyordu" dedi. 'Belki bire çeyrek var... en geç değil.'

Hunter bunu yazdı. 'Peki Melissa? Eve nasıl döneceğine dair bir şey söyledi mi? Partiden herhangi biriyle mi arabaya biniyordu?'

'Hayır.' Cevap bir kez daha Tom'dan geldi. 'Bir yolculuktan bahsetmedi. Janet biz ayrılmadan hemen önce ona sordu. Mel bize eve taksiyle döneceğini söyledi."

Hunter not alırken, "Bunu bilmek güzel," dedi.

Tom endişeyle "Neden?" diye sordu. "Onun evinde o gece misafiri olduğuna dair bir belirti var mıydı?" İkinci bir şarap kadehi mi? Ekstra ıslak havlu mu? Çarşaflardaki izler mi? Öyle bir şey var mı?'

Hunter merakla ona baktı.

Biraz kendini beğenmiş görünen Tom, "Suç Kanalını izliyorum" diye açıkladı. Hunter gözlerini devirmemek için elinden geleni yaptı. 'Hayır, ikinci bir şarap kadehi ya da fazladan ıslak havlu ya da herhangi bir şey bulamadık ama aynı zamanda herhangi bir zorlama izine de rastlamadık.

her yere giriş – kapı veya pencere. Yani Melissa'nın saldırganın kendi isteğiyle

evine girmesine izin vermiş olması ihtimali var.'

Hunter'ın açıklaması Janet'ın dikkatini yeniden çekmeyi başardı. Tekrar konuşmadan önce burnundan nefes alıp ağzından verdi. 'Ayrıca bir not da bulduk.'

"Bir not mu?" diye sordu Janet. 'Ne tür bir not?'

'Romantik bir şey gibi görünüyor.' Hunter cep telefonunu almak için ceketinin iç cebine uzandı. Fotoğraf galerisinden morgdaki nottan aldığı fotoğrafı Janet'e gösterdi.

Tom bakmak için yaklaştı.

Janet nottaki kelimeleri okudu: 'Bu gözler sayesinde hiç kimse asla senin kadar mükemmel görünmeyecek.' - ve bu sözler onun gözlerine yeni bir gözyaşı hücumuna neden oldu. Hunter ona yeni bir kağıt mendil uzattı.

"Bu nerede bulundu?" diye sordu Tom.

Hunter, "Mutfakta," diye yalan söyledi. Katilin kız kardeşinin vücuduna bir not yerleştirerek tecavüz ettiğini açıklayarak Janet'in acısını daha da artırmak için hiçbir neden görmedi.

Janet soru soran gözlerle Hunter'a baktı. Cesedi bulmuştu ve belli ki kız kardeşinin mutfağında bir not gördüğünü hatırlamıyordu. Hunter, fotoğrafta görülebilen kağıt kıvrımlarını işaret ederek, "Katlanmıştı" diye ekledi. 'Ocağın yanında bırakıldım.'

Janet'ın bakışları Hunter'ın telefonundaki fotoğrafa döndü ve kadın ağlamaya başladı.

"Kız kardeşine bu sözleri kimin yazmış olabileceği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu. 'Bu Kevin olabilir mi... belki?'

Janet'ın gözyaşlarını kontrol etmesi birkaç saniye sürdü. Sonunda bunu yaptığında Hunter'a bomba attı.

'Bu sözlerin Mel'e ait olup olmadığını bilmiyorum. Onun şiir falan yazdığını bilmiyordum ama bu..." Fotoğrafı işaret etti. 'Bu kesinlikle Mel'in el yazısı.'

On iki

Öğleden sonranın büyük bölümünde Los Angeles şehir merkezinin üzerinde ağır bulutlar yavaş yavaş toplanıyordu. Saat beş civarında, Hunter ve Garcia'nın UVC Biriminin ofisinde buluştuğu sırada, ilk yağmur damlaları nihayet şehre saldırmaya başladı. Yüzbaşı Blake gizlice onlara yaklaştığında iki dedektif daha masalarına varmamıştı.

'Peki, kurbanın vücudunda bulunan bu not nedir?' diye sordu. Sırtı kapıya dönük olan ve kaptanın içeri girdiğini görmeyen Garcia, kapının arkasından

kapanmasıyla sıçradı.

'Lanet olsun Kaptan, nereden geldiniz? Peki üzerimizde bir takip cihazı falan var mı? Kelimenin tam anlamıyla yeni girdik."

Kaptan ona kaşlarını çatarak karşılık verdi. 'Burası benim departmanım. Benim katım. Her yerde gözlerim var. Yani not. Bütün bunlar neyle ilgili?'

Garcia, Kaptan Blake'e not da dahil olmak üzere tüm otopsi bulgularını hızla gözden geçirirken, Hunter cep telefonunu bilgisayarına bağladı ve çektiği fotoğrafın çıktısını aldı.

Kaptan, dedektiflerine gözlerini kısarak bakmadan önce, "Bu gözlerden bakıldığında hiç kimse asla sizin kadar mükemmel görünmeyecek."' diye yüksek sesle okudu. 'Peki bu vajinasının içinde mi kalmıştı?'

Garcia başını salladı. 'Kavramalı plastik bir torbanın içinde.'

"Hem notun hem de çantanın analiz ve grafoloji için adli tıpa gönderildiğini mi sanıyorum?"

Garcia, "Öyle oldu" diye onayladı.

Hunter herkesin dikkatini kendisine çekerek, "Artık grafolojiyle uğraşmaya gerek yok" dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Garcia. 'Neden?'

Hunter, resim panosuna yaklaşıp fotoğraf çıktısını üzerine yapıştırırken, "Bu Melissa Hawthorne'un el yazısı," diye açıkladı. Bugün erken saatlerde Melissa'nın üvey kız kardeşi Janet ile konuştum. Ona telefonumdaki fotoğrafı gösterdim."

"Peki bunun kız kardeşinin el yazısı olduğundan yüzde yüz emin miydi?" diye sordu Yüzbaşı Blake.

'Hiç şüphesi yoktu.'

Yüzbaşı Blake sessizce cümleyi bir kez daha okudu. 'Bunun ne olduğunu biliyor muyuz? Yani... bunlar bir şarkının sözleri mi? Bu birinin şiiri mi? Bir filmden sözler mi? Bunlar kurbanın sözleri miydi yoksa katilin kendisi mi?'

Hunter ona, "Temel bir internet araştırması yaptım" diye bilgi verdi. 'Hiçbir şey olmadan geri döndü; şarkı sözleri yok... şiir yok... tekerleme yok... film repliği yok... hiçbir şey yok. En azından internette bu sözlerin tam olarak bu sırayla yer aldığı hiçbir şey yayınlanmadı. Daha ayrıntılı bir araştırma için konuyu araştırma ekibimize ilettim. Janet Lang ayrıca bana bildiği kadarıyla kız kardeşinin şiir, şarkı sözü veya buna benzer şeyler yazan biri olmadığını söyledi... Hunter devam etmeden önce tahtayı işaret etti. Ama ben etrafa bir göz atmak için Melissa'nın evine döneceğim. İnsanların gizli bir hobi olarak şiire, şarkı sözlerine ve hatta çizime sahip olmaları alışılmadık bir durum değildir. Bazı insanlar en derin, kişisel düşüncelerini... duygularını... arzularını... her ne ise... yazmayı severler ama bunu kendileri için yaparlar, paylaşmak için değil.'

Yüzbaşı Blake, "Gizli bir günlük gibi" dedi.

'Benzer bir şey, evet.'

Yüzbaşı Blake bir süre daha tahtadaki fotoğrafı inceledi. 'Bunlar kurbanın sözleri olsa da olmasa da' dedi, 'buradaki teori nedir? Katil, bunu içine sokmadan ve ağzından asmadan önce ona bunu yazdırdı mı?'

Sözlerinin kıvrımında şüphe dans ediyordu.

“Muhtemelen evet.” Hunter masasının arkasına oturdu.

Yüzbaşı Blake derin bir nefes aldı. 'Evet, bu konuda uzman değilim ama bana göre bu, hoşnutsuz bir eski erkek arkadaştan ya da bir sevgiliden... ya da belki de reddettiği birinden gelen bir tür aşk ilanı gibi görünüyor? Gururunu incittiği bir aptal.'

Hunter, "Bu çok mümkün," diye kabul etti. 'Ve bu kesinlikle takip edeceğimiz yollardan biri. Bu sabah bahsedildiği gibi Melissa, Kevin Garrison'la ilişkisini yaklaşık altı ya da yedi ay önce sonlandırdı.'

"Evet, dedin," diye hatırladı kaptan. ‘Onu aldatıyordu, değil mi?’ ‘Bu doğru.’

‘Ama neden *o* Yazabilir misin?” diye sordu Garcia omuz silkerek. “Katil bunu kendisi yazmış olsaydı daha anlamlı olurdu, sence de öyle değil mi?” Tüm geri dönüşleri durdurmak için elini kaldırdı. ‘Evet, biliyorum, eğer katil notu kendi el yazısıyla yazmış olsaydı bize kendi el yazısını verirdi ama çıktısını falan alabilirdi, sence de öyle değil mi?'

"Anlamı," dedi Hunter.

Garcia bir soru duydu. "Tam olarak bunu kastediyorum," diye karşılık verdi, ortağına başını sallayarak. 'Bunun çıktısını almış olabilir.'

Hunter başını salladı. 'Bu bir soru değildi. Bu bir cevaptı. Katil kurbana bunu yazdırdı çünkü onun için bir anlamı vardı. Bir nedenden ötürü notun onun el yazısıyla olmasını istiyordu. Yaptığı her şeyin arkasında bir anlam var. Güven bana. Ve bu yüzden ona birden fazla kez yazmasını sağladı.'

“Birden fazla mı?” Kaptan bunu garip buldu. 'Bunu neden söylüyorsun? Evinde daha önceki taslaklar bulundu mu?'

'HAYIR. Cevap, Hunter'a dönen Garcia'dan geldi. "Orada mıydı?"

Hunter başını salladı. 'HAYIR.'

Yüzbaşı Blake'in kafası daha da karışmış görünüyordu. “Peki katilin ona bunu birden fazla kez yazdırdığını nereden biliyorsun?”

Hunter tahtayı işaret ederek, "Nota tekrar bakın," dedi. Hem Garcia hem de Yüzbaşı Blake oraya doğru yürüdüler ve notu yeniden incelediler. Her biri farklı bir şey aradı.

Kaptan Blake, yazının arkasındaki kağıt parçasında önceden var olan oyukları tespit etmeye çalışırken gözlerini kısarak fotoğrafa baktı. Hiçbirini görmedi.

Garcia başlangıçta aynı işaretleri aradı ama neyi gözden kaçırdığını hemen anladı.

"El yazısının ta kendisi," dedi, kendisine gülümseyen Hunter'a dönerek.

Kaptan dikkatini ona çekerek, "El yazısı mı?" diye sordu.

"Mükemmel" dedi Garcia.

Yüzbaşı Blake'in parasının düşmesi birkaç saniye daha sürdü. 'Eğer katil, kurbanı öldürmeden önce bu sözleri yazmaya gerçekten zorlamış olsaydı, dehşete düşerdi ve baskı altında kalırdı, eli çok dengesiz olurdu. El yazısı her yerde olurdu.'

Hunter, "Hiç şüphe yok," diye onayladı. "Burada durum açıkça böyle değil ve bu bize birkaç alternatif bırakıyor, ama en olası iki tanesi şöyle: Katil, el yazısındaki dengesizlik giderilene kadar bu kelimeleri kurbana yazdırdı ya da katil bir uzman." sahtekâr.'

Yüzbaşı Blake, "Bu gerçekten onun eski erkek arkadaşı olabilir mi?" diye sordu. "Adı nedir yine?"

"Kevin Garrison," diye yanıtladı Garcia.

'Bunu soruyorum çünkü bu...' Kaptan tüm yönetim kurulunu işaret etti. 'Bu bir tutku suçu değil. Bunlardan çok gördük ve bu değil. Bu nefret, öfke ve kötü olan her şey.'

Hunter not defterine bakarak, "Şu anda Kevin Garrison hakkında çok az şey biliyoruz" dedi. "Ama onu bulmak pek sorun olmayacak. Her sabah Culver City'deki bir spor salonunda antrenman yapıyor. Yarın onları ziyaret edeceğim ama görünüşe göre gizemli bir konuğumuz da var.'

Kaptan Blake, "Gizemli misafir" derken neyi kastediyorsun? diye sordu.

Janet ayrıca bana Melissa'nın cumartesi gecesi barda biriyle sohbet ettiğini söyledi. Kelly-Ann'in doğum günü partisinde misafir gibi görünmeyen biri.'

Yüzbaşı Blake'in sorusu basit bir kaş hareketiyle soruldu. Hunter, "Kelly-Ann'in Broken Shaker kokteyl salonunda partisi için ayrılmış bir bölümü vardı," diye açıkladı. 'Ama bar aynı zamanda düzenli müşterilere de açıktı. Janet ve erkek arkadaşı Tom tam gidiyorlardı ki barda Melissa'yı ve bu gizemli adamı gördüler. Vedalaşmaya gittiler... ve tanıştırıldılar ama ne Janet ne de Tom onun adını hatırlamıyor.'

Garcia masasından kendi cebindeki not defterini açarken, Mark, dedi. 'Melissa'nın barda sohbet ettiği gizemli adam mı? Adı Mark'tı. Hunter ve Yüzbaşı Blake dönüp ona baktılar.

Garcia onlara, "Kelly-Ann partisine otuz beş kişiyi davet etti" diye bilgi verdi. 'Katılım otuz birdi. Bu öğleden sonra onunla ve erkek arkadaşının yanı sıra diğer sekiz misafirle konuştum; daha fazlası da gelecek. Ve sen haklısın, dedi Hunter'a hitaben. 'Melissa barda partiye misafir olmayan biriyle sohbet ediyordu. Kelly-Ann ve erkek arkadaşı da onları gördü, konuştuğum diğer sekiz misafirin üçü de öyle.' Garcia not defterinde bir sayfa çevirdi. 'Kelly-Ann aslında onunla bir süre konuştu. Melissa onları tanıştırdı. Kelly-Ann, adının Mark olduğundan

yüzde yüz emindi. Bunu hatırladı çünkü babasınınkinin aynısıydı."

"Soyadı yok mu?" diye sordu Yüzbaşı Blake.

Hayır, dedi Garcia kısa bir kahkahayla. "Bir barda tanıştılar, Kaptan. Kendini soyadıyla da tanıtan bir barda kaç kişiyle tanışırsınız?'

Kaptan, "Çoğu," diye karşılık verdi.

Garcia, "Bu grup yirmili yaşlarının ortasında" diye karşı çıktı.

'Tamam, mesele anlaşıldı. Yüz kompozitine ne dersiniz? Ya da belki bir fotoğraf bile? Günümüzde herkes her yerde ve her zaman fotoğraf çekiyor değil mi? Bir doğum günü partisinde çok sayıda fotoğraf çekilmesini beklerdim. Belki birisi barda bu "Mark" karakterini tesadüfen çekmiştir. Belki arka planda?'

"'Tam olarak benim düşüncelerim," diye yanıtladı Garcia. 'Kelley-Ann'e, erkek arkadaşına ve bu öğleden sonra konuştuğum sekiz misafirin hepsine partide fotoğraf çekip çekmediklerini sordum.'

'Ve...?'

'Hepsi yaptı. Ve tabii ki Kelly-Ann ve erkek arkadaşının da bir sürü yükü vardı ama sorun şu ki bar, parti için ayrılan alanın tam karşısında, çatı katında bulunuyordu.' Başını salladı. 'Bugün baktığım fotoğrafların hiçbirinde barı bile göremiyordunuz ve her birine tek tek baktım.'

Hunter, "CCTV kameraları" diye önerdi. "Muhtemelen bar alanında bir çift vardır ama olmasa bile Broken Shaker, Freehand Oteli'nin çatı barıdır.
Bara gitmek için herkesin lobiden geçmesi gerekiyor ve her otel lobisinde CCTV var.'

Garcia, "Bir kez daha, tam olarak düşüncelerimi söyledim," dedi ve "kontrol etmek için oteli aradım bile." Broken Shaker'daki bar alanında CCTV kameraları var. Onları ziyarete gideceğim...' Saatine baktı. Saat 17.30'a geliyordu. 'Hemen şimdi. Gelmek ister misin? Yolun sadece bir mil aşağısındalar."

Daha Garcia cümlesini bitirmeden Hunter çoktan ceketine uzanmıştı.

On üç

Otelin havuzunun çatı katında Hunter ve Garcia hiç vakit kaybetmeden Broken Shaker'ın yöneticisi Christina D'Angelo'ya ziyaretlerinin nedenini açıkladılar. Kimlik bilgilerini kontrol ettikten sonra onları doğrudan barın sağında bulunan CCTV kayıtlarının saklandığı ofise götürdü.

Ofis genişti ama biraz darmadağındı.

Christina odadaki tek masanın etrafında dönüp bilgisayarı uyandırmak için boşluk tuşuna basarken, "Lütfen dağınıklığı bağışlayın," dedi. "Genellikle burada ziyaretçimiz olmuyor." Köşedeki katlanmış sandalye yığınını işaret etti.

‘Bunlardan birkaç tane almaktan çekinmeyin.’

Hunter ve Garcia sandalyeleri alırken Christina bilgisayara tıkladı.

'Cumartesi bizim için çok yoğun bir geceydi' diye başladı. “Genel olarak bakıldığında, açılıştan kapanışa kadar akşam boyunca yaklaşık dört yüz kişi gelip gitmiş olmalı, belki daha da fazlası. Sahip olduğumuz iki kamera barın hemen dışında, tavanda.”

Hunter sandalyesini sağ tarafına getirerek, "Evet, onları gördüm" dedi. Garcia onunkini soluna aldı.

Önlerindeki iki monitörde görüntüler belirdiğinde Christina, "Ve bu bir sorun olabilir" dedi. Tavan kameraları barın servis tezgahına yönlendirilmişti. ‘Aradığınız kişi bara gelmediyse, yani bir masada oturuyor ve garsonlarımızdan birinden içecek sipariş ediyorsa bu kayıtların size hiçbir faydası olmayacaktır. Burada sahip olduğumuz tek iki kamera bunlar ve masaları kapatmıyorlar.'

Garcia onun bakışlarını yöneterek, "Bardaydı," dedi. “Bana bu tarafta oturduğu söylendi.” Monitörlerden birinde barın en solunu işaret etti.

Tamam, dedi Christina başını sallayarak. 'Bunun çok faydası oldu. Şimdi ikinci sorun; aklınızda bir zaman çerçevesi var mı? Çünkü bunu yapmazsanız burada on saatten fazla çekime bakıyor olabilirsiniz.'

Hunter, o öğleden sonra Janet ve Tom'la yaptığı konuşmayı hatırlayarak, "Gece yarısı başlayalım" dedi. Sandalyesini masaya biraz daha yaklaştırdı. 'Oradan ileri geri gidebiliriz ama onun gece yarısı ile sabah bir arasında barda görüldüğünü biliyorum.'

"Elbette" dedi yönetici, zaman aralığı arama kutusuna zamanı yazarak. "Giriş" tuşuna bastı ve monitörlerdeki görüntü hızla hareket ederek iki barmenin olabildiğince hızlı hareket ederek hem müşterilerden hem de garsonlardan sipariş aldığı oldukça kalabalık bir barı gösterdi. Barmenlerden biri ofisin hemen dışındaki barda çalışan aynı uzun boylu, İspanyol kökenli adamdı. Barın sol ucunda üç kadın ve iki erkek ayakta duruyordu. Birlikte görünmüyorlardı. Kadınların hiçbiri Melissa Hawthorne değildi. Her iki monitörün sağ üst köşesindeki saat 12:00'den itibaren geri saymaya başladı.

Hunter klavyeyi işaret ederek, “Yapabilir miyim?” diye sordu.

'Elbette. Özür dilerim.” Christina ayağa kalktı. 'İşte, yerime otur.'

İkisi sandalyeleri değiştirdiler.

Ekrandaki kontroller oldukça açıklayıcıydı. Hunter görüntüleri hızlı ileri sararak görüntülerin normal hızının sekiz katı hızla hareket etmesini sağladı. Garcia öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayadı. Gözleri konsantrasyonla kısıldı.

Ekranda, barmenler içecekleri hazırlayıp dağıtırken, müşteriler ve garsonlar görünüşte kaotik bir şekilde bara gidip geliyorlardı. 00:05 - henüz Melissa'dan iz yok.

Christina bir kez daha ayağa kalkarak, “Seni kendi haline bırakmamın bir sakıncası var mı?” diye sordu. 'Bu akşamın başlangıcı ve orada her şeyin yolunda gittiğinden emin olmam gerekiyor.'

"Lütfen yapın" dedi Hunter, görüntüleri bir saniyeliğine duraklatarak. “Sizi burada tutmamız için bir neden yok, özellikle de bir süre daha bu durumda olabileceğimize göre.” “Acele etmeyin,” dedi, kapıya ulaşmak için ofisin içinden geçerken. 'Bana başka bir şey için ihtiyacın olursa ya restoranda ya da bar alanında olacağım.'

Christina kapıyı arkasından kapattı ve Hunter ile Garcia'nın dikkati tekrar monitörlere döndü.

Müşteriler yüksek hızda gelip gittiler, bazıları barda diğerlerinden çok daha uzun süre durakladılar ama Melissa nihayet 00:23'te ekranda göründü. Her iki dedektif de onu aynı anda fark etti.

“İşte orada,” dedi Garcia, işaret parmağı soldaki monitörü işaret ederek.

Hunter görüntüleri hızlı bir şekilde normal hıza döndürdü. Görüntülerde Melissa'nın bara yaklaştığı, öne doğru eğildiği, iki dirseğini de tezgaha dayadığı ve parmaklarını birbirine kenetlediği görülüyor. Kırmızı, gömlek belden geniş, çay rengi, şık bir elbise giymişti. Pek ayık gibi görünmüyordu.

Barmenin onu fark etmesi sadece birkaç saniye sürdü. Barın diğer ucunda duran bir müşteriye uzun bardakta rengarenk bir kokteyl verdi ve Melissa'nın yanına yürüdü. Barmen eğilip siparişini almak için kulağını ağzına biraz yaklaştırmadan önce ikisi de kibarca birbirlerine gülümsediler.

Yükseltilmiş, tavan yüksekliğindeki kamera açısı pek iyi değildi. Hunter, Melissa'nın dudak hareketini yalnızca kısmen görebilmişti.

Hunter'ın dudak okuyabildiğini bilen Garcia, "Bunu yakaladın mı?" diye sordu; bu onun genç bir çocukken öğrendiği bir şeydi.

'Hayır, tam olarak değil.'

Barmen Melissa'nın içkisini karıştırmak için arkasını döndüğünde, uzun boylu, yapılı, koyu saçlı bir adam barın yanına geldi ve onun tam solundaki yeri işgal etti. Mavi bir blazer ceketin altına koyu renk bir pantolon ve beyaz düğmeli bir gömlek giymişti.

Garcia içgüdüsel olarak ekrana birkaç santim yaklaşarak, "İşte gizemli Mark'ımız" dedi. Saat 00:25'ti.

Hunter da aynısını yaptı ama adam soldaki son sütunun hemen arkasına konumlanmıştı. Tahta sütun yüzünün yüzde seksenini kapatıyordu.

"Ah, bu harika," diye yorum yaptı Garcia, sanki bu adamın yüzünü daha iyi görmesini sağlayacakmış gibi başını sağa sola çevirerek.

Hunter sessizce izledi.

Sadece birkaç saniye içinde adam Melissa'ya baktı ve ardından ayakkabılarını işaret etti. Ona bakmak için boynunu çevirdi, aşağıya baktı, gülümsedi, tekrar

aşağıya baktı ve sonra dudakları hareket etti. Bu sefer Hunter bunları net bir şekilde okudu: *Teşekkür ederim. Onlar yeni.*

"Çok düzgün," dedi Hunter onaylayan bir baş hareketiyle. 'Ona hemen güzellik iltifatı vermek yerine ayakkabılarından bahsetmek harika bir buz kırıcıdır. Bu aynı zamanda onun sadece bariz olana değil, ayrıntılara da dikkat ettiği fikrini ortaya koyuyor." "Ve kadınlar buna bayılıyor," diye onayladı Garcia.

'Ve çoğu da ayakkabıları sever.'

Gülümseme, hareketli bir kahkahaya dönüşmeden önce birkaç saniye daha Melissa'nın dudaklarında kaldı.

Hunter, "Bir ayakkabı iltifatı ve ardından onu güldürmek için kısa bir şaka" yorumunu yaptı. 'Ne yaptığını biliyor.'

"Haydi Mark," diye ısrar etti Garcia adama. 'Biraz öne eğil ki yüzünü görebilelim.'

Ancak Mark o zamana kadar tüm vücudunu Melissa'ya doğru çevirmiş olsa da, sütunun arkasında güvenli bir şekilde kaldı; ağzı yüzde yüz bununla kaplıydı.

Ekranda Melissa tekrar gülümsedi ve ardından vücudunu tamamen Mark'a bakacak şekilde döndürme sırası kendisine geldi. Eğer beden dilini okumayı biliyorsa ki Hunter da bildiğinden oldukça emindi, o da onun arkadaşlığını tamamen kabul etmişti.

Barmen Melissa'nın içkisiyle döndü; görünüşe bakılırsa klasik bir mojito. Melissa'ya yaklaşırken Hunter'ın dikkatini bir şey çekti. Garcia'nın da bunu görüp görmediğini görmek için bekledi ama Garcia hiçbir şeyden bahsetmedi. Hunter kare süresini aklına not etti ve görüntülerin oynatılmasına izin verdi. Mark içkisini sipariş ederken izlediler. Ayrıca Melissa'nın parasını ödemekte ısrar etti.

Kabul etti.

Bundan kısa bir süre sonra Mark birkaç Jägerbomb sipariş etti.

Janet ve Tom barda onlara katılana kadar dört dakika daha konuşup güldüler.

00:34.

Garcia, "Bu onun üvey kız kardeşi ve erkek arkadaşı mı?" diye sordu.

Hunter, "Evet, bunlar onlar" diye onayladı.

Melissa ve Mark'a veda etmeden önce iki dakikadan az kaldılar. Janet da oldukça sarhoş görünüyordu.

Başka bir çift Melissa ve Mark'ın yanına gelene kadar beş dakika daha geçti. Bu kez, bulaşıcı bir gülümsemeye sahip, kısa saçlı, sarışın bir kadın ve ona, saçlarını erkek topuzu şeklinde toplamış sıska bir adam eşlik ediyordu.

Garcia, Hunter'a "Bunlar Kelly-Ann ve erkek arkadaşı Justin" diye bilgi verdi. 00:42.

Ekranda hepsi el sıkıştı ve Mark dört atış daha Jägerbombs sipariş etti.

Garcia görüntüleri incelerken alt dudağını çimdikledi. 'Bu doğru

görünmüyor.'

“Ne?” diye sordu Hunter. "Onları on beş dakikadan fazla bir süredir barda izliyor olmamız ve Mark'ın o sütunun arkasından bir kez bile kıpırdamaması mı?"

"Kesinlikle," diye onayladı Garcia, art arda birkaç kez başını sallayarak. 'Görünüşe göre barın CCTV kameralarının nerede olduğunu biliyor. Bu sütunun arkasındaki konumu stratejik görünüyor, şans eseri değil.'

Kelly-Ann ve erkek arkadaşı atışların hemen ardından ayrıldılar. Mark ve Melissa barda kaldılar. Mark ceketinin cebinden cep telefonunu çıkarıp Melissa'ya verene kadar sekiz dakika daha konuştular. İçine bir şeyler yazıp Mark'a geri verdi. Garcia, "Eh, kesinlikle onun numarasını almış," dedi.

Hunter, Mark'ın hemen orada Melissa'yı arayacağını umuyordu. Bu ona doğru numarayı verdiğini doğrulayacaktı ve otomatik olarak numarasını da verecekti ama Mark cep telefonunu cebine koydu.

Garcia, "Geri aramayı onaylamak yok" dedi. Açıkça Hunter'dan da aynısını bekliyordu.

Melissa ve Mark barda on beş dakika daha kaldılar, bu süre zarfında birer içki daha içtiler ve bu sefer iki kez yeni shot tekila içtiler. Barmen onlara siparişlerini her getirdiğinde Hunter, Mark'ın Melissa'nın içkisine bir şey katmış olup olmadığını kontrol etmek için görüntüyü yavaşlatıyordu.

Eğer öyleyse, onu hiç görmediler.

Tüm bu süre boyunca Mark'ın yüzü bir kez bile tamamen görünmedi. Melissa içkisini bitirdiğinde sonunda saatine baktı ve Mark'a gitmesi gerektiğini söyledi. Daha sonra bir uygulamayı kullanmak için cep telefonunu aldı. Ekrana birkaç kez dokunduktan sonra Hunter onun dudaklarını yeniden okuyabildi.

Üç dakika, dedi Mark'a.

Ekranda Melissa, Mark'a taksisinin yolda olduğunu söyledikten sonra ayağa kalktı. Mark da karşılığında utangaç, hatta belki de mahçup bir gülümsemeye neden olan bir şey söyledi. Hunter yanıtını almak için dudaklarını okudu.

Belki başka zaman. Utangaç gülümsemesi etkisizleştirici bir gülümsemeye dönüştü. *Yarın kız kardeşimle buluşmam gerekiyor ama... bana mesaj at. İstersen hafta içi buluşabiliriz*.

Mark onun elini tutarak, Melissa'nın dudaklarına o utangaç gülümsemeyi geri getiren bir şey söyledi.

*Eminim*diye yanıtladı, başını bir yana eğerek. *Ama bu gece gerçekten yapamam. Ama beni ara, tamam mı? Buluşacağız.* Sonunda döndü ve uzaklaştı. Bir dakikadan kısa bir süre sonra Mark gitmişti.

Hunter 'dur'a bastı.

Garcia, gözleri Hunter'a doğru genişleyerek, "Burada yarım saatten biraz fazla görüntü izledik" dedi. 'Ve bu Mark karakteri tüm süreç boyunca bu sütunun

arkasında kalmayı başardı. Bunun olasılığı nedir?'

‘İstatistiksel olarak çok zayıf.’

Garcia, "Eğer bilerek yapılmadıysa," diye karşılık verdi.

Hunter, "Başka bir şey daha var" diye ekledi. Mark'ın tüm içki ve içki masraflarını nakit ödediğini fark ettin mi? Her seferinde. Elektronik iz yok.'

'Orospu çocuğu!'

Hunter, görüntüyü daha önce ezberlediği zaman sayacına geri sardı ve klavyedeki "print screen" tuşuna basmadan önce hızla en iyi kareyi aradı.

“Buna neden ihtiyacın var?” Garcia kaşlarını çattı. ‘Yüzü hiçbirinde görünmüyor.’

"Biliyorum," diye itiraf etti Hunter. 'Ama dışarıdaki barmene sormam gereken bir şey var.'

'Ne? Eğer bu Mark karakterini hatırlıyorsa?'

“Öyle yapıyor.” Hunter'ın ses tonu kendinden emindi.

Garcia ayağa kalktı. "Bunu yaptığını nereden biliyorsun?"

'Göreceksin.'

On dört

Hunter ve Garcia ofisten çıktıklarında uzun boylu barmenin dört kokteylden sonuncusunu hazırladığını gördüler. O zamanlar barda sadece iki müşteri oturuyordu; biraz sağda durmuş, donmuş margaritalarını yudumlayan genç bir çift. Hunter ve Garcia kendilerini solda, tam Mark'ın durduğu yerde konumlandırdılar.

Barmen, az önce karıştırdığı içeceği uzun bir bardağa dökmek için bir süzgeç kullanarak, üçgen ananas dilimiyle süslerken, "Bir saniye sonra yanınızda olacağım beyler," dedi. İçeceği diğer üç kokteylin beklediği tepsiye koydu.

“Size ne getireyim beyler?” diye sordu, her iki dedektife de yaklaşıp önlerine iki yuvarlak bardak altlığı koyarak.

Hunter ve Garcia hızla kimlik bilgilerini gösterip kendilerini tanıttılar.

Barmen başını sallamadan önce, "Ben Roger'ım" dedi. 'Evet, seni Chris'le ofise girerken gördüm. Bana cumartesi akşamı burada, Shaker'da bulunan birinin kimliğini belirlemeye çalıştığınızı söyledi, değil mi?'

Hunter ayaklarını işaret ederek, "Doğru," diye onayladı. ‘Tam olarak burada duran biri.’

Roger, Hunter'a hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi. 'Cumartesi gecesi yoğun bir geceydi. Akşam boyunca pek çok insan o noktada durdu.'

"Hiç şüphem yok," diye onayladı Hunter. “Ama bunu hatırlayacağına

eminim." Yanındaki çıktıyı bar tezgahının üzerine koydu. Mark'ın Hunter'ın olduğu yerde durduğunu gösteriyordu; yüzü en soldaki bar sütunu tarafından neredeyse tamamen gizlenmişti. Melissa, Garcia'nın durduğu yerde duruyordu, gülümseyen yüzü açıkça görülebiliyordu ama Hunter'ın çıktı almak için o kareyi seçmesinin asıl nedeni, barmenin de o karenin içinde olmasıydı. Az önce Melissa'yı getirmişti.

Barda sipariş ettiği ilk mojitoydu ama bakışları onun üzerinde değildi, Mark'ın üzerindeydi ve Hunter'ın dikkatini çeken şey yüzündeki ifadeydi. Kaşları hafifçe aşağıya doğru kıvrılmış, ağzının köşeleri uzatılmış, dudaklarını birbirine sıkıca bastırmıştı; açıkça onaylamayan bir bakıştı.

Elbette barmenin yüz ifadesi basit bir kıskançlık olabilirdi. Belki Melissa'yla flört etmeyi umuyordu ama onun kokteylini hazırlamakla meşgulken Mark onu alt etmişti... belki... ama iş insanların davranışlarını... tavırlarını analiz etmeye geldiğinde Hunter her zaman diğerlerinden birkaç seviye üstün olmuştu. ... yüz ifadeleri... tavırları... hepsi. Roger'ın onaylamayan bakışı yalnızca kıskançlıktan kaynaklanmıyordu. Hunter bundan çok emindi.

Barmen çıktıya baktı ve bir saniye içinde dudakları görüntüde aynı ince çizgiyi çizdi.

"Ah," dedi görüntüye dokunmak için sağ işaret parmağını

kullanarak. "Onu mu?" "Onu tanıyor musun?" diye sordu

Garcia, ses tonu şüpheciydi.

Sert bir baş sallama. 'HAYIR. Tam olarak değil.'

Garcia, bakışları tekrar barmene odaklanmadan önce Hunter'a baktı. 'Peki 'gerçekte değil' aslında ne anlama geliyor?'

Roger omuz silkti. 'Kim olduğunu bilmiyorum.'

Bu cümlenin sonunda açıkça bir 'ama' gizliydi. Hunter bunun için baskı yaptı.

'Ama onu daha önce burada görmüştün.'

"Evet" diye itiraf etti Roger. 'Daha önce en az bir kez.'

Hunter yine, "Ve sen ondan pek hoşlanmıyorsun," dedi.

Roger, yanıt vermenin en iyi yolunu düşünürken ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

'Yargılamak benim işim değil' diye başladı. 'O bir müşteri. Bara geliyor... Ben ona hizmet ediyorum... o ödüyor... bu kadar basit."

"Yine de," diye ısrar etti Hunter. "Onda seni rahatsız eden bir şeyler var." Roger her iki dedektife de yan gözle baktı. 'Bu sadece... onun kadınlara karşı tutumu.'

Hunter ve Garcia onun ne demek istediğini tahmin edebiliyorlardı ama bunu ondan duymaları gerekiyordu. Garcia itti.

'Peki ya kadınlara karşı tutumu? Sorun ne?' Barmen ensesini kaşıdı. "Biraz...

sümüksü." Özür dileyen bir hareketle ellerini kaldırdı. 'Demek istediğim o bir Casanova. O yakışıklı bir adam ve bunu biliyor. Bunu kendi avantajına kullanıyor; çekici bir kadını fark ediyor, ona yaklaşıyor ve onunla tatlı tatlı konuşuyor. Bundan sonra ne olur bilmiyorum ama neredeyse on yıldır barmenlik yapıyorum. Daha önce onun gibi pek çok adamı görmüş ve duymuştum; Casanovalar... tatlı konuşanlar... düzgün operatörler. Her barda, her kokteyl salonunda, özellikle de üst sınıf olanlarda gizleniyorlar. Bazıları sadece basit, tek gecelik seksin peşinde... bazıları ise gerçek dolandırıcılık yapıyor."

"Peki ya bu adam?" Garcia'nın tezgahtaki görüntüye işaret parmağıyla dokunma sırası geldi. 'Onun ne olduğunu düşünüyorsun? Büyücü mü yoksa dolandırıcı mı?'

Roger, Garcia'ya başını salladı. 'Daha önce de söylediğim gibi, bu benim işim ya da yargılamak bana düşmez.'

"Ama tavrının biraz sümüksü olduğundan bahsetmiştin." Hunter tekrar görevi devraldı. 'Sanırım onun konuşmasının bir kısmına kulak misafiri oldunuz.' Her ne kadar Hunter az önce izlediği görüntülerden 'varsayım' kelimesini kullanmış olsa da, barmenin Mark ve Melissa'nın anlattıklarının en azından bir kısmına kulak misafiri olduğundan emindi. diyordum.

Roger utanmış görünmüyordu.

'Maalesef bu gerçekten yardımcı olamayacağımız bir şey' diye açıkladı. "Burası çok geniş bir çalışma alanı değil." Tezgahın diğer tarafını, durduğu yeri işaret etti. 'Geçen cumartesi gibi yoğun bir gecede bar tıklım tıklım oluyor. Yüksek sesli müzikle... Sağlarındaki DJ kabinini işaret etti. 'Bardaki insanlar seslerini yükseltiyor. Her zaman konuşmalara kulak misafiri oluyoruz. Bu bir gerçek."

"Peki bu durumda," diye sordu Garcia, "neye kulak misafiri oldun?"

Barmenden bir omuz silkme daha. 'Aslında sıra dışı bir şey yok. Sadece..." Aptalca bir surat yaptı. Çıktıda Melissa'yı işaret ederek, "Sevimsiz karşılama cümleleri ve bir sürü iltifat, sadece bu kadının gerçekten ne kadar çekici olduğunu değil, aynı zamanda onun kıyafet, ayakkabı, parfüm ve parfüm zevkini de gösteriyor" dedi.

neyin var? Söylediğim gibi, kendisi çok düzgün bir operatör. Bir kadını nasıl etkileyeceğini biliyor.'

Restoran masası siparişi veren bir garson tarafından sözü kesildi. Roger'ın içkileri hazırlaması bir dakikadan az sürdü.

Barmen yanlarına döndüğünde Hunter çıktıda Mark'ı işaret etti. 'CCTV görüntülerinde birkaç içkinin parasını ödediği görülüyor ama her zaman nakit olarak. Daha önce onu burada gördüğünü hatırladığını söylediğinde, onun da aynısını yapıp yapmadığını ya da hiç plastik kullanıp kullanmadığını hatırlıyor musun?'

Roger bunu düşünmeye bile çalışmadı.

'Üzgünüm ama bunu hatırlamamın hiçbir yolu yok. O müdavim biri değil, anlıyor musun? Onu her hafta sonu burada görmüyorum." Tekrar omuz silkti. 'Dürüst olmak gerekirse onu varsayılan olarak hatırlıyorum çünkü her zaman çekici kadınlarla sohbet ediyor... dikkat çeken kadınlar, ne demek istediğimi anlıyor musun?' Bakışları çıktıya döndü. 'Bütün bunların neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim? Bu bayana bir şey mi oldu? Kandırıldı mı? Çantası falan mı aldı?'

Garcia tezgahtan çıktıyı aldı. 'O gece öldürüldü. O buradan ayrıldıktan sonra."

Roger'ın yüzündeki ifade, meşru bir şok ve şaşkınlık karışımına dönüştü. 'Öldürülmüş?'

"Bahsettiğiniz kadınlar mı?" Garcia hemen soruyu sordu. 'Göze çarpanlar... daha önce sohbet ederken gördükleriniz... *Onlar* müdavimler mi? O zamandan beri onları burada gördün mü? Bu gece burada olan var mı?'

Roger'ın yüzündeki ifade yeniden değişti; bu sefer ciddi, düşünceli bir ifadeye dönüştü. "Ben öyle düşünmüyorum" dedi düşünceli geçen birkaç saniyenin ardından. 'Gerçekten hatırlamıyorum.'

Garcia, "Bunların göz alıcı kadınlar olduğunu söylediğinizi sanıyordum" diye meydan okudu. "Öyleydi." Tavrı biraz savunmacı bir hal aldı. 'Fakat müşterilerimizin büyük bir kısmı aslında burada otelde misafir. Birçoğu sırf rahatlık için buraya geliyor; eğer biraz fazla içki içtiyseniz, şehrin başka bir yerindeyken bir taksiye atlamak yerine tökezleyerek odanıza dönmek çok daha kolaydır, anlıyor musunuz? Bu 'büyüleyici' tiplerin çoğunun otel barlarını tercih etmesinin nedeni de budur. İş seyahatlerinde tek başına seyahat eden pek çok yönetici kadınla karşılaşıyoruz.' Omuz silkti. 'Biraz ekstraya sahip olmayı sevenler sadece erkekler değil...

evden uzaktayken evlilik eğlencesi, benim sürüklenmemi yakalıyor musun? Bu kadınlar burada, barda büyüleniyorlar ve eğer isterlerse, odaları sadece birkaç kat aşağıda oluyor. Söylediğim gibi, kolaylık her iki taraf için de büyük bir rol oynuyor; kadınlar ve çekiciler.'

Hunter kartını bar tezgâhına koymadan önce anlayışla başını salladı. "Bu Casanova, sizin dediğiniz gibi, konuştuğu kadını canlı gören son kişilerden biriydi." Onu bulmamız lazım. Onu tekrar görürseniz lütfen hemen bizi arayın. Hiç tereddüt etmeyin, anladınız mı?'

"Evet, elbette." Roger kartı aldı.

Hunter ceketinin fermuarını çekerken, "Gerekirse, bu Casanova'nın neye benzediğini bir eskiz sanatçısına anlatabilir misin?" diye sordu.

Roger başını salladı ama bu harekette kesinlik yoktu. "Elbette... yani... deneyebilirim."

On beş

Hunter ve Garcia kokteyl bardan otelin güvenlik şefiyle konuşmak için asansörle zemin kata indiler.

Çatı katında bulunan Broken Shaker'a ulaşmak için Mark'ın resepsiyon lobisinden geçmesi gerekiyordu. Başka alternatif yoktu. Hunter içeri girdiklerinde lobi alanında üç CCTV kamera görmüştü. Ayrıca Mark on beş kata yürüyerek çıkmaya karar vermediği sürece asansörlerden birine binmek zorundaydı. Freehand Oteli'nde üç asansör vardı. Üçünün de tavanında CCTV kamerası vardı.

Hunter ve Garcia, Mark'ın neye benzediğini bilmiyorlardı ama Broken Shaker bar kameralarından alınan görüntüler sayesinde onun cumartesi gecesi ne giydiğini biliyorlardı. Tek yapmaları gereken, lobi kameralarından ya da asansördeki görüntülerden onu seçmekti.

Melissa Hawthorne'un Broken Shaker'dan sabah 1:25 civarında ayrıldığını biliyorlardı. Mark ondan sadece bir veya iki dakika sonra ayrılmıştı, bu yüzden Hunter ve Garcia'nın asansör kamerası görüntüleri ile başlaması mantıklıydı: işaret zamanı – sabah 1:24. Garcia ekranı işaret ederek, “İşte orada,” dedi.

Melissa soldaki ilk asansöre sabah 1:25:42'de binmişti. Yalnızdı. Mark ondan tam bir dakika yirmi saniye sonra ortadaki asansöre binip otel lobisine doğru ilerledi.

Garcia ekranı işaret ederek, "Durun," dedi. 'Bu o mu? Şapkalı adam mı?'

Hunter yavaşça başını sallayarak, "Evet, o," diye onayladı.

Ekranda Mark asansöre siyah Panama şapkasıyla girmişti. Sağ elinde tuttuğu cep telefonuna bakıyordu. Yolculuk boyunca bir kez olsun gözlerini telefonundan ayırmadı.

Mark asansörden çıkarken Garcia, "Ah, bu harika" yorumunu yaptı.

Hunter zamanı not ederek, "Lobi kameraları" dedi.

Görüntüyü değiştirmesi sadece birkaç saniyesini aldı ama şansları değişmedi. Sabah 1:28:10'da Mark asansörden çıktı, lobi katını geçti ve otelden çıktı, bu arada başı aşağıda, telefonuna bakıyordu. Yüzüne dair net bir görüntü yok.

Garcia alaycı bir şekilde kıkırdadı. 'Sürpriz, sürpriz; başını kaldırmıyor. Bir milisaniye için bile.”

Lobi kameraları Melissa Hawthorne'un asansörden çıktığını tespit edene kadar görüntüleri birkaç dakika geriye sardılar. Sonunda otelden ayrılmadan önce ön kapının yanında durmuş ve telefonunu kontrol etmişti.

Garcia, aralarında oluşan sessizliği doldurarak, "Onun hemen arkasındaydı"

dedi.

Hunter ekrandaki saati not etti: 01:26:45 Bu, o sabah Melissa'yı alan taksi şoförünün bulunmasına yardımcı olacaktı. "Rahat ol." dedi ve nefesini dışarı verdi. 'Geldiğinde onu aramamız gerekecek.'

Sonunda Mark'ı tekrar görene kadar neredeyse dört saatlik çekimi hızlandırarak kırk beş dakikadan biraz fazla zaman harcadılar. Saat 21.27'de tek başına otel lobisine girmişti. – Panama şapkası takılı, telefon dışarıda, baş aşağıda. Garcia, "İşte yine başlıyoruz" yorumunu yaptı.

Hunter ve Garcia, Mark'ın lobi katını geçip bir otel misafiriyle birlikte soldaki asansöre binmesini izlediler.

Asansör görüntülerine geri dönelim.

Otelin misafiri (saç çizgisi geriye doğru çekilmiş, aşırı kilolu bir adam) altıncı kata çıkarken, Mark da çatı katına kadar çıktı. İşte o zaman Hunter ve Garcia nihayet bir molanın eşiğine geldiler.

Asansör kapıları açıldığında, yasal limitini biraz aşmış gibi görünen bir misafir asansöre çarptı ve o ve Mark neredeyse çarpışıyordu, bu da Mark'ı bir anlığına yukarı bakmaya zorladı.

Hunter, görüntüyü kare kare geri sarmadan önce hemen duraklatma düğmesine uzandı ama Mark, görüntüye bakmak için başını kaldırmıştı. Konuk, Panama şapkası, garip kamera açısıyla birlikte yüzünün büyük bir kısmını hâlâ gizli tutuyordu.

"Bu kadar mı?" diye sordu Garcia gözlerini kısarak ekrana bakarak.

"Alabileceğimizin en iyisi bu mu?" "Oldukça fazla," diye onayladı Hunter.

Kamera Mark'ın kare çenesini ve güçlü çene hattını gösteren doğru profilini yakalamıştı ama olay bundan ibaretti; burun yok, dudak yok, gözler yok. Klavyedeki 'baskı ekranı' düğmesine basmadan önce en iyi kareyi seçmesine rağmen Hunter'ın hayal kırıklığı ortadaydı.

"Adli Bilimler BT'nin bile 'harika uygulamalardan' biriyle yüzünün geri kalanını tahmin edebileceğini düşünmüyorum. Burada anlatılacak pek bir şey yok ama yine de onlara soracağım.'

Hunter çıktıyı alırken Garcia, "Onun tutumu tamamen yanlış, Robert," diye yakındı. 'Şapka, her zaman telefonuna bakışı, üst kattaki bardaki stratejik konum... hepsi. Bu yanlış." Hunter çıktıyı Garcia'ya gösterdi.

"Cidden mi?" Garcia kıkırdadı. 'Elimizdeki en iyi şey bu mu? Herhangi biri olabilir." "Elimizdeki en iyisi bu," diye onayladı Hunter.

Garcia güldü. 'Bu da demek oluyor ki elimizde çok kötü bir şey var.'

On altı

On iki saatlik üçüncü vardiyasını birkaç gün içinde bitirdikten sonra bitkin bir haldeki Kirsten Hansen, Westlake'teki Los Angeles Surge Hastanesi'nin ikinci katındaki hemşireler odasında oturuyordu. Elleri titriyordu, gözleri yorgun ve kumluydu ve beyni uyuşmuş ve bitkin hissediyordu. Saat 21.24'tü.

Kirsten dört yıldır LASH'in Cerrahi Acil Biriminde hemşire olarak çalışıyordu ve bu süre zarfında yüzlerce ameliyata yardım etmişti ama bu onun ilk septal miyektomi ameliyatıydı; kalp kasları, ileri evre hipertrofik kardiyomiyopati (HCM) tanısı alan hastaların bir belirtisidir. Başlangıçta ameliyatın yaklaşık altı saat sürmesi gerekiyordu ancak bypass makinesindeki küçük bir sorun nedeniyle ameliyathanede geçirdikleri toplam süre dokuz buçuk saate yaklaştı. Sonunda ameliyat başarılı oldu ama ekip hastayı kaybetmekten kıl payı kurtuldu.

Kirsten bir cerrah olmasa da tüm prosedürde ve hastanın hayatta kalmasında çok önemli bir rol oynamıştı.

Hastanenin otoparkında Hyundai Accent'inin direksiyonuna oturdu ve dikiz aynasında kendine baktı. Bitkin göründüğü inkar edilemezdi ama bitkinlik maskesinin arkasında çok gururlu bir Kirsten Hansen vardı.

Kendi kendine gülümseyerek, "Bugün iyi iş çıkardın kızım" dedi. “İyi iş çıkardın.” Elleri hâlâ biraz titriyordu, bu yüzden sigarasını almak için torpido gözüne uzandı.

Evet, elbette sigara içmek sağlığa zararlıydı, bunu herkes biliyordu, özellikle de Kirsten gibi bir sağlık profesyoneli ama o çok sigara içen biri değildi. Aslında neredeyse hiç sigara içmiyordu. Onun arzuladığı sigaranın tadı değildi. Bu onların neredeyse büyülü, sakinleştirici etkisiydi ve bunu itiraf etmekten utanmıyordu.

Kirsten dudaklarına bir sigara götürdü, yaktı ve uzun bir nefes çekti. Sürücü koltuğuna tekrar oturdu, gözlerini kapattı ve nikotinin işini yapmasına izin verdi. Dört çekişte kendini on kat daha iyi hissetti; titreyen eller yok... müstehcen bir kalp yok. Sigarasını söndürüp saati kontrol etmeden önce son bir nefes daha çekti: 21.58.

Kirsten o gece hastaneden bu kadar geç ayrılmayı hesaba katmamıştı ama motorunu çalıştırdığında omuz silkti çünkü gerçek şu ki, aslında bunun hiçbir önemi yoktu.

Sonraki iki gün izinliydi ve Alhambra'da iki odalı bir evi paylaştığı nişanlısı Troy Foster yarın akşama kadar şehir dışındaydı.

Bir silah mağazasında satış müdürü olan Troy, üç günlük Cephane ve Silah Fuarına katılmak üzere Cuma günü San Francisco'ya gitmişti. Kirsten dün gece

sadece evi tek başına tutmakla kalmadı, aynı zamanda sabah erken kalkmak zorunda da kalmadı. Saatin geç olmasına rağmen yine de eve gidebilir, kendine büyük bir kadeh şarap doldurabilir, biraz pizza sipariş edebilir ve sabahın erken saatlerine kadar sessizce anlamsız televizyon dizilerini izleyebilirdi.

Bu düşünce Kirsten'ın dudaklarında bir gülümsemeye neden oldu.

Troy'u özlemediğinden değil. O yaptı. Çok fazla. Üç yıldır çıkıyorlardı ve yedi ay sonra evlenmek üzere nişanlanmışlardı ama aynı zamanda neredeyse iki yıldır da birlikte yaşıyorlardı. Kirsten'in gece vardiyası çalışma programı nedeniyle Troy, haftada en az birkaç gece evi tamamen kendisine ayırabiliyordu, ancak Kirsten bunu başaramadı. Şanslıysa, altı haftada bir, Troy'un arkadaşlarıyla dışarıda testosteron dolu bir erkek gecesi geçireceği bir geceyi tek başına geçirebilirdi.

Hastaneden Alhambra'daki evine yolculuk sadece yirmi dakika sürdü ve içeri girer girmez yaptığı ilk şey bir pizza çağırmak oldu; çift peynirli, ekstra acı biberli.

1,70 boyunda, her zaman klasik bob tarzında kesilmiş kirli sarı saçları, açık mavi gözleri, kalp şeklinde bir yüzü ve soğuk bir odayı ısıtabilecek bir gülümsemesiyle Kirsten her zaman bakıma özen göstermeye çalışmıştı. sağlığı ve görünüşü. Yiyecek açısından genellikle daha sağlıklı seçeneğe yönelirdi.

ama bazen gerçekten ihtiyacı olan tek şey rahatlatıcı yiyeceklerdi ve onun için çift peynirli ekstra acı biberli pizzadan daha rahatlatıcı çok az şey vardı. Telefonundaki uygulamaya göre pizzanın gelmesi yaklaşık yirmi beş dakika sürecekti.

Kirsten, Troy olmadan bir şişe şarap açmaktan hoşlanmazdı ama hayattaki her şey gibi istisnalar da vardı ve o anda bir kadeh şaraba ihtiyacı vardı.

Seveceğini bildiği bir şeyi seçti: Napa Vadisi'nden bir şişe Zinfandel. Şarap kadehte tütsülenirken Kirsten hızlı bir duş aldı ve bu onun rahatlamasına yardımcı oldu.

Kirsten, saçları kabarık bir havluya sarılmış ve leopar desenli bornozunu rahatça giymiş halde mutfağa döndü ve şarap kadehine uzandı. *Cennetin kırmızı ve sıvı halde olabileceğini kim bilebilirdi?*, diye düşündü, gözlerini kapatıp ağzında gelişen yumuşak tatların - kiraz, ahududu ve hafif baharatın yanı sıra odunsu otların notalarıyla birlikte - tadını çıkarmak için biraz zaman ayırdığında. Ding, ding.

Yeni kısa mesaj; pizzası yoldaydı.

Kirsten oturma odasında televizyonu açtı ve önceki hafta izlemeye başladığı dizinin ikinci bölümünü izledi: Amerika'nın kırsal kesimindeki hayali bir şehirde bir rahibenin dahil olduğu bir aşk üçgeni. 'Oynat' tuşuna basmadan hemen önce telefonu çaldı. Nişanlısıydı.

Troy ve Kirsten uzun süre sohbet etmediler. Ona hastanedeki uzun gününü anlattı ve o da ona Expo'da gördüğü yeni bir makineli tüfekten bahsetti. '*Tamam bebeğim, gitmeliyim*Troy'un sesi yorgun geliyordu. '*Gece erken kalkmayı denemek istiyorum. Yarın sabah kahvaltı için bir tedarikçiyle buluşacağım ve hemen yola çıkacağım..*'

Kulağa harika geliyor tatlım. Eve kaçta döneceğini biliyor musun?"*Akşam yedi ya da sekiz civarını hedefliyorum ama sizi bilgilendireceğim*.' 'Tamam bebeğim, iyi uykular. Bir süreliğine beynimi uyuşturan bir televizyon seyretmek üzereyim. Önce pizzamı bekliyorum."

'*Ah, pizza gecesi mi bu??*'

'Ve şarap... bol miktarda. Önümüzdeki iki gün izinliyim, unuttun mu?'

'*Şarabın tamamını bitirmeyin. Beni bekle. Yarın gece kendi özel partimizi*

yapabiliriz.'

'Kendinle bir anlaşma yaptın.'

'*Yarın görüşürüz güzelim. Seni özledim ve seni seviyorum.*'

'Seni daha çok özledim ve seviyorum.'

Kirsten telefonu bıraktıktan bir dakikadan az bir süre sonra kapı zili çaldı. Pizza zamanı.

Teslimatçıya on dolar bahşiş verdi, pizzayı oturma odasına getirdi, kutuyu sehpanın üzerine koydu ve biraz kağıt havlu almak için mutfağa döndü. Plaka yok. Dilimi elinizde tuttuğunuzda pizzanın daha lezzetli olduğuna inanıyordu.

Kağıt havluluktan birkaç çarşaf koparırken Kirsten hafif bir soğuk hava akımının sağ yanağını öptüğünü hissetti. Döndüğünde kuvvetli bir rüzgarın pencereyi bir dokunuşla ittiğini gördü.

"Yine mi?" diye sordu yüksek sesle, yarı sinirlenmiş bir halde, başını sallayarak. 'Lanet olsun, Troy.'

Troy'un yemek pişirirken ocağın üzerindeki aspiratörü açmak yerine mutfak penceresini açma alışkanlığı vardı. Çoğu zaman kapıyı kilitlemeyi unutuyordu ama bu gece Kirsten'i gerçekten rahatsız ediyordu çünkü bu, Troy'un San Francisco'ya gitmek üzere yola çıktığı Cuma gününden beri pencerenin kilidinin açık bırakıldığı anlamına geliyordu. Pazartesi gecesiydi. Kirsten son üç günün büyük bir kısmını hastanede geçirdiği için herkes içeri girip istediği her şeyi çalabilirdi.

Troy bir dahaki sefere aradığında kulağına küpe olacaktı.

Kirsten pencereyi kilitledi ve oturma odasına dönüp kanepede rahatça uzandı ama art arda izleme seansı pek de planladığı gibi gitmedi. Yalnızca tek bir bölüm izlemeyi başardı ve bu süre zarfında şarabının yarısını bitirdi ve pizzasının dörtte üçünü yedi. Üçüncü bölüme başlamayı düşündü ama onca şaraptan ve hastanede geçirdiği zor bir günden sonra kendini biraz sersemlemiş ve bitkin hissediyordu. Televizyonu kapattı ve pizzanın geri kalanını buzdolabına koydu. Kahvaltıda soğuk pizzayı severdi.

Troy olmadan çarşafların arasında olmak çok yalnız hissettiriyordu ve ona sarılamadığından kolunu yastığının üzerine atıp yüzüne götürdü.

Tam o anda komodinin üzerindeki cep telefonu bip sesi çıkardı ve titreyerek

yeni bir kısa mesaj bildirdi. Beklenmedik ses onu şaşırttı. Komodinin üzerindeki dijital saat: 00:29'u gösteriyordu.

Kirsten, Troy'un yastığını bıraktı ve arayan kişinin o olmasını bekleyerek telefonuna uzandı ve ona bir "Seni seviyorum" mesajı daha gönderdi. O tür bir adamdı; romantik ve özenli.

Kirsten dalgın bir şekilde gönderenin numarasını kontrol etmeden mesajı açtı.

Bugün hastanede zor bir gün mü geçirdin Kirsten? Pizza nasıldı??

Şaşırarak görüşünü bulanıklaştırmak için birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Bu Truva olamazdı. Onu çok nadiren adıyla çağırırdı. Özellikle kısa mesajlarda her zaman 'bebeğim' ya da 'aşkım' ya da bunun bir çeşitlemesi olurdu. Ayrıca normal SMS yerine WhatsApp kullanmayı tercih etti.

Kirsten sonunda göndereni kontrol etti.

'Bilinmeyen Numara.'

Bu kim? geri yazdı.

Cevap sadece birkaç saniye içinde geldi. *Ben bir eğitimciyim Kirsten... bir akıl hocasıyım, tabiri caizse*.

“Ne?” diye yüksek sesle sordu Kirsten, kaşlarını çatarak telefonuna baktı ve tam olarak bunu yanıtladı.

Ben bir akıl hocasıyım. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Ve bu... bu bir ders olacak.

Kirsten başucu lambasını yaktı ve yatağın başına oturdu. *Cidden, bu kim?* geri mesaj attı. *Hastanede uzun bir gün geçirdim ve çoktan yatağımdayım. Aslında mesajın beni uyandırdı. Pek jks havasında değilim.* Bir yanıt görünmeden önce sonraki on üç saniye boyunca ekranına baktı. *Şaka mı? Bunun bir şaka olduğunu kim söyledi?*

Kirsten gerçekten de bunların hiçbirini yapacak havada değildi.

Bak, gerçekten bunu seninle yapmıyorum. Ya bana nxt mesajında bunun kim olduğunu söylersin, ya da kıçını engelliyorum, anladın mı?

Bir kez daha bekledi ve bu sırada Salı sabahı gece yarısından sonra ona kimin mesaj atabileceğini bulmak için beynini aradı. Evet, bunun Troy'un ona şaka yapması ihtimali çok düşüktü ama eğer öyleyse
Kirsten'in cümlelerinde 'göt' gibi kelimeler kullanmaya başlamasının sabrının

tükendiği anlamına geldiğini biliyordu. Eğer bu Troy olsaydı şaka şimdi biterdi. Daha fazla zorlamayacaktı.

Sonunda elindeki telefon yeniden titredi.

Bunun kim olduğunu sana zaten söylemiştim. Ben bir akıl hocasıyım. Ve bu bir şaka değil Kirsten. Bu, dediğim gibi, bir derstir.

Kirsten mesaja esprili bir şekilde kıkırdadı ama niyeti aslında göndereni engellemek olsa da merakı da vardı.

Ders mi? Yazdı. *Ne dersi? Nasıl sinir bozucu olunur?*

Cevap tam olarak yirmi saniye içinde geldi.

Aslında bu üç konuda bir ders olacak.

"Tamam," diye güldü Kirsten. Bunu öğrendiğim iyi oldu. Gerçekten bıkmıştı ama bilinmeyen numaralardan gelen aramaları ve mesajları engellemek çok mümkün olsa da bu, gizli numaralardan gelen bir aramayı engellemek kadar kolay değildi ve Kirsten telefon uzmanı değildi.

Açılır menüyü çağırmak için ekranının sağ üst köşesindeki üç noktaya dokundu. Menü açıldığında 'engelleme' seçeneği gösterilmedi. Ding, ding.

'Mentor'dan yeni bir kısa mesaj.

Kirsten kapıyı açtı.

Ama dersimize başlamadan önce Kirsten sana bir sorum var...

Bilinçli bir ara verildi.

Şey, şey.

Seni korkutuyor mu??

"Beni ne korkutuyor?" diye sordu Kirsten kendi kendine kıkırdayarak. 'Aptalca mesaj karmaşası alıyorum...'

Şey, şey.

Bu gece öleceğini bilmek?

On yedi

Dışarıda gece soğuk ve uğursuz bir hal almıştı. Ay ve yıldızlar yerini uzun, yoğun

ve tehditkar kara bulutlara bırakmıştı. Kararsız rüzgarlar kayıp hayaletler gibi gelip gidiyor, sokaklara dadanıyordu. Yaklaşan yağmurun kokusu son bir saattir yanan tütsü gibi havayı yavaş yavaş dolduruyordu ve Kirsten son mesajı okurken ilk ağır damlalar çatısına çarpmaya başladı.

Kirsten kolayca korkan biri değildi ama o anda evin geri kalanı zifiri karanlıkta ve yağmur pencerelerine çarparken yatağında tek başına otururken kendini huzursuz hissetti.

Son iki mesajı tekrar okudu.

Seni korkutuyor mu?

Bu gece öleceğini bilmek?

Bir kez daha ekranının sağ üst köşesindeki elipslere dokundu ve açılır menüde 'engelle' seçeneğini aradı. Orada bir yerlerde olmalı.

Değildi.

Şey, şey.

Yeni bir mesaj.

İlk dersle başlayalım mı Kirsten? KORKU.

Kirsten ne yapacağından emin olamayarak bir an tereddüt etti. Evet, telefonunu kapatıp bir kenara koyabilirdi ama bu, sabah tekrar açtığında okunmamış mesajlarla dolup taşacağı anlamına geliyordu. Ayrıca Kirsten her zaman meraklı bir insan olmuştu. Bir aptalın ona aptal mesajlar gönderip ona şaka yapmaya çalıştığını bilerek uykuya dalabilmesinin imkanı yoktu çünkü bu bir şaka olmalıydı... değil mi? Aslında bunun başka bir açıklaması yoktu.

Telefonunu bir kenara bırakmak yerine son bir mesaj yazmaya karar verdi.

Bakın bu artık çok ileri gitti. Başlangıçta komik değildi ve şimdi tamamen aptalca. Yorgunum... geç oldu... ve hastanede çok zor bir gün geçirdim. Bana mesaj atma...

Ding, ding. Kirsten mesajını yazmayı bitirmeden yeni bir mesaj geldi.

Farkında mısın bilmiyorum Kirsten ama mutfağının penceresi açık kalmıştı.

Kirsten'in parmakları cep telefonunun ekranında titriyordu. Bu ucube kilitli olmayan pencereyi nasıl bilebilir?

Az önce yazdıklarını hızla sildi ve yepyeni bir mesaja başladı. *Bu gerçekten komik değil.*

Cevap birkaç dakika sonra geldi.

Pencerenin kilidinin açık bırakıldığını bilmemin nedeni Kirsten, onu açanın ben olmamdı..

Kirsten'in içgüdüsel tepkisi yatak odasının kapısına bakmak oldu. Bunu yaparken omurgasından korkunç bir ürperti geçti. Hemen kendi düşüncelerinden şüphe etmeye başladı.

Bu gerçekten Troy olabilir mi? Mutfağın penceresini başka kim bilebilirdi?

Troy, bu sen misin? Eğer öyleyse, Allah'a yemin ederim ki.

Hayır burası Troy değil, cevap geldi. *Bu, mutfak pencerenizin kilidini açık bırakan kişi...*

Başka bir kasıtlı mola.

Yeni mesaj.

Evinize girip içeride bir yere saklandıktan sonra. Kirsten'ın nefesi boğazında kaldı. Emin olmak için mesajı birkaç kez okumak zorunda kaldı.

Şey, şey.

Bu doğru, Kirsten. Burada seninleyim. Sadece ikimiz. Peki saklambaç oyunu oynamaya ne dersin? Ben saklanıyorum... şimdi sen arıyorsun. İşte bu kadar. Yeter artık.

Tamam, seni kahrolası ucube, diye geri yazdı. Korkmuş gibi görünmek yerine kızgın görünmek daha iyiydi. *İşte bu. Polisleri kıçından çağırıyorum*.

Şey, şey.

Kirsten'in ekranının üst kısmında yeni mesajın sadece bir kısmını gösteren bir açılır pencere belirdi. Reddetmeye çalıştı ama onun yerine titreyen parmaklarıyla dokundu ve mesajın tamamı görüntülendi.

Ya sana zaten yatak odanda olduğumu söyleseydim?

Kirsten'in kalbi göğsünün içinde üçlü bir takla attı ve yatakta kıpırdandı; gözleri odayı, köşeleri, gölgeleri taradı... ama başucu lambası açık olmasına rağmen onlardan çok fazla vardı.

Şey, şey.

Burada saklanacak pek fazla yer yok Kirsten. Aslında olabileceğim sadece iki yer var.

Kirsten'in nefesi ağırlaştı. Yeni bir mesaj geldiğinde Troy'un yatağının

yanındaki başucu lambasına uzanmak üzereydi.

Aniden yatağınızın altından bir şeyin hareket ettiğini hissetseniz korkar mısınız??

"Ne?" diye bağırdı Kirsten. Kendini bir insan topuna dönüştürmek için refleks olarak dizlerini göğsüne doğru çekti.

Şaka olsun ya da olmasın... ders olsun ya da olmasın... 'korku'

kesinlikle başarılmıştı. Ding, ding.

Bakar mısın Kirsten? Vücudunu uzatıp yatağının altına bakar mısın??

Kirsten yatağın altına bakmadı ama bulunduğu tarafın, yani sol tarafın kenarını görebilmek için vücudunu hafifçe eğdi. Bakışları birkaç saniye yerde kaldı; terliklerinden başka bir şey yoktu. Yeni bir mesaj aldığında derin bir nefes aldı ve diğer tarafa bakmaya hazırlandı.

Gardırobun nasıl, Kirsten? Orada saklanıyor olabilirim.

Şey, şey.

Gardırobunuzda farklı bir şey fark ettiniz mi?

Kirsten'in gözleri hemen cep telefonunun ekranından yatağın bulunduğu odanın karşısındaki duvara monte edilmiş olan gardırobuna geçti ve olduğu yerde dondu.

Kapılar biraz aralıktı ve duştan sonra gardıroptan terliklerini alıp pizzasını beklemek üzere oturma odasına döndüğünde ikisini de kapattığından oldukça emindi. Korku paniğe dönüşmeye başlamıştı.

Dışarıda yağmur giderek şiddetleniyordu... Penceresine ve çatısına vuran davul sesleri giderek daha yüksek sesle.

Kirsten'ın dikkati tekrar cep telefonuna döndü. Bu aptal oyunu oynamayı bırakmıştı.

Evet, korkmuştu ve hayır, yataktan çıkıp gardırobunun altını ya da gardırobunun içini kontrol etmeye niyeti yoktu. Yapmak üzere olduğu şey 911'i aramaktı. Yeni mesaj.

Kapılara dikkat ettin mi?

Kirsten kendi kendine, "Siktir et bu saçmalığı" diye fısıldadı. Telefon uygulamasına dokunduğunda korkmuş bakışları gardırobuna döndü. Kapılar hâlâ aralıktı ama şimdi bunda farklı bir şeyler olduğuna yemin edebilirdi...

Kirsten bunun ne olduğunu tam olarak anlayamadı ve daha iyi odaklanmak için içgüdüsel olarak gözlerini kısarak baktı.

Tüm dikkatini gardıroba odakladığından, yatağının altından yavaşça kaymaya başlayan, tamamen siyahlar içindeki figürü hiç fark etmedi.

On sekiz

Sabah nemli ve soğuktu. Yerdeki su birikintileri, gece saat 04.30'a kadar süren sağanak yağışın boyutunu yansıtıyordu.

Hunter birbirini takip etmeyen dört saatten biraz fazla uyumayı başarmıştı; kronik uykusuzluk çeken biri için bu hiç de kötü bir gidiş değildi.

Culver City'deki SixPax spor salonuna uğradıktan sonra Polis İdare Binasına 07:26'da, yani Garcia'dan yirmi altı dakika sonra geldi. Hunter ofise girip kapıyı arkasından kapatırken Garcia, "Kevin Garrison'la işler nasıl gitti?" diye sordu.

Hunter masasına giderek, "Bill yok," diye yanıtladı. 'O bizim adamımız değil.' 'Gerçekten mi?' Garcia sandalyesine yaslandı. Gerçekten hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. 'Nasıl olur? Ne dedi?"

'Onunla konuşmadım. Orada değildi." dedi Hunter. 'Ama spor salonundaki antrenörlerden biriyle konuştum. Kevin Cuma gününden beri Sacramento'da. O ve diğer iki spor salonu üyesi, hafta sonu düzenlenen IFBB Pro-League'de yarıştı. Dördüncü oldu." Başını salladı. Melissa'nın öldürüldüğü gece Los Angeles'ta değildi ve mazereti kesin değil. O bizim adamımız değil.'

Garcia dirseğini masasına dayadı ve çenesini kaşıdı. "Yani artık ilgilendiğimiz tek kişi "Sleazy Mark", eğer gerçek adı Mark ise." "Şimdiye kadar evet," diye onayladı Hunter masasının arkasına otururken. "Adli Tıp'tan haber var mı?"

"Henüz bir şey yok ama Araştırma'dan benzer cinayetler için yapmalarını istediğim çapraz referansla ilgili bir rapor aldık."

'Şansınız var mı?'

Garcia hayal kırıklığını dile getirdi. "Hâlâ listeyi karıştırıyorum, göze çarpan bir şey var mı diye bakmaya çalışıyorum, ama sanırım bu neyin ne olduğuna

bağlı."
“benzer” diyebilirsiniz.' Ekranını aşağı kaydırmak için faresini kullandı. "Dikkat edin, Araştırma tüm bunlara olay yeri fotoğraflarını da dahil etme nezaketini gösterdi ve bize haritanın her yerinden - New York, Chicago, Miami, Seattle, Los Angeles, aklınıza ne gelirse - gelen şiddetli cinayetler gönderdiler, ama ben hâlâ elimizdekilere benzer bir şeyle karşılaşmadık. Örneğin, kurbanın asılı bırakıldığı çok sayıda suç mahalli var, ancak tek bir tanesi bile asılmadı veya ağzından kaldırılmadı. Beklenen "ip" dışında, failin elektrik kabloları, zincirler, külotlu çoraplar, köpek tasmaları, iş kravatları ve hatta kemer gibi çeşitli farklı aksesuarlar kullandığı vakalar da var. Ayrıca kurbanın ayaklarından veya kollarından asılı bırakıldığı birçok vakamız var.' Aşağıya doğru bir kaydırma daha. 'Burada et veya balya kancasının kullanıldığı bir avuç vaka var, ancak kurban yalnızca yerden kaldırılarak üç olay yerinde asılı bırakıldı ve üçünde de kurbanlar bir et parçasının içinde bulundu. dolap ve kanca kurbanların ağzını, yüzünü veya kafatasını değil sırtını delmiş.'

Hunter gözleri bilgisayar ekranındayken başını salladı.

Garcia, "Ayrıca yüzde ciddi şekil bozukluğu gösteren birkaç vakamız var" diye devam etti. 'Kesikler... sakatlama... püre haline gelene kadar dövülmüşler... asit yanıkları... yangın yanıkları... boğaz kulaktan kulağa kesilmiş... kafatası ezilmiş.' Ellerini 'haydi şekil' hareketiyle havaya kaldırdı. 'Araştırma, failin kurbanının çene kemiğini neredeyse yüzlerinden kopardığı bir vakaya rastladı, ancak bu on beş yıl öncesine dayanıyor; idam edilmedi ve fail, yakalanıp mahkum edilen kendi kocasıydı.' Hunter'ı konuşmadan önce duraklatmak için. 'Sahip olduğumuz olay yerinin aynısını aramadığımızı anlıyorum. Aradığımız şey bir çeşit önceden tırmanma, değil mi? O kadar şiddetli olmayan ama karşılaştığımız vahşet düzeyine çıkabileceğine dair ipuçları içeren bir şey.'

Hunter da ekranını aşağı kaydırarak, "Evet, teori bu," diye onayladı. “Peki olayın nereden kaynaklanabileceğini nasıl bileceğiz?” diye sordu Garcia. 'Yani, bir şey mi arıyoruz... diyelim ki elimizdekinden biraz daha az şiddet içeren bir şey mi? Yoksa çok daha az şiddetli mi? Bu durum çok farklı görünecek bir şeyden kaynaklanmış olabilir mi? Asılmak yok mu? Yüzünde şekil bozukluğu yok mu? Ne? Çünkü burada biraz kayboldum.”

Hunter sandalyesine yaslanıp gözlerini ovuşturdu. 'O *öyle* sorun Carlos'ta. İnsan davranışı kesin bir bilim değildir. Desenler değişir ve onlar da kişiden kişiye büyük ölçüde değişiyor.' Garcia'ya elini kaldırma sırası onda. 'Bununla birlikte, failimizin hiç şiddet içermeyen, çok az ve hatta orta düzeyde şiddetten, suç mahallinde sergilenen vahşet düzeyine ulaşması çok doğal olmayacaktır.'

Garcia, işaret parmaklarının ikisi de Hunter'ı işaret ederek, "Benim söylemek istediğim de bu," dedi.

Garcia tırmanma teorisini iyi anlamıştı - eğer bu katil kontrol edemediği bir dürtü yüzünden öldürüyorsa, içinden gelen bir tür zorlamaysa - on vakadan dokuzunda bu dürtü küçük bir düzeyde başlamıştı, muhtemelen cinayet olarak bile değildi. Bu zorlama her ne idiyse, fail bir şekilde onu besleyerek bu dürtüyü bastıracaktı. Bu beslenme, her ne ise, döngüyü başlatacaktı. Çok geçmeden, dürtü geri gelecekti... daha güçlü... daha aç... ama çok fazla değil, sadece biraz daha fazlasını talep edecekti. Bunu inkar edemeyen suçlu, canavarı tekrar besleyecek ve ona istediğinden biraz daha fazlasını verecekti. Bu model daha sonra kendini tekrarlayacak, her zaman artacak, her döngüde daha fazlasını talep edecekti.

Garcia devam etti: "Olay mahallinde gördüklerimiz gerçekten tırmanmanın sonucuysa, o zaman bu katil 'patron seviyesine' ulaştı, bu da onun uzun süredir... muhtemelen yıllardır aktif olduğu anlamına geliyor." Şu anda Los Angeles'ta aktif olduğu için bu şehirde başka suçlar da işlediği anlaşılıyor, muhtemelen cinayetler.'

Hunter, Garcia'nın ne soracağını tahmin ederek, "Peki nasıl oldu da daha önceki suçlarından hiçbiri dikkatimizi çekmedi, değil mi?" dedi.

Kesinlikle, diye onayladı Garcia. 'Biz UVC Birimiyiz. Başımıza bir şey gelebilirdi."

'Olabilir, ama unutmayın ki tırmanma teorisi yanılmaz değildir. Yükselişin çoğunluğunun kişinin zihninde gerçekleştiği bilişsel yükselme vakaları mevcuttur. İçerideki canavar çok büyüdüğünde, bilişsel süreç için fazla aç olduğunda, suçlu nihayet harekete geçiyor. Bu durumlarda ilk cinayetleri şiddetli şiddet gösterme eğilimindedir.'

“Burada da durumun böyle olabileceğini mi düşünüyorsun?” Garcia soruyu sorarken çenesi göğsüne doğru eğildi.

'Bilmiyorum Carlos. Evet olabilir, çünkü insan davranışındaki hiçbir şey kesin değildir. Ancak bu vaka hakkında hâlâ çok az şey biliyoruz. Bu katil seri olmayabilir... bu münferit bir ırkçı suç olabilir... pek çok olasılık var.
Eski vakaları kontrol ederek yaptığımız tek şey olasılıklardan birini incelemek, hepsi bu.'

Garcia sandalyesine yaslanırken, kendisinin ve Hunter'ın bilgisayarından yeni bir e-postayı bildiren zil benzeri bir ses geldi. Garcia başlığa baktı.

‘Vay canına! Eğer şanslıysak, bunu hafta sonuna kadar beklemiyordum.”

“O nedir?” diye sordu Hunter.

Garcia, Hunter'ın masasındaki monitörü işaret ederek, "Melissa Hawthorne'un telefon görüşmeleri ve mesaj dökümleri" dedi. 'E-postanızı kontrol edin.'

Hunter yaptı. E-posta iki ekli dosyayla birlikte geldi: 'Telefon Görüşmeleri' ve 'SMS Metin Mesajları'.

On dokuz

Hunter hâlâ Araştırma'dan aldıkları listeyi incelerken, Garcia ekteki iki dosyadan ilkini - 'Telefon Görüşmeleri'ni - açtı ve Melissa Hawthorne'un aldığı son telefon görüşmesine hızla göz attı. “Kahretsin!” dedi sadece birkaç saniye sonra.

'Sorun nedir? Avcı sordu.

Garcia gözlerini bilgisayar ekranından ayırmadı. 'Belki 'Sleazy Mark'ın kurbanı Broken Shaker'dan ayrıldıktan sonra arayacağını umuyordum. Bilirsin? Sadece ona yanlış numarayı verip vermediğini kontrol etmek için.”

“Hiçbir şey mi?” Hunter listeyi küçülttü ve e-postaya geçti. 'Hayır. Ondan değil. Melissa Hawthorne'un aldığı son çağrı parti gecesi olan Cumartesi akşamı 18:33'teydi. Muhtemelen Janet'tan aldığı telefon buydu.”

Hunter, e-postanın ikinci ekine, yani SMS metin mesajlarının listesine hızla

çift tıklayarak, "Belki de ona bir mesaj göndermiştir," diye önerdi. "Belki," diye onayladı Garcia ama şimdilik telefon görüşmesi kayıtlarıyla yetindi.

Dosya Hunter'ın ekranında açıldığında gözleri ilk konuşmaya odaklandı ve ürkütücü bir şekilde sessizliğe büründü.

Garcia, Hunter'ın yüzündeki ifadeyi fark edemeyecek kadar telefon görüşmesi kayıtlarına dalmıştı.

Hunter, sesinde inanamayan bir ifadeyle, "Telefon görüşmelerini unut Carlos," dedi. 'Metin mesajları dosyasına bir göz atın.'

“Ona mesaj mı attı?” Öte yandan Garcia'nın ses tonu büyük bir heyecan taşıyordu.

‘Emin değilim ama katil kesinlikle öyle yaptı.’

“Ne?” Garcia'nın gözleri ekranından kaldırıp Hunter'a baktı.

'Dosyadaki ilk konuşma. Ama onun sonuncusu. İlk mesaj Pazar sabahı 02:32'de geldi.'

Garcia dosyayı açtı. Hunter'ın işaretlediği konuşmayı okurken yüzündeki ifade değişti; meraklıdan meraklıya, şüpheciye, şaşkına ve sonunda şoka dönüştü.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın" dedi, kısa mesaj metnini hızla küçültüp aldığı e-postayı yeniden kontrol etti. Gerçekten sadece iki ekli dosya vardı. “Ne oluyor?” Hunter'a bakmadan önce başını ekranına doğru salladı. ‘Hiçbir video dosyası yok. Transkript, mesajın bir video ekiyle geldiğini söylüyor. Video nerede? Neden e-postaya dahil edilmedi?'

Hunter, "Muhtemelen talep edilmediği için," diye bilgilendirdi onu. Garcia sinirle, "Bir video dosyasının olabileceğini veya olabileceğini bilmediğimiz için bu talep edilmedi" diye yanıtladı. ‘Ama öyle bir şey olduğuna göre, söylemeye gerek yok, değil mi?’

“Cep telefonu sağlayıcılarının özel video ve fotoğrafları teslim etmesi söz konusu olduğunda hiçbir şey söylenemez, Carlos. Bunu biliyorsun. Arama iznine ihtiyacımız olacak.'

Garcia bunu biliyordu. ABD'de cep telefonu sağlayıcılarının müşterilerinden neler saklayabileceğine ilişkin yasa çok genişti. Özetle, normal ses ve metin dosyaları dışındaki çağrı ve mesajlardan neyi arşivleyeceklerine karar vermek esas olarak sağlayıcıların kendilerine kalmıştı. Çoğu sağlayıcının hemen hemen her

şeyi arşivlemeyi seçtiği doğruydu, ancak kendilerini gizlilik davalarına karşı korumak için, özel görselleri ve videoları ifşa etmeleri istendiğinde bir dünya duvar ördüler.

Garcia, "Bunun bir cep telefonu sağlayıcısı için çok hızlı ilerlediğini düşündüm" dedi. 'Bir şeyler eksik olmalı. Yüzbaşı Blake gelir gelmez arama izni talebinde bulunacağım.'

Hunter'ın dikkati tekrar bilgisayarına döndü. Katilin Melissa'ya iki kez gönderdiği mesajları tekrar okuduktan sonra sandalyesine oturdu, dirseklerini kol dayama yerlerine dayadı ve parmaklarını çenesinin önünde kenetledi.

Garcia, odayı kaplayan sessizliği bozarak, "Tüm bunlardan çıkarabileceğimiz çok şey var" dedi.

“Tamam.” Hunter başını salladı. 'Ne düşünüyorsunuz?'

“Şey...” Garcia öne doğru eğildi. 'En başından beri şunu sorduk: 'Partide eğlendin mi?' Bu da katilin Melissa'nın o gece bir partiye gittiğini bildiğini gösteriyor.'

Hunter başını salladı.

Garcia, "Bu, 'Sleazy Mark' iddiasını güçlendiriyor" diye devam etti. 'Onunla partide tanıştı... adını biliyordu... *vardı* telefon numarasını ve o farkına bile varmadan onu evine kadar takip edebilirdi. CCTV kayıtlarından öğrendiğimiz kadarıyla oteli hemen hemen terk etmişti, hatırladın mı? Bir arabaya ya da taksiye atlayıp kolayca evine kadar onu takip edebilirdi.'

"Doğru," diye onayladı Hunter. “Ama eğer durum buysa, o zaman “Sleazy Mark” poz veriyordu.” “Poz mu veriyordu?” Garcia kaşlarını çattı. 'Ne demek istiyorsun?'

'Bunun ani bir saldırı olamayacağını zaten kabul ettik, değil mi? Çok iyi planlanmıştı... çok ayrıntılıydı... ve bu metin sohbeti bu varsayımı güçlendiriyor. Elbette, "Sleazy Mark" o gece Broken Shaker'da kendisini Melissa'ya tanıtabilirdi, ama eğer o gerçekten onun katiliyse, her şeyi önceden planladığı açıktı. Melissa onunla yalnızca cumartesi gecesi tanışmış olabilirdi ama onun açısından bu karşılaşma tesadüf değildi. Onun için oradaydı.'

Garcia işaret parmağını Hunter'a doğrulttu. ‘Çok doğru. Kusura bakma, bunu bir anlığına unutmuştum ve CCTV kamera kayıtlarından... "Sleazy

Mark"ın barda nasıl davrandığını gördükten...' Garcia başını salladı. 'Bunu onun gözünden kaçırmayacağım. Ne yaptığını tam olarak biliyordu."

'Kabul ediyorum. "Kalitesiz Mark" hâlâ baş şüphelimiz.'

Garcia kısa mesaja geri döndü.

'İşte beni gerçekten rahatsız eden kısım bu –'*Ben kimim? Peki... senin için akıl hocası olacağım Melissa*Kaşları Hunter'a doğru kalktı. 'Kendisine bir takma ad veriyor, Robert – Mentor – ve bu beni korkutuyor çünkü ikimiz de biliyoruz ki bunu yapan katiller bunu bir nedenden dolayı yapıyorlar; kötü şöhret istiyorlar... ne yaptıklarını dünyanın bilmesini istiyorlar... ne başardılar – BTK, Sam'in Oğlu, Acı Uyuyan... tarih onlarla dolu. Ayrıca bunun daha fazlasının geleceği anlamına geldiğini de biliyoruz. Melissa sadece başlangıç."

Hunter, "Bu bir olasılık," diye onayladı. 'Ama burada yüzde yüz emin değilim.'

'Gerçekten mi? Neden?'

Hunter başını hafifçe yana eğdi. 'Bana göre katilin cevabında fazlasıyla umursamaz bir ifade var: 'Ben kimim? Peki... senin için akıl hocası olacağım Melissa." Bu sözlerdeki omuz silkmeyi neredeyse duyabiliyorum, değil mi? Sanki az önce kendine verdiği ismi pek umursamıyormuş gibi."

Garcia'nın dikkati transkriptteki o spesifik satıra döndü. Hunter, "Haklısın," diye onayladı. 'BTK, Son of Sam ya da Grim Sleeper gibi katiller kötü şöhrete sahip olmak istiyorlar... tanınmak istiyorlar... ve bu kötü şöhret, yakalandıktan sonra bile takma adları aracılığıyla geliyor. Bu onların kim olduklarının... kim olmak istediklerinin son derece önemli bir parçası." Monitörünü işaret etti. Katil, cevabında sanki onun için pek önemli değilmiş gibi "akıl hocası" kelimesini büyük harfle bile yazmamış. Ayrıca sanki farklı bir kurban olsaydı farklı bir takma ad seçermiş gibi "sana" kelimelerini de kullandı.'

Garcia bir an bunu düşündü.

Hunter, "Yanılıyor olabilirim" diye kabul etti. "Fakat tüm bu mesaj alışverişini tekrar okuduğumda, bu katilin kendisine verdiği takma isimle pek de ilgilendiği izlenimine kapılmıyorum. Bunu kötü şöhret olsun diye yapmıyor.'

Tamam, dedi Garcia başını salladı. 'Peki bu konuda ne düşünüyorsunuz?'

Hunter nefesini verdi. 'Tüm bu konuşma aslında katilin ilk dersi olarak

adlandırdığı şeydi: korku. Melissa'nın korkmasını istiyordu ve bu korkuyu yavaş yavaş ve ustalıkla ona aktarıyordu. İlk olarak, kendisini Akıl Hocası olarak tanıtan gizemli haberci - sonra...' konuşurken Hunter, 'şiddetin arttığını' göstermek için elini adım adım yukarı kaldırdı. Ona korkuyu... acıyı... ve ölümü öğreteceğini söylüyor. Elbette bu biraz korkutucu olabilir ama tıpkı Melissa'nın yanıtlarından da görebileceğiniz gibi, ilk düşüncesi şu oluyor: "Bu bir şaka olmalı, değil mi?" Hatta Mark'ın blöfünü görmeye bile çalışıyor çünkü bir nedenden dolayı bunun o olabileceğini düşündü.'

'Bu da,' diye tekrarladı Garcia, ''Sleazy Mark' iddiasını güçlendiriyor.' Hunter elini bir adım daha yukarı kaldırmadan önce kabul etti. 'Bundan sonra işler ciddileşiyor.' Transkriptten okudu. "Bu demek oluyor ki Melissa, bu gece küçük partiden döndükten ve sendeleyerek taksiden indikten sonra... yaklaşık yarım saat sonra."

önce... ön kapını kilitlemeyi unuttun." Taksisinden tökezleyerek çıktığını biliyordu... ve zaman dilimini de biliyordu.'

Garcia başını salladı. Artık Melissa bunun bir şaka olmadığını biliyor. Partiden sonra onu evine kadar takip etmediği, oraya vardığında zaten evinde olmadığı ya da dışarıda bir yerde saklanıp onun gelmesini beklemediği sürece bu "Akıl Hocasının" bunlardan herhangi birini bilmesine imkan yoktu. .'

"Kesinlikle," diye kabul etti Hunter. "Ve her şeyi kurbanı suçlayarak bitiriyor - ön kapını kilitlemeyi unuttun - bu aslında tamamen senin hatan, benim değil." "Bunu ben de anladım," diye onayladı Garcia. 'Ve haklısın; o saatte evde yalnız mı? Melissa'nın o kısa mesajların sonunda dehşete düşmemesi mümkün değil.'

'Dediğim gibi, kademeli olarak uzman düzeyinde tırmanma.'

'Ve bahse girerim ki buradaki eksik video pastanın kremasıdır, değil mi? Onu gerçekten dehşete düşüren şey neydi?'

Hunter başını salladı. 'Bu izni almamız lazım.'

Yirmi

Janet Lang, ruhunu rahatsız eden başka bir kabustan korkuyla uyandı. Bu sefer kız kardeşi Melissa'nın yardım için ona yalvardığını gördü ama Janet onun ne dediğini pek anlayamadı. Melissa bir kabloya asılı değildi ama alt çenesinde dev bir kanca vardı ve her konuştuğunda ağzından kan sıçrayarak havayı kızıl bir sisle renklendiriyordu. Sis bulutlara dönüşecek ve oturma odasına kan yağacaktı.

Pazar sabahı, yani Janet'in Melissa'nın cesedini bulduğu sabahtan bu yana, günleri ve geceleri çoğunlukla - bazen ilaç tedavisi nedeniyle, bazen de tamamen bitkinlikten dolayı - uyuyakalmasından ve ardından tüm vücudu sarsacak kadar rahatsız edici ve canlı kabuslarla acımasızca uyanmasından ibaretti. . İki kez gördüğü rüyalar o kadar korkunçtu ki Janet kontrolü kaybetmiş ve altını ıslatmıştı.

Bu sefer Janet yatak odasında uyuyakalmıştı, Tom ise mutfakta kendine sandviç hazırlıyordu. Sabah 6'da Janet için yaptığı tabağa hâlâ dokunulmamıştı ve yatağının yanındaki masanın üzerinde duruyordu.

Tom onun yanında kalmak için işten bir hafta izin almıştı ve çok endişelendiğini itiraf etmeseydi yalan söylemiş olurdu.

Janet'ın zihinsel olarak her zaman çok güçlü bir insan olduğunu biliyordu ama yeterince ileri itilirse en güçlü beyinler bile kırılabilirdi. Tek bir darbeyle zihni geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar parçalayabilecek çok fazla yaşam olayının olmadığı doğruydu. Ne yazık ki sevilen birinin vahşice öldürülmüş hali bu tür olaylar listesinin en başında yer alıyordu ve Melissa, Janet için sevilen bir kız kardeşten çok daha fazlasıydı. Janet'ın en iyi arkadaşı ve ne olursa olsun her zaman yaslanabileceği kayaydı. Melissa olmadan Janet kolaylıkla kayıp bir ruha dönüşebilirdi. Tom da bunu biliyordu.

Janet'ın boğuk çığlığını duyduğunda fıstık ezmeli ve reçelli sandviçinden yeni bir ısırık almıştı. Sandviçi mutfak tezgahına düşürdü ve hızla yatak odalarına gittiler. Janet yatakta oturuyordu, dizlerini göğsüne dayamış, yüzünü ellerine gömmüş halde ağlıyordu.

Tom ona yaklaşırken, "Sorun değil bebeğim" dedi. 'Bu sadece bir rüyaydı...

sadece bir rüya.' Kollarını ona doladı ve onu kendisine doğru çekti. Janet kendisine sarılmaya izin verdi ama o da sarılmadı ve yüzünü ellerinin arasında sakladı.

"Buradayım Jen... buradayım." Tom onun ellerine uzandı. 'Bana bak bebeğim. Sadece bir rüyaydı." Her iki elini de öptü ve saçlarını okşadı. 'Lütfen bana bak Jen.'

Hala ağlayan Janet sonunda ellerini bıraktı ve gözlerini ona kilitledi.

Yanaklarını öptü ve gözyaşlarını silmeye çalıştı ama Janet ağlamayı bırakamadı.

"Sorun değil bebeğim," diye tekrar denedi Tom. 'Gitti. Bu bir rüyaydı... kötü bir rüyadan başka bir şey değildi... hepsi bu. Bu gerçek değil."

Janet, "İşte bu noktada yanılıyorsun, Tom," diye karşılık verdi, ses tonu acı doluydu. 'Çünkü *öyle* gerçek... Mel gitti, Tom...' Sesi zayıfladı. 'Gitti. Mel öldü. O öldü. Kız kardeşim artık burada değil.' Elleri yüzüne döndü.

Tom sözlerini bu kadar kötü seçtiğine inanamadı. Ona daha sıkı sarıldı, kalbi içten içe kırılmıştı. "Çok üzgünüm bebeğim." Gözyaşlarını bastırma sırası ondaydı. 'Çok çok üzgünüm.'

Kollarında Janet'in titrediğini hissedebiliyordu. Başka ne diyeceğini bilemediği için hıçkırıkları burun çekmelere dönüşene kadar onu sıkı tutmakla yetindi. Tom bir kez daha Janet'ın yüzündeki gözyaşlarını silerken, "Neden gelip benimle oturma odasına oturmuyorsun, Jen?" diye sordu. 'Eski bir programın yeniden gösterimini izleyebiliriz. Hafif bir şey... izlemesi kolay bir şey. Ne düşünüyorsun?" Janet sessiz kaldı.

Tom onun alnını ve sonra yanaklarını öptü. "Hadi." Ayağa kalktı ama kadının ellerini ellerinde tuttu. 'Benimle gel. Biraz kanepede oturalım. Patlamış mısır yapacağım.'

Janet ne yapacağına karar vermeye çalışarak bakışlarını kaçırdı. Aslında gerçekle yüzleşmek istemiyordu. En azından şu anda değil. Uyanık olarak geçirdiği her saniyeyi, bir daha asla göremeyeceği kız kardeşini düşünerek geçireceğini biliyordu...

Kendini ne kadar bitkin hissetse de tekrar uykuya dalmaktan da korkuyordu. Aslında gözlerini kapatmaktan bile korkuyordu çünkü her kapattığında, o Pazar

sabahı gördüğü görüntüler sanki sonsuza dek göz kapaklarının içine kazınmış gibi oradaydı, onu bekliyordu.

Tom, Janet'ın yüzündeki kararsızlığı okudu; uyanık kal ya da yeniden uykuya dalmaya çalış. Dinlenmeye ihtiyacı vardı, bunu biliyordu ama uyku ona hiç bir şey getirmiyordu. Onunla birlikte oturma odasına gelirse en azından yanında olabilirdi. Tekrar denedi.

Hadi bebeğim. Benimle sadece bir saat kadar otur.' Sesi yalvarıcı ve şefkatliydi.

Hâlâ burnunu çeken Janet sonunda başını salladı ve yavaşça ayağa kalktı. Tom ellerini bıraktı ve o da yüzünü kurulamak için kağıt mendil kullandı. Yatak odasının kapısına vardıklarında Janet durakladı.

"Telefonum" dedi komodini işaret ederek. 'Telefonumu alayım. Dün geceden beri kontrol etmedim."

Janet cep telefonunu sessize almıştı; ne zil ne de titreşim vardı.

Tom bekledi.

Telefonunu alıp ekranını kontrol etti; on cevapsız arama ve yirmiden fazla mesaj. Nefes aldı ve erkek arkadaşının yanına döndü. Tom oturma odasında izlenebilir bir şey bulmak için yüzlerce uydu kanalını ararken Janet kayıp aramaları taradı; biri doktorundan, sekizi arkadaşlarından ve biri iş yerindeki patronundandı. Hepsini daha sonra tekrar aramaya karar verdi. O an kimseyle telefon görüşmesi yapacak gücü yoktu. Bunun yerine mesajlara geçti. Çoğu arkadaştandı; yirmi dört WhatsApp mesajı ve bir SMS mesajı. SMS bilinmeyen bir numaradan gelmişti. Janet mesajın ön izlemesini kontrol etmek için ekranının baş parmağını aşağı indirdi ve anında şaşırdı. Önizlemede 'Melissa' yazıyordu. Mesajın gövdesi yalnızca bir video içeriyordu, metin içermiyordu.

Janet'in yanıtı otomatikti. Mesajı açmak için önizlemeye dokunması yeterli oldu. Gönderilen video ekranını doldurdu ve kalbi anında boğazına kadar fırladı, neredeyse onu boğuyordu. Vücudu tüm gücünü kaybetmiş, kolları gevşemiş ve telefonunu yere düşürmüştü.

Ses tellerinden çıkan çığlık, Tom'un daha önce hiç duymadığı bir sesti... ve bu onu çok korkuttu.

Yirmi bir

Polis İdaresi Binasında Hunter ve Garcia, Yüzbaşı Blake'in ofisinde duruyorlardı. Katil ile Melissa Hawthorne arasındaki yazılı konuşmanın metnini az önce okumuştu.

Elindeki metni kaldırarak, “Video mu?” diye sordu. 'Gönderilen video nerede?'

"Kesinlikle," diye yanıtladı Garcia tek bir baş sallamayla. “İsteğimize bunu da dahil edeceklerini düşünürdünüz, değil mi?”

“Yapmadılar mı?” Sesindeki şaşkınlık gerçekti.

Hunter, "Bir tutuklama emrine ihtiyacımız var, Kaptan," diye atladı. "Cep telefonu sağlayıcılarının gizlilik davalarından kendilerini ne kadar koruduğunu biliyorsun. Bu özel bir video.” “İnanılmaz,” dedi Yüzbaşı Blake, masasının üzerindeki telefonun interkom düğmesine basarken.

*'Evet, Kaptan?*Memur Teresa Broody'nin sesi küçük hoparlörden duyuldu. Yüzbaşı Blake'in günlük gündemiyle kısmen ilgileniyordu.

‘Teresa, Metropolitan Adliyesi’nden Yargıç Peterson’ı telefona bağlar mısın lütfen?’

'Hemen Kaptan.'

Kaptan, Hunter ve Garcia interkom düğmesini bırakırken, "Sizce bu katilin yüzünü bu videoda göstermiş olma ihtimali var mı?" diye sordu. Her iki dedektif de ona omuz silkti.

“Öyle söylüyor, değil mi?” Yüzbaşı Blake tutanağı tekrar kontrol etti. 'Tam burada - 'Endişelenme. Kapını senin için kilitledim. Şuraya bir bakın." Hunter, "Video hemen hemen her şeyi gösterebilirdi, Kaptan," diye tahminde bulundu. 'Kapının kapandığı bir görüntü... kilidi çeviren bir el... aralık olan bir kapı... her neyse. Şu anda bunu söyleyecek bir şey yok."

Garcia, "Ya da maskeli birinin kapıyı kilitlediği bir görüntü bile" diye ekledi. 'Tüm bu mesajlaşmanın asıl amacı Melissa'yı korkutmaktı. Bu “korku” dersidir Kaptan. Davetsiz bir misafirle kendi evinizde kilitli olduğunuzu bilmenizden daha korkutucu ne olabilir?'

"Belki," diye onayladı kaptan. 'Ama bazı insanların aptallığını asla küçümseme. Belki de bu katil, kurbanın telefonunu yanında götürerek temize çıkacağına inanıyordu.'

Garcia, "Umabiliriz ama" dedi.

'*Yargıç Peterson birinci hatta, Yüzbaşı.*Memur Broody'nin sesi dahili telefondan duyuruldu.

Yüzbaşı Blake çağrıyı kabul etti ve Hunter ile Garcia, Yargıç Peterson'a durumu kısaca anlatırken beklediler, ardından ona Melissa'nın adını ve numarasını verip arama izni çıkarmasını istediler.

Yargıç ve Yüzbaşı Blake uzun bir yol kat ettiler. Onun kararlarına her zaman güvenmişti. Herhangi bir şey için izne ihtiyaç duyduğunda on seferin sekizinde ona giderdi.

'*Buraya bir memur gönder, Barbara*"dedi ona. '*Onlar buraya geldiğinde arama emri hazır olacak..*'

Yüzbaşı Blake telefonunu bıraktı ve hemen dahili telefonu kullanarak Memur Broody'den tutuklama emrini alması için Metropolitan Adliyesi'ne üniformalı bir memur göndermesini istedi.

'Konuşma' düğmesini bırakır bırakmaz Hunter'ın cep telefonu ceketinin cebinde titredi. Ekranı kontrol etti. Görüntülenen numara kişi listesinde değildi. Çağrıyı alırken kaptana elini kaldırdı. 'Dedektif Hunter, UVC Birimi.'

Beş saniye kadar dinledi, ardından Garcia ve Yüzbaşı Blake sanki Hunter ne söylendiğini tam olarak anlamamış gibi onun yüz ifadesinin değişimini izlediler.

Telefonuna, "Bekle, Tom," dedi, sesi sabitti. “Bir nefes al ve bunu bana en başından tekrar söyle.” Ofisin kuzeybatı köşesine doğru yürüdü.

'Tom kim?' Yüzbaşı Blake soruyu Garcia'ya fısıldadı, o da düşünceli bir bakışla ona omuz silkti.

Hunter, "Janet ne aldı?" dedi.

Bu Garcia'nın hafızasını tazeledi. Kaptana, "O Janet Lang'in erkek arkadaşı" diye fısıldadı. 'Kurbanın kız kardeşi.'

Hunter, Tom'a "Ne zaman?" diye sordu.

...

Hunter, "Sanırım bilinmeyen bir numaradan geldi" dedi.

Garcia'nın gözleri ortağına doğru büyüdü. 'Ne oldu?'

Hunter ona biraz zaman vermesini işaret etti.

'Tom... Tom... dinle... bunu bana iletirsen çok daha kolay olur, hem de hemen. Bunu yapabilir misin?'

Hunter, Tom'un cevabını dinlerken üzüntüyle başını salladı.

'Bunun olduğu için çok üzgünüm Tom ve evet, Janet'in ne kadar perişan olduğunu tahmin edebiliyorum.'

...

'Bunun olmasını engellemek için gerçekten yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu Tom, ama bir yer bulabiliriz.' ...

"Evet, buradan bir iz sürmeyi deneyebilirim. Mesajı telefonundan bana iletirsen numarasını alacağım. Onu oradan alacağım. Bunu yapabilir misin?'

'Evet, şu anda.'

...

'Teşekkür ederim. Sana geri döneceğim." Hunter'ın bağlantısı kesildi.

"Tüm bunlar neyle ilgiliydi?" diye sordu Garcia. 'Ne mesajı?'

Hunter, "Melissa'nın kız kardeşi Janet bu sabah erken saatlerde bir mesaj aldı" diye açıkladı. 'Kelime yok. Sadece bir video."

"Kimden?" Yüzbaşı Blake, bu sefer. 'Katil mi?'

'Emin değilim ama görünüşe göre öyle.'

Hunter'ın telefonu yeniden titredi; bu sefer yeni bir kısa mesajı duyuran iki hızlı patlama oldu. Hunter hemen mesajı açtı ve video klip ekranında oynatılmaya başladığında gözleri bir anlığına kısıldı ve derin bir nefes verdi.

'Kahretsin!'

Yirmi iki

Barbara Blake neredeyse on üç yıldır LAPD Soygun ve Cinayet Bölümü'nün Kaptanıydı. O dönemde Hunter'ın lanetini kaç kez duyduğunu bir eliyle sayabilirdi.

Garcia hemen ortağının yanına ateş etti. Yüzbaşı Blake çok heyecanlıydı.

Hunter videoyu başa geri sardı ve telefonu her ikisinin de ekranını görebileceği şekilde elinde tuttu. Hunter yeniden "oynat" düğmesine basmadan önce üç kalp atımı değerinde endişeli bir sessizlik vardı.

Garcia, "Ne... kıç yırtan sikiş mi?" diye fısıldadı. Yüzündeki ifade saf bir inançsızlıktı.

On üç yıl boyunca Yüzbaşı Blake, Hunter'ın küfür ettiğini yalnızca birkaç kez duymuş olsa da Garcia'nın teklifi tamamen farklıydı. Bu sefer haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Hunter'ın onlara gösterdiği video, Melissa Hawthorne'un öldürüldüğü gece onun mutfağında çekilmişti... ve tek kelimeyle tuhaftı. Her şey Melissa'nın ayakta çekilmiş bir fotoğrafıyla başladı. Çırılçıplak soyulmuştu, elleri arkadan bağlanmıştı ve ayakları bileklerinden birbirine bağlanmıştı. Katilin kullandığı büyük olta kancası zaten alt çenesini kabaca delmişti ve kancaya bağlı ip kirişin üzerine uzatılmıştı. Görüntülerde yarasından ve açık ağzından çarşaflar halinde kan aktığı ve vücudunu ince, kırmızı, korkunç bir battaniyeyle kapladığı görülüyordu ancak Melissa hâlâ hayattaydı.

Video oynatılırken sarsıldı ve öğürdü, kanı havaya ve yüzüne kustu. O sırada kamera gözlerine yakınlaştı. Tamamen açıktılar ve acı, korku ve hayal edilemeyecek dehşetle dolu olduklarını görmek için uzman olmaya gerek yoktu. Bir saniye sonra, çekim yeniden uzaklaştırıldı
ayaklarının birbirine bağlı olmasına rağmen yere düz bastığını ve çenesinin hala yerinde olduğunu gösterdi, ancak bu çok uzun sürmedi.

Bir sonraki atış herkesin midesini bulandırdı. Melissa'yı ağzından havaya kaldırmak için tırmanma ipinin sıkı çekildiği anı tam olarak gösteriyordu. Hunter, Garcia ve Yüzbaşı Blake, Melissa'nın bedeninin beceriksizce sarsılmasını, bacaklarının umutsuzca tekme atmasını, ayaklarının aşağıya doğru açılıp parmak uçlarında yürümesini, boş yere yeri bulmaya çalışmasını izlediler. Dudaklarından çıkan çığlık, sanki kaynamış gibi guruldayan ağzındaki kan miktarıyla bastırıldı.

Melissa'nın çılgın yaşam mücadelesi aslında ona karşı çıktı, çünkü histerik vücut kıvrımları boynuna ve çenesine ciddi bir gerginlik katıyordu. Kaotik mücadelesi sırasında hepsi Hunter'ın minik cep telefonu hoparlörlerinden

rahatsız edici, kemikleri kıran bir ses duydu. Sonunda çenesi yerinden çıkmış ve kırılmıştı.

Son çekimde Melissa'nın tüm vücudu hareketsiz kalmadan önce bir kez daha sarsıldığı görülüyordu; gözleri nihayet son kez kapanıyordu ama katilin işi henüz bitmemişti. Katil, son kararmadan hemen önce videonun altına bir satır metin eklemişti:

'Tıpkı bir balık gibi.'

'Tanrı aşkına!' Kaptan Blake'in sözleri dudaklarından monoton bir şekilde döküldü. 'Bu kız kardeşine mi gönderildi?'

Hunter başını salladı. "Bakalım Araştırma izini sürebilecek mi?" Hemen araştırma ekibini aradı.

Hunter görüşmeyi bitirdiğinde kaptan, "Neden?" diye sordu. Omuz silkerken başını salladı.

Garcia, "Bu tamamen berbat bir durum" dedi. 'Bu katil kahrolası bir ucube.' 'Bu retorik bir soru değildi Robert,' diye ısrar etti Yüzbaşı Blake. 'Bu katil neden kurbanın kız kardeşine böyle bir şey göndersin ki? Ne anlamı var? Bundan ne elde edebilir ki? Tabii bu gerçekten bir ırkçı suç değilse." "Bize onun risk altında olup olmadığını mı soruyorsunuz Kaptan?" Soru Garcia'dan geldi. Yüzbaşı Blake onunla yüzleşti. 'Öyle olduğunu mu düşünüyorsun? Bu katilin onunla alay etmesinin nedeni bu mu? O da onun peşinden mi gidecek?'

Hunter o videoyu izledikten sonra aynı olasılığı da düşünmüştü.

"Olabilir" diye kabul etti. "Ama..." Başını salladı.

"Ama...?" diye dürttü Kaptan Blake.

Hunter cevap veremeden cep telefonu çaldı. Aramayı aldı, birkaç saniye dinledi ve sonra bağlantıyı kesti.

"Araştırma mı?" diye sordu Garcia.

Hunter başını salladı. 'İz yok. Gönderenin telefonunda GPS yok.'

Garcia şaşırmış görünmüyordu.

Hunter bir süre doğru kelimeleri seçmeye çalıştı. 'Eğer Janet Lang gerçekten de kız kardeşini öldüren aynı katilden dolayı risk altındaysa, o zaman bu başlangıçta düşündüğümüzden çok daha kişiseldir ve bu katil ona inandığımızdan çok daha cesurdur.'

Kaptan Blake bunu düşünürken başparmağını bir elinin eklemleri üzerinde, kemik çıkıntıları üzerinde ileri geri ovuşturdu.

"Bu, katilin Hawthornes'larla kişisel bir çekişmesi olduğu anlamına gelir," diye bitirdi sonunda. “Ya da en azından iki kız kardeşi.” “Muhtemelen,” diye onayladı Hunter.

Yüzbaşı Blake, "Ama küçük kız kardeşle iletişim halinde olacağımızı tahmin etmişti" diye devam etti. “Mesajı aldıktan sonra onun için mantıklı hareket, bizimle hemen iletişime geçmek olacaktır... tıpkı onun yaptığı gibi. Bu onun da bizim gibi mesajı bilmemizi beklediği anlamına geliyor. Ve eğer beyin hücresinin yarısından fazlası varsa, bir kez daha az önce vardığımız sonuca varacağımızı, bunun onun hayatına yönelik bir tehdit olarak yorumlanabileceğini tahmin ederdi. Ve eğer LAPD bu sonuca varırsa, onu koruma altına almayı düşünebiliriz.' Kaptan, Hunter'ı işaret etmeden önce masasının arkasındaki koltuğa döndü. “Bu katilin sandığımızdan çok daha cesur olabileceğini söylerken bunu kastetmiştin, değil mi?”

Hunter bir kez daha başını salladı. 'Eğer gerçekten Janet Lang'in peşindeyse işini çok daha zorlaştırmış demektir. Video bir uyarı görevi görüyor.'

Yüzbaşı Blake'in seçeneklerini tarttığı uzun bir duraklama oldu. Henüz Şubat ayıydı, henüz yılın başıydı ama konu bütçeye geldiğinde, özellikle de Vali tarafından açıklanan tüm kesintiler göz önüne alındığında, yumurta kabuklarına basmak zorunda olduğunu bilecek kadar tecrübeliydi.

Sonunda dedektiflere başını sallayarak, "Belki de işini daha da zorlaştırmamıştır" dedi. “Çünkü Bayan Lang'in herhangi bir şekilde polis koruması altına alınmasını haklı çıkaramam. Eğer elimizdeki tek şey sadece o video klipse, hayır.'

Garcia, Hunter'a çok şey ifade eden gözlerle baktı ama ikisi de tartışmayı denemedi. Onlar da Kaptan Blake'in haklı olduğunu bilecek kadar tecrübeliydi. Sonuçta bu yüzde yüz onun kararı değildi. Yine de kararını Polis Şefine gerekçelendirmesi gerekecekti. Şok edici ve psikolojik açıdan yıkıcı olmasına rağmen Janet Lang'in aldığı video, hayatına yönelik doğrudan bir tehdit değildi. Belki bu şekilde yorumlanabilirdi ama yorum ne kadar makul olursa olsun her zaman şüpheye yer bırakıyordu ve şüphe Polis Şefi için yeterli değildi.

Kaptanın Janet'a bir koruma ekibi ataması durumunda karşılaşacağı ikinci sorun, bunu ne kadar süreyle yapacağı sorusuydu. Eğer bu katil gerçekten Janet'ın peşindeyse ne zaman saldıracağı bilinmiyordu. Bugün, yarın, gelecek hafta, gelecek yıl olabilir... kimse bilmiyordu. Herhangi birine süresiz olarak bir polis koruma ekibi atamak gerçekçi değildi. Bunu odadaki herkes biliyordu.

Hunter cep telefonunu cebine koyarken kaptanın kapısı çalındı.

Masasından "Ne var?" diye seslendi ve dedektiflerinin arkasını görebilmek için vücudunu biraz sağa doğru eğdi.

Hunter ve Garcia, üniformalı genç bir polis memurunun iterek açtığı kapıya baktılar. Polis şapkası sol kolunun altında güvenli bir şekilde tutuluyordu. Sağ elinde büyük bir zarf vardı.

Memur zarfı kaldırırken, "Affedersiniz, Yüzbaşı Blake," dedi yumuşak ama kararlı bir sesle. "Metropolitan Adliyesi'nden tutuklama emri almak için mi gönderildim?" Kaptan, Hunter ve Garcia'yı işaret etmeden önce sağ eliyle ona içeri girmesini işaret etti. 'Doğrudan onlara ver.'

Memur zarfı Hunter'a verdi ve Yüzbaşı Blake, onun ofisinden çıkmasını bekledi.

Kapıyı işaret ederek, "Git cep telefonu sağlayıcısından bu videoyu al" dedi. 'Şimdi.'

Yirmiüç

Hunter ve Garcia, AT&T Entertainment Group'un ünlü LA Times binasının hemen karşısındaki genel merkezine vardıktan beş dakika sonra bir dahili telefon görüşmesi yaptılar ve kendilerini 'İkinci Bina'nın üçüncü katındaki bir konferans odasında buldular. ', telefon sağlayıcısının şirket avukatlarından birinin masasının karşısında oturuyor. Kırklı yaşlarının başında, uzun boylu ve sıska bir adamdı; koyu renk, ince çizgili takımı odaya girmeden sadece birkaç dakika önce kuru temizlemeciden çıkmış gibi görünüyordu ve kendisini Martin Carr olarak tanıttı.

Çok fazla şey söylenmedi. Arama emri tüm konuşmayı yaptı. Avukat sadece kurumsal bir önlemdi.

Martin, Hunter ve Garcia'ya, hayatında bu noktaya kadar görülmeye değer hemen hemen her şeyi gördüğünü belirten kayıtsız bir gülümsemeyle, "Bunu sizin için elimden geldiğince çabuk halledeceğim, Dedektifler," dedi. 'Bunu doğrudan sana e-postayla göndereyim mi?'

Hunter, kendisinin ve Garcia'nın e-postasını bir kağıt parçasına yazıp avukata verirken, "Bundan memnun oluruz" dedi. 'Fakat mümkünse basılı bir kopyasını da isteriz.'

"Elbette," diye yanıtladı Martin, bakışları Hunter'ın az önce ona uzattığı kağıt parçasına kayarken. 'Bunu ayarlayabilirim, sorun değil. Burada ya da alt kattaki lobide bekleyebilirsiniz. Seçim senin."

"Sanırım burası gayet iyi olacak, teşekkürler," diye yanıtladı Garcia, onay almak için Hunter'a bakarak.

Hunter ona başıyla karşılık verdi.

"'Tabii, rahat ol. Koridorun sonunda bir kahve makinesi var. Ücretsizdir. Paraya gerek yok."

Garcia, "Bu oldukça kullanışlı" dedi. 'Teşekkür ederim.'

Martin kapıya ulaştığında döndü ve on iki kişilik konferans masasının bir ucundaki üç dizüstü bilgisayarı işaret etti. 'Bunun ne kadar sürebileceğinden emin değilim. Umarım çok uzun sürmez, ancak bunlardan herhangi birini internette gezinmek, e-postalarınızı kontrol etmek veya ne isterseniz onu kullanmaktan çekinmeyin.' Kaygısız gülümsemesi yeniden dudaklarına geri döndü. 'Tabii ki triple-X siteleri engellendi.'

Hunter ve Garcia sessizce ona baktılar, gözleri öfkeliydi ve her iki yüzlerinde de boş bir ifade vardı.

"Hımm... bu bir şakaydı" dedi Martin, gülümsemesi yere düştü. "Şaka mı?" diye sordu Garcia, ses tonu ciddiydi. "Yani triple-X siteleri engellenmiyor mu?" "Hayır," diye yanıtladı Martin beceriksizce.

'Engellendiler.'

"Peki... şaka neydi?" diye sordu Garcia, yüzündeki boş ifade ciddi bir hal aldı.

'Hımm...' Avukat ağırlığını bir ayağından diğerine verdi ve hemen en iyi

hamlenin onu bırakması olduğuna karar verdi. Elindeki emri kaldırdı ve huzursuzca başını salladı. Odadan hızla çıkmadan önce "Bırak şunu halledeyim" dedi. Kapı arkasından kapanınca Garcia sonunda gülümsedi.

"Tabii ki triple-X siteleri engellendi" dedi, alaycı bir ses tonuyla ve başını iki yana sallayarak.

Hunter, "Yakın zamanda bu şakayı bir daha yapacağını sanmıyorum" dedi.

Avukat nihayet odaya dönene kadar neredeyse yarım saat geçti. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim" dedi, sağ elbisesinden bir kalem sürücüsü alırken

cep. 'Burada böyle spesifik bir iş için doğru kişiyi bulmak biraz zaman alabilir, ama işte buradasınız.'

Hunter ayağa kalktı ve kapıyla konferans masasının ortasında onunla buluştu.

Martin onları bilgilendirdi: "Aynı dosya, görüşüldüğü gibi her iki e-postanıza da gönderildi."

Garcia cebinden cep telefonunu çıkardı ve hemen e-postasını kontrol etti.

Ayağa kalkarken Hunter'a başını sallayarak, "Evet, bulduk" dedi. Otoparkta iki dedektif de onlar gelene kadar beklemek istemedi.

Katilin Melissa'ya gönderdiği videoya bakmak için PAB'a döndüm. Garcia'nın Honda Civic'ine geri döndüklerinde Hunter cep telefonunu kullanarak gelen kutusuna girdi, AT&T'den gelen e-postayı buldu ve ekteki dosyaya dokundu. Olarak

video yüklendiğinde, telefonunu Garcia'nın da ekranını görebileceği kadar eğdi.

Deri eldivenli elin Melissa'nın ön kapısını kilitlemek için anahtarı çevirmesini ve ardından onları kilitten çıkarmasını izlediler. Daha sonra kameranın saati gösterecek şekilde sağa döndüğünü gördüler: 02:24.

Garcia, "Bunu ne zaman aldı?" diye sordu. "Hatırlıyor

musun?" Hunter videoyu duraklattı. 'Saat 02.38 civarında'

"Yani katil tüm bu süre boyunca evinde miydi?" Garcia'nın ses tonu şaşkınlık ve şüphe karışımıydı. 'Neden? Ne yapıyordu? Hunter, sahneyi kafasında canlandırmaya çalışırken, "Belki de onun yatmasını bekliyordur," diye tahminde bulundu. 'Unutmayın, mesajların ve bu video klibin nedeni korku yaratmaktı. Katil onun korkmasını istedi. Bu onun planının bir parçasıydı. Tüm ışıklar

kapatılıp yatağına rahatça girene kadar beklemek şüphesiz "korku faktörünü" artıracaktır.' Garcia da aynı fikirdeydi ama hâlâ soruları vardı. “Yani Melissa'nın oteldeki partiden sabah saat bir otuzdan hemen önce taksiye bindiğini biliyoruz, değil mi?” Hunter başını salladı. '1:28'

'O zamanlar şehir merkezindeki Freehand Oteli'nden Leimert Park'taki evine taksiyle gitmek yirmi... en fazla yirmi beş dakikadan fazla sürmezdi. Gece 2'de evde olurdu, rahatlıkla. Ancak bu videonun olduğu mesajı yalnızca sabah 2:38 ve 2:39'da aldı. Bu, eve geldikten yarım saat sonraydı. Hatta katilin ona gönderdiği ilk mesaj bile, yanlış hatırlamıyorsam sabah saat 2.32'ydi.'

Hunter, "Doğru," diye onayladı.

Garcia, "Yani katilin o gece ona ilk mesajı bu videoyu çektikten sekiz dakika sonra gönderildi" dedi. ‘Neden bu kadar bekledi? Neredeydi?” “Muhtemelen duş alıyordur,” diye önerdi Hunter.

'Bunun üzerine katil evin içinde bir yere saklandı, duş almasını bekledi, videoyu çekti, yatmasını bekledi ve *Daha sonra* metinlerle başladı.”

Hunter, "Öyle görünüyor" diye onayladı.

Garcia zihinsel olarak sahneyi gözden geçirirken başını salladı. 'Bu sabır ve büyük ölçüde öz disiplin gösterir.'

Hunter, "Bu aynı zamanda sakin ve kendine hakim olduğunu da gösteriyor" diye ekledi. ‘Acele yok... panik yok.’

"Eğer onun korkmasını isteseydi," dedi Garcia, "böyle yapardı, tamam." Bu videoyu evde tek başına izlemesine ve paniğe kapılmasına imkan yok.” “Video henüz bitmedi,” dedi Hunter cep telefonunun ekranını kontrol ederek. ‘Dört saniye kaldı.’

Garcia ekranı tekrar görebilecek şekilde yerini değiştirdi. Hunter videoyu yeniden başlattı.

Geriye kalan dört saniyede pek bir şey olmadı. Kamera mutfak saatinde kaldı ama son iki saniyede Hunter'ın telefonundaki minik hoparlörlerden kalplerinin atmasına neden olan bir ses geldi. “O neydi?” diye sordu Garcia kaşlarını çatarak.

Hunter, videoyu hemen birkaç saniye geri sararak, "Fısıltı gibi geliyordu" diye yanıtladı. Ses düğmesinin sesini olabildiğince yükseltti. Videoyu yeniden başlatmak için bir kez daha ekranına dokunduğunda, o ve Garcia sağ kulaklarını

cep telefonundan sadece birkaç santim uzağa taşıdılar.

Hunter haklıydı. Katil mikrofona bir şeyler söylemişti. Zar zor duyulabilen ama herkesi dehşete düşürecek kadar güçlü üç kelime. Sanki bu sözler yeterince korkutucu değilmiş gibi, katil onları bir sevgilinin okşayışıyla fısıldayarak onları dehşete düşürdü:

'Ben zaten içerideyim.'

Yirmidört

San Francisco'nun üzerindeki gökyüzü mavi ve beyazdan oluşan bir yama işiydi. İnce bulutlar sabah güneşini solduruyordu ama günü Troy Foster'ın en sevdiği kamuflaj tişörtünü giymesine yetecek kadar konforlu bir sıcaklığa ısıtmaya yetecek kadar ışık parlıyordu.

Troy, tıpkı Kirsten'e söylediği gibi, o sabahki toplantının ardından doğrudan kamyonetine atladı ve hemen yola çıktı. Saat 10:40'ta Oakland Körfezi Köprüsü'nü geçiyordu ve 11:30'da Interstate 5'e katılarak Los Angeles'a doğru ilerliyordu.

Kusursuz bir dünyada, San Francisco ile Los Angeles arasındaki 390 millik yolculuğun tamamlanması Troy'un beş ila altı saatini alırdı, ancak Kaliforniya'daki Interstates çok nadiren kurallara göre oynanırdı ve I-5, dünyanın en yoğun yollarından biriydi. tüm eyalet. O gün, çok fazla ağır iş aracı ve bir mil uzunluğundaki yol çalışmaları yolculuğa fazladan iki buçuk saat eklemeye hizmet etti; Troy, Fresno İlçesine ulaştığında trafik salyangoz hızına yavaşladı. Yapabileceği başka bir şey olmadığı için çözümü müziğin sesini açmaktı.

O sabah San Francisco'dan ayrılırken Troy, Kirsten'e gerçekten yolda olduğunu bildirmek için aramıştı. Cevap alamadı. Bunun yerine beşinci cevapsız çalıştan sonra çağrı onun sesli mesajına düştü. Yolda olduğunu bildiren kısa bir mesaj bırakmıştı. Ayrıca daha sonra tekrar arayacağını ve herhangi bir gecikme olursa onu bilgilendireceğini de söylemişti.

Troy öğle yemeği molası sırasında saat 13.30 sıralarında tekrar aradı. Bir kez

daha cevap gelmedi; beş kez çaldıktan sonra Kirsten'ın sesli mesajını aldı.

'Hey bebeğim, benim. İlk mesajımı aldın mı? Neredesin? Neyse, trafiğin şu ana kadar sorunsuz olduğunu bilmenizi isterim. Eğer böyle devam ederse gerçekten altı ila yedi arası evde olurum. Seni özledim. Beni geri ara veya mesaj at ki mesajlarımı aldığını bileyim. Koşmam gerek. Seni seviyorum.'

Kirsten'in sesli mesajında bir sorun olması ihtimaline karşı Troy ona bir WhatsApp mesajı da gönderdi. İki saat geçmesine rağmen ondan hâlâ haber alamamıştı. Mutlaka endişeli değildi. Henüz değil. Kirsten iş yerinde telefonunu asla yanından ayırmazdı. Ameliyathanede çalmasına izin veremezdi bu yüzden dolabında kaldı. Bu, çoğu gün telefonunu tamamen unutup yalnızca vardiya sonunda kontrol ettiği bir alışkanlık yarattı, ancak bugün Kirsten'in izin günüydü. Elbette telefonunu her zaman sessizde bırakma eğilimindeydi ve bazen izin günlerinde koşuya çıkıp telefonu evde bırakırdı - ama durum böyle olsa bile Troy'un ona ilk mesajı on birden önce bırakılmıştı. sabah otelden ayrılırken. Artık saat neredeyse öğleden sonra dörde geliyordu. Şimdiye kadar telefonunu kontrol etmesi gerekirdi.

Nişanlısının telefonunu kaybetme veya bir şekilde ona zarar verme ihtimali vardı. Bunu daha önce de yapmıştı.

Troy akşam 19:30'da Los Angeles'ın yaklaşık bir buçuk saat uzağında son durağına vardığında hâlâ Kirsten'dan bir ses duymamıştı.

Ve endişelenmeye başlamıştı.

Doğal olarak neden onu geri aramadığını, hatta mesaj bile göndermediğini hayal etmeye çalıştı. Bir sebepten dolayı ona kızgın mıydı? Eğer öyleyse nedenini anlayamıyordu. Kirsten'in telsiz konusundaki sessizliği için bulmayı başardığı tek makul açıklama, onun hastaneye çağrılmış olmasıydı.

*Belki hemşirelerden biri hasta olduğunu haber verdi ve onu son anda sürüklemek zorunda kaldılar.*diye düşündü. Daha önce de birkaç kez olmuştu.

Eğer Kirsten tüm öğleden sonra vardiyasını tamamlamak zorundaysa, bu onun neden onu henüz aramadığını veya mesaj atmadığını açıklayabilirdi.

*Bu olmalı*Troy karar verdi. *Onu çağırmış olmalılar*.

Yine de benzin istasyonuna yaklaşırken Kirsten'ı bir kez daha aramak için telefonuna uzandı.

Sesli mesaj.

'Hey bebeğim, yine ben. İyi misin? Bana kızgın değilsin, değil mi? Hayır elbette değil. Ben mükemmelim." Kıkırdadı. "Eh, sanırım birisi hasta olduğunu bildirdi ve sen de izin gününde kıçını sürükleyerek işe gitmek zorunda kaldın, değil mi?" Bu berbat bir şey bebeğim. "Hayır" diyemeyeceğinizi biliyorum ama yine de... bu berbat. Neyse... hızlı güncelleme. Son mesajımdan beri trafik cehenneme döndü falan
gerçekten gecikti. Saat zaten yedi buçuk ve ben hâlâ yaklaşık bir buçuk saat uzaktayım. Başka bir sorun olmazsa dokuzla on arasında evde olurum, ama lütfen bunu alınca beni arayın ya da mesaj atın. Seni seviyorum ve seni görmek için sabırsızlanıyorum.'

Geç olmaya başlamıştı ve Troy yeniden acıkmaya başlamıştı. Artık akşam yemeği saatine kadar eve varamayacağını bildiğinden, büyük bir kısmı patates kızartmasıyla birlikte başka bir hamburger almaya karar verdi ama bu sefer her şeyi kamyonuna geri götürdü. Biraz daha zaman kazanmak için araba kullanırken yemek yemeye karar verdi.

Trafik biraz rahatladı ve saat 20.30'da Büyük Los Angeles'a ulaştı. Saat dokuzda Troy, Hills'in güney tarafındaydı ve burada Golden Gate yerine Foothill Otoyolu'nu kullanmaya karar verdi. Golden Gate Çevre Yolu onu, trafiğin saat ve gün ne olursa olsun genellikle sorun olduğu Los Angeles Şehir Merkezine götürecekti. İyi bir karar olduğu ortaya çıktı. Foothill Otoyolu'ndaki trafik olabildiğince normaldi.

Troy Glendale'den geçerken gösterge panosundaki saati kontrol etti - 09:15. ve hala Kirsten'dan haber yok. Bir metin mesajı bile yok. İzin gününde ona çift vardiya mı tokat atmışlardı? Eğer öyle olsaydı, on altı, belki de on sekiz saat boyunca aralıksız görev başında olurdu. Bu gerçekten berbat olurdu ama onu şaşırtmazdı. Kirsten ona defalarca hastanedeki personelin ne kadar az olduğunu ve doktorların ve hemşirelerin ne kadar çok çalıştıklarını anlatmıştı.

Troy, sonunda sola döndüğünde Kirsten'in henüz onunla iletişime geçmemesinin nedeninin bu olup olmadığını merak ediyordu. Saat 09.35'ti. Birlikte kiraladıkları ev sağdaki son evdi; küçük, tek katlı, iki yatak odalı, beyaz cepheli, küçük bir ön bahçesi olan bir evdi. Önüne geldiğinde kaşlarını çattı.

Kirsten'in arabası garaj yolunun üzerine park edilmişti. Troy kendi kendine, arabasının hemen arkasına park edip asker çantasına uzanmadan önce, “Ne oluyor?” diye fısıldadı. Bunları bavullara tercih etti. 'Evde mi? O halde neden beni aramadı?'

Gözleri öndeki iki pencereye kaydı. Işıklar kapalıydı. Bir iyimserlik dalgasıyla beyni ona bir olası cevap daha attı. Belki hastanede birisini koruyordu ve eve yeni dönmüştü. Belki ondan sadece bir dakika önce. Belki evde olmasını umuyordu çoktan.

Hala. En azından bana iyi olduğunu söylemek için mesaj atabilirdi. Ve böylece endişe sıkıntıya dönüştü.

Troy lacivert ön kapıya doğru yürüdü ve kilidini açmak için anahtarını kullandı. Anahtar dönmedi.

Kapının kilidi zaten açılmıştı.

Bu alışılmadık bir durumdu. Kirsten kapıyı ve pencereleri kilitleme konusunda her zaman çok dikkatliydi. Troy, bazen pencereleri, hatta bazen ön kapıyı kapatmayı veya kilitlemeyi unutan kişiydi.

Troy oturma odalarına adım atıp kapıyı arkasından kapatıp ışıkları açarken, "Bebeğim, evdeyim" diye seslendi. Kirsten'in evinin anahtarları kapının iç tarafındaki kilitten sarkıyordu. 'Ön kapıyı kilitlemeyi unuttun. Bu genellikle benim.'

Troy'un bakışları dalgın bir şekilde odayı taradı ve gözleri şüpheli bir ifadeyle kısıldı. Bir şeyler pek doğru gelmiyordu ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyordu. Mobilyaların hepsi doğru yerdeydi ve hiçbir yerde karışıklık yoktu... peki onu rahatsız eden şey neydi?

Belki de evin ne kadar sessiz ve hareketsiz olduğundan Truva'nın farkına o zaman vardı. Muhtemelen Kirsten'ın günün erken saatlerinde birisinin yerine çağrıldığı konusunda haklıydı. Şüphesiz vardiyasını geç bitirdi ve doğruca eve geldi. Muhtemelen bitkin düşmüştü ve yatağa yığılmıştı ki bunun ağır ve stresli bir vardiyadan sonra olduğu biliniyordu.

Troy vücudunu biraz sağa doğru eğdi, böylece evin derinliklerine giden koridora ve koridorun en ucundaki yatak odasına bakabildi. Koridordaki ışıklar kapalı olmasına rağmen odalarının kapısının hala aralık olduğunu görebiliyordu.

Kirsten yatmaya gittiklerinde onu hep böyle bırakırdı.

Troy fazla gürültü yapmamak için çantasını dikkatlice yere koydu. Bir dakika sonra gidip onu kontrol edecek ve ona bir öpücük verecekti. Onu özlemişti ama önce bir biraya ihtiyacı vardı. On saatten fazla süredir araba kullanıyordu ve o da kendini biraz stresli ve bitkin hissediyordu. Bir bira onu rahatlatırdı.

Mutfağa doğru yürüdü, buzdolabının kapısını açtı ve soğuk bir tane almak için uzandı. İlk yudumunu alırken durakladı ve şişenin kokusunu aldı. Hayır, öyle değildi ama bir şeyler biraz tuhaf kokuyordu... zor olan türden bir tuhaflık Açıklamak gerekirse tam olarak ekşi değil, tam olarak acı değil, tam olarak güncelliğini kaybetmiş değil, tam olarak tatlı değil ve tam olarak küflü de değil ama bunların hepsinin bir kombinasyonu. Hemen burun deliklerini rahatsız etmeyen, ancak zamanla farkedilen hafif bir şey.

Buzdolabını yeniden açtı ve kapının içini ve dört rafın her birini kokladı. Orada hiçbir şey yok. Alt taraftaki sebzeleri sakladıkları çekmeceyi denedi. Neredeyse boştu, yalnızca birkaç havuç pek iyi durumda görünmüyordu. Kokunun kaynağı da onlar değildi.

Troy buzdolabını kapattı ve koku almaya çalışan bir köpek gibi etrafındaki havayı koklamaya başladı. Evet, tuhaf bir koku vardı, buna hiç şüphe yoktu, havada hafifçe kalıyordu. Troy önce mutfakta, sonra oturma odasında koku kokuyordu ama yine de kokusunun kaynağını belirleyemedi. Koridorun girişinden geçerken durdu. Orada koku biraz daha belirginleşti. Her ne ise evin derinliklerinden geliyordu.

Elinden geldiğince hafif adımlarla, ışık düğmesine uzanmadan koridora girdi. Kirsten'ı uyandırmak istemiyordu. Troy misafir odasının önünden geçerken yüzünü kapının ötesine uzatıp havayı kokladı. Oradan gelmiyordu.

Banyonun önünden geçerken de aynısını yaptı.

Oradan da değil ama koku açıkça biraz daha güçleniyordu. Geriye kalan tek yer yatak odalarıydı.

Kirsten odaya yiyecek mi getirmişti? Eğer öyleyse, bu ona hiç benzemiyordu. Şarap, evet. Yiyecek, hayır.

Troy odalarının kapısında durdu ve bir kez daha havayı kokladı. Kesinlikle koku oradan geliyordu. Troy'un bakışları yataklarına kaydı ve gözleri yeniden

odaklanmaya çalıştı. Oturma odasından sızan ve kısa koridordan geçen ışık soluk ve zayıftı, yalnızca kaba hatları seçebilmesine izin veriyordu; yine de yatakta gördüğü şekiller yanlış görünüyordu... tamamen yanlış.

"Bebeğim?" diye seslendi, ses tonu şüpheliydi ve sesi duyulabilecek kadar yüksekti. Hareket yok. Cevap yok.

“Kirsten?” diye tekrar seslendi Troy, parmakları ışığın düğmesini bulunca. Odanın tavanındaki avizeden parlak bir ışık yansıdı ve mekana parlaklık kattı.

Troy'un gördüğü şey ona bir meteor gibi çarptı.

Göz açıp kapayıncaya kadar dünya tüm amacını yitirdi.

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Troy midesinin tam bir çaresizlik içinde yere düştüğünü hissetti. "Kirsten?" diye yüksek sesle bağırdı ama adı, vahşi bir canavarın yaralandığında çıkardığı tüyler ürpertici çığlığa benziyordu. Troy yatağa koştu, tüm vücudu kemiklerine kadar işleyen bir ürperti ile titriyordu.

'Bebek? Bebeğim?' Yatağın yanında diz çöktü, dehşete düşmüş gözleri bir gözyaşı patlamasıyla bulanıklaştı.

Ona ulaşmak istedi... ona sarılmak... onu öpmek... ama yapmadı. Oda şüpheyle onun etrafında döndü çünkü gerçek şu ki Troy yataklarındaki cesedin Kirsten'a ait olup olmadığından emin olamazdı.

Yirmi beş

Hunter çağrıyı aldığında saat gece on bir buçuktu. Yarım saatten fazla yatakta kalmasına rağmen uyumuyordu.

Hunter, hayatının çoğunu uykusuzlukla geçirmişti ve kazanamadığı için bununla savaşarak zaman harcadığı günler artık geride kalmıştı. Bunu biliyordu. Bugünlerde, bildiği en iyi şekilde yuvarlanıyordu ve yaptığı da tam olarak buydu; sırt üstü uzanmış, hareketsiz, gözleri kapalı, düzenli nefes alıyordu. Bunu yaparken uyanık olmasına, beyni bırakmamasına rağmen uykunun faydası dışında kasları olabildiğince dinleniyordu, gözleri de öyle.

Hunter, kafasında katil ile Melissa arasındaki mesajlaşmayı tekrar tekrar düşünürken komodinin üzerindeki cep telefonu titredi. Gözlerini açmadan uzanıp kulağına götürdü.

Arama, Elhamra Polis Departmanından Dedektif Pedro Lopez'den geldi ve konuşma, Hunter'ın Pazar sabahı Dedektif William Barnes'la yaptığı konuşmaya çok benzer tonlarla noktalandı; Alhambra'da bir yerleşim sokağında yaşanan bir cinayet, gölgesi bile yoktu. Saldırının vahşeti nedeniyle eninde sonunda LAPD Ultra Şiddetli Suçlar Birimi'ne iletileceği şüphesiz. Dedektif Lopez'in yapmaya çalıştığı tek şey herkesin zamandan ve evrak işlerinden tasarruf etmesiydi.

Aramayı kestikten on dakika sonra Hunter, Santa Fe Bulvarı üzerinden kuzeye, Alhambra yönüne doğru gidiyordu. Bundan yarım saat sonra, Alhambra Polis Teşkilatı tarafından büyük ölçüde kordon altına alınmış bir caddede, beyaz bir adli tıp birimi minibüsünün yanına park ediyordu. Çevrenin kenarında küçük bir kalabalık duruyordu; çoğu sokak komşusu gibi görünüyordu.

Güzel bir dolunay ve bol miktarda yıldızın olduğu açık ama soğuk bir geceydi. Batıdan gelen rüzgar bir çifti devirecek kadar güçlüydü
Zaten düşük olan gece sıcaklığının birkaç derece üzerinde.

Hunter arabasından indi, ceketinin fermuarını çekti ve etrafına baktı. Sağdaki son evin hemen önünde, caddede dört siyah-beyaz kruvazör park etmişti. Küçük, beyaz cepheli evin çevresinde siyah ve sarı olay yeri bantlarıyla sınırlandırılmış ikinci bir çevre oluşturulmuştu. Garaj yolunda beyaz bir Chevrolet Malibu ve bir Ford kamyonet park edilmişti. Kamyonetin içinde en azından birkaç kişi oturuyormuş gibi görünüyordu ama Hunter onun nerede durduğunu tam olarak anlayamıyordu.

Saatine baktı: 12:36.

Ortağının arabasını bulmak için etrafına bakındı ve sanki işaret almış gibi, araba sokağın üst kısmındaki dış çevreyi temizledi.

Hunter, Garcia'nın komşunun garaj yolunu kısmen kapatarak yola park etmesini bekledi.

Hunter'a katılırken, "Daha içeri girmedin mi?" diye sordu, başı eve doğru eğilmişti.

Hunter omuzlarını silkerek, "Buraya senden yaklaşık otuz saniye önce

geldim," diye yanıtladı. ‘Henüz kimseyle konuşmadım bile.’

Garcia'nın kaşları kalktı. 'Sanırım bu sorun şu anda çözülecek.'

'Ne?'

Garcia başını hafifçe geriye doğru eğdi; çenesi birinin yaklaştığını gösteriyordu.

Hunter arkasını döndüğünde kısa boylu ve tıknaz bir adamın onlara doğru yürüdüğünü gördü. Kesinlikle daha iyi günler görmüş olan koyu renkli, üzerinize tam oturmayan bir takım elbise giymişti. Her iki dedektife de ulaştığında, “LAPD UVC Birimi, değil mi?” diye sordu. "Bu biziz," diye yanıtladı Garcia, kimlik bilgileri elinde. 'Ben Dedektif Garcia ve bu da Dedektif Hunter.'

Adam da karşılık olarak, "Ben Alhambra Cinayet Masası'ndan Dedektif Pedro Lopez'im" dedi. “Telefonda konuştuk.” Hunter'a başını salladı.

Dedektif Lopez'in siyah saçları geniş alnından geriye doğru taranmıştı. Sakalı kısaydı, gri noktalar görünüyordu ama sadece çenesinin etrafındaydı. Kalın kaşların altındaki yuvarlak gözlüklerin ardından küçük gözler Hunter ve Garcia'ya baktı. Yuvarlak yüzü pek gülümsemeyen bir tipe benziyordu.

“Peki burada ne var?” diye sordu Garcia.

Lopez başıyla kendisini takip etmelerini işaret etti.

"Tek kurban" diye başladı. 'Dişi. Olası kimlik – Kirsten Hansen.”

“Mümkün mü?” Garcia sözünü kesti.

Lopez durakladı ve UVC dedektifleriyle yüzleşmek için döndü. Kötü haberden önce gelen türden sessiz, içe dönük bir nefes vardı.

'Bunu her kim yaptıysa, büyük zamanlarında çalışmaya gitti. Şekil bozukluğu şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor... ve payıma düşenden fazlasını gördüm. Siz Ultra Şiddetli Suçlar ekibindekilerin neye alışkın olduğunuzdan pek emin değilim ama bunun böyle bir şey olmadığına bahse girerim.'

Garcia'nın bakışları bir anlığına Hunter'a döndü.

Lopez bakışı okudu. “Göreceksin.” Yürümeye devam etti.

Hunter ve Garcia da onu takip etti.

“Hansen?” diye sordu Hunter. "Danimarkalı mı?"

Lopez ona şaşkınlıkla baktı.

Hunter, "Hansen çok tipik bir İskandinav soyadıdır" diye açıkladı.

'Çoğunlukla Danimarkalı.'

Lopez bir kez başını salladı. ‘Öyle diyorsan ama bunu senin adına doğrulayamam. Şu anda elimizdeki bilgiler çok sınırlı ve bu vakayı UVC'ye havale ettiğim için keşif aşamasını size bırakıyorum.'

Tamam, dedi Garcia gülümsemesini bastırarak. ‘Peki şu ana kadar sahip olduğunuz bu sınırlı bilgi nedir?’

"Eğer kurban gerçekten Kirsten Hansen ise," diye devam etti Lopez, "yirmi dokuz yaşındaydı." Westlake'teki Los Angeles Surge Hastanesi'nde cerrahi hemşiresi.'

Hunter, "Yalnız mı yaşıyordu?" diye sordu. 'Cesedi kim buldu?'

Hayır yapmadı. Evi nişanlısı Troy Foster ile paylaşıyordu. Uzaktaydı, San Francisco'daki bir silah fuarına katılıyordu.” Soru gelmeden önce elini kaldırdı ve kendini açıkladı. Glendale'deki Gun Gallery adlı silah ve mühimmat mağazasının genel müdürü. Fuar bir iş gezisiydi. Bu gece erkenden döndü ve cesedi buldu.”

Siyah kamyonete yaklaştılar ve Hunter artık kamyonetin içinde üç kişinin oturduğunu görebiliyordu: iki erkek ve bir kadın. Erkeklerden biri yüzünü avuçlarının içine gömmüştü, açıkça hıçkırıyordu. Kadın da ağlıyor gibi görünüyordu.

Lopez, "Kamyonetteki o" dedi. 'Ondan pek bir şey almayı başaramadık. Şokta ve bu şaşırtıcı değil ama anladığım kadarıyla Cuma sabahı San Francisco'ya gitti. Fuar cumartesiden pazartesiye kadar sürdü. Dün Salı sabahı, Bay Foster otelinden ayrıldı ve yola çıktı ve sabah saat on birden hemen önce Frisco'dan ayrıldı. Eyaletler arası trafik pek iyi değildi.' Lopez'in bir sonraki cümlesinde omuz silktiği açıkça görülüyordu. “Aslında asla öyle değil ama altı saatlik yolculuk dokuz saatten biraz fazla sürdü. Dün gece, akşam saat ondan biraz önce eve geldi.” Kamyoneti işaret ederek başını salladı. 'Yanındaki iki kişi yakın arkadaş. Kardeşi ve annesi yolda. Yaklaşık bir saat içinde burada olurlar.'

Garcia, “Nişanlısından en son ne zaman haber aldı?” diye sordu. "Anladığım kadarıyla," diye yanıtladı Lopez, sesinde belirsizlik vardı, "ve boş zamanınızda bunları tekrar doğrulayabilirsiniz; en son pazartesi akşamı telefonda konuşmuşlardı." Görünen o ki, Bay Foster dün San Francisco'dan ayrılmadan önce ve Los Angeles'a dönüş yolculuğu boyunca nişanlısını birkaç kez aramayı

denemiş. Hiç cevap alamadı. Ayrıca ona birkaç kısa mesaj da gönderdi. Onlar da cevapsız kaldı."

Beyaz cepheli eve vardılar ve tüm ön bahçeyi çevreleyen olay yeri şeridinin altına eğildiler.

Lopez, "Adli tıp buraya yaklaşık kırk beş dakika önce geldi" dedi. "Belki bir saat..." Kaşları bir asma köprü gibi kalktı. 'Ve hatta yatak odasına vardıklarında bir an nefeslerini tuttular.'

Hunter, "Yatak odasında mı öldürüldü?" diye sordu.

Lopez, şüpheci ve üzgün bir tavırla başını sallamadan önce aşınmış ayakkabılarına baktı. 'Öyle düşünmüyorum.'

Soru dillerinin ucunda olmasına rağmen ne Hunter ne de Garcia bunu dile getirmedi. Bunun yerine olay yeri bildirimini imzaladılar ve her birine ayrı ayrı sarılmış beyaz Tyvek tulum verildi.

'Burası 'tanıştığımıza memnun oldum, iyi şanslar' dediğim yer. Buradaki işim bitti," dedi Lopez, dağınık sakalını kaşıyarak. Olay yeri kasetine geri döndüğünde durakladı. 'Dedektifler...'

Hunter ve Garcia'nın dikkati tekrar ona döndü.

'Umarım bunu yapanı yakalarsınız. Orada olan şey... Doğru kelimeyi havada aradı. 'İnsanlık dışı.'

Yirmi altı

Rüzgâr şiddetleniyor, gece sıcaklığını bir derece kadar düşürüyor gibiydi. Hunter ve Garcia giyinmeyi bitirdiler, birer çift lateks eldiven alıp eve girdiler.

Girişin hemen yanındaki oturma odası küçüktü ama şık bir şekilde döşenmişti. İki adli tıp ajanı gizli parmak izleri bulmak için yüzeylerin ve pencerelerin tozunu almakla meşguldü. Ön kapının iç kısmının tozunun çoktan alınmış olduğu belliydi.

O ilk odada hiçbir şey tuhaf görünmüyordu. Açık bir boğuşma belirtisi yok ama Hunter yerde birkaç damla kan fark etti. Bunlar sıçrama değil damlaydı.

Hunter ve Garcia evin derinliklerine doğru ilerlemeden önce ajanları basit bir baş hareketiyle selamladılar.

Oturma odasına giden koridor geniş ama kısaydı. Duvarlar beyazdı ve herhangi bir resim ya da süs eşyası yoktu. Sağda, solda ve sonunda iki kapı vardı. Hepsi açıktı. Son taraftaki kapıdan parlak adli tıp ışığı sızdı ve muhtemelen odada çalışan ajanların oluşturduğu gölgelerin koridor duvarlarında dans etmesine neden oldu. Yerde birkaç seyrek kan damlası daha görülüyordu.

Hunter ve Garcia sağdaki ilk kapının önünden geçerken içeriye baktılar; ofis işlevi gören ikinci yatak odası. Orada da boğuşma izi yok.

Soldaki kapı, mavi ve beyaz fayanslarla kaplı ve duşakabinli bir banyoydu; karışıklık yok, yersiz hiçbir şey yok. Sağdaki sonraki kapıda havlular, nevresimler, elektrikli süpürge ve diğer çeşitli ev eşyalarının bulunduğu küçük bir depo odası vardı. Üç adım ötede son kapıdaydılar; ana yatak odası.

Üç adli tıp ajanı, yatak odası kapısının tam karşısında, başlığı doğu duvarına dayalı olan çift kişilik bir yatağın etrafında toplanmıştı; yatağın her iki yanında birer ajan ve ayakucunda üçüncüsü. Yatağın yanındaki iki ajan çömelmiş durumdaydı. Ne Hunter ne de Garcia iki ajanın ne yaptığını tam olarak göremiyordu çünkü görüş alanları yatağın ayakucunda duran ve ayakta duran ajan tarafından engellenmişti.

Ayakta duran ajan, dedektiflerin ayak seslerini duymuş ve yatak odasının kapısına varır varmaz onlara doğru dönmüştü. Bir kez daha Dr Susan Slater'dı.

Hunter onun bakışıyla karşılaştı ve o mesafeden bile onun açık mavi gözlerinde daha önce hiç görmediği bir bakış gördü; iğrenme ya da öfke değil, sanki insanlıktan umudunu kaybetmiş gibi üzüntü.

'Robert... Carlos...' Dr. Slater onları selamlarken sağa doğru bir adım atarak Hunter ve Garcia'nın görüş alanını temizledi. Kolektif bakışları metal çerçeveli yatağa ve üzerindeki cesede kaydı.

*Dedektif Lopez haklıydı*diye düşündü. *Bu insan değildi*.

Yirmi yedi

Dışarıda rüzgâr kumsalda kırılan dalgalar gibi sert ve farklı şiddetlerde esiyordu ama yağmur yağmıyordu. Rüzgâr ara sıra pencere eşiklerinden birine çarpıp ürkütücü bir şekilde ıslık çalıyor ve sonra yavaş yavaş dinerek sinir bozucu bir fısıltı etkisi yaratıyordu.

Eğer Hunter biraz önce Dr. Slater'ın gözlerinde üzüntü görmüşse, o da onun içinde daha önce hiç görmediği bir şeyi görmüştü; üzüntü, belki... kafa karışıklığı ve inançsızlık.

Yatakta, kana bulanmış çarşafların üzerinde çıplak bir kadın bedeni duruyordu. Kolları başının üzerine kaldırılmıştı, elleri bileklerinden bir ip parçasıyla birbirine bağlanmıştı. Bu halat parçasına bir tırmanma askısı kancasıyla tutturulmuş, yaklaşık üç ila dört fit uzunluğunda görünen metal bir zincir vardı. Zincirin diğer ucunda yeni bir metal kanca vardı. Bu, kelepçe tipindeydi; bileklerindekinden daha büyük ve çok daha ağırdı ama hiçbir şeye bağlı değildi. Garip halat-zincir-kanca düzeni oradaydı, dikkatsizce yatak başlığının üzerine atılmıştı.

Aralarındaki ciddi sessizliği ilk bozan Garcia oldu; sesi tereddütlü, bakışları yarı-kaybolmuş, zihni kurbana yapılan zulmü kavramaya çabalıyordu. 'Ne... ona ne oldu?'

Ayaklarındaki, bacaklarındaki, karnındaki, kollarındaki, ellerindeki, kafasındaki, alnındaki ve yüzündeki derinin büyük kısmı gitmiş, oksidasyon nedeniyle zaten kahverengiye dönüşen ağrılı, iltihaplı et ortaya çıkmıştı. Göğüsleri keskin olmayan bir aletle gövdesinden vahşice kesilmiş gibiydi. Burnu tamamen tıraş edilmişti, geride sadece az miktarda kıkırdak kalmıştı. Omuzları, elleri, dizleri, dirsekleri, başı ve yüzü gibi belirli yerlerde etinin ve kaslarının bir kısmı eriyip gitmiş, altındaki çiğ kemik ortaya çıkmış gibi görünüyordu. Bunlardan bazıları açıkça birçok kez kırılmıştı. Bir zamanlar sarı olan saçlarının çoğu

Artık kafatasının bazı kısımları görülebilecek şekilde kafasının derisi vahşice kesilmişti, ancak o odadaki herkesi gerçekten hasta eden şey onun derisinin...

etinin... kasının... ameliyatla alınmış gibi görünmemesiydi. Kelimenin tıbbi anlamında derisi yüzülmemişti. Görünüşe göre derisi, et ve kas parçalarıyla birlikte bir şekilde vücudundan şiddetli bir şekilde sıyrılmıştı. Bu kaba kazıma aynı zamanda açıkta kalan kemiğin bir kısmına da ulaşmıştı; burada bazı parçalar açıkça eksikti. Sonuç benzersiz bir şekilde groteskti; kısmen çiğ et, kısmen açıkta kalan iskelet, kısmen deforme olmuş ve şekilsiz vücut, tamamı zaten kurumuş bir kan tabakasıyla kaplıydı.

Garcia'nın sorusu herkesin kalp atışlarının endişeyle birlikte teklediği uzun bir sessizlikle karşılandı. Dr. Slater'ın bakışları bir anlığına cesede doğru kaydı ve ardından her iki dedektifle yeniden buluştu.

"Yüzde yüz emin olmak için," diye yanıtladı sonunda, gözlerindeki üzüntü sesine yansıyarak, "otopsi raporunu beklememiz gerekecek." Hunter ve Garcia, diğer ikisi gibi yatağın yan tarafına geçerek yaklaştılar. Adli tıp ajanları - Sağda Hunter, solda Garcia.

Hunter, doktorun yüz ifadesini okuyarak, "Ama senin bir teorin var," dedi.

Yataktan bir adım geriye gitti ve Hunter onun titrediğini gördüğüne yemin edebilirdi. "Sadece bir saattir buradayız" diye geri geldi. 'Ve ben buna teoriden çok tahmin derdim ama evet, cesedin durumuna ve bulduğumuz birkaç şeye dayanarak... Ona ne olduğuna dair bir tahminde bulunabilirim.'

Hunter'ın bakışları yatağın kendi tarafında oturan adli tıp ajanına kaydı ve ajanın bir çift cerrahi kerpeten kullanarak cesedin kalçasının arka tarafında, kalçanın hemen altında açıkta kalan bir et parçasından bir şeyler toplamasını izledi. Ajan topladığı şeyi şeffaf plastik bir delil torbasına (küçük bir çakıl taşı) koyarken gözlemledi. Kanıt çantasında zaten bunlardan birkaçı vardı.

Garcia, Dr. Slater'ın daha fazla açıklama yapmasını bekledi ama yine sessizliğe bürünmüştü.

"Bu gizli bir tahmin gibi mi doktor?" diye sordu. “Yoksa bizimle paylaşabilir misiniz?” “Sürüklendi.” Yanıt Dr. Slater'dan değil, Hunter'dan geldi. “Sürüklendi mi?” Garcia'nın gözleri ortağına kaydı.

"Bizim de ilk algımız bu" dedi Dr. Slater, her iki dedektife de başını sallayarak.

'Sürüklendi mi, yani...?' Garcia'nın sorusu cevapsız bir şekilde havada dans

etti ve Hunter en sonunda konuyu ele aldı.

'Bir arabanın ya da motosikletin arkasında elleriyle çekilmiş gibi' dedi. "Bileklerinden engebeli bir arazide sürüklenmiş." Metal zincirin en ucundaki ağır kelepçe kancasını işaret etti. 'Bu oldukça yaygın bir çekme kancası. Aynı zamanda köstek çapası olarak da bilinir. İpucu bu."

Garcia, Hunter'ın açıklamasını mutlak bir sessizlikle karşıladı, ancak imanın yarattığı havadaki negatif enerji, önkollarındaki tüyleri diken diken etti.

Hunter daha sonra yanındaki adli tıp ajanının yanındaki plastik delil torbasını işaret etti. 'Diğer ipuçları ise vücudunun hemen her yerine gömülmüş gibi görünen çakıl taşları.'

Garcia yatağın karşı tarafına bakmak için boynunu uzattı.

Hunter'ın tarafındaki adli tıp ajanı, dedektifin görebilmesi için delil torbasını kaldırdı. Garcia, Hunter'ın açıklamasını bir kez daha sessizlikle karşıladı. Bakışları pranga kancasına kaydı, kanıt çantasına doğru fırladı, sonra tekrar kancaya yöneldi.

Hunter, "Bütün bu "halat-zincir kancası" onun bileklerine kurulmuş," diye açıkladı, sesi tiksinti doluydu. "Burada... onun yatak odasında olması için hiçbir neden yok." O burada öldürülmedi. O burada ölmedi."

"Ölümden sonra buraya getirildi" dedi Dr. Slater, sesi nazik ve saygılıydı, başını birkaç kez salladı.

Hunter, "Katil," diye devam etti, "onu buraya getirmeden önce ya da yatağa yatırdıktan sonra ellerini kolayca serbest bırakmış olabilir." Ama yapmadı. Sadece tüm düzeni yerinde bırakmakla kalmadı, aynı zamanda onu bu şekilde konumlandırdı.' Kurbanı başıyla işaret etti. 'Kolları sanki sürükleniyormuş gibi başının üstünde. Neden?'

Garcia'nın gözleri tekrar kurbanın bileklerindeki düzenlemeye gitti, düşünceleri Hunter'ınkine yetişti. 'Çünkü bunu nasıl yaptığını bilmemizi istedi.'

"Burada gördüğünüz tüm yaralanmalar," Dr. Slater tekrar söze başladı, dikkatini tekrar bedene verdi, "bu özel senaryoyla tutarlı olacaktır."

Hunter, dikkatini cesedin parçalanmış yüzüne çevirerek, "Ama çok az şişlik var" dedi.

"İyi gözün Robert," dedi doktor, kafası onaylarcasına hareket ediyordu. 'Bu,

hayatını kaybettikten sonra bile sürüklenmeye devam ettiğini gösteriyor.' Adli tıp ajanlarından biri, 'Evet ama neden?' diye sordu ve merakının onu yenmesine izin verdi. 'O gittikten sonra onu incitmeye devam etmenin ne anlamı var?'

Dr. Slater Hunter'a baktı.

"Çünkü katil bunu sadece ona zarar vermek için yapmıyordu" diye yanıtladı ve yataktan geriye doğru bir adım attı. 'Bunu kendisi için yapıyordu... kendi zevki için.' Hunter 'zevk' kelimesini söyler söylemez başını salladı. Her şeyin bağlamına tam olarak uymuyordu. 'Sadizm bir zorlamadır. İçlerindeki bir şeyi tatmin ediyor."

"Tıpkı bir kaşıntıyı kaşımak gibi," diye ekledi Garcia, içgüdüsel olarak sol elinin arkasını taklit ederek. 'Hiç bir kaşıntıyı kaşıdınız mı ve o kadar iyi hissettiniz ki, kaşıntı geçtikten sonra bile kaşımaya devam ettiniz mi? Sadist bir dürtü böyle hissettirir."

Ajan, bu düşünce karşısında başını sallamadan önce bir saniye boyunca bunu çiğnedi.

Hunter yatak odasının kapısına doğru ilerledi, gözleri lamine ahşap zemini inceledi. Temizdi. İşaret yok. Leke yok.

Hunter'ın ne aradığını anlayan doktor, "Sürüklenme izi yok" dedi. "Koridorda ve oturma odasında birkaç kan damlası var ama hepsi bu. Bu onun buraya sürüklenmediği anlamına geliyor. Taşındı."

Hunter başını salladı. 'Evet, ben de damlaları fark ettim.'

Garcia yatağı diğer tarafa çevirdi. "Ama onu buraya taşımak o kadar da zor bir şey değil." Çenesi cesede doğru hareket etti. 'O ne... beş-altı... beş-yedi mi? Ve oldukça zayıf bir kadına benziyor; 130-140 pound'dan fazla olmadığını söyleyebilirim.'

Adli tıp ajanlarından biri, "Öyleyse?" yorumunu yaptı.

"Artı," diye devam etti Garcia. 'Onun çoktan öldüğüne eminim. Kavga yok... mücadele yok."

Hunter hâlâ zemini incelerken, "Fakat ön kapıdan bu odaya çok az kan damlası geliyor" dedi. 'Bir şeye sarılmış olmalı.'

'Öyleydi.' Yatağın solundaki adli tıp ajanından onay geldi. 'Küçük çakıl taşları dışında vücudundan sentetik görünen birkaç lif de topladık. Ucuz bir kilim ya da

benzeri bir şeye sarıldığını söyleyebilirim. Laboratuvar bunu doğrulayacak."

Hunter, "Anladığım kadarıyla bu noktada bundan emin olamayacaksınız," dedi Hunter, Dr. Slater'a. 'Ama bir basketbolcu olarak ölüm zamanının on beş... on altı saat önce olduğunu söyleyebilir misiniz, bir iki saat falan mı?'

Doktor bunu düşünürken dudaklarını büzdü. 'Ceset tam ölüm sertliğinde.'

Her iki adli tıp ajanı da onaylayarak başlarını salladılar.

"Yani evet," diye onayladı Dr. Slater. 'Bir basketbol oyuncusu olarak bunun oldukça iyi bir tahmin olduğunu söyleyebilirim. Nasıl bildin?'

Hunter henüz cesedi düzgün bir şekilde incelememişti. Yalnızca görünüş ve cesedin içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında, Dr. Slater bunu bilebileceğinden şüpheliydi. *tam dolu* rigor mortis'e zaten ulaşılmıştı.

Hunter yatağa doğru yürürken, "Çünkü bu odada öldürülmediği çok açık," diye yanıtladı. "Ve söylediğin gibi birisi onu buraya taşımış olmalı." Pencereyi işaret etti. 'İşlek bir caddeye benzemiyor ama yerleşim yeri. Bir sürü komşu. Onu bu odaya ve yatağa sokmak için, katilin onu buraya bir araçla getirmesi, dışarıda bir yere park etmesi, hatta garaj yoluna park etmesi ve içeriye taşıması gerekirdi. Eğer bir komşunuz tarafından fark edilmekten kaçınmak istiyorsanız, bunu yapmanın en güvenli zamanı sabahın gerçekten erken saatleridir; sabah 3, 4, belki de?'

Herkesin mutabakatı ağır, neredeyse kurşuni bir sessizlik şeklinde geldi. 'Yine de,' diye devam etti Hunter bu kez ortağına hitap ederek, 'katilin bu sokağa girip çıkması, park etmesi, onu alması, içeri taşımış ve yatağa yatırmış olması gerekirdi. Belki komşulardan biri gece kuşudur." Garcia ipucunu anladı. "Mümkün olan en kısa sürede kapı kapı dolaşacak bir ekip bulacağım." Saatine baktı.
'Komşuların hepsi zaten ayakta görünüyor.'

Hunter yatağın sağındaki duvar tarafından itilen ahşap şifonyere doğru yürüdü. Şifonyerin ortasında uzun, oval bir ayna vardı. Solunda üç parfüm şişesi, güllerle süslenmiş bir mücevher kutusu ve birkaç saç fırçası vardı. Aynanın sağında, eller, yüz, ayaklar, vücut ve gözler gibi farklı türde nemlendirici kremlerle dolu birkaç tencere, şişe ve tüple dolu kapaksız metal bir kutu vardı.

Hunter şifoniyerin üç çekmecesinden ilkini açtı; içi farklı kalınlık ve boyutlarda makyaj fırçalarıyla doluydu. İkinci çekmecede yaklaşık beş adet far

paleti var. Son çekmecede çok çeşitli rujlar, göz kalemleri ve kaş kalemleri var.

Ayrıca şifoniyerin üzerinde, parfüm şişelerinin hemen arkasında, 10'a 15 cm boyutunda küçük bir resim çerçevesi vardı.

Hunter ona uzandı.

Fotoğrafta sahilde kameraya gülümseyen bir çift görülüyordu. Arkalarındaki okyanus sakin görünüyordu, dalgalar güneşi gökyüzüne yansıtıyordu. Fotoğraftaki kadın adama arkadan sarılıyordu, kollarını onun omuzlarına atmıştı, sağ yanağı yumuşak bir şekilde sol yanağına dokunuyordu.

"Bu o" dedi Dr. Slater. 'Çok güzel... büyüleyici bir gülümseme.'

Hunter'ın gözleri bir süre daha resimdeki kadını inceledi. Dr. Slater sadece nazik davranmakla kalmıyordu. Kadının çekiciliği tartışılmazdı. Solgundu, neredeyse yarı saydam beyaz altın rengi saçları, porselen teni ve sadece pembeyi andıran dudakları vardı. Gülümsemesi sadece çarpıcı değildi... mükemmeldi, güzelce sıralanmış, kusursuz beyaz dişlerini gösteriyordu. Yuvarlak gözleri, arkalarındaki berrak gökyüzüne rakip olabilecek koyu mavi renkteydi.

Yatağın sağ tarafındaki adli tıp ajanı, "Bunun o olduğundan kesinlikle emin olmak için DNA testine ihtiyacımız olacak" yorumunu yaptı.

Hunter fotoğrafı bıraktı ve bakışlarının kurbanın yataktaki cesedine doğru gitmesine izin verdi. Yorumun nedeni belliydi. Şekil bozukluğu mutlaktı.

Hunter yanıt vermedi ama yataktaki cesedin Kirsten Hansen'e ait olduğundan hiç şüphesi yoktu. Yoksa katil onu neden odasına ve yatağına koymuş olsun ki? Katilin neden evi terk ettiğiyle aynı mantığı takip ediyordu. halat-zincir-kanca hala onun bileklerine bağlıydı; bunu nasıl yaptığını herkesin bilmesini istiyordu. Ayrıca bunu kime yaptığını herkesin bilmesini istiyordu.

Yirmi sekiz

Sonunda dışarıdaki rüzgar hafiflemeye başladı. Pencere pervazındaki ıslıklar susmuştu ama fısıltılar hâlâ tuhaf aralıklarla gelip gidiyordu, tıpkı sırları paylaşan kısık sesler gibi.

"Artık ikiniz de cesedi yerinde gördüğünüze göre," diye seslendi Dr. Slater iki dedektife. "Ellerini serbest bırakacağım." Bileklerindeki izlere bir göz atmak istiyorum, ayrıca tüm bunları paketleyip analize göndermemiz gerekiyor."
Hunter ve Garcia aynı anda başlarını salladılar.

Doktor, "Bağlamanın zaten tüm farklı açılardan fotoğrafı çekildi" diye açıkladı. 'Kullanılan düğüm normal bir çift düğüme benziyor, etrafına dolanıyor, sonra başka bir çift düğüm. Bunda olağanüstü bir şey yok."

Hunter ve Garcia da bunu zaten fark etmişlerdi. Dr. Slater'ın kurbanın bileklerine bağlı olan askı kancasına uzanıp klipslerini açmasını izlediler. Daha sonra zinciri diğer uçtaki daha büyük çekme kancasından çıkarmadan önce kancayı zincirden çıkardı.

Zincirdeki kancaları sökerken, parçaları yatağın solundaki adli tıp ajanına iletti, o da her birini farklı bir delil torbasına koydu. Bunu yaptıktan sonra Dr. Slater kurbanın bileklerindeki düğümleri dikkatlice çözmeye başladı. Ellerini tamamen serbest bırakması bir dakikadan az sürdü. İkisinin de parmakları sıkı yumruk haline getirilmişti.

Doktor ipi çıkarıp torbalama ve etiketleme için acenteye verirken, kurbanın kolları, sert mortisin neden olduğu sertlik nedeniyle tam olarak oldukları yerde kaldı. Dr. Slater yaklaştı ve bağ izlerini incelemek için yüzünü kurbanın bileklerinden sadece birkaç santim uzağa getirdi. İpin kurbanın derisini ve etini derinden kesmesine rağmen bileklerindeki yaralar en az korkunç olanıydı.

"Zavallı kız," dedi Dr. Slater, sözleri ağırdı. 'Bu sadece...' Başını sallarken arkasından gelen ışık, gözüne çarpan bir şeyin üzerine yansıdı ve onu durdurdu.

Hunter, doktorun tutumundaki değişikliği hemen fark etti. Daha iyi bir görüş alanı ararken başı önce sola, sonra sağa eğildi. Gözleri kurbanın sıktığı sağ yumruğuna kilitlenmişti.

Yatağın yanındaki ajanlardan birine, "Bana bir çift forseps uzatır mısın lütfen?" diye sordu.

Hunter yenilenmiş bir ilgiyle, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Garcia ayrıca yeni bir avı yeni fark etmiş bir yırtıcı hayvan gibi canlandı. Ajan istediği forsepsi ona uzatırken Dr. Slater, "Tam olarak emin değilim" diye yanıtladı. "Ama bir şeye tutunmuş gibi görünüyor." "Yapışmış mı?" diye sordu

Garcia, o ve Hunter hızla yatağın kenarına döndüler.

‘Evet, sağ elinde bir şey var gibi görünüyor.’ Doktor forsepsle işaret etti. ‘Görmek zor ama ışık parmağının arasındaki boşluklardan geçti ve bir şeyin yansıdığını gördüm.’

Her iki dedektif de daha iyi görebilmek için vücutlarını belli bir açıyla çevirdiler ama mesafelerini koruyarak doktorun işini sakin bir şekilde yapmasına izin verdiler. "Küçük bir plastik torbaya benziyor" diye duyurdu. ‘Ya da buna benzer bir şey.’ Görebildiği küçük kenarı tutmak için forsepsi nazikçe kullandı. Hunter kendini yatağın başucuna yaklaştırdı.

İki adli tıp ajanı da yüzlerini maskeleyen beklentiyle yaptıklarını durdurdu.

Dr. Slater, kurbanın elinde kilitli kalmış olan şeyi yavaş yavaş almaya başladı. "Kesinlikle bir tür plastik torba," diye doğruladı, yırtmamak için forsepsleri yeniden ayarlayarak. “Ve... bir şey içeriyor gibi görünüyor.” “Neye benzer bir şey?” diye sordu Garcia.

'Henüz emin değilim ama öyle görünüyor ki...' Doktor durakladı ve oda sanki nefesini tutuyormuş gibi hareketsizleşti. 'Bir kağıt parçası... kıvrılmış bir kağıt parçası.' Her iki dedektif de yarı endişeli, yarı beklentili bir bakış attı. “İkinci bir forseps alabilir miyim lütfen?” diye sordu Dr. Slater, sol kolunu uzatarak ama gözlerini küçük plastik torbadan ayırmadan. 'Kurumuş kan elinde bazı yerlerde tutkal görevi görüyor. Çantayı yırtmak istemiyorum.' Ajan ona ikinci çift pens verdi ve o da işine geri döndü; dikkatlice çimdikledi, çekti, döndürdü... küçük çantayı kurbanın elinden yavaş yavaş çıkardı.

Herkesin yapabileceği tek şey izlemekti.

Dr. Slater'ın çantayı nihayet çıkarması iki dakikadan biraz fazla sürdü. "İlginç" dedi, doğruldu; sağ elindeki forsepsin ucundan yaklaşık iki inç karelik, tutma yeri mühürlü bir plastik torba sallanıyordu. İçinde küçük bir tüp şeklinde sarılmış bir kağıt parçası vardı. 'Bunun fotoğrafını çekebilir miyim lütfen?'

Sağındaki ajan evrak çantasındaki dijital kameraya uzandı ve hızla birkaç fotoğraf çekti.

“Bu tam olarak nedir?” diye sordu. 'Bir not mu?'

Dr. Slater Hunter ve Garcia'yla yüzleşmek için döndü. 'Bu senin durumun, senin kararın. Bunu burada mı öğrenmek istiyorsunuz, yoksa bunu analiz için

laboratuvara göndermemi mi beklemek istiyorsunuz?' Garcia onay almak için Hunter'a baktı ama aslında bunu yapmasına gerek yoktu. Cevabın ne olacağını biliyordu. İkisi de o kağıt parçasının gerçekte ne olduğunu öğrenmek için sabahın ortasına kadar beklemeye hazır değildi.

Garcia, "Birinci seçeneği tercih edeceğiz lütfen" diye yanıtladı ve doktora sertçe başını salladı. 'Peki.'

Ağzı standart adli tıp maskesiyle kapalı olmasına rağmen doktorun gülümsemesi gözlerinin kenarlarında okunuyordu. O da neye baktıklarını öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

"Orada," dedi, başı şifonyere doğru eğilerek. Eğer o kavramalı plastik torbayı olay yerinde hemen açacaksa, içinden henüz göremedikleri bir şeyin düşmesi ihtimaline karşı bunu düz bir yüzey üzerinde yapmak istiyordu.

Hunter ile Garcia ve iki adli tıp ajanı da onu takip etti. Dr. Slater forsepsi bıraktı ve eldivenli parmaklarını kullanarak plastik poşetin tutma yerini açtı. Bunu yaptıktan sonra rulo yaptığı kağıt parçasını sol elinin avucuna koydu.

Herkesin bakışları onun her hareketini takip ediyordu.

Daha sonra doktor minik kağıt tüpü yavaşça sıkmak için sağ başparmağını ve işaret parmağını kullandı.

Herkese "İçinde herhangi bir nesne yok gibi görünüyor" diye bilgi verdi. Daha sonra küçük kağıt tüpü kaldırdı ve her iki ucunu hafifçe avucuna vurarak olası toz içeriğini kontrol etti.

Hiç bir şey.

Yapılacak tek bir şey kaldı.

Dr. Slater herkesin dikkatli gözleri önünde yavaşça ve çok dikkatli bir şekilde kağıdı açtı.

Eğer odanın bir kalp atışı varsa, sabit duruyordu.

Doktorun 1,80'inden çok daha uzun olan Hunter ve Garcia onun arkasında durup omuzlarının üzerinden bakıyorlardı.

Tüp açıldığında yaklaşık beş buçuk inç uzunluğunda ve bir buçuk inç genişliğinde bir kağıt parçası ortaya çıktı. İçinde elle yazılmış tek bir cümle dışında başka hiçbir şey yok.

Garcia'nın gözleri, Hunter'a geçmeden önce bir süreliğine Dr. Slater'ın

elindeki notta kaldı. İki saniye sonra dönüp yataktaki cesede baktı. Kafa karışıklığı ve şaşkınlık ağzının yarı açık kalmasına neden oldu. 'Hayır... kahretsin... kesinlikle! *Bu nasıl mümkün olabilir*??'

Yirmi dokuz

Kirsten Hansen'in cesedi nihayet bir adli tabip minibüsüne yerleştirildikten ve North Mission Yolu üzerindeki Los Angeles Tıbbi Muayene-Adli Tıp Departmanı'na nakledildikten sonra Hunter ve Garcia bir saat kadar daha geride kaldılar. Dr. Slater ve ekibi olay yerinde çalışırken Garcia ipucu bulmak için evi incelerken, Hunter dışarı çıkıp hala kamyonetinin içinde oturan ve dirseklerini avuçlarına dayamış Troy Foster'la konuşmaya çalıştı. dizlerinin üzerinde duruyor, şok tüm vücudunun ara sıra istemsizce kasılmasına neden oluyor.

İki arkadaşı hâlâ yanında oturuyordu.

Troy en az Hunter kadar uzun ve sağlam yapılıydı; bir defans oyuncusunun geniş omuzları ve profesyonel bir jimnastikçinin kolları vardı ama dedektifle buluşmak için kamyonundan indiğinde küçük ve mağlup görünüyordu, başı öne eğikti. bedeni acının yıkıcı ağırlığı altında sarkıyordu.

Tıpkı Hunter'ın Pazar akşamı Melissa'nın evinin önünde Janet Lang ile konuşmaya çalıştığında olduğu gibi, Troy'dan en temel bilgileri alması neredeyse bir saatini aldı. Çoğu zaman Hunter ona bir soru sorduğunda nemli, kan çanağı gözleri biraz uzaklaşırdı. Sonunda Hunter'a döndüklerinde kaybolmuşlardı ve odaklanamamışlardı... sesi titrek ve zayıftı... acısı gözle görülür... elle tutulur... bulaşıcıydı. Konuştuğu zaman, nefesi bazen boğazına takılıyor, sanki etrafındaki oksijen azmış gibi göğüs kafesini garip bir ritimle kalkıp inmeye zorluyordu. Kelimeler ve cümleler yavaş yavaş şekilleniyordu, sanki onları bir araya getirmek o zamanlar Troy'un sahip olmadığı türden bir güce ihtiyaç duyuyormuş gibi.

Hunter onu zorlamak istemedi. Troy'un acısı sarhoş ediciydi. Beyni gerçeği kavramakta zorlanıyordu çünkü o anda gerçeklik gerçek dışı görünüyordu ama Hunter'ın Troy'a gerçekten sorması gereken bir şey vardı.

'Bay. Foster mı?' dedi, sesi yumuşaktı, sesi sakindi. 'Bunun senin için ne kadar zor olduğunu anlıyorum ama sana son bir soru sorabilir miyim? Bu gerçekten çok önemli."

İlk başta Troy Hunter'ı duymamış gibi görünüyordu ama sonunda başını salladı; yıpranmış yanakları kırmızıydı, gözleri nemliydi, kolları koruyucu bir kalkan gibi göğsüne sarılıyor ve kendisini olacaklara hazırlıyordu.

Hunter cep telefonuna uzanırken, "Yatak odanızın içinde bir not bulduk" diye başladı. 'Şuna bir bakabilir misin diye merak ediyordum.'

Hunter'ın bu sözleri söylerkenki nezaket, Hunter'la yüzleşmeden önce gözlerini kırpıştırıp gözlerindeki bulanıklığı gidermeye çalışan Troy'un darbesini gerçekten yumuşatmıyor gibiydi. Kol kalkanı biraz daha sıkılaştı ve omuzları kamburlaştı. 'Bir not mu buldun? Nerede?'

Hunter "Yatağın altında" diye yalan söyledi. Bunu yapmaktan nefret ediyordu ama aynı zamanda bunu daha da zorlaştırmanın da bir anlamı yoktu.

'Ne notu? Ne diyordu?' Troy'un sesindeki stres onu tizleştirdi. Hunter, notun çektiği fotoğrafı cep telefonunun ekranına yükledi ve Troy'a gösterdi. Troy, bu sefer öncekinden biraz daha hızlı ve biraz daha sert bir şekilde gözlerini tekrar kırpıştırdı. Kelimeleri okurken dudakları hareket etti ama ses çıkmadı.

Avcı bekledi.

Troy sonunda dedektife bakmak için gözlerini Hunter'ın cep telefonu ekranından uzaklaştırdı. Tekrar titremeye başlamıştı.

'Anlamıyorum.'

Hunter, "Bu cümleyi daha önce hiç gördün mü?" diye sordu.

Troy, önlem almak için kitabı tekrar okudu. 'Hayır... asla. Öyle mi...?" Sesi Hunter'ın çevresine sarılmadan önce rüzgâra yakalandı. 'Bunu benim için mi yazdı?'

Hunter'ın nefesi kesiliyor, kanı sanki yüksek basınçlı bir yıkayıcı tarafından pompalanıyormuşçasına kulak zarlarına hücum ediyordu. Onaylaması gereken şey tam olarak buydu.

Ses tonunu sabit tutmaya dikkat ederek, "El yazısını tanıyor musun?" diye sordu. "Bayan Hansen'ın mı?"

Bu kez Troy'un gözyaşları onu tutamayacak kadar fazlaydı. Çenesinden

düşene kadar rahatsız edilmeden yanaklarından aşağı doğru aktılar. “Evet,” diye yanıtladı sonunda, sesi boğazına kadar sertti. Hunter onun gözlerinde Troy için dünyanın artık hiçbir anlam ifade etmediğini görebiliyordu. 'Bu onun el yazısı. Bunu benim için mi yazdı?' diye tekrar sordu, sonunda kollarını göğsünden ayırıp Hunter'ı omuzlarından yakaladı. 'Öyle mi yaptı? Lütfen söyle. Bu benim için mi?'

Hunter tüm vücudunun titrediğini hissedebiliyordu.

'Söyle bana... öyle mi yaptı?'

Gözleri kilitlendi ama Hunter sessiz kaldı. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Otuz

Hunter, annesi ve erkek kardeşi gelene kadar Troy'un yanında kaldı. Her ikisine de kartını verdi ve bir şeye ihtiyaçları olursa kendisiyle iletişime geçmekten çekinmemelerini söyledi.

Troy şimdilik Sylmar'da annesinin yanında kalacaktı. Troy nihayet gittikten sonra Garcia, Hunter'la evin dışında buluştu. “Nasıl gidiyor?” diye sordu, sesi tizdi ve gözleri yorgundu.

Hunter ortağının bakışlarıyla karşılaşmadan başını salladı. 'Şokta... kırıldım. Bundan kurtulması yıllar alacak... eğer öyle olursa...' Garcia şaşırmamıştı. Bir insan nasıl olur da sevdiği kişinin, evlenmesi gereken kişinin evine girer, onu bu halde bulur ve ömür boyu yaralanmazdı?

Garcia kapalı göz kapaklarına nazikçe masaj yapmak için başparmağını ve işaret parmağını kullandı. 'Ondan herhangi bir şey çıkarmayı başardın mı? Not mu? El yazısı mı? Nişanlısının mı? Tanıdı mı?”

Hunter başını salladı. "Bu onun." Bu konuda hiç şüphesi yoktu.”

“Orospu çocuğu!” dedi Garcia dönüp eve bakarken. 'Bu hiç mantıklı değil, Robert. Bunu biliyorsun, değil mi? MO... imza... hiçbiri eşleşmiyor.'

Bu sefer gözleri buluştu.

Hunter, "Telefonunu buldular mı?" diye sordu.

Garcia başını salladı. 'HAYIR. Henüz değil. Ve eğer burada gerçekten aynı katilden bahsediyorsak... bunu yapmayacağız. Muhtemelen yok edilmiştir."

'Mesajlarını kontrol etmemiz gerekiyor.'

Garcia'nın odağı keskinleşti. "Öyle mi düşünüyorsun?" Cümlesini tamamlamadı. Terk ettiği sözlerin uçup gitmesine izin verdi. 'Elbette.' diye yanıtladı

kendi sorulmamış sorusu: 'Eğer bu aynı katilse, peşinde olduğu ilk şeyin korku olduğunu biliyoruz. Bu sayede gelişiyor. Bu bir zorlama."

Hunter yine kabul etti. 'Truva'dan başka pek bir şey çıkarmayı başaramadım' diye açıkladı. 'Tek bir şey hariç.'

"Peki o neydi?"

Troy bana Pazartesi gecesi saat on kırk beş... on bir civarında Kirsten'la konuştuğunu söyledi. Evdeydi. Hastane vardiyasından geç gelmiş ve o gece pizza sipariş etmişti. Biraz televizyon izlemek istedi." Noktalar hızla birleşti.

"Yani katil onu buradan mı aldı?" Garcia'nın dikkati yeniden eve döndü.

"Öyle görünüyor," diye onayladı Hunter.

Garcia'nın bakışlarının evden Kirsten'in garaj yoluna park ettiği Malibu'ya kaydığı hamile, düşünceli bir duraklama oldu.

"Katilin buradaki kararlılığını hayal edebiliyor musun?" diye sordu, başını hafifçe sallayarak. 'Evine girdi, onu zapt etti, götürdü ve sonra onu bir aracın arkasına bağladı ve ölene kadar yere doğru sürükledi... vücudunun yarısı parçalanana kadar.' . 'Daha sonra onu aldı, arabaya geri koydu, evine getirdi ve yatağa bu şekilde poz verdi. Kim bu katil, Robert? Bir iblis ordusu mu?'

Ortağının öfkesini ve hayal kırıklığını paylaşmasına rağmen Hunter'ın sesi sakin, ses tonu ise analitikti.

"Sadece kararlılık değil, Carlos, aynı zamanda çok fazla planlama da var. Onu götürdüğü yer... öldüğü yer. Bir yerlerdeki rastgele bir nokta değildi. Ustalıkla seçilmişti; açık bir yol, kullanılmayan bir otopark, hatta belki büyük bir bina... bir hangar, bir depolama alanı... kesinlikle terk edilmiş... kimsenin onun istediği katliama tanık olmayacağı kadar tenha bir yer. ona zarar vermek. Ne diye onu arabasının arkasından sarkıtarak dolaşabileceği bir yer? On... yirmi... otuz dakika mı? Daha fazla?'

Garcia cevap vermedi. Tek yaptığı dişlerinin keskinliğini teninde hissedene kadar dudaklarını birbirine bastırmaktı.

Hunter, "Ne kadar uzun sürerse sürsün," diye devam etti, "umurunda değildi; çünkü meraklı gözlerin olmayacağından emin olduğundan eminim."

Her iki dedektif de bir süre sessiz kaldı.

Hunter, Garcia'nın dikkatini tekrar kendisine çekerek, "Eğer bu gerçekten aynı katilse, o zaman aynı yöntemi izleyeceğine eminim." Bu, onu almadan önce Kirsten'a mesaj atmış olacağı anlamına geliyor. Dediğin gibi – onların korkusunu istiyor. Bu bir zorunluluk."

Garcia başını salladı. "Sabah ilk iş onun cep telefonu sağlayıcısıyla temasa geçeceğim. Bu sefer, herhangi bir mesaja eklenmiş bir video varsa ona ihtiyacımız olduğunu anlamalarını sağlayacağım.'

Hunter bir kez daha yüzünü eve dönmüştü. 'Evine git Carlos. Çok geç. Biraz dinlen, sabah görüşürüz.'

"Kalıyor musun?" Garcia saatine baktı. Saat gecenin 3'üne yaklaşıyordu. 'Çok uzun sürmeyecek. Gidip adli tıp ekibiyle konuşacağım, etrafa bir kez daha bakacağım, sonra gideceğim. Zaten burada yapabileceğimiz fazla bir şey yok.'

Otuz bir

Hunter dairesine döndüğünde gecenin geri kalanını uyanık geçirdi. Bir kez daha yatağında elinden geldiğince hareketsiz yattı, vücudunun dinlenmesine izin verdi ama beyni topları parkın dışına atıyor, tek bir parçanın bile çerçeveye uymadığı bir bulmaca oyunu oynuyordu.

Belki Garcia haklıydı. Belki bu katil *öyleydi* bir iblis ordusu... onun dinlenmesine izin vermeyen, her zaman daha fazlasını - daha fazla acıyı... daha fazla acıyı... daha fazla zalimliği... daha fazla korkuyu... daha fazla sadizmi isteyen iç iblisler. Ya da belki bu katil sadece psikotikti. Belki de kafasında, ruhuna kontrol edemeyeceği kadar eziyet eden sesler duymuştur. Bu katilin bu kadar saçma bir şekilde hareket etmesini başka nasıl açıklayabilirdi ki? Onun MO'su

Hunter'ın daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Şu ana kadar gördüklerine göre katilin hareket tarzı altı farklı aşamaya ayrılmıştı.

Birincisi, korku: Bu katil, kurbanlarının korkusuna açtı ve bu açlığı gidermeye karar verme şekli, kurbanlarının evlerine saklanıp onlara kısa mesaj göndererek orada olduğunu ve kendilerinin geleceklerini söylemekti. o gece onlarla oynayarak, korkularının sınırlarını zorlayarak öl.

İki - yakalama: kesin yöntem veya yöntemler henüz bilinmiyordu, ancak zaten kurbanların evlerinde saklandığı için onları yakalamak o kadar da sorun teşkil etmeyecekti.

Üç - el yazısıyla yazılmış not: Bazı nedenlerden dolayı, bu katil kurbanlarını bir şiirden bir satıra veya romantik bir şarkının sözlerini andıran bir şeyler yazmaya zorluyordu. Önemi henüz bilinmiyordu.

Dört – işkence: Bu katil sadece kurbanlarının korkusundan beslenmiyordu. O aynı zamanda onların acılarının, son ıstırap nefeslerinin de peşindeydi. Açlığını tatmin etmek için şu ana kadar her ölümün öncesinde zalim ve iğrenç bir işkence yöntemi uygulanmıştı.

Beş - cinayet: işkence süreci kaçınılmaz olarak öldürme yöntemine dönüştüğü için dördüncü ve beşinci aşamalar muhtemelen tek bir aşamada gruplandırılabilir - ancak ilginç ve son derece sıra dışı olan şey, cinayetlerin birbirinden büyük ölçüde farklı olmasıydı - MO'lar... imza ... her şey farklı görünüyordu. Hunter bunun da bir anlamı olması gerektiğinden emindi.

Altı – sahneleme: Bu katil aynı zamanda cesetleri sahnelemekten de hoşlanıyor gibi görünüyordu. Belki bunu kendisi için yaptı... belki de kurbanların bu şekilde bulunmasını istediği için yaptı. Belki ikisi de öyleydi. Hunter emin değildi.

Bu katilin kurbanlarına olan "takıntısının" bu kadar çok aşaması varken, bu kadar organize ve sistemli olmasına şaşmamak gerek; her iki cinayette de her aşama muazzam bir hassasiyetle işlenmişti. Hata yok; ya da en azından, eğer varsa, Hunter ve Garcia onları henüz bulmamıştı.

Sabah 5.30'da Hunter duş almıştı ve gitmeye hazırdı. Saat 6:00'da UVC Biriminin ofisindeki masasında oturuyordu ve 6:45'te yeni soruşturmanın resmi evraklarını zaten Kaptan Blake'in masasına bırakmıştı. Sabah 7:30'da Elhamra'ya

geri döndü.

Adli tıp nihayet olay yerini tamamlamıştı, bu yüzden Hunter evin tamamına sahipti. Neredeyse bir saatini odadan odaya yürüyerek, neler olduğunu hayalinde canlandırmaya çalışarak geçirdi. Katil içeri nasıl girdi? Neden hiçbir mücadele olmamış gibi görünüyordu? Neden birini Kirsten Hansen'in öldürüldüğü şekilde öldüresin ki? Neden eline bir not bıraksın ki? Bu katil onlara aslında ne anlatmaya çalışıyordu?

Hunter nihayet mutfak kapısından evden çıktı ve kapı kapı yapılan soruşturmadan geriye kalanlar üzerine dışarıdaki üniformalı memurlara katıldı. Hunter'ın tahmin ettiği gibi komşu evlerden ikisinin dışında güvenlik kameraları vardı ama Şans Hanım bir kez daha nazik değildi. Bunlardan birinde kamera neredeyse bir yıldır arızalıydı; diğerinde ise ev sokaktan oldukça uzaktaydı ve kamera esas olarak evin ön verandasına yönlendirilmişti. Menzili, araba yollarının önündeki sokağa kadar ulaşmıyordu.

Kapı kapı dolaşmaları da onlara hiçbir şey vermemişti. Pazartesi gecesi geç saatlerde ya da Salı sabahı erken saatlerde komşulardan hiçbiri şüpheli bir şey görmemiş ya da duymamıştı, ancak Hunter memurların şu ana kadar söylediklerini okuduğunda şunu fark etti:
ilginç bir şey. Komşulardan biri - altmış dokuz yaşındaki, yolun karşısında ve Kirsten ile Troy'un sağındaki bir evde yaşayan Bay Mike Hennessey - şüpheli bir şey gördüğünü bildirmemişti, ancak her iki arabayı da gördüğünü bildirmişti - Kirsten'inki beyaz Chevrolet Malibu ve Troy'un siyah Ford kamyoneti Salı sabahının çok erken saatlerinde garaj yollarına park edilmişti.

Hunter kendi kendine, "Bu nasıl olabilir?" diye sordu. Troy'un ifadesine göre akşam 21.30'a kadar evine varamadı. O akşam, sabahın erken saatlerinde arabası nasıldı?

Bay Hennessey'nin mülkü beyaz cepheli, iki katlı bir evdi ve her iki katında da sokağa bakan geniş pencereleri vardı. Garaj yolunda eski modellerden biri olan mavi bir Honda Accord park edilmişti. Ön bahçesi oldukça bakımlıydı.

Hunter kapı zilini çalmadan önce ön kapının yanında durdu ve dönüp Kirsten ile Troy'un evine baktı. Daha sonra ön bahçeyi geçti ve bu kez alt kattaki pencerenin yanında durarak hareketi tekrarladı. En üst kattaki pencere tam onun

üzerindeydi. Her iki pozisyondan da Kirsten ve Troy'un garaj yolunu net bir şekilde görebiliyordu.

Hunter ön kapıya döndüğünde zili çaldı, iki adım geriye gitti ve bekledi. Birkaç saniye sonra gözetleme deliğinin karardığını gördü. Bir saniye sonra kapının kilidi açıldı ve açıldı.

Bay Hennessey ufak tefek bir adamdı; yaklaşık 1,80 boyunda, geriye doğru uzanan saç çizgisi, kırmızı yanakları ve ince bir burnun üzerine tünemiş kalın gözlüğünün arkasında oturan koyu kahverengi gözleri vardı. Kıyafetleri sıska vücudunun üzerinde garip bir şekilde asılıydı.

Gözleri Hunter'a sabitlendiğinde, "Sana nasıl yardımcı olabilirim genç adam?" diye sordu. Sesi nazikti ama kırılgan değildi, tavrı misafirperverdi. Hunter hemen kendini tanıttı ve o sabah kendisiyle biraz önce konuşan memura verdiği bilgiyi doğrulamak istediğini açıkladı.

"Elbette," dedi Bay Hennessey kibarca, ifadesi sakindi. 'Neyi onaylamamı istersiniz?'

Hunter, Kirsten ve Troy'un evini işaret etmek için vücudunu hafifçe çevirerek, "Önce sana sorabilir miyim?" diye başladı, "802 numaralı evdeki çifti - Troy Foster ve Kirsten Hansen'ı ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Ah, hiç de iyi değil," diye yanıtladı Bay Hennessey, Hunter'a dönmeden önce bakışları bir anlığına evlerine kaydı. 'Dürüst olmak gerekirse şu ana kadar isimlerini bile bilmiyordum ama kim olduklarını biliyorum... Yani bazen pencere kenarındayken veya ön bahçemle falan ilgilenirken, görüyorum arabalarına binip inmeleri ya da çöpleri dışarı çıkarmaları... bilirsiniz, bunun gibi şeyler.' Bay Hennessey'nin ses tonunda bir omuz silkme vardı. 'Bazen onu garaj yolunda kamyonunu yıkarken de görüyorum ama hiçbiriyle sohbet etmedim, eğer sorduğun buysa.'

Hunter sağ başparmağını omzunun üzerinden atarak, “Ama hangi arabaları kullandıklarını biliyor musun?” diye sordu.

“Evet, elbette.” Bay Hennessey'nin bakışları bir anlığına Kirsten ve Troy'un garaj yoluna kaydı. Kirsten'ın Ford Malibu'su hâlâ oradaydı ama Troy'un kamyonu gitmişti. Kardeşi onu sabahın erken saatlerinde annelerinin Sylmar'daki evine götürmüştü.

“Şuradaki beyaz arabayı o kullanıyor.” Bay Hennessey onu işaret etti. 'Ve o, siyah kamyonet.'

Hunter'ın biraz daha derine inmesi gerekiyordu. Kamyonun gitmesine yardımcı oldu. 'Ne tür bir kamyon kullandığını biliyor musun? Belki marka veya modeldir?' Bay Hennessey özür dilerken kafası sağa doğru eğildi. “Çok üzgünüm ama arabalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum.” Garaj yolundaki Honda Accord'u işaret ederek başını salladı. 'Yıllardır bu eski şeyi yaşıyorum ve size bunun ayrıntılarını zar zor anlatabiliyorum. Bana göre bir arabanın yapması gereken tek şey seni A noktasından B noktasına götürmek, gerisi...' Omuz silkerek cümlenin ertelenmesine izin verdi.

Hunter devam etmeden önce anladığını belirtmek için başını salladı. “Fakat bu sabah memura Salı sabahı erken saatlerde iki arabayı da 802 numaralı evin garaj yolunda gördüğünüzü söylediniz, doğru mu?”

Yaşlı adam, "Gerçekten de öyle" diye onayladı.

'Nasıl bir zamandı, hatırlıyor musun?'

"Elbette" diye yanıtladı Bay Hennessey. Tereddüt yok. Bunun hakkında düşünmeye gerek yok. 'Saat sabah dördü çeyrek geçiyordu.'

Ya Hunter'ın ifadesi bunu ele veriyordu ya da Bay Hennessey konuyu açıklığa kavuşturmanın daha iyi olacağını düşündü çünkü hemen ardından bir açıklama yaptı.

'Karım bir buçuk yıldan fazla bir süre önce vefat ettiğinden beri, hiç bu kadar uyuyamıyorum.' Karısının vefatından bahsedildiğinde Bay Hennessey'nin gözleri, sahip oldukları ışıltının çoğunu kaybetmiş gibiydi. 'Çoğu sabah dörtte... beşte kalkıyorum, eğer şanslıysam. Yatak... oda... bütün ev bana çok büyük geldi anlıyor musun, ama aynı zamanda ondan da kurtulamazdım. Artık sahip olduğum tek şey anılar, anlıyor musun?' Nazik sesi daha da hassaslaştı. Gözleri uzakta bir noktaya kaydı ve birkaç saniye orada kaldıktan sonra gözlerini kırpıştırıp yere baktı. 'Her neyse... dün dört sayı kadar ayaktaydım. Her gün yaptığım gibi, uyanır uyanmaz yatağımı yapıyorum, sonra perdeleri açıyorum ve kahve içmek için aşağıya iniyorum.'

Hunter, "Ve her iki arabayı da garaj yolunda yatak odanızın penceresinden mi gördünüz?" diye sordu.

“Bu doğru,” diye onayladı Bay Hennessey, işaret parmağını yukarı doğru uzatarak. ‘Yatak odam sokağa bakıyor.’

'Arabaların konumunu hatırlıyor musun? Nasıl park ettiler?' 'Evet, elbette.' Yaşlı adam belirtmek için sağ kolunu uzattı: 'Beyaz araba şu anda olduğu yerdeydi; önce araba yoluna giriyor, sonra da eve daha yakın. Siyah kamyonet hemen arkasına park edilmişti.”

"Kamyonun orada olduğundan emin misin?"

'Evet eminim.'

Hunter bir kez daha dönüp Kirsten ve Troy'un evine baktı. Sabah saat 4 civarında hava karanlık olacaktı ama sokakta, garaj yolunun hemen sağında bir lamba direği vardı. Bütün garaj yolunu aydınlatmazdı ama Bay Hennessey'nin Troy'un kamyonunu görmesine fazlasıyla yetebilirdi, özellikle de kamyon sokağa daha yakın park edilmişken.

"Peki," diye sordu Hunter, "gördüğünüz kamyonun Bay Foster'ın kamyonu olduğundan, onların garaj yolunda her zaman gördüğünüz siyah kamyonetin aynısı olduğundan ne kadar eminsiniz?"

Bay Hennessey Hunter'a biraz yana bakarken çenesi sola doğru eğildi. 'Ah... anlıyorum' dedi, beyni hızla Hunter'ın ne demek istediğini anladı. Tekrar uzağa baktı. Gözleri Hunter'a döndüğünde belirsizlikle doluydu.

"Eğer tamamen dürüst olmak gerekirse," dedi neredeyse özür diliyormuş gibi, "bundan hiç emin değilim." Benzer görünüşlü bir kamyonetti... aynı renkte... park edilmişti *onların* araba yolu. Gece olmuştu ve ben yeni uyanmıştım. Pencereden dışarı baktığımda, her iki arabayı da kaydettim çünkü evleri hemen hemen benimkinin hemen önündeydi, ancak tam olarak onların evine ya da garaj yollarına bakmıyordum. Gözlerim sokağın bütün halindeki görüntüsünü aldı. Hiçbiri üzerinde gerçek anlamda düşünülmedi.” Gözlüğünü burnuna ayarlamak için durakladı. 'Gördüğünüz gibi sorun şu ki, eğer beyin özellikle ayrıntıları aramıyorsa... eğer herhangi bir farklılığı tanımlamaya çalışmıyorsa, büyük olasılıkla, eğer varsa onları fark edemeyecektir.'

Hunter'ın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Psikolojik bir açıklama beklemiyordu.

"Çünkü her şey her zamanki gibiydi," diye devam etti Bay Hennessey. 'Her

zamanki gibi aynı garaj yoluna park edilmiş siyah bir kamyonet, beynim görüntüyü normal kabul etti... tuhaf bir şey yok... sıra dışı bir şey yok.' Boğazını temizlemek için öksürdü. 'Yani bana farklı bir kamyonet olabilir mi diye soruyorsanız, cevabım şu: evet, farklı bir kamyonet olabilirdi... farklı bir model... hatta farklı bir marka, ama renk ve şekil nedeniyle benzerdi ve park yerleri her zamanki gibiydi, beynim aynı olduğunu varsaydı. Bu, insan beyninin ortak bir işlevidir..."

Hunter, "Bilinçaltı algısal tanıma" dedi ve yaşlı adama başını salladı.

Bu sefer şaşkınlık ifade eden Bay Hennessy'nin gözleriydi.

Hunter, "Psikolog musunuz efendim?" diye sordu.

'BEN *öyleydi* Bir psikiyatr," diye yanıtladı Bay Hennessy. 'Artık emekliyim.' Sözlerinin anatomisinde şaşkınlık hâlâ oradaydı. 'Öyle misin? Sen bunu nasıl bildin...?" "Çok okudum," dedi Hunter, ayrıntılara girmemeyi tercih ederek. 'Ah, pekala.' Bay Hennessy bunu kabul etti ama Hunter onu satın almadığını anlayabiliyordu.

Hunter, "Kamyonun gittiğini hiç görmediğinizi varsayıyorum, değil mi?" diye sordu. 'Maalesef hayır.' Yaşlı adam ayakkabılarına baktı. "Ama sabah altı buçuk civarında artık orada olmadığından eminim." Bakışları tekrar yukarıya çıkınca durakladı. 'Saat altı civarında çiçeklerimin bir kısmını sulamaya geliyorum. her sabah otuzda." Bahçesini işaret etti. 'Kamyonet artık orada değildi. Eminim."

Hunter'ın bundan hiç şüphesi yoktu.

Yaşlı adama zaman ayırdığı için teşekkür etti ama gitmek üzere döndüğünde Bay Hennessey onu durdurdu.

"Dedektif," diye seslendi, sözlerine endişe hakimdi. 'Dün sabah gördüğüm kamyon; Gerçekten 802 numaralı eve ait değildi, değil mi?" Hunter bu soruyu neden sorduğunu biliyordu. Sesinde neden endişe olduğunu anlamıştı. Bay Hennessey açıkça eğitimli ve zeki bir adamdı ve Hunter'ın sorgulama hattından Salı sabahı erken saatlerde gördüğü kamyonun komşusunu öldüren kişiye ait olması gerektiğini anlamıştı. Eğer öyleyse, katil oradaydı, yolun hemen karşısındaydı. Bu bilgi tek başına insan zihninde bir dizi soruyu tetiklemek için fazlasıyla yeterliydi. *Ya katil sokağın karşısındaki ev yerine bu eve gelseydi? Peki ya penceresinin önünde bir, iki ya da beş dakika daha kalsaydı, katilin 802*

numaralı evden çıktığına tanık olacak mıydı?

Sorular çoktu.

Hunter politikacıyı oynamak zorundaydı.

"Sadece ayrıntıları doğrulamaya çalışıyorum, hepsi bu," diye yanıtladı gerçekçi bir tavırla. 'Sadece birkaç soruyla bazı hesapları takip ediyorum.' Cevabının Bay Hennessey'nin sorusuyla eşleşmediğini çok iyi biliyordu ama o anda yapabileceği en iyi şey buydu.

Otuz iki

Hunter, Bay Hennessey ile konuştuktan sonra doğrudan Polis İdare Binasına geri döndü. Yolculuk sırasında Kirsten ve Troy'un evinden mutfak kapısından çıkarken fark ettiği bir ayrıntıyı ve emekli psikiyatristten aldığı bilgilerle bunun nasıl işe yarayacağını düşündü. Aklıma tek bir kelime geldi: 'zeki'.

Garcia, UVC Birimi ofisine döndüğünde, Dr. Slater'ın ekibinden aldıkları son iki olay yeri fotoğrafını resim panosuna yapıştırmayı yeni bitirmişti. Birkaç dakikadır her şeye bakıyordu, dikkati fotoğraftan fotoğrafa atlıyordu. Solda Melissa Hawthorne'un olay yeri. Sağda Kirsten Hansen'inki.

Garcia'nın bakışları Melissa Hawthorne'un içinde bulunan notun fotoğrafına gitti ve ardından Kirsten Hansen'in elinde bulunan nota doğru ilerledi.

Hunter ofislerinin kapısını açarken kendi kendine, “Bu ne anlama geliyor?” diye fısıldadı ve tahtadan bir adım geri çekildi. Garcia, ortağının sabah erkenden olay mahalline döndüğünü biliyordu. "Bir şey var mı?" diye sordu tereddütle.

Hunter, "Belki," diye yanıtladı ve bilgisayarını açmadan önce ceketinin fermuarını açıp sandalyesinin arkasına koydu. 'Komşulardan biri, Troy Foster'ın kamyonetinin dün sabah saat 4 civarında, Kirsten'in arabasının hemen arkasında, garaj yollarına park edildiğini görmüş.'

'Ne?' Garcia'nın alnındaki gerginlik kaşlarını birbirine yaklaştırdı ve burnunun dikey çizgilerini neredeyse mükemmel bir şekilde takip eden iki kırışıklık yarattı. 'Bu nasıl mümkün olabilir?'

Hunter, "İşte bu kadar" diye yanıtladı. 'Değil. Troy Foster o sırada San Francisco'daydı.'

Garcia ortağıyla yüzleşmek için döndü. 'Yani komşu yalan mı söylüyordu? Neden?" Yine bu kadar, dedi Hunter, yönetim kurulunun yanında Garcia'ya katılırken. 'Yalan söylediğini düşünmüyorum.'

Garcia'nın düşünce süreci sadece bir saniye içinde yakalandı. "Katilin aracını gördü" dedi gözleri büyüyerek.

Hunter başını salladı.

"Plaka mı?" diye sordu Garcia yenilenmiş bir heyecanla. 'Tampon etiketi... bir göçük... bir çizik... onu tanımlamamıza yardımcı olabilecek herhangi bir şey var mı?'

Hunter başını salladı. 'Siyah bir kamyonet dışında hiçbir şey yoktu. Troy Foster'a ait olanla aynı marka ve modelde olabilirdi ya da farklı, şekline benzer bir model olabilirdi.'

Garcia durakladı, kaşlarını çattı, sonra derin bir nefes aldı. 'Ne? Peki bu komşunun gördüğü şey siyah bir kamyonet miydi? Bu kadar mı?'

'Evet.'

'Ayrıntı yok... hiçbir şey yok... sadece siyah bir kamyonet.'

"Evet." Hunter hemen Garcia'ya Bay Hennessey ile yaptığı konuşmayı anlatmaya başladı.

'Yani aslında,' diye yorumladı Garcia, 'siyah olduğu sürece herhangi bir kamyonet olabilirdi.'

"Evet olabilirdi," diye onayladı Hunter, dikkatini ortağına değil, resim tahtasına yöneltmişti. 'Ama bunun sıradan bir kamyonet olduğunu sanmıyorum.'

Hunter'ın yorumu ona Garcia'nın ilgi çekici bir bakış atmasına neden oldu ve bu bakış hızla anlayışlı bir bakışa dönüştü.

Garcia, "Riskin en aza indirilmesi" dedi. 'Katil ya Troy'unkiyle aynı ya da çok benzer bir kamyonet kullanmış.'

Hunter'ın anlaşması ince bir kaş kaldırma etkisi olarak geldi.

'Bu şekilde,' diye devam etti Garcia, 'katil kurbanın garaj yoluna park etmiş olabilir, bu da sakinleşmiş Kirsten'ı arabaya getirme ve daha sonra da cesedini

arabadan eve geri getirme görevini yerine getirebilirdi. çok daha kolay. Ama en iyisi, sizin de söylediğiniz gibi, görülse bile komşuların hiçbirinin kaşlarını kaldırmazdı." Kıkırdadı. 'Akıllı.'

"Çok," dedi Hunter karşılık olarak. 'Katil, Kirsten'ı evden çıkarıp cesedini geri getirmek için zamana ihtiyacı olacağını biliyordu.
Mesela vücudunu yatakta pozlandırmak istediği için biraz zaman alabilirdi. Araba bir süreliğine garaj yolunda park edilmiş olabilir.' 'Ve orada ne kadar uzun süre kalırsa, birisinin onu fark etme şansı da o kadar yüksek.' Hunter, 'En iyi şekilde riski en aza indirme stratejisi' diye onayladı. 'Daha da fazlası, çünkü kamyonet katile meraklı gözlerden büyük bir koruma sağladı.' Açıklamadan önce bir kez daha her iki arabayı da garaj yolunda gösteren fotoğrafı işaret etti: 'Bu sabah evden çıkarken onların üzerinden çıktım. Binanın bu tarafında bulunan mutfak kapısı.' Kapı görünmese de resimde işaret etti. 'Onların evi sokaktaki son ev. Solunda hiçbir şey yok. Her iki araba da garaj yoluna park etmişken, katil sürücü tarafından çıkıp mutfak kapısını kullanmış olabilir. Bu şekilde, hiçbir komşu, hangi konumdan olursa olsun... hangi pencereden olursa olsun... onun eve girişini veya çıkışını doğru bir şekilde göremezdi. Kurbanı kamyonun içine ve dışına sürüklemek için zaman harcayabilirdi." Garcia tekrar tahtaya yaklaştı, dikkati Hunter'ın işaret ettiği fotoğrafa odaklandı. 'Yani katil ya Troy'unkine benzeyen bir kamyonet kiralıyor, satın alıyor ya da çalıyor.'

"Evet." Hunter kabul etti.

'Araştırma'dan şunu isteyeceğim...'

"Zaten yaptım," diye bilgilendirdi Hunter ona. 'Buraya dönerken arabadan onları aradım.'

Garcia'nın nefesi içeri girerken takırdadı, çıkarken ise ıslık çaldı. 'Eğer tüm bunlar konusunda haklıysak, bu bir kurban için çok büyük bir çaba demektir. Hunter'ın dudakları olası bir cevap için aralandığında, ofislerinin kapısı o kadar hızlı açıldı ki, Garcia'nın masasından birkaç kağıt parçası uçtu ve odaya yeni giren Yüzbaşı Blake'in ayaklarının dibine düştü. Sağ elinde Hunter'ın o sabah erkenden masasına bıraktığı rapor vardı. Raporu onlara doğru sallarken, okuma gözlüğünün üzerinden dedektiflerine bakabilmesi için çenesi aşağıya doğru eğilmişti, gözleri iri iri açılmıştı, tavrı meydan okuyucuydu.

'Bana göster.'

Otuz üç

UVC Biriminin ofisi küçük ve sıkışıktı. 'Ayakkabı kutusu' hem Hunter hem de Garcia tarafından en sık kullanılan terimdi ama boyutuna rağmen her şeyin kendine ait bir yeri vardı. Örneğin resim panosu odanın karşısında, giriş kapısının biraz solunda, dedektif masalarının hemen yanında duruyordu. Kaptanın durduğu yerden, Hunter ve Garcia engel olmasaydı, onu net bir şekilde görebilirdi.

Garcia soluna bir adım atarken Hunter da sağına doğru bir adım attı. “Size tam olarak hangi kısmı göstermemizi istersiniz Kaptan?” diye sordu Garcia, önündeki tüm tahtayı kabaca işaret ederek. 'Çünkü burada Vegas tarzı sürprizlerle dolu bir büfemiz var.'

Yüzbaşı Blake cevap vermedi. Bunun yerine kapının arkasından kapanmasına izin verdi, okuma gözlüğünü yüzünden çıkardı ve sessizce hem dedektiflere hem de resim panosuna yaklaştı, bakışları sağ yarısına iliştirilmiş fotoğraflara odaklandı. Dikkati Kirsten Hansen'in yatağındaki bedenini, kollarını başının üstüne kaldırmış, elleri bileklerinden bağlı, tüm ip-zincir-kanca düzeneğini gösteren fotoğraf serisinin ilkine yoğunlaştığında birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. hâlâ yerinde. Delilik açıkça gerçeklikle çarpışıyor.

Hunter ve Garcia sessiz kaldılar ve bu fotoğraflardaki tüm dehşeti kendi hızıyla görmesine izin verdiler.

Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Bir şey söylemek üzereydi ama sonunda yaptığı tek şey, umudunu tüketmiş gibi görünen nefesini bırakmak oldu. Gözlerinde öfke ve üzüntü karışımı vardı.

Dikkatinin yavaş yavaş bir fotoğraftan diğerine kaydığı otuz saniye daha geçti.

"Burada," sakin bir sesle raporu eline aldı, "bir aracın arkasına bağlanıp sürüklendiği varsayılıyor."
ölene kadar yerdeydi. Bu doğrulandı mı?'

"Henüz değil" diye yanıtladı Garcia. ‘Otopsi sonuçlarını bekliyoruz.’ Bu sözlerin ardından bir ‘ama’ geldi. Yüzbaşı Blake bunu bekledi. Gerçekleşemeyince boşlukları doldurdu. ‘Henüz onaylanmadı ama onaylanacak.’

Hunter'dan "Hepimiz bundan eminiz" yanıtı geldi.

Kaptanın bakışları bir anlığına elindeki rapora kaydı ve ardından fotoğraflara geri döndü. Sabırsızca panoyu aradı ama üzerinde o kadar çok resim vardı ki aradığını bulamadı. Bunun yerine Hunter'ı sıkıştırdı.

“Raporda aynı suçluyla karşı karşıya olduğumuzu da söylemiştin.” İçgüdüsel olarak Melissa Hawthorne cinayetiyle ilgili fotoğrafları gösterdi. ‘Bu nasıl mümkün olabilir? Elinde bulunan bu not nerede?' Kirsten Hansen'in tahtadaki yarısını işaret etti.

Garcia, Melissa'nın vücudunda bulunan ve Kirsten'in elinde bulunan her iki notun fotoğraflarını yan yana tahtanın altına yerleştirmişti. Onlara işaret etti.

Yüzbaşı Blake, Kirsten'ın notunu okumadan önce Melissa'nın notunu tekrar okudu. Melissa'nın notunda şunlar yazıyordu: 'Bu gözlerden bakıldığında hiç kimse senin kadar mükemmel görünmeyecek.'

Kirsten'in notunda şunlar yazıyordu: 'Bu kalpten gelen hiçbir sevgi, sana olan sevgimi asla geçemez.'

Notalar aynı olmasa da aynı tonu, aynı ritmi ve aynı temayı taşıdıkları açıkça görülüyordu.

Yüzbaşı Blake bir anlığına alt dudağını çimdikledi. 'Kulağa bir aşk şiiri gibi geliyor.'

"Öyle," diye onayladı Hunter. “Ya da belki bir şarkı, değil mi?” Gerçekten bir cevaba ihtiyacı olmadığını belirtmek için elini kaldırdı. 'Buraya ulaşmaya çalıştığım şey Kaptan, sanki her iki satır da aynı kompozisyondan geliyormuş gibi bir araya geliyor gibi görünüyorlar ama ayrılmışlar.'

Yüzbaşı Blake sessizce her iki notu da yeniden okudu.

Hunter, "Her iki hatta da tekrar temel bir İnternet araması yaptım" dedi. ‘Onları tek tek denedim. Bunları bir arada denedim. Onları ters çevirdim. Onları karıştırdım.' dedi.

onun kafası. 'Hiç bir şey. Bu her ne ise, orada bir yerde görünmüyor.” “Bu muhtemelen katilimizin bunları kendisinin yazdığı anlamına geliyor” dedi Garcia

ama hemen hatasını düzeltti. “Yani, bunları kendisi yaratıyor ya da biz öyle inanıyoruz ama kurbanını öldürmeden önce bunları yazmasını sağlıyor.” “Nişanlısı bunu doğruladı,” dedi Hunter, Yüzbaşı Blake'in sorulmamış sorusunu açıklığa kavuşturarak. ‘Notun üzerindeki Kirsten Hansen’in el yazısı.’

Yüzbaşı Blake derin bir nefes verdi ve elinde tuttuğu dosyayı bıraktı.

"Ayrıca," diye ekledi Garcia, "tıpkı Melissa Hawthorne'da olduğu gibi, Bayan Hansen'in cep telefonu da kayıp."

Kaptanın bu bilgiyi işlemesi biraz zaman aldı.

'Mesaj mesajları' dedi, bakışları tahtaya ve katilin Melissa'ya öldürüldüğü gece gönderdiği mesajların metnine döndü.

Garcia, "Evet öyle düşünüyoruz" diye onayladı. “Sen buraya gelmeden hemen önce onun cep telefonu sağlayıcısıyla zaten temasa geçmiştim.” Hunter'a başını salladı. 'Neyse ki yine AT&T oldu. Bu sefer işi şansa bırakmadım. Doğrudan Martin Carr'ı aradım.'

“Kim?” diye sordu Yüzbaşı Blake.

Hunter, "Dün AT&T genel merkezini ziyaret ettiğimizde konuştuğumuz avukat" diye açıkladı.

Garcia başını salladı. 'Bana bu sefer onun son mesajlarından herhangi birine eklenen video veya görselleri ekleyeceğine söz verdi.'

Kaptan, "Yakın zamanda, mesela...?" diye sordu.

"Miss Hawthorne'unkinin aynısı; son üç aydır." Ayrıca bunun çok acil olduğunu, dolayısıyla bugün sonuna kadar bir şeyler alabileceğimizi de açıkça belirttim.” “Harika.” Hunter ortağına başıyla karşılık verdi.

‘Peki kim *Bu* Kızım,' diye sordu kaptan, tahtadan çekilip Hunter'ın masasının kenarına yaslanırken. “Onun hakkında ne biliyoruz?” Garcia, bilgisayarına dönüp ekibinden aldığı e-postanın ekini açarken, "Dosyayı yaklaşık yarım saat önce Araştırma'dan aldım" dedi. 'Kirsten Hansen - yirmi dokuz yaşında. Westlake'teki Los Angeles Surge Hastanesi'nde cerrahi hemşiresi olarak çalıştı. O...'da doğdu.

durakladı ve bir kez daha Hunter'a başını salladı. ‘Orada para konusunda haklıydın – Danimarka. Odense adında bir şehir. Sekiz yıl önce UCLA'da hemşirelik okumak için tek başına ABD'ye geldi. Üç buçuk yıl önce Hemşirelik

alanında Yüksek Lisans derecesi ile mezun oldu. İhtisasını... Garcia ekranın aşağısına doğru kaydırdı. 'Şu anda çalıştığı hastane - LA Surge. Nişanlısı Troy Foster ile Elhamra'da yaşıyordu.'

Hunter, Yüzbaşı Blake'e "Üç yıldır birlikteydiler" dedi. 'Cesedi buldu.'

Garcia, "Günümüzde çoğu insan gibi onun da birkaç sosyal medya hesabı var" diye devam etti. Olağan şüpheliler – Facebook, Instagram ve Twitter. Hepsini araştıracağız." Garcia biraz daha aşağı indi. 'Sicili çok temiz. Park cezası bile yok. Kredi kartı en son öldürüldüğü gece kullanılmış. Evinden sadece bir mil uzakta, West Valley Bulvarı'ndaki Angelo's Pizzeria'dan pizza sipariş etti.'

Kaptan, "Pizza teslim edildi mi?" diye sordu.

"Öyle oldu, evet" dedi Hunter. 'Saat 11'de açılıyorlar. Bugün daha sonra teslimatçıyla konuşup konuşamayacağımı görmek için uğrayacağım. Belki katilin kamyonetini sokakta bir yere park etmiş falan görmüştür.'

Kaptanın kaşları çatıldı. 'Katilin kamyonet kullandığını nereden biliyorsun?'

Hunter hızla Kaptan Blake'e teorilerini anlattı. Ayrıca pizza teslim edildiğinde katilin zaten kurbanın evinde saklanıyor olma ihtimalinin yüksek olduğunu neden düşündüklerini de açıkladı.

Garcia bir kez daha tahtadaki iki notun fotoğraflarını göstererek, "Eğer bu gerçekten aynı adamsa, o zaman MO'larından bazılarının kendini tekrar etmesi muhtemeldir."

Hunter, 'Bu katil her kimse,' dedi, 'hem fiziksel hem de psikolojik işkence konusunda oldukça yetenekli görünüyor.'

"Metin mesajları" diye bitirdi Kaptan Blake.

Hunter tahtaya dönerken başını salladı ve Melissa ile katil arasındaki kısa mesaj konuşmasının metnini gösterdi. 'MO'sunun ne olduğunu biliyoruz çünkü o yazdı. Kurbanlarına korkuyu, acıyı ve ölümü öğretmek istiyor. Bu onun zorunluluğu. Ve bunların hepsini seviyor."

Bundan sonraki an sessiz ve kaygılıydı.

Yüzbaşı Blake gözlerini kapattı ve parmaklarının uçlarını şakaklarına masaj yapmak için kullandı. Geleceğini bildiği baş ağrısını sabırsızlıkla bekliyordu. Sonunda, "Tamam, biraz geriye gitmeme izin verin" dedi. 'İlk notu bulduğumuzda bunun bir çeşit aşk ilanı olup olmadığını tartıştığımızı biliyorum.

Hiçbir zaman bir sonuca ulaşamadık. Şimdi ikinci notayla birlikte bunun tek bir beste olma ihtimalini düşünüyoruz; bir şiir... bir şarkı... her neyse.' Kaptan aynı anda ellerini kaldırdı ve omuz silkti. 'Burada referans kolaylığı olsun diye buna şiir diyelim. Neyse, bana öyle geliyor ki bu ikinci not ilk öneriyi güçlendiriyor, değil mi? Hatta "aşk" kelimesini bile kullanmıştı. İki kere. Bu katil hayatının bir döneminde her iki kurbanla da çıkmış olabilir mi? Belki ikisine de aşık oldu ve ikisi tarafından da terk edildi. Belki de bu onun psikotik intikamıdır."

"Evet" diye yanıtladı Garcia. "Bu çok belirgin bir olasılık Kaptan ve bulabileceğimiz her eski erkek arkadaş, kaçamak, takılma ve ne varsa araştıracağız." Hunter pencerenin yanında durakladı. Aşağıdaki sokakta, kırmızı ışıkta bebek arabasındaki bebeği iten bir kadını gördü.

Gözleri sokaktayken, "Bu notların üzerindeki satırları daha çok düşünüyorum" dedi. 'Beni daha çok Bayan Peterson'a götürüyor.'

"Affedersiniz?" İlk kelimeyi Yüzbaşı Blake öksürdü. "Bayan Peterson da kim?"

Hunter, "Yedinci sınıftaki İngilizce öğretmenim" diye yanıtladı. 'Bütün yıl boyunca derslerinin son yirmi dakikası hep şiir üzerineydi. Bu konuda bize öğrettiği ve asla unutamayacağım bir şey var.'

"Ya bu?"

'Bu şiir tamamen yoruma açıktır Kaptan. Şöyle ki, aynı şiiri "X" sayıda kişiye verip, okuduklarını ya da ne anlama geldiğini kendi sözleriyle açıklamalarını isterseniz, "X" sayıda yorum alırsınız. Ve doğrusu, hiçbiri gerçekten yanlış değil. Burada anlatmaya çalıştığım şu ki, bu iki mısrayı kolaylıkla bir aşk şiiri olarak yorumlayabiliriz ama bu *bizim* yorum, katilin değil. Bildiğimiz kadarıyla bu, annesinin ona söylediği bir tekerleme olabilir ve o bundan nefret ediyordu.'

Yüzbaşı Blake bunun bu kadar kolay bitmesine izin vermezdi. 'Tamam, o halde sorumu yeniden ifade etmeme izin verin - ne yapmalıyım? *Sen* bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?'

Hunter'ın bakışları sağındaki pencereye döndü. 'Bu noktada benim bu konudaki görüşümün önemli olduğundan emin değilim.'

"Görüyorsun ya, işte burada yanılıyorsun Robert. Siz ikiniz bu soruşturmanın baş dedektiflerisiniz. Herhangi biri hakkında ne düşündüğünüz onu şu ya da bu yöne yönlendirir. Bu katil spor olsun diye arkasında not

bırakmıyor. Bulunacaklarını biliyor ve bizim tarafımızdan bulunacaklarını biliyor. Bunlar bir meydan okuma... bir alay hareketi.' İşaret parmağı Hunter'a doğru saplandı. 'Bunu bana defalarca söyledin. Aslında bana, bir katilin arkasında bulmamız için bir not, bir çizim, bir nesne ya da herhangi bir şey bıraktığında, bunların yorumlamamız gereken ipuçları olduğunu söylüyorsunuz. Tıpkı bir şiir gibi. Ve konu bir katil gibi düşünmek olduğunda... olaylara tamamen dengesiz bir psikopatın gözünden bakmak konusunda uzmansın. Bütün bu departmanın amacı da bu yüzden." Genişçe ofisi işaret etti. 'Bu sözlerin bu katil için gerçekte ne anlama geldiğini anlayabilecek biri varsa o sensin Robert. O yüzden lütfen beni "ne düşündüğümün önemi yok" saçmalığından kurtarın çünkü öyle olduğunu hepimiz biliyoruz.'

Garcia kaşlarının arasını başparmağıyla ovuşturdu. Kaptanın haklı olduğu bir nokta var Robert. Şiirden sınıfta kaldım.'

Hunter yüzünü odaya çevirdi. 'Söylediğim tam olarak bu değildi, Kaptan. Ne düşündüğümün önemli olmadığını söylemedim. Bu konudaki görüşümün önemli olduğundan emin olmadığımı söyledim *tam bu noktada*.'

Kaptan bir kez daha kollarını onun önünde kavuşturdu. 'Peki bu ne anlama geliyor?'

'Bunun anlamı şu: Bittiğini düşünmüyorum.'

Yüzbaşı Blake bekledi ama Hunter başka bir şey söylemedi.

"Neyin yapılmadığını düşünüyorsun Robert?" diye sordu.

'Şiir. Görünüşe göre... tamamlanmamış, Kaptan. Daha fazlasının geleceğini düşünüyorum.'

Otuz dört

'Ne *cehennem* Yapıyor musun?' diye sordu Josie Griffith, ağzının kenarları keyifli bir gülümsemeyle kıvrılırken.

Az önce banyodan çıkıp yatak odasına girmişti. Kocası Oliver, gardırop kapısı işlevi gören boy aynasının önünde duruyor, görünüşe göre kravatıyla

boğuşuyordu.

“Ne yapıyormuşum gibi görünüyor, aşkım?” Oliver, Josie'den bir soruya soruyla cevap verme alışkanlığını öğrenmişti. Bir psikoterapist olarak bu onun profesyonelce yaptığı bir şeydi.

Josie, "Kendini asmaya çalışıyorsun gibi görünüyor tatlım," diye yanıtladı. 'Bilinçaltında bana bir şey mi anlatmaya çalışıyorsun?'

“Kesinlikle öyleyim Doktor.” Oliver onunla yüzleşmek için döndü. ‘Burada biraz yardıma ihtiyacım olduğunu sana anlatmaya çalışıyorum.’

Josie en sevdiği koyu mor duş elbisesini giyiyordu ve başına rahat bir şekilde sardığı bir havlu vardı. Duştan çıkan kıyafetine, gizli saçlarına ve makyajsız olmasına rağmen sabahın o saatinde herhangi bir insanın hakkı olandan çok daha iyi görünüyordu.

Oliver sanki pes etmiş gibi kollarının iki yanına düşmesine izin verdi. 'Lütfen bana yardım eder misin aşkım? Birdenbire on yaşındayım. Kravat bağlamayı biliyor musun?'

Oliver ve Josie birbirleriyle on yedi ay önce Los Angeles'ın San Fernando Vadisi bölgesindeki üst sınıf bir mahalle olan Sherman Oaks'ta özel bir partide tanışmışlardı. Her iki tarafın da çekimi anında ve yadsınamazdı ama ilk hamleyi yapan Josie oldu.

Barda bir içki sipariş etmek üzereyken Oliver'a, "Benimle konuşmaktan korkuyor musun?" diye sormuştu.

Onun yaklaştığını görmemişti ve tamamen şaşırmıştı. 'Hımm...' İki kez gözlerini kırpıştırdı, barmene baktı, sonra ayakkabılarına baktı ve en sonunda tekrar Josie'ye döndü. Hayır, gerçek değil... Tereddüt etti. “Ne demek istiyorsun?” Oliver'ın tuhaflığı Josie'yi gülümsetti.

Oliver'ın biraz utanmasına yetecek kadar duraklamadan önce, "Eh, yaklaşık kırk beş dakika önce buraya girdiğimden beri beni kontrol ediyorsun," dedi. 'Ama sorun değil, çünkü ben de seni kontrol ediyordum ve bunu yaptığımı fark ettiğini biliyorum.'

Oliver ayağa kalktı. 'Biraz, evet!'

'Yani,' diye devam etti Josie, 'sizin de fark ettiğinizi fark ettiğim için, gelip 'merhaba' demeniz için size bir sürü fırsat verdim, ama siz hepsini görmezden geldiniz, bu da ya çok utangaç olduğunuz ya da tamamen bilgisiz. Hangisi?" Oliver ona ürkek bir gülümsemeyle karşılık verdi. 'İkisinden de biraz sanırım.'

Josie de gülümsedi.

İlk gece birlikte uyudular. On bir ay sonra evlendiler.

Josie kocasının yanına yürüdü. "Size yardımcı olmaktan büyük mutluluk duyacağım Bay Griffith." Kravatına uzanmadan önce dudaklarını öptü. 'Ve evet, kravat bağlamayı biliyorum.'

Oliver Griffith'in çekici bir adam olduğu inkar edilemezdi. Uzun boylu, ince, zarif ve şüphe götürmez derecede güçlü olan adam, profesyonel bir boksörün kollarına, omuzlarına ve karın kaslarına, bir erkek mankenin dudaklarına, gülümsemesine ve çene hattına sahipti. Koyu renk saçlarını kısa ve düzgün kesmekten hoşlanıyordu ama belli bir moda tarzına uymuyordu, bu da onun çekiciliğine garip bir tuhaflık katıyordu. Saçlarından bir ton daha açık olan gözleri, sakin dikkatliliği ve keskin zekası dışında pek bir şey açığa vurmuyordu.

Josie, "Bugün neden takım elbise giyip kravat takıyorsun?" diye sordu. 'Durum nedir?'

Oliver dünyaca ünlü bir reklam ajansında çalışıyordu. Sektörde 'Fikir Adamı' olarak bilinen biriydi ve bu konuda çok başarılıydı. Yalnızca son üç ayda, yarattıkları ajans için üç yeni hesap sağladı. Bunlardan ikisi Avrupalı şirketlerin milyonlarca dolarlık hesaplarıydı.

Oliver, "Bu sabah olası yeni bir müşteriyle tanışacağım" diye yanıtladı. 'Ve bu mega olabilir; bir Japon elektronik şirketi. Görünüşe göre çok mavi yakalı, bu yüzden Brendan bana bu rolü oynamamı söyledi.'

“Her zaman iyi görünüyorsun tatlım.” dedi Josie, parmaklarını adamın ipek grisi kravatında gezdirirken. ‘Peki, ne tür bir düğüm istersiniz?’

Oliver'ın gözleri adeta şaşkınlıkla parlıyordu. “Kaç tanesini biliyorsun?” Onu tekrar öptü. ‘Dört... sanırım.’ Cevap verirken, birkaç saniye boyunca bunu düşünürken başı biraz sağa eğildi. 'Evet. Dört – Windsor, Half-Windsor, Dört Elde ve Basit.'

Oliver'ın başı geriye doğru döndü. 'Peki bunu bana daha önce hiç söylemedin mi? Ne zamandır birlikteyiz?'

Josie, Oliver'a özel 'şaka yapıyor olsan iyi olur' bakışını attı; çenesi aşağıda, kaşları kavisli, başı sola dönük, gözleri lazer ışınları gibi ona bakıyordu. “Bu retorik bir soruydu aşkım.” Oliver kürek çekerek karşılık verdi, ses tonu ikna edici değildi.

“Gerçekten mi?” diye yanıtladı Josie, kravatını bırakarak. "Öyleyse söyleyin bana Bay Griffith - ne kadar sürecek?" *sahip olmak* birlikte miydik?'

Oliver, karısının "şaka yapıyor olsan iyi olur" bakışını taklit etmeden önce, "Beni test mi ediyorsun?" diye sordu, gerçi onunki onunki kadar gaddar değildi.

Josie eğlenmiş gibi görünmüyordu.

"Bir buçuk yıl" dedi, sesi sakindi, tavrı rahattı. 'Bir yıldır çıkıyorduk ve altı ay önce, 7 Ağustos'ta evlendik. Memnun kaldınız mı?' 'On yedi ay. Bir buçuk yıl bile olmadı,” diye düzeltti Josie, bir kez daha kravatını yakalarken. “Ama evet.” Gülümsedi. 'En azından düğün tarihini doğru belirledin, yani geçtin.'

Oliver kıkırdadı. 'Beni test mi ediyordun?'

'Hayat *öyle* başlı başına bir sınav, tatlım.” Sağ işaret parmağının ucunu adamın çene hattı boyunca gezdirdi. 'Peki hangi düğümü istersiniz?'

“Hımm...” Omuz silkti. Aralarındaki farkı gerçekten bilmiyordu. 'Beni

şaşırtın.'

Josie gözleri yeniden Oliver'ınkilere odaklanırken alt dudağını ısırdı. “Gerçekten mi?” Eli düştü ve tek, yumuşak bir hareketle bornozunu açtı. 'Böyle bir sürpriz hoşuna gitti mi?'

Oliver profesyonel bir boksörün vücuduna ve kaslarına sahipse, Josie de bir playboy modelinin seksi figürüne ve bir porno yıldızının zekasına ve becerilerine sahipti. Tüm vücudunun gergin olduğunu hissetti.

Oliver yavaşça nefes aldı. Gözlerini sabit tutmak ve Josie'ninkilere sabitlenmek için iradesinin her zerresini kullanmak zorundaydı.

'Vücudunun her santimini bilmeme rağmen aşkım,' dedi, sesi elinden geldiğince sabitti, 'aşağı bakmayacağım, çünkü eğer bakarsam başım belaya girecek. Bu toplantıya gerçekten gitmem gerekiyor. Geç kalamam. O yüzden lütfen, lütfen, lütfen, bu geceye kadar bu düşünceyi aklında tutabilir misin ve hemen kravatımı takmama yardım edebilir misin?'

“Emin misin?” Josie yaklaştı, bacağını onunkinin arasına koydu ve çıplak uyluğunun iç kısmını onun giyinik olanının iç kısmına hafifçe sürttü. Bu sataşmanın istenen etkiyi yarattığını bilmek için aşağıya bakmasına gerek yoktu. Bunu hissetti.

Oliver gözlerini kapattı ve boğazına yerleşen zevk inlemesinin kaçmasını engellemek için elinden geleni yaptı.

Başarısız oldu... sefil bir şekilde.

“Ben...” Gözlerini tekrar açmadan önce başını salladı.

Josie bakışlarını birkaç saniye daha korudu.

"Pekala," dedi sonunda bir adım geri çekilerek ama dudaklarındaki şeytani gülümseme daha da davetkar bir hal aldı. ‘Ama bana bu gece oynayacağımıza dair söz ver.’ ‘Ah, buna inansan iyi olur.’

'Peki yapmamam gerektiğini bildiğim halde bu kadar kötü bir kız olduğum ve seninle dalga geçtiğim için beni cezalandıracak mısın?'

Oliver, Josie'nin tekniğini bir kez daha kullanmadan önce kendini toplamak için derin bir nefes daha aldı. 'Cezalandırılmak mı istiyorsun?'

Josie bir kez daha yaklaştı ve Oliver'ın sağ kulağına ulaşmak için başını eğdi. Dudaklarından çıkan fısıltı tüyden daha yumuşaktı.

'Yani, çok, çok fazla.'

Kulak memesinin ucunu nazikçe ısırarak Oliver'ın tüm vücudunun titremesine neden oldu. "Beni yatağa bağlayıp şaplak da atabilirsin," dedi aynı yumuşak ses tonuyla.

'Ah, çoğunlukla yapacağım *kesinlikle* bunu yapın Bayan Griffith.'

"Bekleyemiyorum" diye fısıldadı Josie. Tekrar geri adım atarken, bornozunu yavaşça yeniden giymeden önce meme uçlarından birinin sağ koluna hafifçe değmesine dikkat etti. 'Tamam tatlım, şimdi ben kravatını çözerken kafanı sabit tut.'

Dudaklarını öpmeden önce "İmkansızsın" dedi. 'Bunu biliyor musun?' 'Tabii ki biliyorum' diye yanıtladı, ses tonu da gözlerindeki bakış kadar gururluydu. 'Şimdi hareketsiz dur.'

Oliver bunu yaptı ve bir dakikadan kısa bir süre sonra Josie'nin işi bitti.

"İşte bu kadar" dedi aynayı işaret ederek. 'Bir bakın. Bana ne düşündüğünü söyle."

Oliver aynaya bakmak için döndüğünde yüzündeki şaşkınlık bir resimdi. 'Aman Tanrım. Bu... mükemmel," dedi onun yansımasına hitap ederek. Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti. 'BEN *ben* mükemmel tatlım. Bunu bilmiyor musun?'

'Vay. Harika." Oliver'ın dikkati tekrar kravatına döndü. 'Peki bu hangi düğüm?'

Josie, "Oxford," diye yanıtladı ama hemen durup bunu düşündü. 'En azından öyle olduğunu düşünüyorum. Bazen kafam karışıyor. Uzun zaman oldu.' Başının etrafındaki türbanını çözdü ve parmaklarını kullanarak biraz karıştırmadan önce uzun sarı saçlarının doğal bir şekilde düşmesine izin verdi.

'Bu hangisiyse onu seviyorum.' Döndü ve onu tekrar öptü. 'Ve seni seviyorum. Ama burada gerçekten çok etkilendim." Kral yataklarının üzerine düzgünce serilen kömür rengi takım elbise ceketine uzandı. 'Gerçekten artık gitmem gerekiyor. Bugün için planlarınız neler? İlginç bir şey var mı?'

Josie gardırobun kendi tarafına doğru yürüdü, çekmecelerden birini açtı ve mor bir dantelli külot ve ona uygun bir sutyen seçti.

"Her günkü gibi tatlım," diye yanıtladı, bir kez daha elbisesini çıkardı ama bu

sefer yere düşmesine izin verdi. 'Bütün gün hastalarla ilgileniyorum. Bu akşam ben
Sanat Bölgesi'nde bir şeyler içmek için Sylvia'yla buluşacağım ama uzun süre kalmayacağım. Bu gece cezalandırılmam gerekiyor, unuttun mu?'

"Evet, öyle." Oliver, şiddetle başını sallayarak onayladı.

"Ayrıca bu akşamki yolculuk için hazırlanmak istiyorum çünkü yarın çok yoğun olacak." Bütün gün antrenmanda dolu doluyum ve akşamları da salonda manikür, pedikür ve ağda yaptırıyorum.'

Oliver aynadaki profilini kontrol etmek için döndü. Özel dikilmiş iş elbisesi klasik tarzda kesilmişti ve ona tam olarak uyuyordu.

Yansımasıyla göz temasını kesmeden, "Yolculuk mu?" diye sordu. Sağında tamamen çıplak duran Josie ona yeni bir şey verdi. *şaka yapıyor olsan iyi olur* Bakmak. Bu sefer birkaç dakika öncesine göre çok daha ciddi görünüyordu.

Oliver aynada onun bakışını gördü.

"Ah, elbette," dedi, elleri özür diler bir hareketle havaya kalktı. 'Stacey'nin Vegas'taki bekarlığa veda gecesi. Zaten bu hafta sonu mu? Vay be, bu çok hızlı oldu, değil mi?'

Soru ve yorum kulağa samimi geliyordu, hatta Josie de onunla aynı fikirdeydi.

'Biliyorum' diye yanıtladı, 'şaka yapıyor olsan iyi olur' ifadesi tamamen kaybolmuştu. "Sanki her şeyin rezervasyonunu bir buçuk ay önce değil de geçen hafta yapmışız gibi geliyor." Oliver kelepçelerini düzeltti ve gitmek üzere döndü ama Josie yolunu kapatmak için sola adım attı.

'Vegas'tayken beni özleyecek misin?' diye sordu ve bunu yaparken tırnaklarının uçlarını yavaşça göğüslerinin arasında gezdirdi. Meme uçları o kadar sertti ki sanki camı kesebilecekmiş gibi görünüyordu.

Oliver durakladı. Bu sefer gözlerinin onu tamamen görmesine engel olamadı. 'Tanrım, bebeğim, sen *öyle* çok güzel ve eğer bu sabah bu toplantıyı yapmasaydım...' Cümlesini tamamlamadı. Bunun yerine gözleri Josie'nin vücudunu yerken başını salladı.

'Yani sen *irade* beni özledin mi?' diye tekrar sordu.

'Elbette seni özleyeceğim. Bunu biliyorsun.'

Josie külotunu giyerken gülümsedi. 'Evet. Sadece bunu söylediğini duymak

istedim.'

"Gerçekten gitmem gerekiyor bebeğim." Oliver öne çıktı ve tekrar dudaklarını öptü. 'Bu gece görüşürüz. Seni seviyorum.'

'Seni daha fazla seviyorum. İyi günler.'

Oliver, Santa Clarita'nın üst-orta sınıf mahallesi Valencia'daki evlerinin önünde siyah Mercedes'inin kapısını açarken saatine baktı. Acele ederse Hollywood'daki ajansa zamanında yetişebilirdi.

Garaj yolundan geri çekilip yolda hızlanırken, komşusunun evinin önüne park edilmiş siyah kamyoneti hiç fark etmedi. Direksiyonun arkasındaki kişi Oliver'ın arabasına binip uzaklaşmasını izlemişti. Josie artık evde yalnızdı.

Kamyonet sürücüsü gülümsedi.

Otuz beş

Hunter'ın West Valley Bulvarı'ndaki Angelo's Pizzeria'ya yaptığı gezi hiçbir sonuç vermedi. Pizza dağıtımcısı, Pazartesi gecesi Kirsten Hansen'e yapılan teslimatı hatırlıyordu, bunun başlıca sebebi bayanın ona güzel bir bahşiş vermesiydi ama hepsi bu. O sırada sokağın herhangi bir yerinde park edilmiş siyah bir kamyonet olsaydı bile bunu fark etmemişti, tıpkı şüpheli olarak yorumlanabilecek başka hiçbir şeyi fark etmediği gibi.

Uzak bir ihtimaldi. Hunter bunu biliyordu ama ara sıra bazı uzak atışlar büyük fayda sağlıyordu.

Hunter pizza salonundan doğrudan Westlake'teki Los Angeles Surge Hastanesi'ne gitti ve burada neredeyse üç saat boyunca bulabildiği hemen hemen herkesle - doktorlar, hemşireler, hademeler, idare, kantin personeli, güvenlik görevlileri - konuşarak geçirdi. herkes ve tek bir kişinin dahi Kirsten Hansen hakkında söyleyecek aşağılayıcı bir şeyi yoktu. Tam tersine iş ahlakı, arkadaş canlısı ve ilgili olması, yetkinliği nedeniyle herkes tarafından övülüyordu... iltifatlar devam ediyordu. Herkes tarafından seviliyormuş gibi görünüyordu ama Hunter'ın hastaneyi ziyaret etmek istemesinin gerçek nedeni iki yönlüydü:

İlk olarak, Kirsten'la çalışan bazı kişilere, katilin her iki suç mahallinde bıraktığı iki çizgiyi tanıyıp tanımadığını sormak istedi. Belki bir 'Geçmiş Olsun' kartıyla gelen bir şeydi... belki de iyileşmekte olan bir hasta tarafından yazılmıştı... Hunter her şeyi denemeye hazırdı. Bu çizgileri ne kadar çok insan görürse, birisinin onları tanıma şansı da o kadar artardı.

Kimse yapmadı.

İkincisi, Hunter yanında kendisinin ve Garcia'nın Freehand Otel'de elde ettiği çıktının bir kopyasını getirmişti: 'Kötü İşaret' resmi. Onun gibi
LAPD Dijital ve Teknik Destek Birimi, Mark'ın yüzünün geri kalanı hakkında bir hipotez kurmayı başaramamıştı. Tam da bunu yapabilecek bir program vardı ama başlangıç için deneğin yüzünün en az yüzde kırk beşine ihtiyacı vardı. Mark'ın otelden ayrılırken taktığı şapka, zayıf CCTV kamera açısıyla birlikte yüzünün neredeyse yüzde seksenini gizlemeyi başarmıştı. Programı hâlâ denemişlerdi ama her seferinde başarısız olmuştu. Ellerinde kalan, Broken Shaker'daki barmen Roger'ın LAPD eskiz sanatçısına verdiği yüz kompozisyonuydu. Harika değildi ama sahip oldukları tek şey buydu.

Hunter, basit bir nedenden ötürü, yüz kompozitiyle birlikte çıktıyı da konuştuğu herkese gösterdi; bu katilin Kirsten'ı bir süredir takip ettiğini biliyordu. Onu götürmeden önce programını ve alışkanlıklarını öğrenmesi gerekiyordu ve bir seyahat programı ile eylem planına sahip olması gerekiyordu. Kirsten de tıpkı Melissa gibi önceden seçilmişti. Şans eseri kurban olmadılar ve bu nedenle bu katilin Kirsten'ı günlerce, belki de haftalarca gözlemlemiş olması gerekiyordu. Ve çok dikkatli olurdu. Hunter'ın bundan hiç şüphesi yoktu. Bu muhtemelen onu neredeyse hiç ara vermeden saatlerce gözlemlediği anlamına geliyordu ve bu bir riskti. Küçük bir ihtimal ama yine de riskli. Belki hastaneden başka biri bir şeyi fark etmişti; aynı kişi her gün saatlerce otoparkta dolaşıyor, arabasının içinde oturuyor ya da sokağın karşısına park ediyordu. Belki katil hastanenin resepsiyonuna ya da kantine girme riskini bile göze almıştır. Bazı katiller, özellikle de kurbanlarını önceden seçenler, bazen 'saldırı gününden' önce deneklerine fiziksel olarak yaklaşmaktan keyif alıyorlardı. Hatta bazıları onlarla arkadaş bile oldu.

Eğer 'Sleazy Mark' ve katil aynıysa, Kirsten'ı takip ederken yüzünü kısmen

gizlemek için aynı Panama şapkasını takmış olma ihtimali de vardı. Belki birileri hatırlamıştır. Belki birisi onu hatırlamıştır.

Ancak daha önce olduğu gibi kimse bunu yapmadı. Uzaktan şutlar Hunter'ın işine yaramıyordu.

Hastaneden ayrıldıktan sonra San Fernando Vadisi'ne ve Los Angeles şehrinin en kuzeyindeki mahalle olan Sylmar bölgesine doğru yola çıktı. Burası Troy'un annesinin evinde kaldığı yerdi.

Hunter, Troy'un hâlâ şokta olacağını anlamıştı. Yatak odasına girip nişanlısının tamamen parçalanmış cesedini yatağında bulması üzerinden yirmi dört saatten az zaman geçmişti - bu, hayatının geri kalanında ona eziyet edecek bir görüntüydü - ama Hunter aynı zamanda bunu yapması gerektiğini de biliyordu. Travma sonrası stres tamamen yerleşmeden Troy'la tekrar konuşmayı dene.

Troy'unki gibi vakalarda herhangi bir soruşturma memuru için travma sonrası stresle ilgili sorun, insan zihninin yanıt talep etmesiydi. 'Neden' ve 'kim' sorularını bilmesi gerekiyordu; yanıtlar gelse bile kolay gelmeyecekti. Anında yanıtların olmayışı nedeniyle, travmatize olmuş ve stresli bir zihin kaçınılmaz olarak kendi yanıtını yaratmaya başlayacak ve onlardan bir ordu yaratacaktır. Bu cevapların kulağa saçma gelip gelmemesi önemli değildi. Çılgın bir fantezi gibi görünüp görünmemeleri önemli değildi. Kırılmanın eşiğindeki bir zihne bunların hepsi makul gelebilir çünkü cevaplara duyulan umutsuz ihtiyaç, rasyonel düşünmeyi bastıracaktır ve bu cevaplar gerçekmiş gibi gelmeye başladıkça, zihin yeni, çok zarar verici bir sorgulama hattını başlatacaktır. 'Ya eğer' ve 'olması gerekenler'. Bu tür sorular *Her zaman* Cevaplarıyla birlikte en yıkıcı iki duyguyu da beraberinde getirdi: suçluluk ve pişmanlık. Bunun Troy'un başına gelip gelmemesi meselesi değildi. Bu ne zaman olacağı sorusuydu. Hunter bunu deneyiminden biliyordu. Ve zihin kendi cevap ordusunu yaratmaya başladığında gerçeklik ile fantezi arasındaki ince çizgi kaybolacaktı.

Bu gerçekleşmeden önce Hunter'ın Troy'a birkaç soru sorması gerekiyordu.

Otuz altı

Ev mütevazıydı; tek katlıydı ve caddeden uzaktaydı, ön tarafında pembe bir trompet ağacının merkezde yer aldığı küçük bir çimenlik vardı. Troy'un Ford kamyoneti garaj yolunda, beyaz bir VW Golf'ün hemen arkasına park edilmişti.

Hunter evin hemen önündeki caddeye park etti ama ön kapıya doğru yürümeden önce düşüncelerini toparlamak için biraz zaman ayırdı. Katilin geride bıraktığı notun konusuna geri dönmesi gerekiyordu ve her iki notun da altında yatan temanın aşk ya da aşkın tuhaf bir karışımı olduğu inkar edilemez olduğundan, Hunter'ın Troy'a sorduğu sorular hassas olmalıydı. Troy'un içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında, ona daha önceki ilişkileri ve her iki tarafın partnerleri, gerçek ilişkilerinde yaşamış olabilecekleri sorunlar ve en zor konu hakkında sorular sorulmaya başlandı çünkü ne olursa olsun insanlar her zaman yalan söylerdi. bu konuda – ilişkiler... sevgililer... flörtler... aşıklar... tek gecelik ilişkiler... iş flörtleri... bu türden herhangi bir şey. Bu aşamada hiçbir şey ve hiç kimse atılamaz.

Hunter'ın amacı Troy ile Kirsten'ın ilişkisinde herhangi bir çatlak olup olmadığını tespit etmeye çalışmak değildi. Yapmaya çalıştığı şey iki kurban arasında bir tür bağlantı kurmaya çalışmaktı ve şu anda Hunter'ın onları birbirine bağlayan tek şey iki "aşk" sözünün temasıydı ya da öyle görünüyordu.

Kurbanlarını önceden seçen katillerin yüzde doksan dokuzu bunu çok özel bir nedenden dolayı yaptı; kurbanların yerine getirmesi gereken bazı kriterler her zaman vardı. Bazen estetik bir uyum gibi basit bir şeydi; saç rengi... göz rengi... boy... vücut tipi... göğüs büyüklüğü... vb. Bazen bir kişilik özelliği ya da tavır – seslerinin tonu... saçlarıyla nasıl oynadıkları... gergin olduklarında... güldüklerinde başlarını geriye atma şekilleri... basitten daha basite kadar her şey olabilir.

karmaşıktı ama her ne ise tetikleyici oydu. Katilin kafasındaki tüm süreci başlatan şey buydu ve bu tür kriterleri belirlemedeki sorun da burada yatıyordu, çünkü tetikleyici her ne ise, bunun katilden başka kimse için bir anlam taşıması veya bir anlam ifade etmesi gerekmiyordu. .

Arabasından inmeden önce Hunter, Melissa Hawthorne'u arkadaşının doğum günü partisinden ayrıldıktan sonra evine bırakan taksi şoförüyle sohbet etmek için taksi şirketine giden Garcia'dan gelen mesaj olup olmadığını telefonunu kontrol etti.

Mesaj yok.

Hunter, sarı boyanın çoğunun çatlayıp ufalanarak altındaki çok eski ve rengi solmuş yeşil boya tabakasının ortaya çıktığı evin ön verandasında kapı zilini çaldı ve bekledi. Önceden arayıp Bayan Foster'la konuşmuştu. İlk başta Hunter'ın ziyaretini kabul etme konusunda oldukça isteksizdi ki bu da anlaşılabilir bir durumdu. Ona, Troy'un çok kötü bir durumda olduğunu ve şu anda soruların onun için her şeyi daha da kötüleştirmekle kalmayıp aynı zamanda Hunter'ın muhtemelen iyi yanıtlar alamamasına neden olacağını da söyledi. Hunter buna karşı çıkmamıştı ama zamanlama ve travma sonrası stresle ilgili sorunu sakin bir şekilde açıklamıştı. Eğer daha güvenilir cevaplar alma şansına sahip olsaydı, bu geciktirilemezdi.

Hunter kapı zilini tekrar çalmak üzereyken içeriden yaklaşan yorgun ayak seslerini duydu. Bir dakika sonra Bayan Foster kapıyı çekti. Hunter onunla sabahın erken saatlerinde Troy'un erkek kardeşi Brett ile birlikte onu Alhambra'daki evinden almaya geldiklerinde tanışmıştı. Hunter'ın hatırladığından oldukça farklı görünüyordu. Gözlerinin şişkinliğinden günün çoğunu ağlayarak geçirdiğini biliyordu.

Bayan Foster, Hunter'a mümkün olduğu kadar kısa konuşacağı ve Troy'un soruların çok fazla olduğunu düşünmesi halinde soruların sona ereceği konusunda söz vermesini sağladıktan sonra, sonunda onu, mobilya ve nesnelerin miktarına göre çok küçük görünen oturma odasına götürdü. içinde.

"Lütfen oturun" dedi kanepe ve iki koltuğun bulunduğu alanı işaret ederek. 'Ben Troy'u getireceğim.'

Hunter odadan çıkarken dikkatini duvarları süsleyen çerçeveli fotoğraflardan bazılarına çevirdi. Hepsi aile fotoğraflarıydı ve bunların kronolojik bir sıra izlediklerini anlaması yalnızca bir saniyesini aldı.
soldan sağa doğru hareket ediyor. Bayan Foster şüphesiz çok gururlu bir eş ve anneydi.

Hunter, Troy'u, yalnızca iki ya da üç yaşında gibi görünen fotoğraflarda bile hemen tanıdı. Resimlerden Troy ve erkek kardeşinin çok erken yaşta çok güçlü bir fiziğe sahip oldukları açıktı. İkisi de lise futbol takımlarında oynamışlardı ve görünüşe bakılırsa Troy sörf yapmayı da denemişti. Yalnızca fotoğraflara bakıldığında Troy mutlu bir çocuk gibi görünüyordu ve yer aldığı fotoğrafların en az yüzde doksanında parlak bir gülümseme sergiliyordu.

Hunter, Troy'un sörf tahtası tutarken çekilmiş bir dizi fotoğrafına yeni bakmaya başlamıştı ki, arkasından sürüklenen ayak seslerinin geldiğini duydu. ‘Babam bizi plaja götürmeyi severdi.’

Hunter döndüğünde Troy'u oturma odasını evin geri kalanına giden koridora bağlayan kapının yanında dururken buldu. Bayan Foster tam arkasında duruyordu.

Bir günden kısa bir süre içinde Troy orijinal boyutunun yarısına küçülmüş görünüyordu. Sanki vücudu kendi üzerine kıvrılmış, omuzları çökmüş, çenesi çökmüş, kederin ve kaybın görünmez ağırlığı altında neredeyse öne doğru eğilmiş gibiydi. Sarı saçları dağılmıştı ve gözleri şiş ve ağrıyordu. Hunter dönüp ona baktığında Troy tıkalı burnundan derin bir nefes aldı ve yeşil eşofmanının kollarını dirseklerine kadar çekti. Görünüm siyah spor pantolon ve siyah çorapların üzerine mavi terliklerle tamamlandı.

Hunter fotoğraflardan birini işaret ederek, "Sörf mü yapıyorsun?" diye sordu. Troy'un kaşları kalkarken başı sola doğru eğildi. 'Denedim. Bunda pek iyi değildim.'

Santa Monica'nın sörfe yeni başlayanlar için harika bir plaj olduğunu bilen Hunter, "Santa Monica plajı mı?" diye sordu.

“Evet.” Troy başını salladı. “Babam hayattayken oraya sık sık giderdik.” Hunter boğazının dibinde bir düğümün oluşmaya başladığını hissetti. İstediği son şey Troy'a başka bir acı kaybı hatırlatmaktı.

“Özür dilerim.” Sözleri samimi olmasına rağmen söyleyebildiği tek şey buydu. Duvardan ve fotoğraflardan uzaklaşıp kanepeye yaklaştı. Troy takip etti

Bayan Foster, "İkinize de içecek bir şeyler vereyim" dedi. 'Biraz şeftalili buzlu çaya ne dersiniz?'

Troy koltuklardan birinin yanında durarak, "Ben iyiyim anne," diye yanıtladı.

Bir an neden oturma odasında olduğunu hatırlamıyormuş gibi göründü. “Dedektif mi?” Bayan Foster'ın bakışları Hunter'a kaydı.

'Bu çok güzel olurdu. Çok teşekkür ederim.'

Oğluna seslenerek, "Yine de sana biraz getireceğim Troy," dedi. “Ben de sana bir sandviç yapacağım; pastırma, peynir ve çavdarlı hardal, en sevdiğin.” “Aç değilim anne.” Troy'un sesi sadece bir fısıltıdan ibaretti.

'Sen *ihtiyaç* yemek için Troy.'

Bu bir annenin emriydi, öneri değil.

Troy hiçbir şey hakkında tartışacak gücü yokmuş gibi görünüyordu. Bunun yerine üzgün gözleri üzerinde durduğu halının üzerinde bir nokta buldu ve ona takılıp kaldı.

"Sandviç mi, Dedektif?"

'Hayır, teşekkür ederim hanımefendi. Sadece buzlu çayla idare ederim.”

Bayan Foster oturma odasından çıkar çıkmaz Troy gözlerini kırpıştırıp Hunter'a baktı.

“Henüz bir şey yok mu?” diye sordu, sesi titreyerek, gözleri yeniden camlaşmaya başladı.

Hunter, "Yirmi dört saatten az zaman oldu Bay Foster," diye yanıtladı. “Babam Bay Foster'dı.” Troy'un başparmağı duvardaki fotoğraflara doğru ilerledi. 'Ben sadece Troy'um. Bu da "hayır" anlamına geliyor değil mi? Hiçbir şeyiniz yok.” “Otursak nasıl olur?” dedi Hunter, kanepeyi ve koltukları işaret ederek. 'Sana bir şey göstermek istiyorum.'

Bu Troy'un duraksamasına ve ilgisinin tazelenmesine neden oldu. 'Ne?

Elinde ne var?” “Lütfen,” diye ısrar etti Hunter.

Troy koltuklardan birini aldı. Anlaşılır bir şekilde yanıtları istiyordu ve bunları hemen istiyordu, ancak Hunter aynı durumu birçok kez yaşamıştı ve Troy'un konumundaki insanların, Hunter'ın ihtiyaç duyduğu sorular gibi zor soruları yanıtlama konusunda çok daha istekli olduklarını biliyordu. Soruşturmada bir tür ilerleme kaydedildiğini görüp görmediklerini ona sormak için. Bunu yapmanın en iyi yolu bilgiyi damlatarak vermekti.
biraz, biraz al. Çoğu zaman oldukça işe yarayan psikolojik bir numaraydı bu.

Hunter kanepenin en sol kenarına, Troy'un aldığı koltuğa daha yakın bir yere

oturdu. Bunu yaparken cebinden 'Sleazy Mark'ın çıktısını ve yüz kompozisyonunu çıkardı.

Hunter, "Bunların en iyi görüntüler olmadığını biliyorum" diye başladı. “Ama ne yazık ki şu ana kadar bulabildiğimiz tek şey bunlar.” İkisini de Troy'a verdi. ‘Onlara bir göz atmanızı ve bu kişiyi daha önce görüp görmediğinizi bana söylemenizi istiyorum.’

Troy çıktıyı ve kompoziti aldı ama onlara pek bakmadı. “Bu o mu?” diye sordu, sesi yine titreyerek ama bu sefer farklı bir duyguyla. 'Kirsten'a bunu yapan orospu çocuğu bu mu?'

Troy'un konumundaki bir kişiye çıktıdakine benzer bir görüntü göstermenin en büyük tehlikesi her zaman buydu. Beyni yanıtlar talep ettiği için, elinden gelen her şeyi otomatik olarak ikili bir "evet/hayır" yanıtına dönüştürmeye çalışacaktı.

Hunter bunu bekliyordu.

'Sen *Bilmek* bu o kadar basit değil Troy.”

İkinci psikolojik numara: Hunter, Troy'a ona patronluk taslamadığını belirtmek için 'bilmek' kelimesini vurguladı. Tam tersine, bilgisinden dolayı ona itibar ediyordu.

'Her soruşturma canlı bir yapboz gibidir.' Hunter'ın sesi dengeliydi. 'Resmin tamamını veya daha iyi bir resmini elde edene kadar tek tek parçaları birbirine bağlamamız gerekiyor. Tek bir parça tek başına bulmacayı asla tamamlamaz.” Hunter, Troy'un elindeki çıktıyı işaret etti. 'Şu anda bu görüntüdeki kişi, tanımlamak ve konuşmak istediğimiz tek ve gevşek bir parça.'

“Neden?” Troy’un alnı kırıştı. ‘O nasıl yapbozun bir parçası?’

Troy’un zihni yine engelleri atlıyordu.

Hunter ona biraz yavaşlamasını işaret ederek, "Mesele bu," diye yanıtladı. 'Onunla hiçbir ilgisi olmayabilir' *bizim bulmacamız*. Onu bulup onunla konuşana kadar gerçekten bilemeyiz.”

Troy kabul etti. 'Peki onun Kirsten'ın başına gelenlerle bağlantısı nedir? Bu resmi nereden buldun?'

Troy'un zihni çaresiz olduğu için Hunter her şeyi bir anda açıklarsa aslında orada olmayan anılar ve görüntüler yaratma ihtimali vardı.

Hunter bu riske girmek istemedi.

Biraz ver - biraz al.

“Lütfen.” Hunter bir kez daha çıktıyı başıyla onayladı. ‘Önce resimlere bir bakın, birazdan sizin için her şeyi açıklığa kavuşturacağım.’

Troy sonunda pes etti ve ikisini de inceledi.

‘Belki onu sokağınızda bir yerde, hatta belki silah dükkanınızda görmüşsünüzdür.’

“Benim dükkanım mı?” Troy’un sözleri kafa karışıklığına neden oldu.

'Neden benim dükkanımda olsun ki?' Başka bir olasılık.

Hunter ve Garcia, bu katil her kimse sadece Kirsten'ı değil Troy'u da takip ettiği sonucuna varmışlardı. Troy'un şehir dışındayken grev yapması ve Troy'unkiyle aynı kamyoneti kullanıyor olması tesadüf değildi ama bu aynı zamanda Troy'un gerçekten bilmesine gerek olmayan türden bir bilgiydi.

Hunter, "Burada sadece açık fikirli olmaya çalışıyorum" diye açıkladı. “Demek istediğim şu; onu yalnızca kendi sokağınızda görüp görmediğinizi hatırlamaya çalışmayın. Herhangi bir yerde olabilirdi... yerel süpermarketiniz... park... spor salonu... silah dükkanınız... fark etmez.”

Troy, çıktıya neredeyse bir dakika baktıktan sonra, "Elindeki tek resimler bunlar mı?" diye sordu.

‘Maalesef evet.’

Troy'un bakışları bir an daha iki kağıt parçasına döndü ve ardından çaresizlik içinde nefes verdi. 'Kafam karmakarışık, Dedektif. Artık burada hiçbir şeyin anlamı yok.” İşaret parmağını kafatasına vurdu. ‘İkisi de hiçbir şeyi geri getirmiyor.’

'Anladım. Denemeye değerdi.”

Troy çıktıyı işaret ederek, “Bu nasıl bu kadar kötü bir görüntü?” diye sordu, ses tonu yalvarır gibiydi. 'Nereden buldun bunu? Peki neden bu adamın, her kimse, yapbozumuzun bir parçası olabileceğini düşünüyorsun?'

Troy gemideydi. Az önce 'bizim' zamirini kendi isteğiyle kullanmıştı.

Tekrar damlatarak besleyin.

“Görüntü şehir merkezindeki bir otelin lobisindeki CCTV kamerasından geliyor.” Hunter hemen Troy'u duraklatmak için elini kaldırdı. Kirsten'in Los

Angeles'ın merkezindeki bir oteli bir tür ilişki için kullanıyor olabileceğini hayal etmesini istemiyordu. 'Bu farklı bir suç mahalli ile ilgili... farklı bir soruşturma, bir bağlantının olabileceği bir soruşturma.'

'Ne?' Troy'un gözleri iki dev bilyeye dönüştü. 'Nasıl? Ne tür bir bağlantı? Başka hangi olay yeri var?' Sorular bıçak gibi geldi.

Hunter konuyu açıklığa kavuşturamadan, Bayan Foster oturma odasına döndü ve yanında çiçek desenli bir tepsi, içinde bir sürahi buzlu çay, iki bardak ve düzgünce dört üçgene kesilmiş bir sandviç bulunan bir tabak getirdi.

"İşte başlıyoruz" dedi tepsiyi kanepeyle koltukların arasındaki sehpanın üzerine bırakarak. Daha sonra Hunter'a bir bardak uzattı ve ona biraz buzlu çay koydu. Aynısını Troy için de yaptı.

Hunter, Çok teşekkür ederim, dedi. "Çok naziksiniz."

Sandviçi Troy'a uzatarak, "Bunu söylemeyin," diye yanıtladı.

'Anne, sana söyledim, aç değilim.'

"Dörde bölünmüş Troy," dedi o da. 'En azından bir tane alın.' 'Belki daha sonra.' Troy tabağı tepsiye geri koydu.

Bayan Foster ona yalnızca bir annenin bakabileceği bir bakış attı.

Troy bekledi ama Bayan Foster ayrılmak yerine ikinci koltuğa oturdu.

"Anne," dedi Troy, gözlerini ona kilitleyerek. 'Bir sakıncası yoksa burada bir şeyin ortasındayız.'

"Hiç de değil" diye yanıtladı, arkasına yaslanıp bir bacağını diğerinin üzerine atarak. 'Siz çocuklar işinizi yapın. Buradaki küçük yaşlı bana aldırış etme.'

Troy'un bakışları Hunter'a, ardından annesine döndü. 'Hayır anne. Demek istediğim şu; bize biraz izin verir misiniz lütfen?'

"Ah, gitmemi mi istiyorsun?" Elinden gelen "şaşırmış" ifadesini yaptı.

'Evet. Sakıncası yoksa."

Hunter, Bayan Foster'ın yüzündeki bakıştan ve omuzlarını dikleştirme şeklinden ne olacağını tahmin edebiliyordu.

'Burası benim evim Troy. Hangi odada istersem orada oturabilirim." Hunter'ı işaret etti. Dedektif Hunter sorularıyla sizi üzmeyeceğine dair bana söz verdi. Ona güvenmediğimden değil.' Hunter birdenbire başka bir 'anne bakışının' hedefi haline geldi. 'Ama eğer senin için fark etmezse, oturmak isterim...' *oturma*

odamda – ve kendim karar vereceğim.'

Troy derin bir nefes aldı. 'Bebek bakıcılığına ihtiyacım yok anne. Ben yetişkin bir adamım.' 'Öyle olduğunu biliyorum' dedi ve hemen ardından parmağının yukarıyı göstermesiyle devam etti. "Ama başınızın üstündeki şeyin ne olduğunu biliyor musunuz?" Hunter dudağını ısırdı. Bu Troy'un asla kazanamayacağı bir tartışmaydı. 'Benim çatım' dedi. 'Buradaki anahtar kelime Troy, 'benim'.' Bir anda ses tonu heybetli olmaktan son derece hassas bir hale geldi. "Ben sadece annelik yapıyorum Troy." Gözyaşları boğazına takılmış gibiydi. 'Senin bu şekilde incindiğini görmek kalbimi kırıyor oğlum ve bunu daha iyi hale getirmek için ne yapacağımı bilmiyorum.' Gözlerindeki şefkat bulaşıcı olduğu kadar etkisizleştiriciydi.

Troy gözyaşlarıyla mücadele ederken onun eline uzandı. 'Biliyorum anne. Biliyorum." Bayan Foster burnundan bir nefes aldı ve kendini toparladı. 'Sessiz olacağım. Söz veriyorum. Ben burada oturacağım.'

Troy onun elini bıraktı ve dikkati tekrar Hunter'a döndü. "Bana başka bir suç mahallinden ve olası bir bağlantıdan bahsetmek üzereydin. Hangi suç mahalli? Hangi bağlantı?'

Bayan Foster'ın yüzü adeta bir soru işaretine dönüştü.

Hunter yepyeni bir imaj bulmak için cebine uzandı. Bu sefer Truva'ya verdiği Melissa Hawthorne'un fotoğrafı. 'Bu kadının kim olduğunu biliyor musun? Onu daha önce hiç gördün mü?'

Bayan Foster merakına galip geldi ve sağa eğilip bakmak için boynunu uzattı.

Troy uzun bir süre ona baktı.

Hunter buzlu çayından bir yudum aldı ve Bayan Foster'a başını salladı.

'Bu çok lezzetli. Teşekkür ederim.'

Cevap gururlu bir gülümsemeyle geldi. 'Ev yapımı. Ve bir şey değil." "Hayır, onun kim olduğunu bildiğimi söyleyemem," diye itiraf etti Troy sonunda hafifçe başını sallayarak. 'Onu daha önce gördüğümü sanmıyorum. O kim?'

Hunter ona "Adı Melissa" dedi. 'Melissa Hawthorne. Adını biliyor musun? Yani bunu daha önce hiç duydun mu?'

Troy bir an daha durdu, anılarını araştırırken gözleri kısıldı. 'HAYIR.

Sahip olduğumu söyleyemem.'

Hunter, “Yani bana onun Kirsten'ın arkadaşı olup olmadığını söyleyemedin mi?” diye ısrar etti.

Troy dikkatini yeniden fotoğrafa odakladı. “Öyleyse onunla hiç tanışmadım.” Hunter'a baktı. 'Neden? O öyle miydi?'

Hunter, "Bilmiyoruz" diye açıkladı. ‘Bunu onaylayabileceğinizi ya da reddedebileceğinizi umuyorduk.’

Fotoğrafa başka bir bakış.

Troy, Hunter'a "Eğer arkadaş olsalardı yakın değillerdi" diye güvence verdi. Onu daha önce hiç görmedim. Hastanede mi çalışıyor?'

'HAYIR. O bir kuaförd ü. Kirsten'ın saçını nerede yaptırdığını biliyor musun? Tırnakları mı? Pedikür? Öyle bir şey var mı?'

Troy başını salladı ama cevap vermeden önce boğazına yerleşmiş gibi görünen yumruyu yutmak zorunda kaldı.

“Kirsten evimizin hemen aşağısındaki bir yere giderdi. Adı...” Parmaklarının uçları bir anlığına alnına dokundu. 'Bir şey 'kesildi'. MixedCut veya MixCut... onun gibi bir şey. Hatırlayamıyorum ama bulması kolay. Güney Garfield ve Valley Bulvarı'nın köşesindeki Japon alışveriş merkezinde. Çalıştığı yer orası mı?” Fotoğrafı Hunter'a geri vermeden önce başını salladı.

Hunter cevap veremeden Troy'un önlerindeki sehpanın üzerindeki telefonu iki kez bip sesi çıkararak yeni bir kısa mesaj bildirdi. Troy ekrana bakmak için başını çevirdi ve hemen iki kez çekim yaptı. Mesaj bilinmeyen bir numaradan gelmişti. Gözüne çarpan şey onun önizlemesiydi. 'Kirsten'.

Mesaj önizlemesi ayrıca kendisine bir video eklendiğini de gösteriyordu.

Hunter ekranı göremeyecek kadar uzakta oturuyordu.

"Bir saniye kusura bakmayın" dedi ve telefona uzandı. Troy telefonunun kilidini açıp mesaja dokunurken Hunter buzlu çayından bir yudum daha aldı.

Video Troy'un cep telefonunun ekranında oynatılmaya başladığında gözleri, içinde hâlâ ne varsa onu kaybetmiş gibiydi.

'Aman Tanrım!'

Daha kelimeler dudaklarından çıkmadan elleri titriyordu. İşte o zaman Hunter'ın gündemine geldi; katilin, cinayetin ertesi günü Melissa'nın kız kardeşine gönderdiği video.

Geçtiğimiz birkaç günde o kadar çok şey olmuştu ki... birbirine bağlanıp anlamlandırılacak o kadar çok yapboz parçası vardı ki, içlerinden biri Hunter'ın hafızasından tamamen çıkmayı başarmıştı; bu katilin hareket tarzının yedinci aşamasına sahip olduğu gerçeği.

Otuz yedi

Mobilyalarla dolu oturma odasının duvarları tek bir nefeslik sürede Truva'yı kapatmış gibiydi. Hayat... varoluş... evren... her şey bulanık bir şekilde kaybolduğundan bacakları altından bükülme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Hunter, Troy'un telefonundaki küçük hoparlörden gelen sesleri duyana kadar Troy'un baktığı şeyin hareketli görüntüler olduğunu bilmiyordu. Ses seviyesi düşüktü ve Hunter onu doğru dürüst duyamayacak kadar uzakta oturuyordu ama duyduğu ilk ses, hızlanan bir arabanın motorunun sesi gibiydi.

Troy'un boğazının arkasında tükürük toplandı. Safra yemek borusuna baskı yaptı ve kuru öğürerek daha video bitmeden cep telefonunu sehpanın üzerine düşürdü. Sadece beş ila altı saniyesini izlemişti.

Troy, telefonunu düşürdükten bir saniye sonra öyle gırtlaktan, öyle acı ve ıstırapla dolu bir çığlık attı ki, Hunter'ın ensesindeki tüyler bile diken diken oldu.

Çığlık Bayan Foster'ın korkuyla sandalyesinde geriye sıçramasına neden oldu. "Troy," diye bağırdı, havanın hırıltılı sesi boğazını yakalayıp sıyırıyordu. 'Sorun nedir? Ne oldu?' Gözleri oğlundan masadaki telefona, Hunter'a ve ardından tekrar Troy'a kayarken kaybolmuş görünüyordu.

Boğazından yeni bir çığlık kaçarken Troy iki elini de yüzüne götürüp gözlerini kapattı. Bu acı kadar öfkeyi de taşıyordu. Hunter, ekranı kapanmadan hemen sehpanın üzerindeki telefona uzandı. O sırada video bitmiş olmasına rağmen son kare ekranda donup kalmıştı. Yalnızca altı kelimeden oluşan bir mesaj gösterdi. Bunları okurken yüreği burkuldu.

Evet, Hunter iş MO'ya geldiğinde bunun katilin yedinci aşaması olduğunu tamamen unutmuştu: sonrası, kurbanın sevdiklerine psikolojik işkence

yapılması. Bu katilin çalıştığı karmaşıklık seviyeleri gerçekten duyulmamış bir şeydi ve az önce Troy'a gönderdiği video da bunun kanıtıydı.

Bayan Foster, dehşete düşmesine rağmen yine de ayağa fırladı ve oğluna sarılmaya çalıştı; minik kolları onun güçlü vücudunu saracak kadar uzun değildi. "Troy, neler oluyor?" diye sordu, sesi zayıftı, gözleri yaşlarla doluydu. Cevap yok.

Hunter'a baktı. 'Nedir? Ona ne gönderildi?'

Hunter ona başını salladı. Ayrıntıları bilmemesinin daha iyi olacağını belirtmek için nazik bir hareket.

Bayan Foster oğlunu kucağına almaya çalışmaya devam etti.

Troy'un telefonu elinde olan Hunter, "oynat" düğmesine basmadan önce Troy ile arasına biraz mesafe koyarak uzaklaştı. Yine de ses seviyesini minimumda tuttu.

Video beş farklı bölümü gösterecek şekilde düzenlenmişti ve kolaj son derece kötüydü.

Yaklaşık altı saniye uzunluğundaki ilk bölüm, Kirsten'i çıplak, yerde yatarken, tüm halat-zincir-kanca düzeni zaten yerindeyken gösteriyordu. Halat bir aracın arkasına bağlıydı ve onu bileklerinden tutarak ıssız bir yol gibi görünen yere doğru sürüklemeye hazırdı. Hunter vücudunun altındaki asfaltı görebiliyordu ama yol izi yoktu. Aydınlatma elektrik direklerinden değil, bir el feneri ya da ucuz bir video aydınlatma birimi gibi görünen bir şeyden geliyordu.

Araç gerçekten görülemiyordu ama kamera ve aydınlatma ünitesinin aracın arkasına, Kirsten'in tüm vücudunun görülebileceği bir açıyla yerleştirildiği açıktı. Hunter'ın kalbi bıçaklanmış gibi hissettiği yer burasıydı.

Kirsten hayattaydı, sırtüstü yatıyordu ve kolları başının üzerine uzatılmıştı. Gözyaşlarıyla dolup taşan dehşet dolu gözleri tamamen açıktı ve kameraya bakıyordu. O kadar titriyordu ki sanki sarsılıyormuş gibi görünüyordu. Hunter daha önce hiçbir insanın yüzüne bu kadar korkunun damgasını vurduğunu görmemişti.

Kirsten'in dudakları tek bir kelimeyle hareket etti ama ses telleri herhangi bir ses çıkaramayacak kadar taşlaşmıştı.

Hunter dudaklarını okudu: *Lütfen* – tek söylediği buydu.

Bir anda arabanın motoru çalıştırıldı ve hızlandı. İlk bölümün bittiği yer

burasıydı.

İlk bölümden ikinciye olan kesim kabaydı. Kaybolmak yok... yavaş yavaş kaybolmak yok, yalnızca Kirsten'in yerde yatıp dehşete düşmüş halde, hayatı için yalvarırken, onu zaten yüksek hızda çeken araca amatörce bir atlayışı.

O andan itibaren görüntüler mide bulandırıcıydı.

İkinci bölüm birincisinden biraz daha uzundu (toplamda yaklaşık sekiz saniye) ve Kirsten'in vücudunun o kadar büyük bir ivmeyle sürüklendiğini gösteriyordu ki, asfaltta devasa bir et parçası gibi düzensiz bir şekilde yuvarlanıp zıplıyordu. Vücudu kuvvetle yere çarpmaya devam ederken, küçük deri ve et parçalarının kan sisleriyle birlikte havada uçtuğu görülebiliyordu.

Avcı derin bir nefes aldı.

Kariyeri boyunca, kendisine düşen vahşetin çok daha fazlasını görmüştü. İnsanların yapabileceği türden kötülüklere tanık olmuştu ve tüm Los Angeles Polis Gücü'ndeki herkesten daha sadist şiddet içeren suç mahalline katılmıştı, ancak bu görüntülerde tasvir edilen zulüm o kadar insanlık dışıydı ki... o kadar kaba... o kadar iğrençti ki... Kemiklerinin iliğine işleyen bir ürperti, derisinin altına bir ürperti dalgası gönderiyordu. Tam o sırada o da boğazının arka kısmında safra yanmasının asitliğini hissetti.

Belirli bir bölümün tam olarak ne kadar süre boyunca çekildiği herkesin tahminiydi, ancak bu her şeyin başlangıcında olmalı - *Araç hareket etmeye başladıktan bir dakikadan az bir süre sonra*Hunter, çünkü görüntüde Kirsten'in derisinin büyük bir kısmı hâlâ üzerindeydi ve o hâlâ hayattaydı, diye düşündü.

Acı dolu çığlıklarının tümü, aracın motorunun sesiyle bastırıldı.

Yine amatörce bir kesim.

Üçüncü bölüm yaklaşık dört saniye uzunluğundaydı ancak yavaş çekim efekti gösterecek şekilde düzenlenmişti.

Bölüm başlarken Kirsten'in yüzüne yakınlaştırıldı, ancak yakınlaştırma kamera tarafında yapılmamış gibi görünüyordu, bu da bunun daha sonra bir video düzenleme paketi kullanılarak yapıldığı anlamına geliyor.

Katil, görüntüleri, şok edici etkileri nedeniyle seçmiş olduğu bu birkaç özel kareyi açıkça aramıştı ve bu kareler, Kirsten'ı tüm bu zorlu süreç boyunca bir şekilde bilinçli olduğu çok az sayıdaki anlardan birinde yakalamıştı. Onu bir kez

daha, sürüklenmenin ivmesiyle yuvarlanırken sırtüstü gösterdiler. O zamana kadar yüzü birkaç kez asfalta doğru sürüklenmişti. Derinin bir kısmı zaten kazınmıştı, altındaki çiğ, kesik ve kanlı et görülüyordu. Yine ağır bir şekilde sıyrılmış ve kanayan burnu kırılmış görünüyordu ve dudakları ciddi şekilde yaralanmıştı, ancak yakınlaştırma hareketinin ana odak noktası gözleriydi. Yüzündeki kan miktarına rağmen umutsuzluk ve acı dolu gözleri hala görülebiliyordu. Bu birkaç kare onları tam da kafasının arkası asfalta çarparken yakaladı... sertçe. Bu, belirleyici an gibi görünüyordu, çünkü o gözlerde kalan azıcık umut bile aniden kaybolmuştu ve gözler kapanmaya başladıkça Hunter, Kirsten'in mücadeleden vazgeçtiğini biliyordu... umudunun tükendiğini. Kimse onu kurtarmaya gelmiyordu... ve o da bunu biliyordu.

Kirsten'in hayatının sona erdiği an bu değildi. En azından Hunter öyle düşünmüyordu. İşte o an bilincini kaybetmişti ama o andan itibaren bu sadece birkaç dakika, belki de saniyeler sürecekti. Kirsten bilincini kaybetmiş olsaydı, başı sayısız kez altındaki yolun sert yüzeyine çarpacaktı. Sürüklendiği hızda, bu çarpışmalar şüphesiz kafatasını parçalayacak ve sonsuz sayıda splint kırığı yaratacaktı. Oradan geri dönüş olmadı. Ölüm kesindi.

Sonunda gözleri kapanıp ağır çekim görüntüler sona erdiğinde üçüncü bölüm de sona erdi.

Dördüncü bölüm yaklaşık olarak birinciyle aynı uzunluktaydı ve tüm sekans için bir çıkış görevi görüyordu. Başka bir ani değişiklikten sonra, araç bir kez daha dururken başladı. Bitmişti. Kirsten'in ağır biçimde parçalanmış, şekli bozulmuş ve kırılmış vücudundan geriye kalanlar, cansız ve tamamen kanla kaplı olarak yolda yatıyordu.

Hunter bu görüntülere bakarken kalbinin göğsünün içinde çılgınca attığını hissedebiliyordu çünkü bu, kendisinin ve Dr. Slater'ın suç mahallinde ima ettiği şeyi doğruluyordu; katil, Kirsten'in cesedini uzun süre sonra da sert asfaltta sürüklemeye devam etmişti. hayatı onu terk etmişti.

Hunter, Kirsten'ın üçüncü bölümün bitiminden kısa bir süre sonra öldüğünden emindi. Muhtemelen bilincini kaybettikten birkaç dakika sonra. Hunter, üçüncü bölüm boyunca vücudunda kalan deri miktarına bakarak bunun çetin sınavının hemen başında olduğunu söyleyebilirdi, ancak dördüncü

bölümde, sekans sona erdiğinde tanınmaz haldeydi. Vücudundaki derinin yüzde seksen ila seksen beşini, büyük miktarda kas dokusu ve etle birlikte kaybetmişti. Tüm uzuvları kırılmış gibiydi ve her iki bacağında da açık kırıklar görülüyordu. Vücudu o kadar kanlıydı... o kadar deforme olmuştu ki... bir akbaba sürüsü tarafından ele geçirilen bir hayvan leşine benziyordu.

Hunter, bu seviyede bir sakatlamaya ulaşmak için katilin, Kirsten öldükten sonra en az on dakika daha araba kullanmaya devam etmiş olması gerektiğini tahmin etti. Ancak video henüz bitmemişti.

Ve beşinci ve en yıkıcı bölüm hâlâ gelecekti.

Otuz sekiz

Hâlâ oturma odasının oturma alanında, çaresiz Bayan Foster kollarını oğluna dolamış, çılgınca onu teselli etmeye çalışıyordu. Aynı anda kaybolmuş, kafası karışmış ve korkmuş görünüyordu; histeriye kapılmamak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu. Troy'un bu kadar acı çekmesine neyin sebep olduğunu anlamak için ağlamaklı gözleri Hunter'a odaklanmıştı.

O mesajda ne vardı?

Sorunun sorulmasına gerek yoktu. Gözlerindeki bakıştan havada sessizce seyahat etti.

Ama Hunter ona bir cevap vermedi... bakışlarını bile ayırmadı. Ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilemeyen Bayan Foster, gözyaşlarından boğulmuş bir sesle aynı iki kelimeyi defalarca tekrarlamaya devam etti: "Lütfen, Troy... lütfen..."

Troy'un iki eli hâlâ yüzünü kapatmıştı. Her nefes aldığında tüm vücudu neredeyse kontrolsüz bir şekilde titriyordu.

Bir insan nasıl bu kadar canavar, bu kadar kötü olabilir? Hunter klibin son saniyelerini izlerken düşündü.

Kirsten'in yerdeki parçalanmış vücudunun görüntüsünden yüzünün hareketsiz bir görüntüsüne kadar kesilen başka bir ani düzenlemeyle sona erdi.

Çekimin, yaralanmadığı için sürüklenme başlamadan önce çekildiği açıkça görülüyor. Sıyrık yok... yara yok... kesik yok... şişlik yok... hiçbir şey yok... gözlerindeki çaresiz korku bakışı dışında.

Ardından, görüntünün altında Hunter'ın Troy'un akıl sağlığından geriye kalan ne varsa yok edeceğini bildiği altı kelime belirdi:

'ESKİ BİR ET TABAK GİBİ.'

Bir saniye kadar sonra video sona erdi.

Hunter bir an için felç olduğunu hissetti. Bu katilin yaptığının gerçek bir anlamı yoktu. Başkalarına psikolojik acı ve işkence vermekten hoşlanan insanlar genellikle kurbanlarının acı çekmesini izlemekten zevk alıyorlardı. Kurbanlarının acısı onların zevkiydi. Narsistler bunun harika bir örneğiydi, ancak bu, bilişsel psikolojik tatminin bile ötesindeydi. Bu katil adeta tamamen yeni bir sadizm kategorisi yaratmıştı.

Troy bu kelimeyi bağırarak Hunter'ı mini transından çıkardı. Troy'un elleri sonunda yüzünden ayrılmıştı. Sesi kızgın ve acı doluydu. Dikkati Hunter'ın üzerinde olmasına rağmen gözleri kaybolmuş gibiydi.

Hunter, Troy'un cep telefonunda videoyu paylaşmak için hızla simgeye dokundu ve ardından kendi cep telefonu numarasını girip 'paylaş' tuşuna bastı. “Neden?” diye tekrar bağırdı Troy, annesinin kollarından kurtulup dedektife doğru ilerledi.

Hunter, Troy'a aşırı sadizmin ardındaki psikolojiyi ve onunla birlikte gelen amansız dürtüyü açıklamaya çalışmayacaktı.

Hunter, Troy'a cevap vermek yerine kendi telefonuna uzandı ve LAPD genel merkezindeki araştırma ekibinin lideri olan Shannon Hatcher'ı hızlı bir şekilde aradı.

"Shannon," dedi, diğer uçtan çağrıya cevap verildiğinde. 'Bu Robert. Sana göndermek üzere olduğum numaraya gönderilen son mesajın yerini bulmanı istiyorum. Bir şey alır almaz beni ara.'

Hunter, Shannon'a iletmeden önce Troy'un numarasını telefonunda buldu.

Bu yine çok uzak bir ihtimaldi. Hunter, bu katilin bu tür amatörce bir hata yapabileceğine gerçekten inanmıyordu ama denemek zorundaydı.

Hunter görüşmeyi keser kesmez Troy, "Telefonumu geri alabilir miyim?" dedi.

Hunter tereddüt etti. Troy'un videoyu tam olarak izlemediğini biliyordu. Katilin ona gönderdiği son mesajı görmemişti ve Hunter bunun böyle kalmasını çok istiyordu ama eğer Troy'un o klibi tekrar tekrar oynatmasını engellemek için yapabileceği çok az şey olduğunu da biliyordu. öyle diledim. Sonuçta bu onun telefonuydu.

Troy tekrar, "Dedektif," dedi, titreyen elini öne doğru uzatarak. "Telefonum mu?"

Hunter, "Lütfen Troy, bu videoyu bir daha izleme" diye yalvardı, sesi sakindi. 'Bu saçmalığın kafana girmesine izin verme. Onun istediği bu. Bu yüzden sana bu videoyu gönderdi. Ona bu zevki yaşatma. Kazanmasına izin vermeyin. Sen bundan daha güçlüsün. Bunlar kafanın içinde dolaşmasını isteyeceğin türde görüntüler değil... asla."

Hunter'ın Troy'a az önce sorduğu şeydeki sorun, ne yazık ki sözlerinin getirdiği istenmeyen ters psikoloji etkisiydi. Birisine söyle ya da sor *Olumsuz* Bir şeye bir şey yapınca çoğu zaman birisi tam tersini yapmak için neredeyse kontrol edilemeyen bir istek duyar. Hunter bunu çok iyi anlamıştı ama başka seçeneği yoktu.

"Videoda başka neler var?" diye sordu Troy, yüzünden aşağı gözyaşları akarken sesi titreyerek.

Hunter başını salladı. 'İyi bir şey yok. Güven bana.'

Troy hiçbir şeye bakmadı, odağını kaybetmişti, zihni açıkça bölünmüştü. "Hangi video?" diye sordu Bayan Foster açıkça kafası karışmıştı, gözleri ıslaktı ve sesi zayıftı.

Hunter bir kez daha başını salladı.

Fırsatı değerlendirmeye çalışarak, "Mesajı sileyim Troy," dedi. 'Lütfen. Merkezde videoyu kare kare analiz edebilmemiz için bunu zaten telefonuma ilettim. Bütün teknoloji adamlarımızı bu işe çağıracağım. Bu mesajın telefonunuzda durmasına ihtiyacınız yok.'

Bayan Foster, "O videoda ne olduğunu bilmiyorum oğlum" dedi ve bir kez daha Troy'a yaklaşıp ona sarılmak için elinden geleni yaptı. "Fakat dedektifin haklı olduğundan eminim." Eğer mesaj ve video Kirsten'ı bizden alan kişi tarafından gönderildiyse bunda iyi bir şey olamaz. Bu kişi saf bir şeytandır ve

dedektif haklıdır; kafanıza girmek istiyor. Bunu yapmasına izin verme oğlum. Sen *öyle* bundan daha güçlü. Bu pisliğin kazanmasına izin vermeyin.'

Troy, kafasının içindeki merak şeytanıyla açıkça savaşırken sıkıntılı görünüyordu. Bir yandan beyninin meraklı tarafı Kirsten'ın nasıl öldüğünü bilmek istiyordu. Öte yandan, bu görüntülerin ne kadar yıkıcı olacağını bilen beyninin savunma mekanizması, kendini koruma mücadelesi veriyordu.

"Telefonum Dedektif," dedi Troy tekrar, eli hâlâ titriyordu.

Bayan Foster, "Lütfen Troy," diye yalvardı ona.

Troy, Hunter'a başını sallayarak, "Kendim sileceğim" dedi.

Hunter'ın yapabileceği başka bir şey yoktu. Telefonu Troy'a geri verdi; Troy uzun, endişe dolu bir an boyunca ekranındaki mesajlara baktı. Katilin ona gönderdiği mesaj en üstteki ilk mesajdı. Onun bu düşüncesini izlemek neredeyse acı vericiydi.

Sonunda Troy, işaret parmağını mesajın üzerine dokunarak mesaj vurgulanana kadar, mesajın seçildiğini belirtti. Daha sonra 'sil' simgesine dokundu. Hunter'a telefonunu göstererek, "Gitti" dedi. 'Görmek?'

Hunter, yarı özür diler gibi bir sesle, “Emin misin?” diye sordu. 'Bazı telefonlar, alınan fotoğraf veya klip eklerini ilk kez açtığınız anda otomatik olarak galerisine kaydeder.'

“Evet, bunu biliyorum dedektif.” Troy'un sesindeki duygu karışımına artık öfke de katılıyordu. ‘Bu özellik telefonumda devre dışı.’

Hunter'ın Troy'a düşman olmaya niyeti yoktu. Ona güvenmek zorundaydı. "Üzgünüm Dedektif ama bence bu işi burada bitirmeliyiz, değil mi?" dedi Bayan Foster, sesi ancak bir annenin sesinin olabileceği kadar otoriterdi.

Troy'un gözleri cep telefonu ekranına döndü. Sanki yaptığından pişmanmış gibi bakıyordu. Hunter'ın bakışlarıyla karşılaşmadan başını salladı. 'Evet, bugün bunu daha fazla yapabileceğimi sanmıyorum, Dedektif. Üzgünüm.'

Hunter'ın Troy'a sormak istediği o kadar çok şey olsa da, olası gizli ilişkiler ve eski ortaklar hakkında o anda araştırma yapmanın iyi bir fikir olmadığını kabul etmesi gerekiyordu.

Melissa Hawthorne'un fotoğrafını almak için sehpaya doğru yürümeden önce, "Elbette," dedi. Bunu yaparken dönüp Troy'a kartlarından birini verdi.

Hunter zaten sabahın erken saatlerinde evinin önünde ona bir kart vermişti ama ona güven vermenin bir zararı yoktu.

“Troy, eğer yeni bir mesaj alırsan... ya da Kirsten'la ilgili herhangi bir şey olursa lütfen hemen benimle iletişime geç, tamam mı?”

Troy başını kaldırmadı. Acı her şeyi tüketiyor gibiydi. "Kartınız zaten bende, Dedektif."

"Biliyorum," diye yanıtladı Hunter, kartı sehpanın üzerine koyarak. 'Ne olursa olsun onu burada bırakacağım. Ayrıca...' Durdu ve Troy dönüp ona bakana kadar bekledi. 'Eğer bir şeye ihtiyacın olursa... ve kesinlikle herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, lütfen beni istediğin zaman aramaktan çekinme... gece gündüz. Cep telefonum arka tarafta.” Kartı işaret ederek başını salladı.

Troy ölü gözlerle ona baktı.

Hunter, "Buzlu çay için bir kez daha teşekkür ederim," diye hitap eden Bayan Foster'a seslendi, o da ona başını sallamakla yetindi.

Tam o sırada ceketinin cebindeki cep telefonu titredi. Shannon Hatcher'dı.

"Shannon" aramayı kabul etti. 'Herhangi bir şey?'

Cevabını dinlerken ağzı yarı açık kaldı ve gözleri pencereye doğru kaydı.

Hunter, hızlı tren gibi ön kapıya doğru ateş etmeden önce kendi kendine, "Tanrım!" diye fısıldadı.

Otuz dokuz

Shannon Hatcher, Hunter'ın kendisine verdiği telefon numarasını Birleşik Polis Gücü GPS Takip Sistemine girip kendisine gönderilen son SMS mesajının kaynağını belirlemesini talep ettikten sonra sandalyesine yaslandı ve pek umut beslemeden bekledi. . UVC Birimi için yaptığı her on GPS aramasından sekizi hiçbir şeyle sonuçlanmadı. Gönderenin telefonunda ya GPS sistemi yoktu ya da devre dışı bırakılmıştı.

Günümüzde en amatör adi suçlular bile GPS takibini biliyordu. Artık neredeyse hiç kimse bu hatayı yapmıyordu.

İşte bu nedenlerden ötürü, iki dakikadan kısa bir süre içinde bilgisayar ekranı bir konumu gösterecek şekilde güncellendiğinde Shannon'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

'Hiç de fena değil' dedi kendi kendine, sandalyesine atladı ve hemen sisteme başka bir komut yazdı. Ekran güncellendiğinde masasının üzerindeki telefona uzandı.

Hunter aramayı ikinci çalışta yanıtladı.

'*Shannon*' dedi. '*Herhangi bir şey*?'

'Robert, buna inanmayacaksın ama bir başarı yakaladım. Telefon kayıtlı değil ve artık aktif değil, az önce kontrol ettim ama bana verdiğiniz telefon numarasına gelen son SMS Sylmar'daki Dronfield Bulvarı ile Herron Caddesi'nin köşesinden gelmiş.'

'*İsa Mesih*!'

Kırk

Hunter, telefonunu hâlâ kulağına sıkı sıkıya bastırmış haldeyken, Bayan Foster ile Troy'u tamamen şaşırtan bir şekilde, sanki bir yangın çıkmış gibi oturma odalarından geçip ön kapılarından dışarı fırladı. Bayan Foster'ın evi, Sylmar'da Dronfield Caddesi ile Herron Caddesi'nin tam köşesinde bulunuyordu. Katil mesajı evinin hemen dışından göndermişti.

Hunter dışarı çıktığında telefonuna, "Shannon," dedi, gözleri sağa sola bakıyordu. 'Bu nokta tespiti ne kadar kesin?'

'*Oldukça doğru, Robert. Eğer öyleyse, beş metreden fazla değil*.'

Saat öğleden sonra ikiyi biraz geçiyordu ama yerleşim yolları olduğundan hem Dronfield Bulvarı'nda hem de Herron Caddesi'nde trafik çok azdı. Hunter'ın gözleri her yeri aradı. Her iki yolda da bir aşağı bir yukarı park etmiş birkaç araba olmasına rağmen, siyah bir kamyonet göremiyordu ve kaldırımda durup evi gözlemleyen kimse yoktu. Aslında Hunter'ın görebildiği kadarıyla dışarıda çok az yaya vardı; sokağın karşısında birkaç torba yiyecek taşıyan bir kadın, bisiklete

binen iki çocuk ve kaykay kullanan iki çocuk. İşte bu kadar. Başka kimse yok.

Hunter'ın durduğu yerin hemen karşısında, Dronfield Bulvarı'nda özel bir apartman dairesine giden kapılı bir otopark vardı.

Hızla yolun karşısına geçti.

'*Robert, iyi misin?*diye sordu Shannon, Hunter'ın endişesini açıkça anlayarak.

"Buradayım Shannon."

'*Burada nerede*?'

'Bana az önce verdiğin yerde. Sylmar'da Dronfield Caddesi ile Herron Caddesi'nin köşesindeyim.'

'*Ne? Oraya nasıl bu kadar çabuk ulaştın*??'

'Yapmadım. Seni aradığımda zaten buradaydım.'

Shannon'ın soruları vardı ama o açıkça bunları sormamayı tercih etti. '*Telefonda yirmi dört saatlik bir tarama ayarladım. Tekrar yayına girerse uyarı alacağız ama nefesimi tutmayacağım*.'

Özel otoparkın kapısı kapatıldı. Erişim yalnızca uzaktan kumandayla ya da duvardaki metal tuş takımına bir sayı kodu girilerek sağlanabiliyordu ama bu, Hunter'ın içerisini görmesine olanak tanıyan basit bir metal çubuklu kapıydı. Öğleden sonra o saatte park yerinde sadece sekiz araba park edilmişti; hiçbiri siyah bir kamyonet değildi ve diğer arabaların hiçbirinin içinde oturan kimse yoktu.

Hunter, Bayan Foster'ın evine giden yolun karşısına geçti.

'Shannon, hâlâ orada mısın?'

'Buradayım Robert. Nasıl yardımcı olabilirim??'

'Cep telefonumu takip edip konumumu aldığınız sonuçla karşılaştırabilir misiniz? Bana şu anda gönderenin gerçek konumuna ne kadar yakın olduğumu söyle.''*Sorun değil. Bana bir dakika ver*.'

Hunter beklerken klavye vuruşlarının sesini duydu. Gözleri her iki yolu da aramayı hiç bırakmadı.

'*Tamam, seni ekranımda görüyorum Robert*dedi Shannon sonunda. 'T*Mesaj senin bulunduğun yerin karşı tarafından, biraz sağından, belki üç metre kadar gönderilmişti. Yolun kuzeybatı köşesine oldukça yakın*.'

Hunter elini ağzına götürdü ve hayal kırıklığıyla nefes verdi. Katil bu mesajı

gönderdiğinde doğrudan Bayan Foster'ın evine bakıyordu. Oradaydı, sadece birkaç metre ötede. Hatta yolun karşısına geçip pencerelerden birinden eve bakmayı deneyebilirdi çünkü... neden olmasın? Kesinlikle cesurdu; Hunter'ın başlangıçta düşündüğünden çok daha fazlasıydı.

Kırk bir

Hunter, Sylmar'dan ayrıldıktan kırk beş dakika sonra UVC Birimi ofisine geri döndü. Garcia çoktan masasına geçmişti, bakışları bilgisayar ekranına kilitlenmişti, ifadesi ciddiydi.

'Eğer bu tam bir delilik değilse' dedi, endişeli gözleri Hunter'a doğru kayarak, 'o zaman ne olduğunu bilmiyorum.'

Hunter, "Videodan bahsettiğinizi varsayıyorum" diye yanıtladı. PAB'a giderken Hunter, katilin Troy'a gönderdiği video klibi Garcia'ya ve Siber Adli Tıp Laboratuvarına iletmişti.

Dikkati yeniden bilgisayar ekranına dönerken Garcia, "Bu çok berbat bir şey," yorumunu yaptı. 'Bu, grotesk, sadist, aşağılık, mide bulandırıcı, canavarca ve aklınıza gelebilecek diğer kelimelerin çok ötesine geçiyor.' 'Biliyorum.' diye yanıtladı Hunter, ses tonu umutsuzdu.

"Peki sen orada mıydın?"

Hunter başını salladı. “Ondan birkaç metre ve birkaç duvar ötede.” Garcia sandalyesine yaslandı. 'Bildiğini mi sanıyorsun? Sence katil senin evde olduğunu biliyor muydu?'

Hunter omuz silkti ve masasına oturdu. 'Muhtemelen. Bu, Troy'a videoyu göndermeden önce dışarıda ne kadar beklediğine bağlı. Mesaj elime ulaştığında en fazla on, belki de on beş dakikadır evdeydim. O andan itibaren zaman işleyişim biraz bulanıklaştı,' diye itiraf etti Hunter. "Troy'un mesajı almasıyla Shannon'ın beni araması ve konumu bildirmesi arasında ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama üç ya da dört dakikadan fazla sürdüğünü sanmıyorum." O zamana kadar gitmişti.”

'Bizimle dalga geçtiğini mi düşünüyorsun?'

Hunter dikkatle ona baktı.

"Bunu sormamın nedeni" dedi Garcia, "çünkü..."

Hunter soruyu ortağının gözlerinden okudu. 'Çünkü bu sefer GPS'i açık bıraktı.'

'Kesinlikle. Katil dün Janet'a benzer bir mesaj göndermiş. GPS yok. O zaman bugün Troy'a bir tane gönderiyor ve ne? GPS'in açık olduğunu mu unuttu? Satın almıyorum. Bir saniyeliğine değil. Orada olduğunu bilmemizi istedi, bu da sanırım senin evde olduğunu bildiği anlamına geliyor Robert.'

'Shannon bana mesaj gönderildikten hemen sonra telefonun kapatıldığını söyledi.'

"Bilmiyorum Robert ama bu katilin dürtülerinin sadizmin ötesine geçebileceğini düşünüyorum. Belki de meydan okumayı istiyordur. "Yapabilirsen beni yakala" oyununun bir ucubesi daha. Tanrı biliyor ki bunlardan birçoğuyla karşılaştık. Bu katilin birdenbire sırf eğlence olsun diye bizimle doğrudan iletişime geçmesine şaşırmazdım.'

Hunter, "Ben de," diye itiraf etti. "Bayan Foster'ın evinin yakınındaki trafik kameraları hakkında bilgi almak için Sylmar'daki Trafik Bölümü ile temasa geçtim." Başını salladı. 'Bir deneyeceğiz. Araştırma'dan görüntülere bakmasını isteyeceğim ama bir şey elde edebileceğimizi sanmıyorum. En yakın kameralar yeterince yakın değil - Hubbard Caddesi ve Foothill Otoyolu, ikisi de Bayan Foster'ın evinin doğu ve kuzey yönünde yaklaşık üç blok ötede. İkisinden de kaçabilecek çok fazla farklı rota vardı. Birinci sorun bu. İkinci sorun ise hangi aracı arayacağımızı bile bilmememiz.'

Garcia, Hunter'a kaşlarını kaldırdı.

'Evet,' diye kabul etti Hunter, 'katilin Pazartesi gecesi Kirsten'ı alırken Troy'unkiyle aynı veya çok benzer bir kamyonet kullandığını biliyoruz ama bu adam akıllı. Muhtemelen düşündüğümüzden çok daha fazlası. Sırf o gece kullanmak için benzer bir kamyonu çalmış, kiralamış ve hatta satın almış olma ihtimali çok gerçek. Bildiğimiz kadarıyla bugün Sylmar'da motosiklete binmiş olabilir.'

Garcia bilgisayarına dönüp ekranındaki başka bir dosyayı açarken, "Evet, bu

da bizim için bir başka kötü şans" dedi. 'Aynı düşünceyle çalıntı otomobil raporlarını, araç kiralama şirketlerini ve kullanılmış araba satıcılarını da incelemeye başladım.'

'TAMAM?'

'Eh, Troy 2014 Model Ford F-150 kamyonet kullanıyor.'

'Evet, bu doğru.'

"Gel de şuna bir bak." Garcia ortağına yaklaşmasını işaret etti.

Hunter, Garcia'nın yanına gitmek için masasının etrafında

döndü.

Garcia, ekranındaki fotoğrafı göstererek, "Bu, 2014 model Ford F-150 kamyonet," diye açıkladı.

'Peki.'

Garcia bir sonraki fotoğrafa tıklamadan önce "Önden görünüm" dedi. "Ve arkadan görünüş." Hunter neyin geleceğini şimdiden tahmin edebiliyordu.

"Şimdi şuna bir bak." Garcia tekrar tıkladı. Yeni fotoğraf. 'Bu bir 2014 Chevy Silverado 1500. Önden görünüm ve...' Bir tık daha. "Arkadan görünüş." Hunter içini çekti. Ford F-150 ve Chevy Silverado 1500 her iki açıdan da oldukça benzer görünüyordu.

Garcia'dan bir tıklama daha.

'Bu 2014 GMC Sierra 1500. Önden görünüş... arkadan görünüş.'

Ayrıca ürkütücü derecede benzer.

Başka bir tıklama.

'Bu bir 2014 Ram 1500 - önden görünüş... arkadan görünüş.'

Tıklamak.

'2014 Toyota Tundra – önden görünüş... arkadan görünüş.'

Son bir tıklama.

'Ve son olarak bir 2014 Nissan Titan - önden görünüş... arkadan görünüş.'

Hunter'ın yüzü yenilgi doluydu. Beş kamyonetin tümü, bir kamyonet meraklısı değilseniz, çoğu insanın kafasını karıştıracak kadar her iki açıdan da birbirine benziyordu.

Garcia, "Katil, Kirsten'ı kaçırdığı gece bunlardan herhangi birini kullanmış olabilir" diye devam etti. "Ve Bay Hennessey gibi yanından geçen ya da

penceresinden dışarı bakan herhangi bir komşu, özellikle geceleri Troy'un Ford F-150'sine baktıklarına tamamen inanırdı. Ve katilin de bunu bildiğinden eminim."

Hunter yavaşça başını salladı. 'Dediğim gibi bu adam çok akıllı.'

Garcia köşedeki kahve makinesine doğru yürürken, "Çok," diye onayladı. 'Video bunun bir başka örneği; çok dar açılarda ve berbat ışık koşulları altında çekilen, son derece kısa beş bölüm. Yolu zar zor görebiliyorsun
onun altında. Bu konumu tespit etmek için iki şansımız var: Siber Adli Bilimler bir mucize gerçekleştirmediği sürece sıfır ve hiçbiri.'

Hunter da bunun olacağından emin değildi.

"Kahve?" diye teklif etti Garcia.

'Lütfen.'

Garcia iki büyük bardağa doldurdu ve birini Hunter'a uzattı. Daha sonra yüzünü resim panosuna çevirdi. "Eğer bu katilin dün Janet'e gönderdiği klibin saçmalık olduğunu düşünseydik..." Esprili bir şekilde kıkırdadı. 'Bu video o topu parkın dışına vuruyor. Truva'nın nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum...'

Hunter, olanları açıklamadan önce, "Klibin tamamını izlemedi," diye sözünü kesti.

"Yani sonundaki yazılı mesajı hiç görmedi mi?" diye sordu Garcia.

'Ben oradayken değil.'

Garcia ortağına kaşlarını çattı. 'Ama az önce bana videoyu sildiğini gördüğünü söyledin.'

'Yaptım.'

"Yani gitti, yoksa katilin ona bir tane daha göndereceğini mi düşünüyorsun?"

Hunter ona mesaj eklerini otomatik olarak telefonun hafızasına kaydeden özellikten bahsetti.

Garcia'nın telefonunda bu özellik olmasına rağmen varlığını unutmuştu.

'Troy bana bu özelliğin telefonunda devre dışı bırakıldığını söyledi.'

Garcia kahvesini yudumladı ve bir süre Hunter'ı inceledi. "Yalan söylediğini mi düşünüyorsun?"

Konu vücut dilini, kelimeleri, mikro ifadeleri, jestleri, göz hareketlerini, ten kızarmasını, ses dalgalanmalarını... birisinin yalan söyleyip söylemediğini açığa

çıkarabilecek her şeyi ayırt etme konusunda Hunter'ın herkesten üstün olduğunu biliyordu. .

Hunter, "Belki de hayır," diye yanıtladı.

'Yani bu iyi bir şey, değil mi? Bu, onun bu mesajı göremeyeceği anlamına geliyor; çünkü bu, akıl sikmenin son patronu.'

Hunter başını salladı ama orada çoğu insanı tehlikeli bir varsayımda bulunmaya iten yanlış bir ikilem olduğunu biliyordu; birinin yalan söylememesi onun doğruyu söylediği anlamına gelmiyordu.

Ancak bu konuda ne kadar iyi olmasına rağmen Hunter, Troy'u çok açık bir nedenden dolayı doğru dürüst okuyamamıştı: Onunla ilgili her şey - vücut dili, sesindeki dalgalanmalar, göz hareketleri... her şey, bir işaret olarak tamamen güvenilmezdi. çünkü her şey keder, acı ve az önce gördüğü görüntülerin şokuyla değişmişti.

Hunter, "Videoyu büyük ekranda mı görüyorsunuz?" diye sordu.

Garcia masasındaki bilgisayar monitörünü işaret ederek, "Evet," diye yanıtladı. 'Misafirim ol. Bunu bir daha izleyebileceğimi sanmıyorum. Kesinlikle hayatımda gördüğüm en hasta ve en üzücü şeylerden biri.'

Hunter buna karşı çıkamazdı.

Garcia'nın masasına doğru ilerlerken, "Taksi şoförüyle aran nasıldı?" diye sordu. "Bir şey var mı?" Garcia'nın klavyesindeki boşluk tuşuna bastı ve video baştan itibaren oynatıldı. Bunu yirmi yedi inçlik bir ekranda izlemek, özellikle görüntülerin Kirsten'in gözlerine yakınlaştırıldığı üçüncü bölümde, görüntülerde tasvir edilen sadizme yeni derinlikler kazandırıyor gibiydi. Hunter, büyük ekranda umut ışığının içlerinde kaybolduğunu açıkça görebiliyordu. Bunun son olduğunu biliyordu.

Garcia partnerine cevap vermeden önce videonun bitmesini bekledi.

Kahvesinden bir yudum daha alırken, "Şoförden bir şey yok" dedi.

'Gerçekten mi? Bize hiçbir şey veremez mi?"

"O," diye yanıtladı Garcia, kahvesini bırakıp masasından bir not defteri alırken. 'Linda Evans. Çok tatlı bir kadın. Kırk beş yaşında. Pazar sabahı erken saatlerde Melissa'yı Freehand Oteli'nden aldığını hatırlıyordu. Kayıtları, teslim alma işleminin sabah 1.29'da gerçekleştiğini gösteriyordu.'

Hunter masasına dönerek, "Evet, elimizde de bu var," diye onayladı. Garcia, "Otelden Melissa'nın Leimert Park'taki evine giden yol yarım saatten kısa sürdü," diye devam etti. Bırakma saati sabaha karşı 1.58'di." Not defterinde bir sayfa çevirdi. 'Bayan. Evans, Melissa'nın oldukça sarhoş olduğunu söyledi. Kabinden çıktı ve birkaç dakika sonra bile kapıyı düzgün kapatamadı bile. deniyor. Çok sarhoş göründüğü için Bayan Evans, yola çıkmadan önce Melissa'nın evine girmesini bekledi.'

Hunter, "Bu onun için çok hoş bir davranıştı," yorumunu yaptı.

'Ergenlik çağında bir kızı var. Bekar kadınların, özellikle de içki içtikten sonra eve geldiklerinde saldırıya uğradığına dair çok fazla hikaye duyduğunu söyledi. Ne zaman bir kadını tek başına bıraksa... sarhoş olsa da olmasa da... gece olsa da olmasa da... ne olur ne olmaz diye ayrılmadan önce onların içeri girmesini bekler.'

'Bu şehirde onun gibi daha fazla insana ihtiyacımız var.'

Garcia, "Arabaya binmeden önce Melissa'nın içeri girmesini beklediği için," diye devam etti. "Ona, Melissa'nın ön kapıyı kapatmayı unutup unutmadığını fark edip etmediğini sordum." "Öyle mi yaptı?"

Hayır, Melissa'nın eve girdiğini görür görmez arabasıyla uzaklaştığını söyledi. Ama eve gittik. Sokaktan uzakta, hatırladın mı? Geceleri yola park etmiş bir arabanın içinden, Melissa kapıyı ardına kadar açık bırakmak yerine aralık bıraksaydı, onu görebilmek için bir şahinin gözlerine ihtiyaç duyardın.'

"Doğru," diye onayladı Hunter. Ama katil Melissa'nın ön kapısını kapatmayı unuttuğunu asla söylemedi. Kilitlemeyi unuttuğunu söyledi. Kapıyı kapatmış ve anahtarı çevirmeyi unutmuş olabilir, bu da beni bir sonraki soruya getiriyor.'

Garcia bunu tahmin etti. 'Bayan Evans o sırada Melissa'nın evinin yakınında veya çevresinde kimseyi fark etti mi?' Hunter'a yenilgiyle kafa sallama sırası ondaydı. 'Hatırlayabildiği kadarıyla sokağın sessiz olduğunu söyledi. Ayrıca Freehand Oteli'nden gelen herhangi bir arabanın onları takip ettiğini fark edip etmediğini de sordum. Kimsenin olmadığını söyledi. Melissa'nın evinin önüne park ettiği süre boyunca - Melissa'nın taksiden çıkmayı başarması, kapıyı kapatmaya çalışması, tökezleyerek evine varması ve sonunda içeri girmesi arasında - neredeyse beş dakikadan bahsediyoruz. Bütün bu süre boyunca Bayan Evans bana yolda yukarı veya aşağı giden tek bir araba bile hatırlamadığını söyledi.

Farları görmüş olmalı.” Garcia not defterini masasına geri koydu. “Bu da şu ana kadar elimizde hiçbir şey olmadığı anlamına geliyor.” Kahvesini bitirdi ve yeniden sandalyesine çöktü.

Hunter ona güvence vermeye çalışmadan önce, "Biliyorum," dedi. 'Ama hâlâ konuşacak çok insan var. Bu katilin her iki kurbanla da bir tür romantik temas kurmuş olma ihtimali hâlâ oldukça gerçek. Sürmek zorunda kalacağız
Her ikisinin de hayatlarını inceleyeceğiz ve aralarında bir bağlantı bulabilecek miyiz göreceğiz çünkü şans kurbanı olmalarına imkân yok.'

Garcia tekrar masasına yaklaşarak kabul etti. 'Tam da sosyal medyayı taramaya başlamak üzereydim ki -' ellerini havaya kaldırdı '- gerçekten onları birbirine bağlayabilecek bir şey bilmiyorum, videoyu ileten mesajınızı aldım.' boynunun arkasına masaj yaptı. 'Yalan söylemeyeceğim Robert. Dengemi bozdu. Bu seviyedeki vahşet, bizim deneyimimiz olan insanlar için bile rahatsız edici. Bu katilin yaptığı her şeyin bir anlamı olduğuna inandığımızı biliyorum ama cidden mi?' Monitörüne doğru başını salladı. ‘Bunun arkasında “Başım belada ve daha önce kimsenin yapmadığı şekilde insanlara zarar vermek istiyorum”dan başka ne gibi bir anlam olabilir ki?'

Hunter kabul etmek zorunda kaldı. LAPD UVC Birimi olarak o ve Garcia, zulmü bu dünyaya ait olmayan katilleri kovalamışlardı. Bu katil hepsini aşıyordu.

Kırk iki

Grace Bauer titremesini önlemek için kanepede kendine sarıldı. Gergin bir pozisyonda oturuyordu, dizleri birbirine sıkıca bastırılmıştı... omuzları sertti... boyun kasları gergindi.

"Yemin ederim bundan daha güçlü olacağımı düşünmüştüm" dedi, sesi yorgun ve sertti. 'Ve sadece bana bak. İlk seansımızda dağılmak üzereyim ama artık ne yapacağımı veya nasıl davranacağımı bilmiyorum. İlaçlar artık işe yaramıyor.'

Josie Griffith pencerenin yanında, Grace'e bakan, kan rengi chesterfield

koltukta oturuyordu. Sol bacağını sağ bacağının üzerine atmıştı, duruşu rahattı, elleri not defteriyle birlikte kalçalarının üzerindeydi. Grace'in konsültasyon bilgi formuna ve seansları sırasında şu ana kadar Josie'ye söylediklerine göre Grace, on aydan biraz fazla bir süredir Paxil ve Brintellix gibi reçeteli antidepresan ilaçlar kullanıyordu ve yardımcı olmalarına rağmen hala rakip olamazlardı. Her gün düşüncelerini yönetiyormuş gibi görünen ezici karanlık. On sekiz ay önce şiddetli depresyon ve anksiyete teşhisi konmasına rağmen bu, Grace'in ilk psikoterapi seansıydı ve hatırlayabildiği kadarıyla, yetişkin hayatında birisinin onu beş dakikadan fazla bir süre boyunca gerçekten dinlediği ilk seferdi.

Grace, "Her gün aynı," diye devam etti, gözyaşları gözlerinin alt kenarlarında birikir ve her an taşma tehdidinde bulunurdu. 'Sabahları kalkmak istemiyorum. İşe gitmek istemiyorum. Yemek istemiyorum. Geceleri kocamla yatmak istemiyorum. Arkadaşlarımla konuşmak istemiyorum. Dışarı çıkmak istemiyorum. İstemiyorum...' Durakladı ve vücudunun etrafında kavuşturduğu kollarına baktı, sonunda gözyaşları ona hakim oldu ve bir daha ağlamak istemedi. 'Artık bu hayatı istemiyorum.'

Josie Los Angeles Şehir Merkezindeki ikinci kattaki ofisinin penceresinden dışarı, yolun tam karşısındaki yüksek ofis kulesine baktı. Bir an için bu ofislerdeki kaç kişinin gerçekten orada olmak istediğini merak etti. Kaç tanesi gerçekten yapmak istediği işi yapıyordu. Bakışları sokağa ve aşağıdaki kavşakta trafik ışığının yeşil yanmasını bekleyen araba sırasına kaydı. Arabalarında oturanlardan kaçının gerçekten gitmek istediği bir yere gittiğini merak etti. Kaçı gerçekten içinde olmak istediği bir eve, hatta bir ilişkiye geri dönecekti. Josie'nin bildiği çirkin gerçek şuydu ki, bu gezegende çok az insan gerçekten istedikleri işi yapma lüksüne sahipti. yapmak. İnanılmaz derecede zengin olanlar bile çok az kişi gerçekten yaşamak istediği bir hayat yaşadı.

Orada oturup Grace'i dinlemek, Josie'nin hayatında Oliver gibi birine sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşünmesine neden oldu... kendisinin ona bu kadar aşık olduğu ve onun da ona bu kadar aşık olduğu için ne kadar şanslı olduğu.

'*Artık bu hayatı istemiyorum*.' Bir psikoterapiste göre böyle bir ifade tüm tehlike işaretlerinin anasıydı.

Josie ona bakarak sakince, “Kendine zarar vermeyi düşündün mü, Grace?” diye sordu.

Grace gözlerini başka tarafa çevirdi ve gergin bir şekilde dilini dişlerinin kenarında gezdirdi. Gözyaşlarını yavaşça silmek için parmak uçlarını kullandı. Cevap vermemeyi seçti.

“Başka birine zarar vermeyi düşündün mü?” Josie farklı bir yaklaşım denedi; sesini sakin, duruşunu ise sabit ve kontrollü tutmaya devam etti. Grace boğazını temizlemek için öksürdü ama ağzı zımpara kağıdı gibiydi ve sözleri onun sertliğine takılıp kalmıştı. 'İçimdeki bu korkunç hissin kaybolmasını istiyorum. Artık böyle hissetmek istemiyorum. Tek istediğim bu.' Josie'ye göre bu kaçamak bir cevap gibi geldi. İnsanlar başka kimsenin bilmesini istemedikleri bir gerçeği ortaya çıkardığında, başka tarafa bakıyor, öksürüyor, vücudunun çizilmeye ihtiyaç duymayan bir kısmını kaşıyor, kızarıyor, dudaklarını yalıyor ve benzeri şeyler gibi açık işaretler gösterme eğilimindeydiler. Bahsedildi. Josie, ilk seanslarında Grace'e kaçamak davrandığını söylemek istemiyordu ama bu konunun peşine düşmesi gerekiyordu çünkü bu onu gerçekten endişelendiriyordu.

'Bana içindeki bu duyguyu anlat Grace. Nasıl bir şey? Neden korkunç?'

Grace bir kez daha psikoterapistine baktı ama gözlerindeki bakış boş görünüyordu... hatta ruhsuzdu, sanki o güzel kara gözlerin arkasında acıdan başka bir şey kalmamış gibiydi.

Cansız bir ses tonuyla "İçeride hiçbir şey yokmuş hissi" diye yanıtladı. 'Her yerde bu korkunç boşluk var. Her gün hissettiğim değersizlik.” Josie, Grace'in gözlerinin bir kez daha yaşlarla dolduğunu izledi.

Grace kırklı yaşlarının ortalarında ve sonlarındaydı ve mükemmel eğimli burnu ve elmacık kemikleri, dalgalı maun saçları ve yuvarlak, gece kadar koyu gözleriyle hâlâ çok çekiciydi. Fiziksel olarak da çok iyi durumda görünüyordu.

Grace, seansları boyunca Josie'ye kendisi ve hayatı hakkında çok şey anlatmıştı. Ona, yirmi iki yaşındayken, kendisinden on iki yaş büyük ve zaten son derece zengin olan, tüm servetini borsada kazanmış olan kocası Dayton Bauer ile evlendiğini söylemişti. Grace ilk başta kendini olabildiğince mutlu olduğuna inandırmıştı ama şimdi, yirmi yılı aşkın bir süre sonra, güzelliği ve fiziksel varlığı

solmaya başlamışken ya da öyle olduğuna inanıyordu ve sonunda gerçekle yüzleşmeye karar vermişti. Evlendiği adama hiçbir zaman aşık olmadığını ve sahte yaşam tarzına da aşık olmadığını söyledi. Güzelliğin, zenginliğin ve materyalist şeylerin onu gerçek benliğinden uzaklaştırmasına izin vermişti ve artık bir zamanlar olduğu kişiye nasıl geri döneceği ya da geri dönebileceği bir şey kalıp kalmayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Josie, "İşin sana bir çeşit doyum sağlamıyor mu?" diye sordu. 'İçinizde hissettiğiniz bu boşluğun bir kısmı üzerinde küçük ama çok önemli bir köprü mü? Yaptığın işten keyif almıyor musun?'

Grace zaten Josie'ye kendi iç dekorasyon işini yürüttüğünü söylemişti. Birkaç yıl önce birçok Hollywood yıldızının evini yeniden tasarlamak için birkaç sözleşme imzaladığını açıkladı. İhtiyaç duyduğu itici güç buydu çünkü müşteri listesine birkaç prestijli ismi alınca, neredeyse otomatik olarak daha fazla iş gelmeye başladı ve bu hiç durmadı.

Grace sonunda kucağından kurtulup ellerini kucağına koyarken umursamaz bir şekilde kıkırdadı. 'Sana küçük bir sır vereceğim sevgilim. Hazır mısın?' Kanepede kendini yeniden ayarladı. 'İç tasarımla ilgili ilk şeyi bilmiyorum. Kocam muhtemelen benden bıktığı için beni buna itti
hiçbir şey yapmadan bütün gün evde olmak. Bir odanın "düzenli" görünmesini sağlayacak kadar iyi bir gözüm olduğunu söyledi.' Grace durakladı ve alaycı bir şekilde Josie'ye başını salladı. 'Evet, 'temiz' gerçekten kullandığı kelimeydi. Ben bir sahtekarım. Ben iç mimar değilim. Yapabileceğim şey renkleri eşleştirmek ve mobilya parçalarını, birisi odanın her yerine kusmuş gibi görünmeyecek şekilde bir araya getirmek.'

Josie dudaklarını bir gülümsemenin aralamasına izin verdi.

Grace, "Ben ciddiyim," diyerek iddiasını güçlendirdi. 'Bu evlerden bazılarının içini görebilseydiniz gerçekten şaşırırdınız. Renkleri ve mobilyaları bir araya getirmek bu şehirde çok az insanın, özellikle de zengin ve ünlülerin yapabileceği bir şey gibi görünüyor. Dışarı çıkıp satın alıyorlar, satın alıyorlar, satın alıyorlar. Sonra her şeyi bir odaya topluyorlar ve satın aldıkları saçmalıklara bir servet harcadıkları için her şeyin güzel görüneceğini düşünüyorlar.' Onaylamadan başını salladı. 'Portföyüme almayı başardığım ilk birkaç ünlü bana, yaptığım işte

iyi olduğum için değil, kocam ve onun bağlantıları sayesinde geldi.' Omuz silkti. 'Ve Los Angeles gibi sahte ve sığ bir şehirde başlamak için ihtiyacınız olan tek şey bu. Gerisi koyun gibi takip edecek. Nasıl gittiğini biliyorsun, değil mi? Grace fazlasıyla genizden gelen bir ses çıkardı. '*Ah, falancanın evini dekore etmiş. Harika olmalı. Onu işe alalım tatlım*.'

Josie'den bir gülümseme daha.

Grace bir anlığına kendi üzerine kıvrılmış gibi göründü; çenesi öne doğru eğilmiş, görünmez bir ağırlığın altında neredeyse öne doğru eğilmişti. Suçluluk? Utanç? İkisinin arasında bir şey mi var?

'Gerçek şu ki' dedi, ses tonu özür dilercesine, 'hiç de harika değilim. Ondan çok uzak. Bir odadaki renkleri, mobilyaları ve eşyaları düzenleme konusunda aptal ya da kör değilim, hepsi bu.'

Josie, Grace'in ofisini nasıl dekore ettiği konusunda ne düşündüğünü merak etmeden duramadı. Bir an önce sağa sonra sola baktı. Ofis çok mu karanlıktı? Çok mu parlak? Çok mu renkli?

Bakışları yeniden ofisinin penceresine sabitlendiğinde, dalgın dalgın iki kat aşağıdaki sokağa baktı.

İşte o zaman Josie onu gördü.

Kaldırımda, yolun karşısındaki binaya yaslanmış, uzun boylu ve yapılı bir adam orada duruyordu. Siyah ceketinin fermuarı tamamen kapalıydı.
boynuna kadar uzanan kapüşonluyu başına sıkıca çekmiş ve elleri gelişigüzel ceplerine sokmuştu. Gerçekte, Josie'nin ofisinin penceresine bakıyormuş gibi görünmesi dışında adamda gerçekten farklı hiçbir şey yoktu. Bir anlığına gözleri buluştu ama adam hızla gözlerini kırpıştırıp bakışlarını kaçırdı.

Josie de gözlerini kırpıştırdı ve adam birdenbire ortadan kaybolmuştu. Önce sola, sonra sağa baktı ama adam bir gölge gibi kalabalığa karışmıştı. Tekrar gözlerini kırpıştırdı ve dikkatini tekrar sağ elini sol bileğinin üzerine koymuş olan Grace'e verdi. Parmakları taktığı pahalı görünümlü saatin yüzüne dokundu.

Grace, boynundaki zincirden sarkan küçük kelebek kolyeye dokunarak, "Bunlar," dedi. 'Ne olduklarını biliyor musun?' Josie 'görünüşlerine bakılırsa çok pahalı' diye cevap vermeyi düşündü ama dilini tuttu ve bunun yerine en sevdiği şekilde cevap verdi - bir soruyla. 'Bunlar senin için ne?'

Grace tekrar bakışlarını başka tarafa çevirdi, Josie'ye baktığında gözlerinde bir parça öfke vardı. Kıkırdadı.

'Bunlar, yıllar önce gönüllü olarak girdiğim hapishaneyi... yaptığım hatayı hatırlatıyor. Gençtim ve çok çok fakirdim. Beni bu gibi materyalist şeylerin bir şekilde mutlu edeceğine aptalca inandıran türden bir zavallı." Tekrar mücevherlerini gösterdi. 'Eh, yapmıyorlar. Hiç yapmadılar. Onlardan nefret ediyorum ve bu kadar saf ve aptal olduğum için gerçekten kendimden nefret ediyorum... bu kadar saf.'

Grace'in sözleri Josie'nin düşüncelerinin gerçekte ne kadar karanlık ve zararlı olduğunu merak etmesine neden oldu. Sadece birkaç dakika içinde kendisine veya başkalarına zarar verme fantezisi kurmuşsa cevap vermekten kaçınmış, hayatını hapis cezasına benzetmiş ve 'nefret' kelimesini iki kez kullanmıştı - bunlardan biri, konuyla ilgili olarak kendine. Josie bu düşüncelerin onu gerçekten yıkıcı bir şeye doğru ne kadar itebileceğini merak etti. Josie'nin sadece Grace'in sözlerinden değil, tavırlarından, yüz ifadelerinden, ses tonundan ve jestlerinden de edindiği izlenim, Grace'in sürekli büyüyen kendine zarar verme dürtüsüne karşı gerçekten mücadele ediyormuş gibi görünmesiydi. meşhur 'saatli bomba'. Josie, Grace'in sonunda yardım aramaya karar vermesinin nedeninin bu olup olmadığını merak ediyordu.

Bir psikoterapistin... çünkü çok ama çok kötü bir şeyin eşiğindeydi. Bütün bunların karşısında Josie yeniden denemek zorunda kaldı.

'Bazen etrafınızdaki her şeyden bunaldığınızı mı hissediyorsunuz?' diye sordu. 'Yaşadığın hayata göre mi?'

"Ha!" Grace güldü. 'Bazen? "Her zaman"ı deneyin. Sana söyledim, bu hayattan nefret ediyorum. Artık onu istemiyorum.'

Ve işte yine oradaydı.

Josie not defterine bir şeyler yazdı.

"Peki o zamanlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu. 'Kendini bir şekilde cezalandırman gerektiğini mi hissediyorsun? Başkalarını cezalandırmak mı?' Grace, Josie'ye derin, araştırıcı bir bakış atmadan önce, birbirine kenetlediği ellerine baktı.

Josie bekledi ama Grace'in yaptığı tek şey saatine bakmaktı.

Çantasına uzanarak, “Boş yeriniz varsa buna önümüzdeki hafta devam edebilir miyiz?” diye sordu. 'Artık gerçekten gitmem gerekiyor.'

Grace soruyu tekrar cevaplamaktan kaçınıyordu.

Josie dikkatini hastasında tuttu. O zamanın tamamen farkındaydı. “Bu seansın bitmesine hâlâ on beş dakikamız var, Grace.”

“Öyle mi?” Grace ayağa kalktı.

Josie bunu yapmadı. Uzaklaşan kişinin Grace olduğu gerçeğini belirtmek istedi. Kafasının içinde gerçekte olup bitenlerin derinliklerine inmeyi reddeden kişi Grace'ti.

Josie, "Öyle yapıyoruz" diye tekrar doğruladı ama bu, hastasını caydırmadı.

Grace bu kez biraz daha kararlı bir tavırla, Ne yazık ki gerçekten gitmem gerekiyor, dedi. Durup Josie'ye son bir kez bakmadan önce kapıya doğru üç adım attı.

"Sana garanti edebilirim" dedi Josie'nin bakışlarına bakarken, sesi ölçülüydü... ses tonu yumuşaktı. 'Kendim veya başkası için hiçbir şekilde tehlike veya tehdit oluşturmuyorum. Hiçbir zaman kendimi veya başkalarını (hayvanlar da dahil) ilgilendiren herhangi bir zararlı veya yıkıcı düşünceye sahip olmadım.'

Bum.

Sanki Josie'nin ofisinde bir nükleer bomba patlamış gibiydi.

Josie bu kelimelerin sesinin sinir uçlarında gezindiğini hissetti. Doğru duyup duymadığını merak ederek iki kez gözlerini kırpıştırdı çünkü Grace Bauer'in az önce yaptığı şey, psikiyatride "güvenlik sözleşmesi" olarak bilinen şeydi; potansiyel olarak tehlikeli bir hastanın bunu yapması gereken sözlerdi. *gönüllü olarak* Zorunlu olarak hastaneye kaldırılıp güvenli bir psikiyatri koğuşuna kapatılmamak için konuşun.

Aniden Josie, Grace Bauer'in psikiyatri ve psikanaliz hakkında söylediğinden çok daha fazlasını bildiği izlenimine kapıldı. Seansın kaydedildiğini ve 'güvenlik sözleşmesinin' artık kasete kaydedildiğini biliyordu. Grace gönüllü olarak bu sözleşmeyi iptal etmedikçe *açıkça* Sonraki seanslarda kendisi veya başkaları için ne kadar tehlikeli görünse de az önce söyledikleriyle sözlü olarak çelişen Josie, onu ölüme gönderemezdi. Bir 'güvenlik sözleşmesi' sonrasında değil.

Grace, kalıcı bir gülümsemeyle, Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim,

dedi. 'Umarım gelecek hafta görüşürüz. Başka bir randevu almak için arayacağım.' Grace Bauer ofisinden ayrıldıktan birkaç saniye sonra ve hâlâ az önce olanları anlamaya çalışırken Josie o içgüdüsel hareketlerden biriyle döndü ve bir kez daha pencereden dışarı baktı. Ne görmeyi beklediğinden ya da bunun neyi başaracağından gerçekten emin değildi. Kaybolmadan önce Grace'e son bir kez bakmak istiyordu, belki şoförlü bir arabaya binerek ya da sadece aşağıdaki kalabalığa doğru yürüyerek - ama Josie Grace'i hiç fark etmedi. Ancak daha önce gördüğü adamı fark etti. Daha önce bulunduğu noktaya geri döndü. Orada öylece duruyordu... elleri cebindeydi. Josie daha iyi bir görüş açısı elde etmek için ayağa kalktı ama bunu yaparken adam bir kez daha kalabalığa karıştı ve havadaki ince bir duman gibi gözden kayboldu.

Kırk üç

UVC Biriminin ofisine döndüğümüzde Hunter ve Garcia, Kaptan Blake ile yapılan başka bir toplantıdan yeni dönmüşlerdi ve her ikisine de yeni bir e-posta geldi. Gönderen Martin Carr'dı. Konu boş bırakılmıştı.

Garcia, e-postayı hızla açarken, "Bu, Kirsten Hansen'in cep telefonunun transkriptleri olacak" dedi.

Avcı da aynısını yaptı.

E-postanın gövdesi iki kelime içeriyordu: '*İstendiği gibi*'. İşte bu; selamlama yok, açıklama yok, ortalıkta dayak yok. Bunu Martin Carr'ın 'Saygılarımla' yazısı altındaki dijital imzası ve AT&T Kurumsal logosu izledi. Tıpkı Melissa Hawthorne'un cep telefonuyla ilgili aldıkları e-posta gibi, bunda da yalnızca iki zip eki vardı: Telefon konuşmalarının transkriptleri ve SMS metin mesajları.

E-posta ekranında açılır açılmaz Garcia, “Benimle dalga mı geçiyor?” diye sordu. Hunter, ortağının hayal kırıklığının kökenini tahmin ederek,

"Video dosyası yok" dedi. 'Kesinlikle.'

‘Belki de katil Kirsten’a bir tane göndermemiştir. Hadi bir bakalım.” Hunter SMS metin mesajları başlıklı eke tıkladı.

"Umarım öyle değildir," dedi Garcia, ses tonu rahatsızdı. 'Çünkü buraya eklemediği herhangi bir görüntü dosyasını istemek için yeni bir izin belgesiyle ona geri dönmek zorunda kalırsam, öfkeli bir müşteri olacağım.'

"Evet, bunu görebiliyorum" dedi Hunter, gözleri SMS mesajlarının transkripsiyon dosyasının en üstüne kayarken. Kirsten Hansen'in son mesajlaşması Salı sabahı saat 00:29'da bilinmeyen bir numaradan başlatıldı. Garcia da bu konuda haklıydı.

BİLİNMEYEN NUMARA: *Bugün hastanede zor bir gün mü geçirdin Kirsten? Pizza nasıldı?*

KIRSTEN HANSEN: *Bu kim?*

BİLİNMEYEN NUMARA: *Ben bir eğitimciyim Kirsten... bir akıl hocasıyım, tabiri caizse.*

Garcia bu satırı okur okumaz "Evet" yorumunu yaptı. 'Bu bizim katilimiz, kendi yöntemine sadık kalıyor.'

İkisi de dosyanın geri kalanını sessizce okudular.

Hunter sandalyesine yaslanarak, "Video dosyası yok" dedi.

"Hayır," diye onayladı Garcia. 'Emoji de yok.

'Hiç gerek yok' dedi Hunter, 'çünkü ilk ders olan korkuya hızla ulaşılır.'

"Gerçekten." Garcia ekranını işaret ederek bunu kabul etti. 'En başından beri pizzadan bahsediyor. Bu onu zaten endişelendiriyordu. Pizza yediğini nereden biliyordu? Oradan hiç vakit kaybetmeden ona o gece öleceğini söyler. Peki bunların hepsi neyle ilgili?' Mesajlardaki zaman damgasını kontrol etti. 'Kirsten ilk mesajını aldıktan sonra iki dakika içinde.'

"Kesinlikle," diye kabul etti Hunter.

"Sonra," diye devam etti Garcia, "bir sonraki mesajında mutfak penceresinin kilidinin açık bırakıldığını belirtiyor. Eğer bunu fark etmişse pizzayla aynı soruya geri dönecektir; o nereden biliyor? Eğer fark etmemişse korku şüpheden kaynaklanır çünkü ne yapmalıydı? Yataktan kalkıp kontrol etmeye mi gidiyorsun? Yatakta kalıp bunların sadece bir şaka olması için dua mı edeceksiniz? Ne olursa olsun korku devreye girecekti.'

Hunter, "Dediğim gibi," yorumunu yaptı. 'Amaca ulaşıldı.'

Garcia çenesini kaşıdı. "Peki sizce mutfak penceresi gerçekten onun giriş noktası mıydı, yoksa yalan mı söylüyordu?" Adli tıp mutfak penceresi hakkında hiçbir şey bildirmedi. Zorunlu giriş yok. Kirsten günün erken saatlerinde pencereyi kilitlemeyi unutmuş olabilir mi, yoksa bu sadece kurbanlarını daha fazla korkutmak için kullandığı bir şey mi? Aynı taktiği Melissa'ya da uyguladı; ön kapıyı açtı. Belki de evlerine dikkat etmemelerinin kendi suçları olduğuna inanmalarını istiyor.'

Hunter, "Bilmiyorum" dedi, ifadesi dalgındı. "Mümkün ama Kirsten'a söylediği tam olarak bu değil. Melissa'ya yaptığı gibi, ona asla penceresinin kilidini açmayı unuttuğunu söylemez. Ona bunu söylüyor *O* pencerenin kilidinin açık bırakılmasının nedeni budur. Ama bize daha önce bilmediğimiz bir şey verdi,' diye ekledi masasındaki telefona uzanırken.

Garcia'nın gözleri ona doğru kısıldı.

"Kirsten'e yatağının altında ya da gardırobun içinde saklandığını söylerken yalan söylediğini düşünmüyorum. Söylediği gibi yatak odasında saklanabilecek yegane iki yer bunlardı." Hunter adli tıp laboratuvarındaki Dr. Slater'ın numarasını çevirdi.

Telefonu açmadan önce telefon beş kez çaldı.

'Susan, ben Robert – UVC Birimi.'

'*Robert*Sanki Dr. Slater bir şeyler çiğniyormuş gibiydi. '*Nasıl yardımcı olabilirim?*?'

Hunter, "Kirsten Hansen'in olay yeri..." dedi ama başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan Dr. Slater rapor vermeye başladı.

'*Evet, sadece bir saniye*Durdu ve Hunter ambalaj kağıdının karıştırıldığını duydu. '*Bunun için üzgünüm, Robert. Şu ana kadar çılgın bir gündü*.' 'Öğle yemeği molasında seni yakaladım mı?' Saatine baktı. Saat öğleden sonra üçü geçiyordu.

'*Bu bakımdan buna pek mola ya da öğle yemeği diyemem. Hızlı bir sandviç için sadece birkaç dakikam var ama artık işim bitti*Daha fazla kağıt karıştırılıyor. Bu seferki sesi daha çok dudaklarına dokunan bir peçeteye benziyordu. '*Tamam, hâlâ olay yerinden edindiğimiz küçük bilgiler üzerinde çalışıyoruz ama size haklı olduğunuzu söyleyebilirim. Katil, onu eve getirip yatağa yatırmadan önce*

vücudunu bir şeye sarmış. Aldığımız elyaflar pamuktur. Kana bulanmış olmalarına rağmen orijinal rengini, yani açık bejini hâlâ tespit edebildik. Ne yazık ki, normal toz tabakalarının üretiminde kullanılan pamuk liflerinin kalitesi ve yapısıyla eşleşiyorlar. Hemen hemen her ev geliştirme mağazasında satın alabileceğiniz türden.'

Hunter karşılık olarak, "Teşekkürler Doktor," dedi. Bu liflerden pek bir şey gelmesini beklemiyordu. 'Gerçekten minnettarım ama sizden Kirsten Hansen'in evine birkaç ajan göndermenizi istemek için arıyorum.'

'Gerçekten mi? Neden?'

"Senin ve ekibinin, görevlendirildiğiniz her olay mahallinde çok titiz davrandığınızı biliyorum ama sanırım onun yatağının altını ya da gardırobun içini iyice taramadınız, değil mi?"

Hızlı, düşünceli bir duraklama oldu. *'Kontrol ettiğimizi biliyorum ama ince ince incelediğimizi düşünmüyorum. Neden*?'

Hunter, "Katil ya yatağın altında ya da gardırobun içinde saklanıyordu" diye açıkladı.

'Dur bir dakika... bunu nasıl anladın?'

'Bize söyledi.'

'Ne? Ne demek sana "söyledi"?'

Hunter kısa mesajlarla ilgili olarak "Bu onun MO'sunun bir parçası" diye açıkladı. *'Ciddi misin*Dr. Slater'ın sesinde şok ve inanmama karışımı bir ifade vardı. *'Aslında kurbanlarını almadan önce korkutuyor*?'

'Evet.'

Hunter, Dr. Slater'ın derin bir nefes aldığını duydu. *'İnsanların yapabileceği kötülükler beni asla etkilemez.'*

'Evet, ben de Doktor.'

'Bana bir saniye ver, Robert.'

Hunter bilgisayar tuşlarının hafif tıkırtılarını duydu.

*'Şu anda yaptığım şeye gerçekten müdahale edemem*Dr. Slater açıkladı. *'Ama eve bir, belki iki ajanı iki buçuk ila üç saat içinde getirebilirim. Daha önce değil.'*

"Bu işe yarıyor" dedi Hunter. 'Ayrıca mağdura gönderdiği mesajda eve mutfak penceresinden girdiğini söylüyordu. Ekibinizin hiçbir yere zorla giriş

yapılmadığını bildirdiğini biliyorum ama o pencereye ikinci kez bakabilir miyiz?'

'*Evet elbette*.'

Teşekkür ederim Susan. Bir kez daha bakmak için eve uğrayabilirim ama ekibiniz oraya gelene kadar bekleyeceğim.'

'*Elbette. Yola çıktıklarında sana haber vereceğim*.'

Hunter aramayı bitirir bitirmez masasının üzerindeki cep telefonu çaldı. Uzanıp ekranı kontrol etti. Bir numara görünüyordu ama isim yoktu.

'Dedektif Hunter, LAPD UVC Birimi.'

Hattın diğer ucundaki her kimse çaresiz görünüyordu. Garcia bile masasından gelen çılgın bağırışları duyabiliyordu.

Hunter telefonuna, "Bekle," dedi. 'Lütfen bir nefes alın ve bunu tekrar söyleyin.'

Garcia'nın merakı arttı.

"Ne zaman?" diye sordu Hunter, bu kelime ağır ve acı dolu bir şekilde ağzından çıkıyordu. Hunter birkaç saniye daha dinledi, sonra gözlerini kapattı ve yenilgiye uğramış bir halde başını öne eğdi. Dudakları hareket etti ama ses çıkmadı. Garcia dudak okuyamıyordu ama Hunter'ın sessiz sözlerini herkes anlayabilirdi. *Kahretsin!*

Kırk dört

Sirenlerin çalmasıyla Hunter ve Garcia, yirmi beş dakikadan kısa bir sürede Sylmar ve Bayan Foster'ın evine geri döndüler. Garaj yolunun önüne bir polis arabası park edilmişti, komşularından birkaçı dışarıda sokakta duruyordu, yüz ifadeleri ciddiydi ve konuşmaları bir fısıltıdan pek de yüksek değildi. Üniformalı bir polis memuru evin ön kapısının yanında duruyordu.

Garcia siyah-beyazlı birliğin yanında durdu ve Hunter ile birlikte eve daldılar, yanından hızla geçerken dışarıdaki memura kimlik bilgilerini hızla gösterdiler.

Bayan Foster oturma odasındaki kanepede oturuyordu. Elbiseleri, kolları, elleri, yüzünün ve boynunun bir kısmı kana bulanmıştı. Vücudu titrerken

gözyaşları acı dolu yüzünden aşağı akıyordu. Troy'un erkek kardeşi Brett onun yanında oturuyordu, güçlü kollarıyla annesinin küçücük bedenine dolanmış, onu rahatlatmak için elinden geleni yapıyordu, ancak o da neredeyse onun kadar titriyordu ve yanaklarından bir o kadar gözyaşı akıyordu.

Karşılarındaki koltuklardan birinde kot pantolon, beyaz bluz ve koyu renk iş ceketi giymiş bir kadın oturuyordu. Koyu renk saçları kulaklarının arkasında taranmış ve iki timsah saç tokasıyla yerinde tutulmuştu. Elinde bir not defteri vardı.

Hunter odaya adım attığında Bayan Foster'ın gözleri sessiz bir şekilde onunla buluştu. Başı sola doğru eğildi, sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzı hafifçe açıldı ama hiçbir kelime çıkmadı. Bunun yerine o kadar acı ve ıstırapla dolu tiz bir çığlık attı ki hem Hunter'ın hem de Garcia'nın vücutları bu ses karşısında gerildi.

İkinci bir üniformalı polis memuru evin geri kalanına giden koridorun girişinde duruyordu. Hunter'ın bakışları ona kaydı ve memurun gözleri koridora doğru kaydı.

"Orada" dedi.

Hunter koridora koştu ve hemen ardından Garcia geldi. Sağdaki ilk kapıya gelip durdular. Üzüntü ve çaresizlik, görünmez dev bir bulut gibi havada asılı kalıyor, yaklaşan herkese bulaşıyordu.

Onun ve Hunter'ın gözleri sahneye kayarken Garcia yüzünü buruşturdu.

Oda kare şeklindeydi; karşı duvara yaslanmış çift kişilik bir yatak, solunda bir gardırop ve kapının yanında bir şifonyer vardı. Yatağın sağ tarafındaki komodinin üzerinde açık bir burbon şişesi görülüyordu. Dörtte üçü tükenmişti. Yatak örtüleri, yatak başlığı, komodin, iki duvar ve tavanın bir kısmı kana bulanmıştı. Yerde, yatağın sağında Troy Foster'ın cesedi kendi kanından oluşan bir havuzda yatıyordu. Yüzü tamamen deforme olmuş, kafasının ve kafatasının en az üçte biri kaybolmuştu. Hiçbir yerde silah göremiyorlardı ama havada hâlâ hafif bir barut kokusu vardı.

“Tanrı aşkına!” diye fısıldadı Garcia, ciğerlerini havayla doldururken kollarının iki yanına düşmesine izin verdi.

Hunter uyuşmuş halde duruyordu, gözleri kaybolmuştu, boğazı kurumuştu.

İkisi de oturma odasından kendilerine doğru gelen ayak seslerini duydular

ama dedektiflerin hiçbiri olay yerinden gözlerini ayırmadı.

Oturma odasında Bayan Foster'la birlikte oturan koyu saçlı kadın, yatak odasının kapısında Hunter ve Garcia'ya katılırken, "Ben LAPD Valley Bürosu'ndan Dedektif Louisa Carson'um" dedi.

Bir an için dedektiflerden hiçbiri karşılık vermedi.

Bekledi.

Göz teması kuran ilk kişi Garcia oldu. 'Üzgünüm. Ben Dedektif Carlos Garcia ve bu da LAPD UVC Birimi'nden Dedektif Robert Hunter.'

"Evet" dedi Carson. “Sizlerin geleceğini söylemiştim.”

Garcia, "Farklı bir araştırma" diye açıkladı. ‘O, kurbanın nişanlısıydı.’

'Aman Tanrım!'

Garcia başını salladı. 'Evet, karmaşık.'

Carson, başı oturma odasına doğru eğilirken, "Her zaman öyledir" dedi. ‘Annesinden ve kardeşinden ne olduğunu öğrenmeye çalışıyordum...’
Sesinde üzüntü vardı. “Yani, olanlara yol açan koşulları öğrenmeye çalışıyorum. Protokol, biliyorsun. Ama şoktalar ve nedenini görebilirsiniz. Gerçekten onlardan hiçbir şey çıkarmayı başaramadım.”

Garcia, "İsterseniz raporu sunabiliriz" dedi. 'Tıp doktoruna bilgi verildi mi?'

'Evet. Yaklaşık yirmi dakika önce.”

“Bir şey bozuldu mu?” Garcia odayı işaret etti.

'Evet, evet. Daha yakından bakmak için odaya girdim. Yine protokol. Bunu biliyorsun. Eğer bir intiharda ateşli silah kullanılmışsa, bunun adli tıp için poşetlenmesi gerekiyor.'

'Elbette. Ama şuna bir bakabilir miyiz?” diye sordu Garcia.

Carson oturma odasına dönmeden önce, "Tabii, bana bir dakika ver," diye yanıtladı.

"Telefon," dedi Hunter, başını yatağın yönüne doğru sallayarak. Garcia onun bakışlarını takip etti. Sol taraftaki yastığın yarısına gizlenmiş olan kapaklarda bir akıllı telefonun kenarını görebiliyordu.

Tamamen odaya girip yatağın etrafını sardılar.

Hunter bir çift lateks eldiven almak için cebine uzandı.

Garcia da aynısını yaptı.

Hunter, daha önceden hatırladığı kadarıyla, "Bu Troy'un telefonu," dedi. Onu yataktan aldı ve etkinleştirmek için ekrana bastı.

Kilitli. Ekranın alt kısmında şu mesaj yazıyordu: 'Kilidi açmak için parmak izini kullanın'.

İki dedektif fikir alışverişinde bulundu *sanırım öyle* Hunter, kan gölünden kaçınmaya dikkat ederek yatağın Troy'un olduğu tarafa doğru yürümeden önce bir bakın. Bakışları Troy'un ölümcül kafa yarasına doğru kayarken nefesi sığlaştı. Açıkça çok güçlü bir tabanca kullanmıştı. Giriş yarası çenesinin hemen altındaydı. Mermi kafatasını ve beynini parçalayıp yoluna çıkan her şeyi yok ettikten sonra kafatasının üst kısmından çıkıp aşağı yukarı greyfurt büyüklüğünde bir çıkış yarası yaratmıştı. Gri madde ve kemik parçaları her yere sıçramıştı; yatak çarşafları, duvarlar, zemin... hatta tavan. Troy'un kafatası, beyni ve kafatasındaki hasar bu kadar yakın mesafeli bir darbe için o kadar şiddetliydi ki, yüksek kalibreli, içi boş uçlu, genişleyen bir mermi kullanmış olmalıydı.

Hunter çömeldi, hâlâ vücudundaki kanın akmasını önledi, cep telefonunu Troy'un sağ eline getirdi ve işaret parmağını dikkatlice okuma defterinin üzerine koydu. Bir saniye sonra ekran canlandı ve Hunter boğazının bir düğüm tarafından tutulduğunu hissetti. Troy'un kullandığı son uygulama hâlâ ekranda yüklüydü: video oynatıcı. Son izlediği videonun ilk karesi görüntülendi. Ekranın altında 'Video Oynat' yazan bir düğme vardı.

Bunun hangi video olduğunu bilmek için ne Hunter'ın ne de Garcia'nın düğmeye basmasına gerek yoktu. İkisi de o ilk kareyi tanıdı. Hunter bunun yerine ekranın sol üst köşesindeki 'geri' düğmesine dokundu ve bu da onları telefonun resim galerisindeki video klasörüne geri götürdü.

Hunter boğazındaki düğümün sıkılaşmaya başladığını hissetti.

“Siktir!” Garcia başını sallarken nefesini verdi. ‘Yani, bir video ekini telefonun belleğine otomatik olarak kaydeden özellik, onun size söylediği gibi, telefonunda kapalı değildi.’

Hunter, "Kontrol etmeliydim," dedi, sesi sakin ve üzüntü doluydu. "Hayır," diye yanıtladı Garcia, ortağına bakarken ses tonu sertti. 'Bunu yapma, Robert.'

“Kontrol etmeliydim, Carlos.”

“Ona videoyu izlememesini söylemiştin.” Garcia, öğrencisine ders veren bir

öğretmen gibi konuşuyordu. 'Ondan bunu silmesini istedin. Bunu yaptığını gördün. Ona 'otomatik kaydetme' özelliğinin bulunduğunu hatırlattınız ve o da size bu telefonda bu özelliğin devre dışı bırakıldığını söyledi. Bu senin taşıyabileceğin bir yük değil.'

Hunter'ın bakışları Troy'un yerdeki bedenine kaydı.

'Bunun olmaması gerekirdi.'

"Haklısın," diye onayladı Garcia. 'Bunun olmaması gerekiyordu ama oldu ve tahmin et ne oldu Robert, tamamen senin kontrolünün dışındaydı.' Nefes almak için bir süre durakladı. "Bak, bu psikopatın videosunu aldığı sırada senin burada olman tamamen şans eseri. Ya siz gittikten sonra videolu mesajı almış olsaydı? Yoksa buraya gelmeden önce mi? O zaman onun filmi izlemesini engellemek için yapabileceğin hiçbir şey yoktu, Robert." İşaret parmağını Hunter'a doğru kaldırdı. 'Ve işte senin anladığın ve benden çok daha iyi bildiğin bir şey var: insan merakı... insanın 'bilme' dürtüsü tam bir cehennemdir.
güçlü birinden. Çok az insan bunu engelleyecek iradeye sahiptir. Troy Foster bunu yapmadı. Videoyu izlemeyi seçti Robert. Sen değil." "Ne videosu?" diye sordu Carson, sağ elinde üç şeffaf delil torbasıyla odaya geri dönerken.

Garcia ona omuz silkti. "Dediğim gibi dedektif, durum
karmaşık." Carson ipucunu anladı ve daha fazla zorlamadı.

Yanındaki üç kanıt çantasından ilkini iki dedektife uzatırken, "Eh," dedi, "kesinlikle hafif bir çanta taşımamıştı."

Çantanın içinde dünyanın en güçlü tabancalarından biri olan Desert Eagle .50 AE Magnum yarı otomatik tabanca vardı.

Hunter çantayı aldı ve Carson ona ikinci kanıt çantasını vermeden önce ışığa doğru kaldırdı. İçinde Desert Eagle'ın şarjörü vardı. Carson onlara, "Yedi rauntluk kapasitede altı raunt kaldı" diye bilgi verdi. 'Hepsi içi boş, genişleyen mermiler. Hiç şansı yoktu." Başıyla komodini işaret etti. "Ve bu da çekmecenin içinde bulundu." Hunter'a son kanıt çantasını uzattı. İçinde bir miktar beyaz toz kalıntısı içeren küçük, mühürlü bir plastik torba vardı. Carson onlara "Bu kokain" dedi. Acı odayı tamamen sarhoş etti ve uzun bir süre kimse tek kelime etmedi.

Carson sonunda, "Bu raporu sunmak istediğinden emin misin?" diye sordu.

"Evet" diye yanıtladı Hunter. 'Alacağız. Bu bir sorun değil. Yardımınız için teşekkür ederim Dedektif Carson.'

Carson gittikten sonra, Garcia adli tabibin minibüsünün gelmesini dışarıda bekledi, Hunter ise Bayan Foster ve Brett ile oturma odasında birkaç dakika oturdu. Bayan Foster ağlamayı bırakmıştı. Aslında, ciddi sessizliklerin en gürültülüsüne düşmüştü, gözleri kaybolmuş ve odaklanamıyordu, ifadesi hastalıklıydı, kederi ölçülemez ve yıkıcıydı. Zihni muhtemelen tam orada, Hunter'ın önünde parçalanıyordu ve bunun olmasını engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Hunter aynı kayıp bakışı daha önce başkalarının gözlerinde de görmüştü. Kesinlikle bunu kendi başına birden fazla kez görmüştü. Bu, zihninin yapabildiği tek şeyin bir sahneyi sonsuz bir döngü içinde tekrar tekrar oynatmak olduğu zaman oldu. Bayan Foster'ın durumunda Hunter, ona her zaman eziyet edecek görüntüleri yalnızca hayal edebiliyordu.

Günlerinin en önemli anıları - oturma odasında oturuyordu ve birdenbire çatısının altından topun patlama sesine benzer bir ses duyuyordu. Çaresiz, korkmuş ve tamamen kafası karışmış bir halde Troy'un odasına koşup hayatının en yıkıcı gününü yaşardı. Oğlunun yerdeki cansız bedenine baktığında gördüğü görüntüler onu asla ama asla terk etmeyecekti.

Hunter onları gözlemlerken yapabileceği tek şey sessizce Bayan Foster ve Brett'in her ikisinin de bir şekilde bu durumdan kurtulacak gücü bulmasını ummaktı.

Kırkbeş

Sonraki birkaç gün, hiçbir anlamlı gelişme olmadan, büyük bir hayal kırıklığı içinde geçti.

Dr. Slater'ın, yatağın altını ve gardırobun içini yeniden incelemek üzere Kirsten ve Troy'un evine gönderdiği iki kişilik ekip, çoğu gardırobun içinden olmak üzere birkaç saç teli ve birkaç farklı lif bulmuştu. Saç telleri zaten

işlenmişti. Hepsi ya Kirsten'a ya da Troy'a aitti. Lifler, jenerik ve alt jenerik sınıflarını belirlemeye çalışmak için kızılötesi spektrofotometriden geçiyordu, ancak bunlarla ilgili sorun, bunların Kirsten'in gardırobunun içindeki raylara astığı birçok giysinin herhangi birinden gelmiş olmalarıydı... oldukça iyi bir seçim. Olumlu bir eşleşme günler sürebilir. Sonuçta, adli tıp laboratuvarından yapılacak tam analizin zahmetli ve yavaş bir süreç olması bekleniyordu ve şu ana kadar gerçek anlamda önemli hiçbir şey ortaya çıkmamıştı.

Mutfak penceresi ve kilidi de yeniden incelenmişti; zorla girildiğine dair kesinlikle bir iz yoktu ama ajan Hunter'a kilidin birkaç yıllık olduğunu ve çok kaliteli olmadığını söylemişti. Kilidi veya pencerenin kendisine zarar vermeden onu kırmak çok fazla sorun olmayacaktır. Failin ihtiyacı olan tek şey sağlam ve ince bir tel parçası ve ne yapılması gerektiğini bilmekti.

Dr. Hove ayrıca iki rapor için Hunter ve Garcia ile temasa geçmişti. İlk olarak, ölüm sertliği nihayet azalınca, Kirsten Hansen'in cesedi üzerinde otopsi incelemesi yapabildi. Sonuçlar Hunter'ın çıkarımını doğruladı; ölüm, beyin travması ve beyin kanamasının bir sonucuydu; bu da, kafasına sayısız güçlü darbe gelmesiyle, kafatasının ve kafatasının parçalanmasıyla ve bununla birlikte sonsuz bir ölümle sonuçlanmıştı. kıymık kırıklarının sayısı. Beynini delenler farklı noktalarda kanamalara neden oluyor. Kan toksikolojisi, Triazolan adı verilen hızlı etkili bir sakinleştiricinin izlerini ortaya çıkarmıştı; bu, Melissa Hawthorne'un kan muayenesinde görülen sakinleştiricinin aynısıydı. Bu katilin kurbanlarını almadan önce bu şekilde baskı altına aldığı açıkça görülüyor.

Dr. Hove, ne yazık ki Triazolan'ın elde edilmesi kolay bir ilaç olduğunu açıkladı. İnternet, ilacı reçeteye gerek duymadan satan satış noktalarıyla doluydu.

İkincisi, Kaliforniya kanunu, ölüm nedeninin ne kadar açık olduğuna bakılmaksızın, intihar nedeniyle meydana gelen ölümlerde otopsi yapılması gerektiğini şart koşuyordu. Troy vakasında inceleme herkesin beklediğini ortaya çıkardı. Ölüm, kafatasına, beyne ve kafatasına ölümcül bir zarar veren, kafaya tek bir kurşun yarasından kaynaklandı. Kısmi toksikoloji raporu da beklendiği gibi geldi. Troy'un kanındaki alkol seviyesi normalin dışındaydı. Uyuşturucu toksikolojisinin incelenmesi yine birkaç gün sürecekti, ancak Hunter, Dedektif Louisa Carson'un bulduğu kokain torbası dışında, yatağının yanındaki

çekmecede boş bir şişe oksikodon hidroklorür de bulmuştu. Oksikodon hidroklorür, kronik ağrı tedavisinde kullanılan opioid bazlı bir ilaçtı. Reçeteli bir ilaç olmasına rağmen, pek çok opioid bazlı bileşik gibi, oksikodon da oldukça bağımlılık yapıcıydı ve birçok kişi tarafından sarhoş olmak için bir ilaç olarak kullanıldı.

Troy'un kendi hayatına son vermeden önce vücudunu ve beynini uyuşturmak için elinden geleni yapması şaşırtıcı değildi.

Kırk altı

Garcia sandalyesini masasından uzaklaştırdı, yorgun gözlerini ovuşturdu ve saatine baktı. Saat akşam 7'ye geliyordu.

Kahvesinden son bir yudum almadan önce, "Tamam, burada işim bitti" dedi ve bakışlarını masasında oturan ve bilgisayar ekranında bir şeylerle meşgul olan Hunter'a yöneltti. 'Bugün daha fazla Facebook veya Twitter gönderisi okursam muhtemelen onlardan birine dönüşeceğim.'

Hunter vücudunu bilgisayar monitöründen geçip ortağına bakacak şekilde eğdi.

Garcia'nın bir şeyler bulmaya çalıştığını bilerek, "Herhangi bir şey var mı?" diye sordu... bir arkadaş, bir yer, bir aktivite... Melissa Hawthorne ile Kirsten Hansen arasında bir tür bağlantı oluşturabilecek herhangi bir şey.

Garcia kaslarındaki gerginliğin bir kısmını gevşetmek için gövdesini bir yandan diğer yana döndürmeden önce kollarını başının üzerine uzattı.

"Kesinlikle hiçbir şey" diye yanıtladı, ses tonu başka ne yapması gerektiğinden ne kadar emin olmadığını gösteriyordu. 'Ve kontrol edebildiğim her şeyi kontrol ettim. Aynı zamanlarda aynı yerleri ziyaret edip etmediklerini görmek için "girişlerine" baktım. Filmlerde, müzikte, TV şovlarında, kitaplarda ve her şeyde beğenilerine çapraz referans verdim. Katıldıkları etkinliklere baktım. Ait oldukları grupları kontrol ettim. Bulabildiğim her fotoğrafa baktım...' Omuz silkmesi yenilgiye uğramış gibiydi. 'Bulmayı başarabildiğim tek şey, aynı müzik

sanatçılarından bazılarını sevdikleriydi... aynı filmlerden birkaçını... ama hepsi bu. Eğer sosyal medya hayatlarının gerçek bir yansımasıysa... Kaşları havaya kalktı. 'Melissa ve Kirsten ne kadar yabancı olursa olsun yabancıydılar.'

Hunter ortağının hayal kırıklığını paylaştı. Baktıkları her yer çıkmaz sokak olduğu ortaya çıktı. Geçtiğimiz birkaç gün içinde o ve Garcia, Melissa Hawthorne ve Kirsten Hansen'in birkaç arkadaşıyla da konuşmuş, eski olayları sormuşlardı.
erkek arkadaşlar, flörtler, romantik bir birlikteliğin ardından reddetmiş olabilecekleri insanlar... muhtemelen iki kurbana karşı hislerinin karşılıksız olması nedeniyle onlara kin besleyebilecek herkes. Nihai sonuç hiçbir şey olmadı.

Garcia, "Melissa Hawthorne'un gönderilerinin çoğu sadece komik memlerdi" diye açıkladı. 'Ya da müşterilerinin yeni kesilmiş ve şekillendirilmiş saçlarının fotoğrafları. Kirsten Hansen'in gönderileri biraz daha ciddiydi; hastanedeki günlerinden bahsediyordu... ameliyat prosedürlerinden... ne kadar zor olduğundan... ne kadar iyi gittiklerinden... vb. Kendisi ve Troy'un birlikte çekilmiş bir sürü fotoğrafını yayınladı, her zaman bunlardan bahsetti. yaklaşan düğün. Ayrıca Danimarka'daki memleketinin birkaç fotoğrafını da yayınladı... bazısı kendisi ve ebeveynleri... birkaçı arkadaşlarıyla birlikte... tüm olağan şeyler. Tüm hesaplarını bir yıl öncesine kadar inceledim, her gönderiyi ve her yorumu okudum; kimseyle tartışma yok, anlaşmazlık yok, zorbalık yok, incelemeye değer görünen hiçbir şey yok.'

Hunter da sandalyesini masasından uzaklaştırırken başını salladı. 'Evine git Carlos. Bugün Cuma. Bu hafta her gün fazladan saat çektiniz. Burada ofiste yapacak başka bir şey yok. Eve git, Anna'yı al ve belki onu bir yere yemeğe götür. Henüz erken."

"Evet, biliyorum" dedi Garcia saatine bir kez daha bakarken. "Aslında gitmem gerekiyor." Ayağa kalktı ve Hunter'a başını salladı. 'Ve ben *ben* Anna'yla dışarıda akşam yemeği yiyorum... kayınvalidelerle birlikte.'

"Ah, tamam!" Hunter bir saniyeliğine durakladı. 'Onlara 'merhaba' dediğimi söyle. Kayınvalideniz tam bir isyankar.'

Garcia kıkırdadı. "Öyle, evet." Başını hafifçe eğdi. "Kocası pek değil." Garcia birdenbire başparmağını ve işaret parmağını şıklatıp Hunter'ı işaret etti. 'Tanrım,

yine neredeyse unutuyordum.' Cep telefonuna uzandı. 'Neyi unuttun?'

Garcia cep telefonundan bir parça kağıda bir şeyler kopyalayıp Hunter'ın masasına koydu.

'Bu Denise'in telefon numarası. Pazar günkü barbeküden sonra bunu sana vermemi istedi ama o zamandan bu yana olan biteni unutup duruyorum.'

"Kim?" diye sordu Hunter.

Garcia, Hunter'a yüzünü buruşturarak, "Yine bu saçmalığa başlama," dedi; Hunter'ın tek cevabı çekingen bir gülümsemeydi. 'Ben ciddiyim Robert. Onu aramalısın. Buna bayılırdı ve eminim o da seninle akşam yemeğinde buluşmayı çok isterdi. Dediğin gibi henüz erken. Bu gece için başka planın olmadığını da biliyorum.'

"Gerçekten mi?" diye meydan okudu Hunter. "Peki bunu nasıl biliyorsun?"

"Çünkü asla yapmazsın, Robert."

Göz kamaştıran rekabet uzun sürmedi.

Garcia, Hunter'ın masasına az önce koyduğu kağıt parçasını işaret ederek, "Şaka yapmıyorum," diye ısrar etti. Benden gerçekten sana numarasını vermemi istedi Robert. Ve bu hafta da her gün fazladan saat çektin. Bunu kendin söyledin; ofiste yapılacak başka bir şey yok. Beynimiz kızarmış." Tahtayı işaret etti. 'Bu fotoğrafların üzerinden geçmek ya da katilin olay yerinde bıraktığı satırları milyonuncu kez yeniden okumak bir fark yaratmayacak çünkü şu anda zar zor doğru dürüst düşünebiliyoruz. İkimizin de yeniden enerji toplamak için zamana ihtiyacı var; düşünce sürecini başka bir yere taşıyın ve sonra geri getirin.' Ceketine uzandı. 'Yemek yemen lazım değil mi? Ve kesinlikle bir gece izinli ve iyi bir arkadaşla idare edebilirsin. Bugün Cuma gecesi ve Pazar gününe kadar burada olmamamız gerekiyor, gerçi bir şekilde çalışacağınızdan eminim."

Avcı sessiz kaldı.

'Cidden Robert, onu ara. O eğlencelidir, o zekidir, o güzeldir... *Ve* o bekar." Başka bir şeyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi duraksadı. 'Ah evet... ve Denise viskiyi çok seviyor. Güzel bir Scotch'un gerçekten tadını çıkaran bir sevgiliyle en son ne zaman içki içtiniz?'

Hunter'ın zihni tökezledi, yarım kalp atımı boyunca geçmişte kaldı. *Tracy.* İsim otomatik olarak aklına geldi ama yüksek sesle söylemedi. Bunu yapmak

zorunda değildi. Garcia bunu onun gözlerinden okudu.

Garcia kapıda duraksadı ve bir kez daha Hunter'a baktı.

‘Bunu engelleyemezdin Robert.’

Hunter dönüp ortağına baktı.

Garcia ona, "Ne düşündüğünü biliyorum" dedi. ‘Troy’u durduramazdın.’

Hunter karşılık olarak hiçbir şey söylemedi ama gözlerindeki bakış saf bir üzüntüydü.

'Kendine bir iyilik yap dostum; bir günlüğüne bu davadan uzak dur. Denise'i ara. Pazar günü geldiğinde bana teşekkür edeceksin. Başka bir şey olmasa bile seni güldürür. Garanti ederim.”

Hunter tekrar göz göze gelerek, "Bu gece kimseye iyi bir arkadaş olmayacağım, Carlos," diye yanıtladı. 'Kafam bu işin içinde olmazdı ve benimle birlikte dışarı çıkan kişi için bu adil olmazdı, özellikle de ilk kez.'

Garcia başını salladı. 'Evet ama bu sadece ikinci bir randevuda tekrar dışarı çıkman gerektiği anlamına geliyor. Bu sözü biliyorsun değil mi? Eğer ilk başta başaramazsan...' Etkili olmak için durakladı. ‘O halde paraşütle atlama sana göre değil.’ Hunter’ın bakışları ortağının üzerinde kaldı.

Garcia bekledi.

Hunter aynı boş bakışını sürdürdü.

“Vay be, hiçbir şey yok mu?” diye sordu Garcia. 'Dudakların ufacık bir esnemesi bile yok mu? Şakayı anladın mı?”

Hunter başını salladı. 'Anladım. Ve evet, iyi bir şakaydı.”

“Bu arada sinirlendiğini anlayabiliyordum.” At kuyruğunu yeniden sıkmak için iki elini de kullandı. 'Cidden, bu gece izin al dostum. Ona ihtiyacın var. Denise'le bir içki içmeye git. Bu ofisten çıkmalısın. Kendi kafandan çıkmalısın.'

Kapı Garcia'nın arkasından kapanırken Hunter'ın bakışları masasının üzerindeki kağıt parçasına kaydı. Birisiyle akşam yemeğine, hatta bir içki içmeyeli uzun zaman olmuştu.

Her ne kadar bu düşünce kafasının içinde güç kazanmaya başlasa da Garcia'nın onu bir kitap gibi okuduğu bilgisi de vardı. Hunter Troy'u düşünüyordu. O da Janet Lang'ı çok düşünüyordu. Her gün Tom'la temasa geçiyor, Janet'in akli durumunu kontrol ediyordu ama Garcia haklıydı. Şu anda

Hunter'ın her şeyden çok ihtiyacı olan şey, birkaç saatliğine de olsa davayla bağlantısını kesmeye çalışmaktı. Beyni gerçekten kızarmıştı ve o ana kadar sahip oldukları her şeyi milyonlarca kez gözden geçirmek onun hayal kırıklığını beslemekten başka bir işe yaramazdı.

Saatine baktı: 19.11.

Eğer Denise'le içki içmek ya da akşam yemeği yemek için buluşacaksa eve gitmesi, duş alması ve kıyafetlerini değiştirmesi gerekecekti. Belki saat dokuzda onunla buluşabilirdi.

Sandalyesine yaslanıp kollarını göğsünde çaprazladı. Tekrar Denise'in numarasına baktı.

Sonunda kendi kendine, "Peki, neden olmasın?" dedi ama cep telefonuna uzandığı anda telefon masaüstünde titredi. Ekranı kontrol etti. Bir numara görünüyordu ama isim yoktu.

Çağrıyı kabul etti. 'Dedektif Hunter, LAPD UVC Birimi.'

'*Dedektif, ben Roger Wynn – Freehand Oteli'ndeki Broken Shaker barında barmen. Pazartesi günü konuştuk*?'

"Anlaşıldı," dedi Hunter bir anlığına başını sallayarak. 'Kırık Çalkalayıcı. Evet elbette.'

'*Kuyu*Roger'ın ses tonunda omuz silkme vardı. '*Bana kartını verdin ve sorduğun o herifi görürsem sana bağırmamı istedin. Biliyorsun, barda öldürüldüğünü söylediğin kadınla konuşan kişi*?'

"Evet, doğru." Hunter sandalyesine oturdu. "Onu gördün mü?"*Evet. Aslında şu anda ona bakıyorum*.'

"Ne?" Hunter çoktan ayağa kalkmıştı. 'Neredesin?'

'*Ben Shaker'dayım*dedi Roger. Hunter arka planda çalan müziği duyabiliyordu. '*Burada başka bir kadınla birlikte... oldukça genç... oldukça güzel. Daha sonra Exchange'de akşam yemeği yiyorlar*.'

"Değişim mi?" diye sordu Hunter.

'*Evet, burası otelin restoranı*Roger açıkladı. '*Adam ve sevgilisi akşam yemeğinden önce bir içki içmek için Shaker'a geldiler*.'

"Peki otelde akşam yemeği yediğini nereden biliyorsun?"

'*Çünkü içeceklerini sipariş etmeye geldiğinde bana bunların hesaplanıp*

Borsa'ya aktarılıp aktarılamayacağını sordu. Bu akşam yedi buçuk için bir masa ayırttıklarını söyledi.'

Hunter içgüdüsel olarak saatine tekrar baktı. Saat 19.15'ti. *'Shaker ve Exchange'in ikisi de burada Freehand'de olmasına rağmen*Roger devam etti, *'ikisi de aslında otel zincirinin bir parçası değil. Alan kiraya verildi, yani tamamen farklı iki sahip ve şirketten bahsediyoruz. Faturalar paylaşılamıyor.'*

"Anlıyorum." Hunter ceketine uzandı. 'Peki o olduğundan kesinlikle emin misin? Barda Melissa Hawthorne'la otururken gördüğün adamın aynısı. Cumartesi akşamı mı?'

*'Bu o tamam*Roger onayladı, ses tonu kendinden emindi.

'TAMAM. Sizden yaklaşık bir mil uzaktaki Polis İdaresi Binasındayım ve yoldayım. En fazla beş... on dakika sonra orada olacağım, ama bana bir iyilik yap, Roger, benim için ona göz kulak ol. Bu çok önemli."

'Elbette. Elimden geleni yapacağım ama bu gece burada iki parti var. Biri yedide başladı, diğeri yedi buçukta rezerve edildi. Kovalarla misafirler gelmeye başladı bile. Onu kaybetmemeye çalışacağım.'

'Teşekkür ederim.'

Bağlantıyı kestiler.

Bir saniye sonra Hunter ofisinden hızla çıkıyordu.

Kırk yedi

Hunter, Roger Wynn'in çağrısına o kadar şaşırmıştı ki, zaman hesaplamasında Melekler Şehri'nde bir Cuma gecesi olduğunu hesaba katmayı unutmuştu. Dışarı çıkmanın, bir şeyler içmenin ve bayılana kadar parti yapmanın neredeyse herkesin DNA'sına yerleştiği bir şehir.

Freehand Oteli PAB'dan sadece bir mil uzakta olduğundan trafik o kadar da kötü değildi. Sorun, otelin yakınında park yeri bulmaktı. Hiç yoktu. Hunter, South Olive Caddesi'ndeki çok katlı bir otoparka yerleşmek zorunda kalmadan önce bloğu iki kez turladı. Yine de yer bulamadan üçüncü kata kadar araba

kullanmak zorunda kaldı.

Aşağı koşarak otoparktan çıkıp köşeyi dönüp Freehand Oteli'ne girmesi ve ardından asansörle çatı terasına - kapı kapı - binmesi için harcadığı süreyi de eklersek, Hunter'ın bir Broken Shaker'a ulaşmak yirmi dakikadan biraz fazla sürüyor.

O gece üç barmen çalışıyordu. Roger masalardan biri için içki siparişini tamamlarken Hunter'ın bara ulaşmak için masaların arasında zikzak çizerek ilerlediğini gördü. Roger hemen Hunter'a yalnızca garsonluk hizmetine ayrılmış alana gitmesini işaret etti.

Hunter yaptı.

"Dedektif," dedi Roger, ses tonu yarı özür diler gibiydi. 'Onu yaklaşık beş dakika kadar kaçırdın.'

"Gitti mi?"

Roger, "Evet, bardan ayrıldı" diye açıkladı. 'Ama telefonda söylediğim gibi, akşam yemeği için rezervasyonları vardı, o yüzden zemin kattaki Exchange restoranında.'

'Emin misin?'

Roger kendinden emin bir şekilde başını salladı ve Hunter'a gururlu bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Evet kontrol etmek için aşağıya indim. Mavi gömlek, koyu renk pantolon, uyumlu blazer ceket ve Panama şapkası. On altıncı masada kısa saçlı bir esmerle oturuyor. Restoran katının arka kısmına doğru."

Hunter rahat bir nefes aldı ve asansörlere doğru koşmadan önce barmene teşekkür etti.

Kırk sekiz

Hunter, alt katta, Exchange restoranının girişinde oturmak için bekleyen hiçbir insan kuyruğuna rastlamadı.

"İyi akşamlar" dedi restoran sahibi, onu parlak ve misafirperver bir gülümsemeyle selamlayarak. Kızıl saçları İrlandalıların basmakalıp soluk tenine

ve çillerine sahip, tıknaz bir adamdı.

Hunter hemen on altıncı masada oturan bir arkadaşıyla buluşacağını açıkladı.

Ev sahibi, "On altıncı masa, katın sonunda," diye belirtti. 'Sağda, pencerenin yanında, hemen şu köşede.'

"Teşekkür ederim" dedi Hunter. 'Bulacağım ama emin olmak için lütfen rezervasyondaki adı onaylar mısınız?'

Sunucu, ekranını kontrol ederek "Elbette" diye yanıtladı. Hımm... Hunter'a kaşlarını çattı. "Rezervasyon kadının adı Sarah Hartley adına yapıldı." Hunter başını salladı. 'Elbette öyleydi.'

Restorana girdiğinde sarımsak ve kırmızı biberle pişirilen oryantal baharatların narin ve davetkar aromalarıyla karşılandı. Ağız sulandıran koku sarhoş ediciydi ve midesinin ona henüz akşam yemeği yemediğini yüksek sesle hatırlatmasına neden oldu.

On altıncı masada oturan adam diğer tarafa bakıyordu. Saçları kısaydı ve yandan ayrılmıştı. Blazer ceketi sandalyesinin arkasında duruyordu. Birlikte oturduğu kadın otuz yaşından büyük görünmüyordu ve gerçekten de çok çekiciydi. Hunter masalarına doğru ilerlerken adam, önünde duran yarısı içilmiş Cabernet Franc şişesine uzandı ve kadının eline uzanmadan önce iki bardağını da yeniden doldurdu. Hunter arkasından gelerek, "Mark mı?" diye sordu.

Adam ve sevgilisi Hunter'a merakla baktılar.

Amerika'daki her dedektif, karma bir taslağın en iyi ihtimalle belirsiz olduğunu biliyordu. Genel olarak, insan beyni yüzleri hafızadan tanımlama konusunda berbattı ve gerçekte hepsi bir taslaktan ibaretti; bir kurbanın veya bir tanığın beyninin içine kilitlenmiş bir anı. İnsan beyninin yüzleri hafızadan tanımlamada bu kadar kötü olmasının nedeni, beynin insan yüzlerini bireysel özellikler düzeyinden ziyade bütünsel olarak işlemesiydi; bir eskiz sanatçısının çalışma şekli de buydu - gözleri, burnu, dudakları parça parça çizerek. , kaşlar, vb. Bir bütün olarak depolanan bir hafızanın tek tek parçalarını tanımlamaya çalışırken beyin genellikle bocalıyordu ama tam o anda Hunter çok etkilendi. Barmen Roger, adamın yüz özelliklerini hatırlamakta harika bir iş çıkarmıştı. Güçlü çene çizgisi, yuvarlak burun, kalkık gözler, saç modeli, göze çarpan dul sırtı, alnın eğimi; bunların çoğu oradaydı.

"Ben LAPD'den Dedektif Robert Hunter." Mark'a kimlik bilgilerini gösterdi. “Sizinle kısa, özel bir konuşma yapabilir miyiz diye merak ediyordum?” Kadının bakışları Hunter'dan randevusuna doğru kaydı.

Adam şarap kadehini bıraktı. İfadesi rahat ve kayıtsızdı. Dudaklarındaki gülümseme hiçbir yere varmadı.

"Hımm... burada doğru kişiyi bulduğuna emin misin dostum?" diye sordu kayıtsızca. Hunter'a dönmeden önce gözleri bir anlığına esmerin üzerinde gezindi.

Yavaşça elini elinin altından geri çekti.

Hunter, "Öyleyim, evet" diye yanıtladı. Tereddüt yok. “Adının gerçekten Mark olup olmadığından emin değilim.”

‘Burada romantik bir akşam yemeği yemek üzereyiz.’ Adam bir kez daha randevusuna gülümsedi. 'Ve eğer fark etmediysen, ortamı tamamen yok ediyorsun. İstediğiniz nedir Dedektif...?'

'Avcı. Robert Hunter.' Bu sefer Hunter'ın bakışları esmere yöneldi. Adama dönmeden önce birkaç saniye üzerinde kaldı. ‘Bu hassas bir konu. Özel olarak konuşabilirsek daha iyi olacağını düşünüyorum.”

Kadın Hunter'ın ipucunu yakaladı, çantasına uzandı ve içgüdüsel olarak saatine baktı.

“Hımm...” Kararsız görünüyordu. “Bir sigara içmek için dışarı çıkacağım... belki iki tane.” Ayağa kalktı ama gözleri randevusunda kaldı.

"Fazla ileri gitme tatlım," dedi, ona göz kırparak. “Yemek kısa sürede burada olacak ve Dedektif Hunter'ın burada fazla kalmayacağından eminim.” Hunter'a o anda attığı bakış sütü kesebilirdi.

Esmer restoranın girişine doğru köşeyi döndüğünde adam sinirle nefes verdi. 'Öldürmenin yolu bu dostum.'

Hunter sessiz kaldı ve masanın karşısındaki boş koltuğa adamın yanından oturdu.

'Ah, elbette oturun, neden oturmuyorsunuz, Dedektif?'

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Hunter sakince.

Bir an ikisi de tarayıcı gibi hareket eden gözlerle birbirlerini değerlendirdiler. Eğer Hunter adamı tedirgin ediyorsa bu pek belli olmuyordu, hatta biraz bile.

“Bir isimle başlasak nasıl olur?” İlk önce Hunter vurdu. "Gerçekten Mark mı, yoksa randevularda kullandığın sadece bu mu?"

Adam hiç umursamadan kıkırdadı. 'Buraya geliyorsun, akşam yemeğimi bölüyorsun, adımı öğrenmek için sevgilimden yürüyüşe çıkmasını mı istiyorsun? Eğer peşinde olduğunuz şey buysa, ben bunu yapmıyorum arkadaşlar.'

Hunter bir kez daha karşılığında hiçbir şey söylemedi. Yaptığı tek şey, masanın karşısındaki, vücut dili ve ifadeleri ustalıkla kontrol ediliyormuş gibi görünen adama bakmaktı.

Hunter dikkatinin çoğunu adamın ellerine verdi.

Deneyimine göre, bir kişinin elleri ve parmakları, hareket tarzlarından bile pek çok şeyi ortaya çıkarabiliyordu. Yüzeylere vuruyorlar, kıpırdanıyorlar, gergin bir şekilde hareketsiz kalıyorlar, ağızlarını kapatıyorlar, ovuşturuyorlar, yoluyorlar, titriyorlar... o kadar çok söylenti vardı ki.

Hunter yerine oturduğunda adam arkasına yaslanmış, bir bacağını diğerinin üzerine atmış ve ellerini kucağına koymuştu. Sandalyesi Hunter'ın görebileceği kadar masadan uzaktaydı; sağ eli sol elinin üzerindeydi ama biraz doğal olmayan bir pozisyondaydı. Başparmağı içe doğru katlanmış halde parmaklarının boğumları bükülmüştü. Tam olarak gergin değildi ama tam olarak gevşemiş de değildi.

'İşaret *öyle* gerçek adım, evet,' dedi adam sonunda pes etti. 'Memnun oldun mu?'

Hunter, Mark'ın soyadını sunmasını bekledi ama teklif gelmedi. Bunun yerine Hunter'ı bir açıklama yapması için zorladı.

“Yani buraya sadece adımı öğrenmek ya da bana çıkma teklif etmek için gelmediysen...” Mark esmerin şarap kadehine uzandı ve içindekileri kendi kadehine boşalttı. ‘...O zaman tüm bunlar neyle ilgili?’

Hunter, "Bildiğiniz gibi," diye söze başladı; sesi Mark'ın duyabileceği kadar yüksek ama komşu masaların hiçbirine ulaşmayacak kadar da sessizdi. 'Tam adınızı alabilir miyim?'

Mark şarabından bir yudum aldıktan sonra sol yanağını kaşıdı.

Hunter, Mark'ın daha önce bu pozisyonda olduğu izlenimine kapıldı. "Eh," dedi Mark, ifadesi sakindi. '*Kayıt için*, Aslında burada olmadığın bir şey için beni

tutuklamak için burada değilsen, yoksa bunu zaten yapmış olurdun, sana tam adımı vermeme gerek yok.'

"Haklısın." Hunter'ın ifadesi Mark'ınkiyle eşleşiyordu. 'Seni tutuklamak için burada değilim. Bu daha çok resmi olmayan bir sohbete benziyor. Ben bu şekilde olmasını tercih ederim ama eğer isterseniz bunu bir iki kademe daha yükseltip sizi daha az resmi olmayan bir şey için istasyona götürebilirim.' Hunter omuz silkerken başını hafifçe sola eğdi. 'Ama şunu söyleyeyim, eğer bunu yaparsam bu senin ve restoran için biraz utanç verici olabilir çünkü eminim olay çıkaracağım, anlıyor musun? Kelepçeler... yükseltilmiş sesler... hatta silahımı çıkarabilir ve direniyormuş gibi davranabilirsin... seni yere yatırabilir... eller başınızın arkasında ve tüm o caz... hatta bunu Hollywood tarzı bile yapabiliriz. Harika bir gösteri. Belki randevun etkilenir.' Pencereye doğru başını salladı. 'Çağrınız.'

Mark'ın dili yarı açık ağzının içinde yuvarlandı. 'Neden bu şehirdeki her polis aynı zamanda pislik? Kelime oyunu amaçlandı.'

Hunter ona kaşlarını silkti. "Bu bizim eğitimimizin bir parçası." Mark, Hunter'a, Hunter'ın az önce tehdit ettiği şeylerin hiçbirini yapmayacağını bildiğini belirten bir şekilde gülümsedi ama yine de teslim olurcasına ellerini kaldırdı. 'Benim adım Mark Waller.'

Her nasılsa bu pek doğru gelmiyordu.

"Kimlik var mı?" diye sordu Hunter. "Sadece onaylamak için."

Mark kıkırdadı. 'Hayır.'

'Üzerinde adınızın yazılı olduğu bir kredi kartı işinizi görecektir.'

"Cüzdanımı yanımda getirmedim." Mark'ın başı pencereye doğru eğildi ve bakışları masadaki şarap şişesine kaydı. "Satın alıyor." Hunter başını salladı.

'Peki Dedektif' dedi, 'bunun neyle ilgili olduğunu bana şimdi anlatacak mısın, yoksa bu saçma oyunu oynamaya devam mı edeceğiz? Yiyecek her an burada olabilir ve o zamana kadar gitmiş olsaydın harika olurdu.'

Sanki işaret almış gibi, parlak bir gülümsemeyle minyon bir garson masalarına yaklaştı. "Size bir şey getirebilir miyim efendim?" diye Hunter'a seslendi. "Sana bir şarap kadehi getireyim mi?" Bakışları masanın üzerindeki şişeye doğru kaydı. "Hayır, teşekkür ederim" yanıtı Mark'tan geldi. "Kalamayacak." Garsonun şaşkın gözleri Mark'tan Hunter'a kaydı.

Hunter, "Şimdilik iyiyim" dedi ve ona sıcak bir gülümseme gönderdi. “Teşekkür ederim.” Garson duyma mesafesinden uzaklaşınca Mark, “Hala bekliyorum, Dedektif,” dedi. 'Şu ana kadar randevumu böldün, beni tehdit ettin, üç dört dakikamı boşa harcadın ve hâlâ neden burada olduğuna dair hiçbir fikrim yok.' 'Melissa yüzünden buradayım... Melissa Hawthorne.'

Açıkça hafızasını araştırırken Mark'ın gözleri hiçbir şeye kısılmadı. Birkaç saniye sonra vazgeçti.

'Özür dilerim, kim?'

Hunter'ın bakışları Mark'ın yüzünden ayrılmadı. Tekrar "Melissa Hawthorne," dedi ve bu kez cebinden Melissa'nın bir fotoğrafını çıkarıp Mark'ın önündeki masaya koydu. Geçen hafta sonu onunla üst kattaki Broken Shaker'da tanıştın. Onunla barda oturdunuz... ikiniz bir süre sohbet ettiniz... onun telefon numarasını aldınız mı?”

Mark'ın tüm dikkati fotoğrafa yoğunlaştı ve fotoğraf sadece birkaç saniye orada kaldı.

'Ah! Onu mu?” Hunter'a göz kırptı ve sonra şarap bardağına uzandı. “Evet, onu hatırlıyorum... geçen hafta sonu, üst katta, doğru.” Bir yudum daha aldı. "Peki ya ona?"

“İkiniz üst kattaki bardan çıktıktan sonra ne oldu?”

Mark kaşlarını çattı, ardından Hunter'a başını hafifçe salladı ve ardından ağzını büktü. 'Hiç bir şey. Birlikte ayrılmadık.” Omuz silkti. 'Beni yanlış anlamayın. İstedim ama hayır dedi, o yüzden... Gözleri yine kısıldı. ‘Anladığım kadarıyla
Hatırlayabiliyorum, o gitti ve sanırım ben de ondan biraz sonra ayrıldım. Geç oldu, Shaker'daki kalabalık azalıyordu, ben de eve gittim.'

Hunter, "Melissa'yı evine kadar takip etmedin mi?" diye sordu.

Mark kafası karışmış görünüyordu. 'Onu evine kadar takip etmekle ne demek istiyorsun? Nasıl yani? Bir arabaya ya da taksiye atlamak gibi, dedi Hunter. 'Ve onun haberi olmadan taksisini takip ederek evine mi döndü?'

Mark neredeyse şarabı yüzünden boğuluyordu. 'Ne? Bunu neden yapayım ki?' Hunter hâlâ Mark'ı inceliyordu; hareketlerini... ifadelerini... sesini... hatta sessizliklerini. İçinde hiçbir panik yoktu. Korku da yok. “Belki de sana “hayır”

dediği içindir?" Hunter bir soruyla yanıtladı. 'Belki sen reddedilmeyle pek iyi başa çıkmıyorsun ve onunki senin gururunu incitiyor? Belki de sen-' bu duraklama kasıtlıydı çünkü Hunter sonraki birkaç kelimesini vurgulamak istiyordu'- ona bir ders mi vermek istiyordun?' Mark şarap kadehini bıraktı ve Hunter'a dudak uçuklatan bir tavırla abarttı. 'Şu anda ciddi misin? Peki "ona bir ders vermek" derken neyi kastediyorsun?' Hunter'ın yüz ifadesi boş bir sayfa gibiydi; okunamayan, soğukkanlı ve değerlendirici. Mark tekrar masanın üzerindeki fotoğrafa baktı. 'Bak o çok güzel bir kadın. Bunda hiç şüphe yok ama haydi Dedektif. Bana bir bak... senin olduğun yerde oturan kadına bir bak." Kıkırdadı. 'Kapımın önünde sıraya giren buna benzeyen kadınlar var. Hepsi bu eylemden pay almak için can atıyor." Kendisini işaret etti. "Bunu baştan sona anlattınız, Dedektif. Kadınların peşinden koşmuyorum. Beni kovalıyorlar. Ve sizin deyiminizle "reddedilme" de söz konusu değildi. Fazlasıyla istekliydi. Bana telefon numarasını falan verdi. O sadece elde edilmesi zoru oynuyordu... muhtemelen benim *istemek* onu kovala. Ama yapmadım."

Mark konuşurken Hunter da elini kucağında kavuşturarak başını salladı. "Yani cumartesi gecesi üst kattaki bardan çıktıktan sonra eve mi gittin?"

"Ben de öyle dedim, değil mi?"

"Peki ev nerede?"

Mark kıkırdadı. 'Ev, kalbin olduğu yerdir Dedektif, bunu bilmiyor muydunuz?'

'Bunu doğrulayacak biri var mı?'

'Ne? Eve mi gittim?'

Hunter başını salladı.

Hayır, dedi Mark sakince. 'Yalnız yaşıyorum.'

'Eve taksiyle mi geldin? Belki sürücü seni hatırlıyordur."

'Hayır, yürüdüm. Güzel bir geceydi."

"Onu aradın mı?" Hunter fotoğrafa başını salladı. "Ona mesaj mı göndereyim?" Mark cevap vermedi. Bunun yerine sağındaki pencereden dışarı bakmak için vücudunu büktü.

Hunter, "Melissa'nın sana numarasını verdiğini söylemiştin," diye ısrar etti. 'Onu aradınız mı ya da mesaj attınız mı?'

Birkaç saniyeliğine bunu düşünen Mark yine kaşlarını çattı. 'Hayır, hiç öyle yaptığımı sanmıyorum. Haftam oldukça doluydu, anlıyor musun? Çarşamba günü dışarıdaydım... Bu gece dışarıdayım... Yarın akşam için bir şeyler ayarladım, bu da muhtemelen Pazar gününe kadar devam edecek...' Ağzının kenarları mizahsız bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. “Ben talep gören bir adamım Dedektif, ne diyebilirim ki?” Omuz silkti. ‘Belki ben *irade* Bir ara onu ara, yeterince güzel.”

“Yani çok fazla kadınla çıkıyorsun?” diye devam etti Hunter.

Mark kendinden emin bir şekilde kıkırdadı. 'Evet, sanırım bunu söyleyebilirsin.'

Görünüşe göre Mark'ın narsist kişiliği onu bütünüyle yutmak üzereydi ama poker yüzü çok iyi olmasına rağmen Hunter'ın cephaneliğinde hâlâ bir silah daha vardı. Başka bir fotoğraf almak için cebine uzandı. Bu sefer Kirsten Hansen'dan. Hunter tek kelime etmeden fotoğrafı Melissa'nınkinin hemen yanına masaya koydu, dikkati Mark'ın yüzüne ve gözlerine odaklandı.

Mark'ın bakışları yeni fotoğrafa kaydı ve birkaç saniye boyunca onun yüzünü inceledi.

"Çok güzel" dedi onaylayan bir tavırla başını sallayarak. “Kim o?” Omuz silkmenin ardından şarabından bir yudum daha aldı.

"Onu tanımıyor musun?"

Dikkatsiz bir baş sallama. 'HAYIR. Neden? Yapmalı mıyım?'

Hunter, "Çıktığın pek çok kadından biri değil mi?" diye sordu. 'Belki bir süre önce?'

Mark'ın dikkati yeniden fotoğrafa döndü ve ardından bir kez daha Hunter'a doğru başını salladı. 'Hayır, sanmıyorum. Bu kadar güzel bir yüzü hatırlayacağım.” Durdu ve saatine baktı. 'Cidden Dedektif, tüm bunlar neyle ilgili? Söylediğim gibi buraya geldin ve Sarah'yla yaşadığım romantik atmosferi tamamen öldürdün.' Başını pencereye doğru salladı. ‘Bana cumartesi gecesi yarım saat kadar konuştuğum bir kadının fotoğrafını gösteriyorsunuz. Bana bir sürü aptalca soru sordu... Mark durakladı, Hunter'a dik dik baktı ve sonra elini kaldırdı. 'Devam etmek. Burada bir dakika bekle. Rozetini tekrar görebilir miyim?'

Hunter onu önündeki masaya koydu.

'Cinayet? Sen LAPD Cinayet Masası mısın?' Mark bu sözleri biraz fazla yüksek sesle söyledi ve solundaki masada oturan çiftin dönüp ona bakmasına neden oldu.

Hunter sessizce rozetini aldı ve cebine koydu. “Şaka yapıyorsun değil mi?” Mark şok olmuş gibi görünmeye çalıştı ama ses tonunda hiç samimiyet yoktu. “Bu kadın.” İşaret parmağıyla Melissa’nın fotoğrafına dokundu. 'Cumartesi gecesi barda konuştuğum kişinin öldüğünü mü söylüyorsun? Ne zaman?'

Hunter ona "Aynı gece" dedi. “Üst kattaki bardan ayrıldıktan sonra.” Mark'ın kıkırdamasını anlamak zordu. 'Ve sen benim bunda bir parmağım olduğunu mu düşünüyorsun? Bu yüzden mi buradasın? Bu yüzden bana o gece eve gittiğimi birisinin doğrulayıp doğrulayamayacağını sordun. Şaka yapıyor olmalısın, değil mi?' Hunter yüz ifadesinin yanıt vermesine izin verdi.

"Bakın" dedi Mark sandalyesinde doğrulup iki dirseğini de masaya dayayarak, sesi sakindi. 'Ölümüne gerçekten üzüldüm. Gerçekten öyleyim ama sırf onunla bir barda konuştuğum için bu olayla bir ilgim olduğunu öne sürmen çok saçma. Cumartesi gecesi orada olan herkese aynı tür suçlamaları mı yapıyorsunuz? Onunla konuşan herkes mi?' Mark bir cevap beklemedi. 'Evet, öyle düşünmedim. Yani kusura bakmayın Dedektif, geri dönmem gereken bir randevum var.'

Hunter hareket etmedi. 'Geçen çarşamba randevuya çıkacağınızı mı söylemiştiniz? Üç gece önce mi?'

'Evet, öyle mi?'

'Salı gecesine ne dersin?'

'Ne?'

'Salı gecesi hiç dışarıda mıydınız? Belki başka bir randevu?' Hunter bir nedenden dolayı Mark'ı soru bombardımanına tutuyordu ama Mark'ın kararlılığı korkusuzdu ve Hunter bir kez daha daha önce de benzer durumlarla karşılaştığı izlenimine kapılmıştı. Hunter'a her şeyden çok diş göstermeyi andıran bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Sanırım burada işimiz bitti, Dedektif."

'Bu basit bir soru.'

"Buna basit bir cevabın var," diye yanıtladı Mark. ‘Biz *Tamamlandı* Hunter

yapabileceği başka bir şey olmadığını biliyordu. Mark'ın daha fazla soruyu yanıtlamayacağı açıktı. En azından bu gece değil. Hunter anlayışla başını salladı, masadaki fotoğrafları topladı ve ayağa kalktı ama gitmek üzereyken sağ eli Mark'ın şarap kadehine sürtünerek bardağı devirdi ve içindekilerin çoğunu Mark'ın kucağına döktü. “Ah, gerçekten mi?” Mark güldü ve ayağa kalktı. “Vay canına, bu çok soğuk dostum.” Ses tonu Hunter'ın beklediğinden çok daha sakindi.

Hunter, "Çok üzgünüm" dedi ve hemen bir peçete alıp masanın üzerindeki küçük su birikintisinin üzerine koydu.

'Üzgünüm? Gerçekten mi?” Mark başka bir peçeteye uzanırken başını salladı. “Hareket ettiğinizi gördüm Dedektif ve bu bilerek yapıldı.”

Mark'ın pantolonunun özellikle kasık bölgesi kırmızı şarapla ıslanmıştı. Hunter masadan düşmeden önce ucu açık şarap bardağına uzandı, parmaklarını değil avucunu kullanarak bardağı tabanından tutmaya dikkat etti. 'Bu konuda gerçekten çok üzgünüm. Garsona sana yepyeni bir şişe şarap getirmesini söyleyeceğim.'

Mark da Hunter'a umursamazca gülümsedi. 'Sorun değil, Dedektif. Eğer istersem bir şişe daha alabilirim. Eminim bu şişe senin maaş notunun birkaç adım üstündedir.'

"Randevunun bu gece satın alacağını sanıyordum."

Mark, "Öyle," diye karşılık verdi. 'Ve o da bunu karşılayabilir.'

Hunter göz ucuyla garsonla restoran sahibinin hızla masalarına doğru ilerlediklerini gördü.

Hunter onlardan özür diledi: "Bunun için çok üzgünüm." 'Beceriksiz bir kazaydı.'

"Evet, doğru" dedi Mark. 'Artık gider misin?'

Herkes Hunter'ın pisliğini temizlemekle meşgulken, o masadan uzaklaştı, hızla cep telefonuna uzandı ve kendisi farkına bile varmadan Mark'ın birkaç fotoğrafını çekti.

Garson ve restoran sahibi de Hunter'ın masadan aldığı şarap kadehini onlara asla vermediğini fark edemediler.

Kırk dokuz

Oliver Griffith, en azından geceleri evde yalnız kalmaya alışık değildi. O ve Josie on yedi ay önce birbirleriyle tanıştıklarından beri, hatta evlendikten sonra neredeyse her akşamı birlikte geçirmişlerdi. Birbirlerinin arkadaşlığını gerçekten seviyorlardı. Aynı tür müzikle ilgileniyorlardı. Aynı filmleri ve aynı tür yemekleri seviyorlardı. Mizah anlayışları sanki özel hazırlanmış gibiydi çünkü sürekli birbirlerini güldürüyorlardı. Aynı cinsel sapkınlıklar içindeydiler... Kısacası birbirleri için olabildiğince mükemmeldiler. Yataklarında yalnız uyumak Oliver için yepyeni bir deneyimdi ve hiç hoşlanmadığı bir deneyimdi.

Josie ve arkadaşları Stacey'nin evine gitmişlerdi. *bekarlığa veda gecesi fantezi hafta sonu* Dün sabah erkenden Vegas'ta. Dün gece, maç gecesi, Oliver bundan en iyi şekilde yararlanmaya çalıştı. LA Lakers ile San Antonio Spurs arasındaki en yakın maçı izlemeye birkaç arkadaşını davet etti. Ne yazık ki Spurs 110'a 106 dört farkla kazandı.

Bütün arkadaşları gittikten ve ev tamamen kendisine kaldığında Oliver ne yapacağını bilemediği için kendini biraz kaybolmuş hissetmişti. Josie'yi hemen aramayı düşünmüştü ama onun tüm kızlarla birlikte dışarıda olacağını, çok eğleneceğini biliyordu ve karısını özleyen muhtaç bir koca gibi görünmeyi kesinlikle istememişti. çok fazla. Bunun yerine kendine birkaç shot daha viski doldurmuş ve alkolün gece için uyku ilacı olarak kullanılmasına izin vermişti; bu sabah tamamen pişman olduğu bir karardı. Başı o kadar şiddetli ağrıyordu ki, kafasını her hareket ettirdiğinde beyninin kafatasının içinde çalkalandığını ve duvarlara çarptığını gerçekten duyabildiğini düşünmüştü. Oliver'ın akşamdan kalmalığı ancak İspanyol omleti ve detoks içeceğinden sonra saat 11.30 civarında hafiflemeye başladı.

Günün geri kalanı tembelce geçti. Josie öğleden sonra saat bir sularında onu aradı ve görünüşe bakılırsa akşamdan kalmalığı onunkini birkaç bin puan geride bırakmıştı ama o ve kızların morali çok yüksekti. O sırada hepsi öğle yemeği için Mandalay Bay Beach Oteli'ndeydiler ama tüm günü planlamışlardı; Edge Steakhouse'da akşam yemeğiyle sona ermişti ve ardından Josie'nin en iyi arkadaşı

ve gelin adayı Stacey için büyük sürpriz gece vardı. olmak.

Oliver, ses tonu şakacı ama endişeli bir tavırla, "Hımm... buna striptizcilerin de dahil olması ihtimali var mı?" diye sormuştu.

'Vegas'tayız tatlım' diye yanıtlamıştı Josie. *'Ne düşünüyorsun? Bu yere boşuna "Günah Şehri" demiyorlar.'*

"Ah, tamam... Eminim hepiniz harika vakit geçireceksiniz." Oliver neşeli görünmeye çalışmıştı ama Josie onu çok iyi tanıyordu.

'Ah, tatlım, kıskanıyorsun?'

'Hayır. Hiç de bile. Ben iyiyim.' Oliver'ın cevabı çok kısaydı ve bu ona hiç benzemeyen bir şeydi.

*'Ah, bu çok tatlı*Oliver, Josie'nin ses tonundaki gülümsemeyi duyabiliyordu. *'Ama kıskanmak için hiçbir nedenin olmadığını biliyorsun, değil mi*??'

Oliver sessiz kalmıştı.

*'Yeni başlayanlar için...*Josie'nin sesi yumuşak ve seksi bir hal almıştı; öyle ki Oliver'ın bacaklarının dizlerinin zayıflayacağını biliyordu. *'Seni her şeyden ve herkesten daha çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi*??'

...

'Sağ?'

"Evet." Oliver sonunda pes etti.

*'Ve beni senin yaptığın gibi yönlendirebilecek tek kişi sensin. Neden bahsettiğimi biliyorsun*Josie bu cümleleri bir profesyonel gibi söylemişti ve Oliver'ın tenine bir ürperti yaymıştı. *'Kimse benden ne kadar zevk aldığının yanına bile yaklaşamaz bebeğim, o zaman neden uğraşayım ki*?'

Oliver hayal kırıklığıyla nefes verdi. 'Evet, şimdi de beni azgınlaştırıyorsun.' Josie kıkırdadı. *'Üzerine biraz buz koy tatlım ve bu düşünceyi yarın akşam ben dönene kadar sakla. Zamanınıza değmesini sağlayacağıma söz veriyorum*Oliver pantolonunun içini yeniden ayarlamak zorunda kalmıştı. "Bu bir anlaşma." Josie'nin cevabı memnun ve alaycı bir kahkahaydı.

'Bu gecenin tadını çıkar bebeğim' dedi, 've sürpriz gecenin birkaç fotoğrafını çek.'

'Ah, yapacağım tatlım. Güven bana. Bu, gelecek nesiller için usulüne uygun olarak belgelenecektir. Seni seviyorum.'

'Seni daha fazla seviyorum.'

Bağlantıyı kestiler.

Batıdan esen beklenmedik bir sıcak hava akımı sayesinde Şubat ortası için hava nispeten sıcaktı; Kaliforniya'nın "kışları" için bu hiç de şaşırtıcı değildi, bu nedenle Oliver öğleden sonraları dışarıda tembellik yaptı. büyük bir bardak buzlu çay ile havuz. Hava yüzmek için yeterince sıcak değildi ama güneşin altında birkaç saat uzanmak kesinlikle iyi hissettiriyordu; bu saatlerin çoğunu şezlongda uyuklayarak geçiriyorduk.

Öğleden sonra saat beş civarında, Oliver'ın tek bekar arkadaşlarından biri olan Stuart onu aradı ve daha sonra bir içki içmek için buluşmak isteyip istemediğini sordu, ancak daha fazla alkolden bahsetmek bile Oliver'ın midesinin yüksek sulardaki bir gemi gibi sallanmasına neden oldu. Yapılacak en iyi şeyin karaciğerine biraz ara verip içeride kalmak olduğuna karar verdi.

Bu akşam saat yedide televizyonda başka bir maç vardı. LA Clippers bu kez Arizona'da Phoenix Suns'la karşılaşacaktı. Oliver bunu izleyebilir ve sonrasında ne kadar yorgun hissettiğine bağlı olarak ya geceyi sonlandırabilir ya da bir film çekmeyi deneyebilirdi.

Maçın başlamasından yaklaşık yarım saat önce Oliver, Santa Barbara Char Combo'yu almak için evinin hemen köşesindeki en sevdiği burger restoranı olan Habit Burger Grill'e gitti ve ona her zaman fazladan bir dilim ananas ekledi. bir kaşık dolusu guacamole ile. Bu Josie'nin ona öğrettiği bir şeydi ve 'gezegendeki en iyi burger' dedikleri şeyin gizli içeriği haline gelmişti.

Oliver, oturma odasına döndüğünde, başka bir heyecan verici maça hazır olarak kanepesinde rahatladı, ancak karşılaştığı şey bir 'gözden geçirme' oldu. İkinci çeyreğin başında Suns, Clippers'a yirmi iki sayı farkla öndeydi ve Clippers'ın oyuna geri döneceğine dair hiçbir belirti yoktu.

Tok bir mide ve sıkıcı bir oyunla, devre arasında Oliver'ın o tuhaf "belirsizlik" aşamasından çıkmaya başlaması hiç de şaşırtıcı değildi.
uyanıklık ve uyku... rüya ve gerçeklik. İşte tam o sırada, zihni yarı bilinçsizliğe doğru sürüklenirken, önünde bir yerden tanıdık bir sesin geldiğini duydu.

Beyni hâlâ ağır ve yavaş olan Oliver, kaynağı bulmak için odayı taradı.

Bu oyunda bir uyarı sesi miydi? diye düşündü, hızla televizyon ekranını

kontrol ederken. Öyle görünmüyordu ama Clippers fazladan altı puan gerideydi. Oliver gözleri ekrandan geriye doğru kayarken, yanıp sönen bir şey gördü.

Kanepeyle televizyon arasındaki sehpanın üzerinde duran cep telefonunun sol üst köşesindeki ışık yanıyordu.

Ona uzandı.

Bir kısa mesaj.

'Bilinmeyen Numara.'

Oliver telefonunun kilidini açmak için işaret parmak izini kullandı ve mesajın ön izlemesine dokundu.

Bugün beklenenden daha sıcak, değil mi Oliver?

Oliver mesajı biraz tuhaf buldu. Birincisi, bilinmeyen bir numara olduğu için. İkincisi, tüm arkadaşları ona her zaman Oliver değil Ollie diyordu.

Omuz silkti ve artık buzlu olmayan bir bardak buzlu çaya uzandı ama ağzının biraz kuruduğunu hissetti, bu yüzden hızlı bir cevap yazmadan önce bardağını iki yudumda bitirdi.

Kesinlikle öyleydi. Cekete ihtiyaç duymadan tekrar dışarıda olmak harika. BTW, bu kim?

Cevabın gelmesi uzun sürmedi ama Oliver'ın beklediği bu değildi.

Evet, hızlı bir burger turu yaparken pencereleri bile açık bırakacak kadar sıcak, değil mi?

“Ne?” Oliver bu kelimeyi ağzından çıkarırken başını salladı ve kendini biraz daha uyandırmaya çalıştı. Mesajı tekrar okudu. ‘Ne oluyor?’ Aynı soruyu tekrar yazmadan önce doğruldu ve omuzlarını dikleştirdi. *Bu kim?*

Oliver'ın bir şey duyması için birkaç saniye geçmesi gerekti.

Burgerinizi almaya gittiğinizde pencereleri açık ve kilitli bıraktığınızı biliyorsunuz değil mi?

Mesaj Oliver'ı yukarıya bakmaya sevk etti, bakışları odayı duvardan duvara taradı. Aslında her iki oturma odasının penceresi de aralıktı ve havuz kenarında uzanmak için dışarı çıkarken pencereleri açtığını hatırlıyordu. Eve biraz temiz hava almak istiyordu.

Oliver aklına bir düşünce gelmeden önce yüksek sesle, "Evet, öyle mi?" diye sordu. *Yolun karşısındaki Bayan Miles her zamanki gibi meraklı mıydı?*? Ancak fikir aynı hızla reddedildi çünkü *Bayan Miles'ın cep telefonu numarası nasıl olabilir*??

Bu sefer Oliver tamamı büyük harf kullandı: *BU KİM?*

Gönderen nihayet daha uygun bir cevaba uydu.

Sana... Ben akıl hocası olacağım, Oliver.

Oliver mesaja kıkırdadı. 'Evet, doğru. Bir akıl hocası. Elbette." Bu kesinlikle arkadaşlarından biriydi. Muhtemelen Stuart, çünkü içki içmek için dışarı çıkmamıştı.

Stu, bu sen misin, aptal mı? Zaten sarhoş musun? neredesin? Aklına yeni ve nispeten endişe verici bir düşünce gelince durakladı. Fazladan bir satır yazdı: *Peki hamburger almaya gittiğimi ve penceremin açık kaldığını nereden biliyorsun?*

Cevap çok geçmeden geri geldi. *Hayır, bu Stu değil. Dediğim gibi, sana akıl hocası olacağım Oliver, çünkü bu aslında bir ders.*

Oliver etkilenmemişti.

"Evet, siktir git." Güldü. 'Bir ders. Tamam o zaman."

Stu, sen bir salaksın, öğretmen değil. geri yazdı. *Ders ver kıçım. İçkiyi bırakıp sevişmeye falan ihtiyacın var. Beni rahat bırak dostum. Maçı izliyorum.*

Mentor'un yanıtı hemen geldi: *Maçı izlemiyordun Oliver. Yarı yarıya uyuyakalmıştın. Patates kızartmalarının hepsini bile bitirmedin.* Bu Oliver'ın omuzlarının anında gerginleşmesine neden oldu. Bu, 'komik' ile 'ürkütücü' arasındaki ince çizgiyi aşmıştı. İçgüdüsel olarak gözleri açık pencerelerden birine yerleşmeden önce odayı dolaştı.

'Bu saçmalık da ne?' diye sordu kendi kendine. "Patates kızartmalarımı ya da uykuya daldığımı nereden biliyor?" Cep telefonunu tekrar masaya koydu.

sehpaya çıkıp ayağa kalktı. Bunu yaparken sanki birkaç saattir içki içiyormuş gibi biraz fazla sersemlemiş hissetti. “Burada neler oluyor?” Oliver pencereye yaklaşmadan önce kendini toparladı ve beyin sisini göz kırparak uzaklaştırdı. Bayan Miles'ın evinin ışıkları tamamen kapalıydı. Her iki taraftaki komşuları da öyle.

Oliver birkaç saniye dışarıdaki sokağı kontrol ettikten sonra pencereyi çekti ve kilitledi. Aynısını hızla diğerine yaptı. Kanepeye döndüğünde telefonu tekrar bip sesi çıkardı ve titredi. Aynı zamanda kafasındaki baş dönmesi de bir miktar arttı.

Telefonu alıp mesajı kontrol etti.

Bu saçmalık değil, Oliver.

Oliver bu sözler üzerine gözlerini kısarak baktı. Sorusunu bir metne yazmamıştı. Bunu yüksek sesle söylemişti. Bu bir tesadüf olamaz.

Ding, ding. Yeni mesaj.

Ne yazık ki artık pencereleri kapatıp kilitlemek için biraz geç değil mi sizce de?

Oliver'ın midesi düğümlendi, gözleri aslında ne aradığını bilmeden odayı soldan sağa taradı.

Hiç bir şey.

Şey, şey.

Ben de sana patates kızartmasını ve senin uyuyakalmanı nasıl bildiğimi anlatacağım Oliver. Oliver son mesajı okumayı bitirdiğinde görüşü sadece birkaç saniyeliğine bulanıklaştı. Bir şeyler kesinlikle doğru değildi. Neden başı bu kadar dönmüştü? Ding, ding.

Çünkü zaten evinizin içindeyim. Arkana bak.

O zamana kadar artık çok geçti.

Elli

Oliver öksürdü ve sonunda sıçrayarak uyandı. Duyuları yavaşça geri gelmeye başladıkça, acı da kan dolaşımına kirli bir nehir gibi hızla akmaya başladı. Vücudundaki her kas, her kemik, her eklem, sanki kırılma ve yırtılmadan birer

santim uzağa kadar tek tek dövülmüş gibi ağrıyordu... ve sonra bir kafa karışıklığı oluştu - ağır bir fırtına bulutu gibi kalın ve karanlık. Beyni uyuşmuş. Düşünceleri kayboldu.

Tüm çabalarına rağmen Oliver'ın ne kadar süre baygın kaldığına dair hiçbir fikri yoktu. Nerede olduğunu da hatırlamıyordu. Aslında hatırlaması bile birkaç saniyesini almıştı. *DSÖ* öyleydi.

Acıdan dolayı gözlerini açmaya çalıştı. Çevresini tanımak, bu zayıflatıcı kafa karışıklığının giderilmesine kesinlikle yardımcı olacaktı, ancak göz kapakları çok yorgundu... hareket edemeyecek kadar ağırdı. Başlangıç pozisyonlarına düşmeden önce onlardan aldığı tek şey uykulu bir çırpınmaydı.

Oliver'ın ağzı da çöl kuruluğunu hissediyordu, bezleri tükürük üretmeye çalışıyordu. Ürettikleri azıcık şey, sanki kırılmış camla guruldamış gibi hissettiği boğazına çarpmadan çok önce dilinin üzerinde ölecekti.

Oliver yeniden öksürdü -solunum yollarını temizlemeye yönelik doğal bir refleksti- ama bu baskı sanki kafatasının içinde patlayan bir bomba gibiydi, beynini sıkıştırıyor ve yeniden başının dönmesine neden oluyordu, acı o kadar yoğundu ki nefes almak bile zorluk haline geliyordu.

O sırada bir ses duydu.

Gümbürtü, *gümbürtü*,.

Sanki bir maestro bir ritim yönetiyormuş gibi, hafifçe ama mükemmel zamanlanmış aralıklarla ona geldi.

Düşünmeye çalıştı ama hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Bu bir rüya mıydı? Kabus mu?

Öyle olması gerekiyordu. Tek makul açıklama buydu. Başka nasıl burada olabilirdi? "Burası" hangi cehennemdeyse.

Gümbürtü, *gümbürtü*.

Metronom hassasiyetindeki ses tekrar geldi ve sanki giderek artıyor... hatta yaklaşıyordu.

Korku hakim olmaya başladı.

Gümbürtü, *gümbürtü*.

Acıya rağmen Oliver, sıcak ve bayat, ağır ve tam olarak tanımlayamadığı garip bir kokuya sahip havayı ciğerlerine çekti.

Gümbürtü, *gümbürtü*.

Ses kendini tekrarlamaya devam ettikçe Oliver sonunda bunun çevresinden değil, içinden geldiğini fark etti. Bu çarpma sesi, kulak zarlarına güçlü bir şekilde çarpan kanın sesiydi ve her vuruşta, kanın akışıyla birbirine bağlanan kalbiyle birlikte tüm kafasının nabzını hissediyordu.

Bu ne gülünç derecede çılgın bir kabus?

Sıçrama.

Aniden buz gibi su, öfkeli bir ters tokat gibi yüzüne sıçradı ve Oliver'ın, bilinci yerine geldiğinden beri boğazında hazır olan korku dolu çığlığı sonunda bırakmasına neden oldu.

Çığlık çevresinde yüksek sesle yankılanıyordu, bu onun sağlam duvarlarla çevrili olduğunun açık bir göstergesiydi.

Çaresizce nefesi kesildi, sanki içmeye çalışıyormuş gibi havayı yuttu. *Bu bir kabus değil*, diye düşündü, vücudu titriyordu, kalbi göğsünden patlamak üzereydi. *Bu gerçek. Hepsi. Neler oluyor?* Dondurucu suyun yüzüne beklenmedik bir şekilde çarpması çok sayıda fiziksel refleksin ortaya çıkmasına neden oldu - titreme, kasların kasılması, diyaframın daralması, derisinin tüylerinin diken diken olması ve en kötüsü, yepyeni bir korku çığı - çünkü artık Oliver Nerede olursa olsun yalnız olmadığını biliyordu.

Su yüzünden aşağı, çıplak göğsüne ve ayaklarının altındaki yere damlarken, vücudunu acı dolu bir öksürük kapladı.
kafatasının alt kısmı kaburgalarından geçerek leğen kemiğine ve uyluk kemiklerine doğru iniyor.

Ancak buzlu su aynı zamanda onu daha da yüksek bir uyanıklık durumuna sokmaya da hizmet etti. Göz kapakları yine titredi ama bu sefer sonunda onları açacak gücü kendinde bulmayı başardı. Bunu yaparken hemen bulanık şekillerle karşılaştı; beyni hâlâ ağır ve sisliydi ama korkunun, fizyolojik tepkileri hızlandırma konusunda kendine özgü bir yöntemi vardı. Bir saniyeden kısa bir süre sonra gözleri yeniden odaklanmaya başladı.

Beton döşeme.

Oliver'ın baktığı şey buydu; cilalı beton zemin. Bir ağız dolusu hava daha aldı. Ciğerleri çok ihtiyaç duyduğu oksijeni alırken göğüs kafesi önce kalktı, sonra

yavaşça düştü. Gözleri hâlâ zayıf ışığa alışmaya çalışıyordu ama cilalı beton zemine baktığından emindi. Noktaları birleştirmek beyninin fazladan iki saniyesini aldı. Oliver dik bir pozisyondaydı, başı öne düşmüştü ve çenesi neredeyse göğsüne değiyordu. Ayakları yere değmediği için baktığı şey ayaklarının altındaki zemindi.

Aniden her iki elinden ve kollarından bir ağrı patladı, parmak uçlarından omuzlarına kadar ilerledi ve orada kontrol edilemeyen bir ateş gibi boynuna ve sırtına yayıldı. İşte o zaman Oliver nihayet tam olarak hangi pozisyonda olduğunu anladı. Dik duruyordu ama X şeklinde büyük bir tahta haça bağlanmıştı. Aziz Andrew haçı olarak da bilinir.

El ve ayak bilekleri, elleri ve ayaklarındaki kan dolaşımını gerçekten kesmeden mümkün olduğu kadar sıkı tokalanmış kalın deri kayışlarla yerinde tutuluyordu. Bileklerindeki kayışlar kanla noktalanmıştı. Kollarının, omuzlarının ve boynunun bu kadar şiddetli ağrımasının nedeni, ayaklarının yere tam olarak basamaması nedeniyle ağırlığının çoğunu kollarının taşımasıydı.

Aynı anda Oliver tamamen çıplak olduğunu fark etti. *Sıçrama.*

Yüzüne bir kez daha buz gibi su sıçradı.

Ani fiziksel reflekslerin şok edici bir turu daha.

Bileklerinin etrafındaki kayışlar etine daha da batıyordu.

Oliver bir sesin "Uyan, uyan, uykucu" dediğini duydu. Ses tonu pürüzsüzdü ve rahatsız edici bir dinginlikle vurgulanıyordu. Sözlerde acele yoktu... öfke yoktu... duygu yoktu. Sinir bozucu olduğu kadar rahatlatıcı da bir sessizlik vardı.

Oliver'ın başını kaldırıp onunla kimin konuştuğunu görmeye çalışması büyük bir irade çabası gerektirdi. Bunu yaparken gözlerine parlak bir ışık yandı ve hemen gözlerini kıstı, başı ateşlenmiş bir silah gibi geriye doğru çekildi.

Bu ses nereden geliyor?

Bir kez daha gözlerini kırpıştırarak gözlerine uyum sağlaması için zaman tanıdı. Yanmanın dağılması ve sonunda önünde bir şekil oluşmaya başlaması uzun sürmedi - uzun boylu, atletik bir şekil - ama sert ışık hâlâ oradaydı, arkasından geliyordu, bu da gerçekten yapabileceği tek şeyin olduğu anlamına geliyordu. bir siluet vardı... ona bakan bir gölge.

Oliver siluetin yüzüne odaklanmaya çalıştı ama orada koyu oval bir gölgeden

başka hiçbir şey yoktu. Oliver gözlerini... burnunu... dudaklarını... hiçbir şeyi seçemiyordu.

Oliver, "Kim... sen?" demeye çalıştı ama ses telleri olması gerektiği gibi tepki vermedi. Dudaklarından zar zor duyulabilen bir hırıltı çıktı. Önündeki şekil bir bacağından diğerine kaydı ama karanlıkta kaldı.

"Baş ağrısı..." dedi gölge. Ses bir kez daha sakin ve kontrollüydü. "Kas ağrısı... baş dönmesi... boğaz ağrısı... bunların hepsi sen uykuya daldığında buzlu çayına kattığım ilacın yan etkileri. Kollarınız ağrıyor çünkü ağırlığınızın çoğunu taşıyorlar. İlacın yan etkileri birkaç dakika içinde geçecektir.' Bir duraklama oldu. 'Ama sana keşke öyle olmasaydı diyeceğini söylediğimde bana güven.'

Gölgenin o son cümleyi söyleme biçiminde şeytani bir şeyler vardı.

Oliver dilini çatlak dudaklarının üzerinde gezdirerek acı çeken boğazını dindirmek için birkaç damla su toplamaya çalıştı. Bununla bir şekilde korkuyla, acıyla, yorgunlukla savaşmayı ve sonunda ses tellerini harekete geçirmek için gereken gücü bulmayı başardı.

"Kim... sen?" diye sordu tekrar, zorlukla nefes alarak.

Bu sefer Oliver'ın sesi nihayet gölgenin kulaklarına ulaştı. 'Sana kim olduğumu zaten söyledim' dedi. 'Hatırlamıyor musun?'

Oliver bu sözlerin arasında bir yerde bir gülümseme duydu.

'Senin için... akıl hocası olacağım, Oliver...' bir nevi öğretmen."

Oliver'ın anıları kafasının içinde yanıp söndü, takıldı ve tekrar gözlerini kırpıştırdı. Bunu daha önce nerede duymuştu?

Sana... Ben akıl hocası olacağım, Oliver.

Oliver, hafızasının bir kısmı nihayet aklına gelene kadar sahip olduğu her şeye konsantre oldu. Bu sözleri daha önce duymamıştı. Bunları bir kısa mesajda okumuştu.

Bir anı daha: Oturma odasında oturmuş basketbol maçı izlerken telefonu bip sesi çıkarıyordu.

Bu bir rüya değildi.

Mentor, "Bir içecek su ister misiniz?" diye sordu.

Oliver'ın acilen suya ihtiyacı vardı ama korku onu cevap vermekten alıkoydu. Mentor onu bir kitap gibi okudu.

'Merak etme Oliver. Bu uyuşturucu değil. Artık buna gerek yok.' Mentor, Oliver'a yaklaşmadan önce plastik bir bardağa biraz su koydu ve bir yudum aldı. 'Görmek?'

Akıl Hocası nihayet gölgelerin arasından çıktığında, Oliver'ın gözleri hevesle alabildiği her şeyi görmeye çalıştı.

Gördüğü şey bir kabusa benziyordu.

Mentor tamamen siyah giyinmişti ve neopren dalgıç kıyafetine benzeyen bir şey giyiyordu. Saçlar da tamamen dalgıç kıyafetinin kapüşonunun altına gizlenmişti ama yüzü açıktaydı. Oliver ona odaklandı; gözler, dudaklar, burun, elmacık kemikleri, çenenin şekli... ne görüyorsa. Beynini yanıt vermesi için zorlayarak çok çabaladı. Hafızasının ona, önünde duran kişinin kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını söylemesi birkaç uzun saniye aldı. Akıl Hocasını daha önce hiç görmemişti ve bu, Oliver'ın daha da fazla kafa karışıklığı ve korkuyla dolmasına neden oldu.

Mentor, plastik bardağı Oliver'ın dudaklarına götürdü; Oliver, içindekileri küçük ama aç yudumlarla içti. İlk başta su sanki sıvı zımpara kağıdı içiyormuş gibi boğazını kaşıdı ama çok geçmeden tanrıların nektarı gibi hissetti.

Mentor, bulundukları odaya bakarak, 'Burada güzel bir yeriniz var' dedi. 'Bu bana çok fazla zaman ve emek kazandırdı.'

Oliver bardaktaki suyun son damlasını da yuttu ve bakışlarının çevresini taramasına geçici olarak izin verdi. Bilinci yerine geldiğinden beri o kadar korkmuş, kafası o kadar karışmıştı ki tüm dikkatini saldırganın üzerinde yoğunlaştırmıştı. İçinde bulunduğu oda, öncelikler listesinde ikinci sırada yer alıyordu ama artık gözleri duvarları, tavanı, köşeleri, mobilyaları, dekorları incelemeye başladığında... loş ışığa ve gölgelere rağmen, bu çok zaman aldı. Nerede olduğunu anlaması sadece bir dakika sürdü. Koku alma duyusu da nihayet uyanmış gibiydi, lateksle karıştırılmış hafif deri kokusunu algılıyordu.

Mentor bir kez daha Oliver'ın ifadesini okudu.

“Evet Oliver, burası senin bodrumun ve itiraf etmeliyim ki etkilendim.” Mentor önce sola, sonra sağa baktı. 'Burası çok iyi donanımlı bir zindan. Sen ve karınız çok tuhaf bir işin içinde olmalısınız, değil mi?'

Hem Oliver hem de Josie, BDSM, rol yapma ve hafif ila orta şiddette ağrı da

dahil olmak üzere her türlü seks oyunundan keyif aldılar. Bunların hepsi seks hayatlarının büyük bir parçasıydı. Düğünlerinden hemen önce, bodrum katı oldukça geniş olan bir ev bulmayı başardılar; bu, Los Angeles'ta nadir görülen bir şeydi. Bodrum katını, birbirini bağlamak için kullanılan duvar ve tavan metal halkaları, çok çeşitli hafif cezalandırma aletleri ve her türden kırbaç, baston, ip, kayış ile çok iyi donanımlı bir zindana dönüştürmeleri iki aylarını aldı. ve zincirler. Ayrıca iki farklı kısıtlama sandalyesi ve Oliver'ın artık bağlı olduğu St. Andrew haçı da vardı. Burası onların oyun odasıydı.

Burada neler oluyor?

Korku öfkeli bir el ile Oliver'ın yüzüne tokat attı ve tüm kalbinin titrediğini hissedebiliyordu. Acı tekrar kollarını çekiştirdi ama o bunu başardı. "Biz... o kadar paramız yok." Zayıf sesi, kendisi ile Akıl Hocası arasındaki boşluğu doldurdu. 'Biraz tasarruf...'

Akıl Hocası eldivenli parmağını Oliver'ın dudaklarına koydu.

'Şşşt! Bunun parayla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?'

Bakışları birbirlerininkileri buldu ve Oliver, Mentor'un gözlerinde daha önce kimsenin gözlerinde görmediği bir şeyin yandığını gördü. Öfke dolu bir kara delik gibi karanlık ve yoğun bir şey. Eğer 'bu' ifadesinde bir gerçek varsa gözler ruha açılan bir penceredir', o zaman Mentor'un böyle bir penceresi yoktu. Oliver'ın görebildiği tek şey karanlıktı.

Mentor gölgelere geri dönmeden önce gülümsedi.

Oliver paniğin tenine yayılmaya başladığını hissedebiliyordu.

'Bu hoş olmayacak' dedi Mentor. 'En azından senin için değil. İşte başlıyoruz. Bir numaralı ders."

İşte o zaman Oliver, Akıl Hocasının ne aldığını fark etti. Korku ve panik tek bir terör topuna dönüşerek nefesinin kesilmesine neden oldu. 'Hayır... bekle... lütfen...'

Mentor tekrar gülümsedi.

'Pekala, eğer bu seni korkutuyorsa Oliver, o zaman gerçek sürprizi görmeni bekleyemem.'

Elli bir

Garcia haklıydı; Hunter sonunda izinli olması gereken gün üzerinde çalışmaya başladı. Tüm çabalarına rağmen beyni bağlantıyı kesemiyordu ve her zaman düşünce süreçlerini araştırmaya geri getirmenin bir yolunu buluyordu. Bunun uykusuzlukla savaşmak gibi bir şey olduğunu biliyordu. Kazanamayacağını bildiği için anlamsız bir çabaydı bu.

Hunter, 'izin günü' başlarken University Hills bölgesindeki California Eyalet Üniversitesi'ndeki LAPD Kriminalistik Laboratuvarı'na bir gezi yaptı. Orada, önceki gece Exchange restoranındaki 'Sleazy Mark'tan aldığı şarap kadehini bırakarak DNA ve parmak izi analizi talebinde bulundu. Elbette, henüz ellerinde Mentor'dan DNA örneği ya da herhangi bir parmak izi yoktu. Hunter sadece olasılık oyunu oynuyordu.

Hunter, Mark'la yaptığı konuşmayı kafasında kabul etmek istemediği kadar çok kez tekrarlamıştı ve her şeyi hatırlayabiliyordu - Mark'ın ses tonu, hareketleri, ifadeleri, gözlerindeki bakış, söyledikleri... hepsi. .

Mark kadın avcısıydı. Buna hiç şüphe yoktu, ancak yüz yüze oturdukları o birkaç dakika boyunca Hunter, Mark'ın bir şekilde fizyolojik ve psikolojik motor tepkileri üzerinde neredeyse tam kontrol sağlamayı başardığı izlenimini edindi - bu yapılması son derece zor bir şeydi. .

Hunter, konuşmaları boyunca Mark'ın yeteneğini fark etmişti ama Mark Kirsten Hansen'in fotoğrafını gösterdiğinde bu daha da belirginleşti. Mark'ın gözleri ilk kez fotoğrafa sabitlendiğinde hafifçe büyümüştü, bu da tanıdığını göstermiyordu. Tanıyışla birlikte kişinin gözleri, bazen neredeyse algılanamayacak kadar, bazen de gözle görülür şekilde daralma eğilimindeydi. Sorgulayıcının onu alabilmesi için özellikle onu araması gerekirdi ve o zaman bile kolayca gözden kaçabilirdi.

Gözlerin daralması konsantrasyonu gösteriyordu. Bu, bir kişinin hafızasında aynı veya benzer bir görüntüyü ('tanıma') aradığında meydana geliyordu, ancak gerçek hediye genellikle gözlerin hareketiyle ortaya çıkıyordu. Yukarı ve sağ, kişinin görsel olarak hatırlanan görüntüler için hafızasını meşgul etmeye

çalıştığını gösteriyordu; bu daha önce görmüş olduğu bir şeydi. Yukarı ve sola doğru olan kısım, kişinin görsel yapıcı korteksine erişmeye çalıştığını, daha önce orada olmayan bir görüntü veya anı yarattığını gösteriyordu.

Exchange restoranında, Hunter ona Melissa Hawthorne'un resmini ilk kez gösterdiğinde Mark'ın gözleri kısılmıştı ve sağa doğru zar zor hareket etmişti. Onu bir yerlerde gördüğünü açıkça hatırlıyordu ve onu yerleştirmek için çok çabalıyordu. Kirsten Hansen'in fotoğrafında Mark'ın gözleri ne sağa ne de sola hareket etmişti; tamamen hareketsiz duruyorlardı ama aynı zamanda neredeyse farkedilmeyecek kadar genişlemişlerdi. Hunter bunu yalnızca doğrudan Mark'a baktığı için yakalamıştı. Gözlerin genişlemesi şaşkınlık veya şok belirtisiydi ama aynı zamanda hayranlık veya onayın da göstergesiydi; bu, bir kişinin beyninin çekici olarak algıladığı birini gördüğünde gösterdiği türden bir şeydi. Mark, gözlerinin irileşmesini, kulağa tamamen doğal ve zorlama olmayan, aynı zamanda çapkın kişiliğinin de göstergesi olan bir yorumla takip etmişti: Kirsten "çok güzel"di.

Bu tür otomatik reaksiyonlar ve mikro reaksiyonlar, uyaranlara verilen fizyolojik ve psikolojik motor tepkilerin örnekleriydi. Çoğumuz bunu yaptığımızın farkında bile değiliz, bu yüzden onları kontrol etmek çok zordur. Varlığını bile bilmediğiniz bir şeyi nasıl kontrol edersiniz?

Ancak Hunter aynı zamanda zor olmasına rağmen bunun mümkün olduğunu da biliyordu. *öyleydi* bunları kontrol etmek mümkün. Çok fazla konsantrasyon gerekti... onlarca, belki yüzlerce saat pratik... ve çok fazla disiplin gerektiriyordu ama yapılabilirdi. Ve eğer bu tepkiler kontrol edilebilirse, o zaman yanlış sinyal verecek şekilde de değiştirilebilirler.

Hunter'ın bu katil hakkında hâlâ bilmediği çok şey vardı ama bildiği şey Mentor'un son derece disiplinli, sistematik, yaratıcı ve sabırlı olduğuydu. Bu, kendi içinde, Mentor'un ortalamanın üzerinde zekaya sahip olduğunun bir göstergesiydi; Hunter, fizyolojik ve psikolojik motor tepkilerini kontrol etme yeteneğini geliştirmek isteyen biri için bunun mutlak bir zorunluluk olduğunu biliyordu.

Elli iki

Pazar günü, Las Vegas'tan Los Angeles'a giden WN167 sefer sayılı uçağın saat 17:15'te inmesi planlanmıştı, ancak uçağa biniş saatindeki küçük bir gecikme nedeniyle LAX'e yirmi altı dakika geç indi. Uçaktan inmek hızlıydı ama Josie'nin yine de gruptaki herkesin valizlerini toplaması için neredeyse elli dakika beklemesi gerekiyordu.

Herkesi eve geri götürmek için Barbie pembesi esnek bir limuzin ayarlanmıştı. Bunların hepsi, Josie'nin organize etmesine yardım ettiği "kapı kapı bekarlığa veda gecesi fantezisinin" bir parçasıydı ama eve dönüş limuzin yolculuğunun, giden yolculuktan çok farklı olduğuna şüphe yoktu.

Cuma sabahı yola çıktıklarında moralleri yüksekti. Herkes dinlenmişti ve partiye tamamen hazırdı. Bu kimsenin unutamayacağı bir hafta sonu olacaktı. İki gün sonra neredeyse hiç uyumayan, partilere ayrılmış altı kişilik kadın grubunun içlerinde neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Tek istedikleri uyumaktı.

Limuzine biner binmez altısı da koltuklara yığıldılar. Bütün kızlar uykuya dalmaya başladığında Josie, Oliver'ı tekrar aramayı denedi. Bir kez otelden ayrılmadan önce ve iki kez McCarran International'dan olmak üzere üç kez denemişti ama aramalar her seferinde doğrudan sesli mesaja yönlendiriliyordu. Zaten iki mesaj bırakmıştı ama Josie hala kocasından tek bir kelime bile duymamıştı ki bu garipti ve Oliver'a hiç benzemiyordu.

Dün telefonda konuşmuşlardı ve sesi iyiydi. Evet, Stacey için hazırladığı 'striptizci sürprizi'ni açıkça biraz kıskanıyordu ama Oliver gerçekten kıskanç bir tip değildi ve Josie de değildi. Birbirlerine güvendiler, kendilerine güvendiler ve aşklarına güvendiler.

Josie, yanında uyuyan Stacey'yi uyandırmamak için cep telefonuna, "Bebeğim, yine benim" diye fısıldadı. 'Önceki mesajlarımı alıp almadığından emin değilim. Eğer öyleyse, neden en azından bana cevap yazmadın? Her şey yolunda mı? Umarım hâlâ striptizciler yüzünden üzgün değilsindir tatlım."
nefes. "Her neyse, sana güvenli bir şekilde indiğimizi ve eve doğru yolda olduğumu söylemek istedim. Hepimiz limuzindeyiz ve ben beş numaradaki

ineceğim, yani eve dönmeme hâlâ en az bir buçuk saat var. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Seni özlüyorum ve seviyorum." Bağlantıyı kesti.

"Ollie'den hâlâ haber alamadın mı?" diye sordu Stacey yalnızca sağ gözü açıkken. "Üzgünüm tatlım, seni uyandırmak istemedim" dedi Josie, sesini hâlâ sessiz tutarak.

Stacey "Aslında uyumuyorum" dedi. 'Sadece gözlerimi dinlendiriyorum.'

Josie başını salladı. 'Hayır, bir mesaj bile yok. Bu ona göre değil. Neler olup bittiğinden emin değilim.'

Stacey kolunu uzattı ve sağ elini Josie'nin dizine koydu. 'Endişelenme bebeğim. Muhtemelen... telefonunu falan kaybetmiştir. Bunu daha önce yaptı, değil mi?'

Josie başını salladı. Bu ihtimali düşünmüştü. "Evet, iki kez" diye onayladı. 'Bazen aptal olabiliyor. Özellikle de çeteyle dışarıda içki içerken. Ama telefonunu kaybetmiş olsaydı evdeki bilgisayardan bana Facebook üzerinden mesaj gönderebilirdi.'

Stacey de sol gözünü açtı. Scott'ı arayıp bir şey bilip bilmediğini sormamı ister misin? Cuma gecesi birlikteydiler, maçı izliyorlardı."

Josie bir anlığına bu fikir üzerinde düşündü. 'Hayır, sorun değil. Yakında hepimiz evde olacağız ama yine de teşekkürler tatlım.'

"Ya da belki geri döndüğünde seni bekleyen bir tür sürpriz vardır," diye ekledi Stacey. 'Bu tamamen Ollie'ye benzer bir şey olurdu.'

Josie'nin mükemmel kaşları havaya kalktı.

Oliver, Josie'yi hediyelerle, notlarla, mesajlarla, şiirlerle, çiçeklerle, her şeyle şaşırtmayı seviyordu. Gerçekten romantik bir tipti. Bu yolculukta bile. Josie, otellerinde banyo malzemeleri çantasını açmış ve Oliver'ın o görmeden içine koyduğu bir notu bulmuştu. Notta ikisi arasında hayali bir diyalog tasvir ediliyordu. Şöyle yazıyordu:

Ne yapıyorsun? 'Ollie, tüm dünyanın duyabilmesi için beni sevdiğini olabildiğince yüksek sesle bağırmanı istiyorum.'

Ne yapıyorsun? *yanına doğru eğilir ve Josie'nin kulağına fısıldıyor*: 'Seni seviyorum.' Ne yapıyorsun? *kafası karışmış görünüyor* –

'Neden kulağıma fısıldadın?' Ne yapıyorsun? 'Çünkü sen benim bütün dünyamsın.'

Not Josie'nin gözlerinin yaşarmasına neden olmuştu.

'Evet, bu *istemek* Tamamen onun gibi ol,' diye itiraf etti Josie.

Josie eve dönmesinin bir buçuk saat süreceğini tahmin ettiğinde para konusunda neredeyse haklıydı. Otoyollardaki trafik beklenenden şaşırtıcı derecede iyi olduğundan sürücünün Santa Clarita'daki evine varması bir saat yirmi yedi dakika sürdü. Josie, Stacey'yi öptü ve çantasını aldı.

Oliver'ın siyah Mercedes'i garaj yolunda, Mini Cooper'ının hemen yanına park edilmişti.

Emin olmak için Josie cep telefonunu tekrar kontrol etti. Mesaj yok. Cevapsız çağrı yok. Saat 20.38'di.

“Gerçekten mi Ollie?” diye sordu kendi kendine yarı kızgın, yarı inanmayan bir sesle. Josie kocasıyla tartışmaktan nefret ediyordu. Aslında birbirleriyle tanıştıklarından beri sadece iki tartışmaya girmişlerdi ve ikisi de saçma nedenlerden dolayıydı ama Oliver'ın dünden bu yana sessizliğine dair harika bir açıklaması olmasaydı kesinlikle kavga ederdi. onun aklından bir parça al.

Josie bavulunu ön kapıya taşıdı ve çantasında evinin anahtarlarını aradı ama doğru anahtarı anahtar deliğine sokmaya çalışırken kapı açıldı. Kilidi açık ve aralık bırakılmıştı.

“Ne oluyor?” Josie kaşlarını çattı. Artık endişelenmeye başlamıştı. Dışarıdan "Ollie?" diye seslendi.

Cevap yok.

Ön kapıları, halıları kirletmemek için genellikle ayakkabılarını bıraktıkları küçük bir koridora açılıyordu.

Josie hızla kendisininkini attı ve kapıyı arkasından kapattı.

Sırada tüm ışıkların kapalı olduğu oturma odası vardı. Josie kapının sağındaki düğmeye uzanıp açtı.

"Oliver, burada mısın?" diye tekrar, bu sefer daha yüksek sesle seslendi.

Sessizlik.

"Oliver?"

Ev ölü gibiydi.

Josie odanın etrafına baktı. Hiçbir şey yerli yerinde görünmüyordu. Kanepelerindeki minderlerin hepsi bir kenara yığılmıştı ama hepsi bu kadardı. Ancak valizini yere bıraktığında bunu nihayet fark etti. Oturma odasından mutfağa açılan kapının yaklaşık yarım metre uzağında yerde, görebiliyordu... kırmızı gül yaprakları?

Vücudunu dikleştirdi ve kaşlarını çatmadan önce başını hafifçe sağa eğdi. Bir şeyleri göremiyordu. Gerçekten yere dağılmış kırmızı gül yaprakları vardı ama dağınık bir şekilde değil. Oturma odasından mutfağa uzanan tek bir hat oluşturacak şekilde düzenlenmişlerdi.

Stacey'nin sözleri Josie'nin aklına geldi:

Ya da belki geri döndüğünüzde sizi bekleyen bir tür sürpriz vardır. Ve bu tamamen Ollie'ye benzer bir şey olurdu.

Josie dudaklarında beliren gülümsemeye karşı koyamadı. Yine de Oliver ona mesaj atıp bunu yine de sürpriz olarak saklayabilirdi. Telsizin sessizliği onu endişelendirmişti ve adamın biraz daha düşünceli olması gerekirdi.

Gül yaprakları dizisine doğru ilerlerken kendi kendine "Sürpriz mutfakta mı?" diye sordu.

Belki Oliver ona akşam yemeğini pişirmişti.

Oliver tam anlamıyla bir şef tipi değildi ama birkaç yemekte ustalaşmayı başarmıştı; bunlar arasında Josie'nin favorisi olan dana gulaş ve patatesli krep de vardı. Onun için bu şaşırtıcı bir sürpriz olacaktı çünkü akşamdan kalmalık nihayet dinmişti ve kendini kesinlikle aç hissediyordu. Sorun şuydu ki, mutfaktan gelen kokuları alamıyordu ve Oliver ne zaman dana gulaş pişirse, ağız sulandıran koku saatlerce tüm evi dolduruyordu.

Tekrar "Ollie bebeğim" diye seslendi, sesi birkaç dakika öncesine göre biraz daha az stresliydi. 'Mutfakta mısın?'

Cevap yok.

Josie kapıya ulaştı ve içerideki ışık anahtarına uzandı. Işıklar yandığında alnı endişeyle kırıştı.

Oliver mutfakta değildi ve orada yemek pişirildiğine dair hiçbir iz yoktu; ocakta tencere, lavaboda veya tabakta tabak yoktu.

raf, tezgahta pislik yok ve yemek kokusu yok. Ancak gül yaprakları sanki Hansel ve Gretel'in geride bıraktığı ekmek kırıntılarıymış gibi sivri bir çizgi halinde devam ediyordu. Küçük pişirme adasını geçerek bodrum kapısına, yani zindanlarına doğru sola, sonra sağa ilerlediler.

"Ah, anlıyorum" dedi Josie, kolları iki yanına düşerken. Onların seksi oyunlarını oynamayı seviyordu. Kendi zindanlarını gerçekten savunan kişi oydu. Oradaki tüm mobilyaları ve oyun malzemelerinin çoğunu o seçmişti. Oldukça seksi bir kadındı ama onun ve Oliver'ın keyif aldığı oyun ve rol yapma türlerinde ruh hali büyük bir rol oynuyordu. Sapkın olmak için insanın hazırlıklı olması ve doğru ruh halinde olması gerekiyordu ve o anda Josie'nin ruh hali ve ruh hali tek bir şeyin peşindeydi: uyku. Belki uyumadan önce bir pizza, ama başka pek bir şey yok.

Josie yaprakları takip ederek zindanın kapısına doğru itti ve kapıyı açtı. Kırmızı halı kaplı merdivenleri çevreleyen ruh halinizi belirleyen peri ışıkları açık bırakılmıştı ve basamakları loş bir şekilde aydınlatıyordu. Tepede durdu ve derin bir nefes aldı.

Gerçekten Oliver'ın sürprizini gölgede bırakmak istemiyordu. Aşağıda onlar için ne planlamış olursa olsun, bunun ateşli ve çok seksi bir şey olacağından emindi ama bu geceki ruh hali gerçekten de hiç de kötüydü. Kendini o kadar yorgun hissediyordu ki, rol yaparken ya da seks yaparken uyuklama riskiyle karşı karşıyaydı ve bu çok büyük bir 'hayır-hayır' olurdu.

“Ollie bebeğim, aşağıda mısın?” Josie en yumuşak, kadifemsi sesini kullandı. 'Seni sevdiğimi biliyorsun değil mi? Ve ben asla oynamaktan çekinmeyen biriyim.” Aşağı inerken ilk iki adımı o attı. 'Ama gerçekten çok yoruldum bebeğim. Çılgın bir hafta sonuydu. Bunun yerine bu gece yatakta kucaklaşabilir miyiz? Sana söz veriyorum bunu telafi edeceğim... ilgiyle. Bu konuda iyi olduğumu biliyorsun.'

Sonunda tüm ışıkların kapalı olduğu bodrum zindanına ulaştı. Arkasındaki merdivenlerdeki peri ışıkları, Josie'nin durduğu yerden iki ila üç metre ötedeki herhangi bir şeyi aydınlatacak kadar güçlü değildi, bu da tüm ortamı tuhaf hissettiriyordu ama onun kaşlarını çatmasına asıl sebep olan şey kokuydu. Oyun odalarına yabancı bir şey. Lateks ya da deri kokusu değildi. Josie bunları herhangi

bir şeyle karıştırmayacak kadar iyi tanıyordu. Hayır, bu metalik bir şeye benziyordu; demir olabilir. İlk izlenimler bunun pek de hoşuna gitmediği yönündeydi.

Işık anahtarına uzanırken, "Ollie," diye seslendi. 'Burada kokan ne var...'

Ayak parmakları yerdeki ıslak bir şeye dokunduğu anda ışık açıldı.

Zindanlarında olanların dehşeti Josie'yi bir bufalo izdihamının gücüyle bir anda vurdu ve tüm kaslarını felç etti.

Gözleri anında yaşlarla doldu. Gözbebekleri büyümüş gibiydi, irislerindeki yeşilin çoğunu tüketiyordu. Tüm varlığı kafa karışıklığının kara deliği tarafından yutulmadan önce çekirdeği korku ve tiksinti ile sarsıldı. O anda Josie o kadar rahatsız edici acı dolu bir uluma sesi çıkardı ki kendisi bile bunun kendisinden geldiğini fark edemedi. Duvarlara çarparak titreşti ve göğsüne çekiç gibi çarpan titreşimli dalgalar halinde ona geri döndü.

Koşmak istedi ama bacakları tepki vermedi.

Düşünmek istiyordu ama beyni harekete geçmiyordu.

Şok vücudunu kapatıyordu.

İkinci bir çığlık attı ve birdenbire tüm oda onun etrafında dönmeye başladı. Onu kontrol edemeyecek kadar hızlı. Onu durduramayacak kadar güçlü.

Bacakları zayıfladı. Dizleri vücudunun altına büküldü ve garip bir yarım dönüşle Josie yere çöktü, ancak göz kapakları bir araya gelmeden hemen önce... karanlık hakim olmadan hemen önce... yalnız olmadığını fark etti. Tam o sırada arkasında, merdivenlerin dibinde bir figürün belirdiğini gördü.

Elli üç

Hunter'a verilen adres onu Santa Clarita'nın kuzey çeyreğindeki küçük bir çıkmaz sokağa götürdü. Pazar gecesi o saatte bile kanyondaki trafik yavaştı ve kırk beş millik yolculuğu kat etmesi neredeyse bir saat on beş dakika sürdü.

Söz konusu ev soldan üçüncü evdi ama Hunter neredeyse bir blok öteden yanıp sönen mavi ve kırmızı ışıkların gökyüzünü aydınlattığını görebiliyordu. En

dış çevre caddenin tam üst kısmında belirlenmişti. Bu adli tıp (iç) çevresi değildi. Bu, ön çimenlik, araba yolu, garaj ve kaldırımdan evin ön kapısına giden doğal taş yol da dahil olmak üzere evin hemen çevresine kurulmuştu.

Hunter geldiğinde hiçbir yerde basın aracı ya da profesyonel görünümlü kamera göremedi, en azından henüz, ama yolun girişinde çok sayıda izleyici toplanmıştı. Görünüşe göre civardaki sokak sakinlerinin çoğu da neler olduğunu görmek için dışarı çıkmıştı.

Hunter vitesi düşürdü ve LA İlçesi Şerif Departmanından iki yardımcının nöbet tuttuğu cadde girişini kapatan polis bariyerlerine ulaşmak için iki grup insanın arasından yavaşça manevra yaparak ilerledi.

İkisinden kısa olanı arabasına yaklaşırken Hunter camını indirdi.

Hunter, vekile kimlik bilgilerini gösterirken, “Bana bir iyilik yapar mısınız, Vekil?” diye sordu. “Mavi-kırmızıları kapatabilir misiniz lütfen?” Sağına park edilmiş olan Şerif Departmanı SUV’unu işaret etti. ‘Bu ışıkların yaptığı tek şey daha fazla kalabalığın dikkatini çekmek.’ Arabasının arkasındaki insan kalabalığını işaret etti. 'Onların parıldadığını bir mil öteden görebiliyordum, tüm mahalle de öyle. Suç mahalli olarak buraya ne kadar az ilgi çekersek o kadar iyi.'

Vekil Hunter'ın itibarını gerçekçi bir baş sallama hareketi ile kabul etti. “Elbette.” Diğer vekile bariyerlerden birini yoldan çekmesini işaret etti. 'Siz aynı sokakta falan mı yaşıyorsunuz? Yolculuğu paylaşabilir miydik?” “Affedersiniz?” Hunter kaşlarını çatarak şerif yardımcısına baktı.

Vekil bariyerlerin ötesini işaret ederek, "UVC Biriminden başka bir dedektif az önce geldi" diye açıkladı. “Bir dakikadan az zaman önce.” “Adli tıp da burada mı?” diye sordu Hunter.

'Evet. En az kırk beş dakikadır evdeler.” Hunter bariyerleri aşıp sokağa çıkarken dikiz aynasını kontrol etti. Az önce konuştuğu milletvekili, ortağı tarafından yeniden konumlandırılmıştı. SUV'unun ışıkları hâlâ yanıp sönüyordu.

Garcia onun ilerisinde, olay yerinde bulunan diğer üç Şerif Departmanı aracından birinin hemen yanında caddeye park etmişti. Hunter'ı hemen fark etti ve Honda Civic'inin hemen önüne yanaşmasını işaret etti.

Hunter arabasından atlarken, "Müdür yardımcısı bana buraya yeni geldiğinizi

söyledi" dedi.

"Evet," diye onayladı Garcia, içgüdüsel olarak saatine bakarak. 'Yaklaşık bir dakika önce.' Bariyerlere doğru bakarken alaycı bir şekilde kıkırdadı. 'Hâlâ çalışıyorlar.'

'Hala neler var?'

Garcia, "Müdür yardımcısından mavi ve kırmızıları kapatmasını istedim" diye açıkladı. "Evlerin üzerinden sıçrıyorlar ve kalabalık bir işaret ışığı gibi gökyüzünü aydınlatıyorlar." Hunter başını sallayarak onayladı ama karşılığında hiçbir şey söylemedi. Rozetini kemerine taktı ve o ve Garcia, komşularından siyah ve sarı olay yeri bantlarıyla ayrılmış iki katlı, bej cepheli eve bakmak için döndüler. Sağında iki araçlık bir garaj vardı. Kırmızı bir Mini Cooper ve siyah bir Mercedes Benz geniş garaj yolunda yan yana park edilmişti. Ön kapının dışında başka bir milletvekili nöbet tutuyordu, diğer dört milletvekili ise sokakta kendi birimlerinin yanında duruyor gibi görünüyordu. 'LAPD UVC, değil mi?' Soru birdenbire ortaya çıkmış gibi görünen bir kadından geldi. Keskin ama çekici olmayan yüz hatları, omuz hizasına kadar uzanan düz kumral saçlarla çerçevelenmişti. Ela gözleri arkasında oturuyordu
minyon bir burnun üzerine tünemiş çerçevesiz gözlükler. Otuzlu yaşların ortalarında veya sonlarında görünüyordu.

Her iki dedektif de ona bakmak için döndüğünde Hunter, "Doğru" diye yanıtladı. Standart bir LA İlçesi Şerif Departmanı üniforması giyiyordu. Kolundaki üç şerit Hunter ve Garcia'ya onun çavuş olduğunu gösteriyordu. Kadın, Hunter'ın 1,80'inden bir baş daha kısaydı ama sanki başkalarının ona saygı duyması gerektiğini gösteren bir yanı vardı. "Ben Los Angeles İlçesi Şerif Departmanından Çavuş Jacqueline Logan," dedi ve elini uzattı.

Hunter ve Garcia kendilerini tanıtırken sırayla salladılar. Hunter,

"Olay yerine ilk siz mi vardınız?" diye sordu.

Çavuş Logan, "Bu doğru," diye onayladı. "Bu akşam dokuzu on geçe Dispatch'ten bir telefon aldım – olası bir cinayet – Dispatch yüzde yüz emin değildi çünkü arayan kişi sınırda histerikti." Bakışları eve kaydı. 'Ve açıkçası, orada ne olduğu göz önüne alındığında bu hiç de şaşırtıcı değil.'

Hunter ve Garcia sessiz kalarak çavuşun devam etmesine izin verdiler. 'Çağrıyı

aldığımızda gece devriyesindeydim' diye açıkladı. “Buradan sadece sekiz blok uzaktaydık. Bunlar Şerif Yardımcısı Suarez ve ben.” Cebindeki not defterine uzanıp tekrar evi gösterdi. “Üst katta, kurbanın karısı, arkadaşı ve arkadaşının nişanlısıyla birlikte. Kurbanın adı Oliver Griffith, otuz yaşında. Playa Vista'da bir yerde bulunan bir reklam ajansında kreatif direktör olarak çalıştı.'

“Oliver Griffith mi?” diye sordu Garcia. 'Kurban erkek mi?'

Bu soru Çavuş Logan'ın bakışlarının bir dedektiften diğerine geçmesine neden oldu. Garcia'nın ses tonundaki sürprizi açıkça anlamıştı. “Bu doğru.” Gözlüklerini burnunun üzerine yeniden ayarladı. 'Burada gerçekten pek bir şeyim yok. Sizin de açıkça karşınıza çıkacak bir vakayla ilgili soru sormaya başlamak istemedim ama duyduğuma göre Bay Griffith evde yalnızdı. Eşi Josie Griffith hafta sonu uzaktaydı. Vegas'ta. Bir arkadaş için iki gecelik bir bekarlığa veda partisi.' Çavuş Logan'ın işaret parmağı bir kez daha evi gösterdi. 'Bu şu anda yukarıda Bayan Griffith'le birlikte olan arkadaş. Adı Stacey Green. Nişanlısı Scott Summers da onlarla birlikte orada. Tavuk...

Toplamda altı kişiden oluşan gece partisi grubu Cuma sabahı yola çıktı ve bu akşam geri döndü. LAX'e vardıklarında hepsi önceden rezerve edilmiş bir limuzine atladılar. Buradaki yolculuk yaklaşık bir buçuk saat sürdü. Bayan Griffith akşam 8:40 civarında evine geldi. Eve girdi, bodruma indi ve...” Çavuş derin bir nefes aldı. 'Kocasını buldum.'

Hunter, "Yani 911'i arayan Bayan Griffith miydi?" diye sordu. “Aslında hayır.” Çavuş Logan açıkladı. 'Arkadaşı Stacey Green yaptı. Bayan Griffith limuzinle bırakıldığında iş telefonunu koltuğun üzerinde bıraktı. Bayan Green bunu tam yolun tepesine vardıklarında fark etti. Kendisi telefonla buraya koşarken sürücüden durup beklemesini istedi.” Not defterinde bir sayfa çevirdi. 'Miss Green'e göre, içeriden bir çığlık geldiğini duyduğunda kapı zilini çalmak üzereydi. Kapının kilidi açık kalmıştı, bu yüzden eve girdi. Tam o sırada mutfaktan gelen ikinci bir çığlık duydu. Oraya koştu, sonra bodruma indi ve orada Bayan Griffith'i diğer her şeyle birlikte yerde buldu.' Kendini toparlamak için durakladı. 'Ve aşağıda gerçekten gördüğüm en ürkütücü şey var.'

"Teşekkür ederim," dedi Hunter, üçü de evin yolunu tutarken.

"Dediğim gibi," diye devam etti çavuş, not defterini cebine koyarken.

"Telefonu dokuzu on geçe aldık ve on dakikadan kısa bir süre içinde buradaydık, ancak bunun Şerif Departmanı'nda kalmadığını anlamak için o sahneye bir kez bakmanız yeterli." En azından bizimki gibi küçük bir şubesi yok.' Hepsi olay yeri şeridinin altına eğilerek iç çevreye girdiler. 'Kaptanımı aradım ve ikimiz de bunun ya LAPD UVC'ye ya da FBI'a gitmesi gerektiği konusunda anlaştık. Adli tıp uzmanına göre doğru karar olan UVC'yi tercih ettik.'

Ön kapının sadece birkaç adım uzağında durdular.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Garcia.

Çavuş Logan omuz silkti. Adli tıp şefinin olay yerine bakıp bu sözleri gördükten sonra söylediği ilk şey şu oldu: "LAPD UVC'yi aramamız gerekiyor. Bu onların durumu."

"Kelimeler mi?" diye sordu Hunter. 'Hangi kelimeler?'

Çavuşun gözlerinde inanmayan bir bakış vardı. 'Hımm... katil oraya bir tür not bıraktı... duvara yazılmış.' Bakışları Hunter'ın yanından geçti ve dedektife dönmeden önce birkaç saniyeliğine eve odaklandı. 'Ve eğer bu sözler sizi korkutmuyorsa, kurbana ne yapıldığını görene kadar bekleyin.'

Elli dört

Evin ön kapısında Hunter ve Garcia'ya tek kullanımlık adli tıp tulumları verildi. Sessizce giyindiler, olay yeri bildirgesini imzaladılar ve eve girdiler.

Oturma odasında bir adli tıp ajanı gizli parmak izleri bulmak için pencerelerin tozunu alıyordu. Önceki iki suç mahallinde olduğu gibi, ilk odada da hiçbir yerde boğuşma izi yoktu. Hunter ve Garcia ajanı başlarıyla selamladıktan sonra sola, mutfağa açılan kapıya doğru ilerlediler ama ikisi de hemen durdular.

"Ne oluyor?" dedi Garcia, bakışları yerde siyah mürekkeple "1" yazan adli tıp kanıtlarının kimlik işaretleyicisine bakıyordu. "Bunlar gül yaprakları mı?"
Hunter başını salladı. 'Öyle görünüyorlar.'

Mutfağa adım atar atmaz ikisi de kimlik işaretleyicisinin nedenini anlamıştı.

"Bu bir iz," dedi Garcia, ses tonu kafası karışmış olmaktan çok şaşkındı. Katil

bodruma inen gül yaprakları izi mi bıraktı? Bu yeni." Hunter tek dizinin üstüne çöktü ve gül yapraklarından birini aldı. "Sahte değil" dedi ve burnuna götürdü. Hafif bir koku aldı. Yerdeki gül yaprakları dışında mutfakta hiçbir şey yerli yerinde görünmüyordu.

Yol, pişirme adasının hemen yanında, solda açık bir kapıya gidiyordu. Hunter ve Garcia alt kattan gelen sesleri duyabiliyordu. Hemen tanıdıkları kişi Dr. Slater'a aitti.

Toplamda on iki tane olan dar basamaklar, merdivenlerin tepesine yerleştirilen güçlü adli tıp olay yeri ışığı sayesinde artık tamamen aydınlatılmıştı. Hunter ve Garcia, her biri tam veya kısmi kanlı bir merdivenin yanında yer alan sekiz basamaktaki diğer birkaç kimlik işaretinden kaçınmaya özellikle dikkat ederek onları yavaş yavaş aldılar.
ayak izi. Bodruma vardıklarında ikisi de öylece durdular; beyinleri önlerindeki manzaranın büyüklüğünü algılamaya çalışırken nefesleri boğazlarında kaldı.

Bodrumun bir seks oyunu zindanına dönüştüğü, her yerde farklı dekorların olduğu ve sol taraftaki duvardan sarkan çok çeşitli aletlerin bulunduğu açıktı. Sağlarındaki duvarda, tıpkı Çavuş Logan'ın söylediği gibi, birisi büyük, kırmızı harflerle yazılmış bir mesaj bırakmış gibiydi, ama gerçek dehşet o bodrumdaydı... Hunter ve Garcia'nın kalplerinin farklı bir şekilde atmasına neden olan şey... tempo, kurbanın vücudu ve onun poz verilme şekliydi.

Oliver Griffith'in tam önlerinde, arka duvardan sadece birkaç metre uzakta duran çıplak vücudu, X şeklindeki büyük bir tahta haça doğru açılmış bir şekilde duruyordu. El ve ayak bilekleri, haçın ahşap kirişlerinden çıkan kalın deri kayışlarla yerinde tutuluyordu. Başka bir kalın deri kayış beline dolanarak göbeğini sabitledi. Başı öne doğru düşmüştü. Hunter ve Garcia, onun ardına kadar açık ağzının içinde, kafatasının tabanının arkasına tutturulmuş deri bir kayışla yerine sabitlenmiş kırmızı bir tıkaç görebiliyorlardı. Gövdesine dokunulmamış gibi görünüyordu; ne kesik ne de iz vardı. İşlerin tamamen çılgına döndüğü yer belden aşağısıydı.

Her yerde kan vardı.

Kasık bölgesinden başlayarak her iki bacağını da kapladı ve ayaklarının altındaki yere dökülerek Hunter ve Garcia'nın durduğu yerden yaklaşık bir metre

uzağa kadar uzanan devasa bir pıhtılaşmış kan havuzu oluşturdu. Kasıklarındaki, bacaklarındaki ve ayaklarındaki kan çoktan kurumuştu ama çok miktarda olmasına rağmen yaranın bu kadar yoğun kanamaya neden olduğu konusunda yanılgıya yer yoktu.

Oliver Griffith acımasızca hadım edilmişti.

Penisi ve testisleri tabanlarından kesilmiş, arkasında büyük, ham, açıkta bir et yarası bırakmıştı; bacaklarının konumu nedeniyle daha da kötü görünen - X şeklindeki haç üzerinde geniş bir alana yayılmıştı.

Önlerindeki manzaranın vahşeti Garcia'nın yüzünü buruşturmasına neden olsa da gözleri kurbandan hiç ayrılmıyordu ve bodrumun tamamını aydınlatan güçlü adli tıp ışığına rağmen hala neye baktığından emin değildi. 'Ne... bunlar... bunlar mı?'

Dudaklarından çıkan soru Hunter'a yönelikti ama Dr. Slater ve olay yerinde çalışmakta olan her iki adli tıp ajanı da bunu duymuştu.

"Sanırım ıstakozlardan bahsediyorsunuz." Yanıt, biraz sağlarında duran Dr. Slater'dan geldi.

"Buradan öyle görünüyor" dedi Garcia, bakışları bir saniyeliğine ona doğru kaydıktan sonra cesede döndü. "Bacaklarının üzerinde mi?"

'Bu kulağa ne kadar çılgınca gelse de,' diye doğruladı Doktor, 'onlar tam da bu; ıstakozlar.'

Katil, vücutlarını Oliver Griffith'in üst uyluklarına bastırarak iki çiğ ıstakozu her uyluğuna bir tane olmak üzere sabitlemişti. Antenleri ve antenleri, rahatsız edici diken benzeri bir etki yaratacak şekilde vücutlarından uzağa ve yukarıya doğru çıkacak şekilde yapılmıştı. Pereiopodları veya yürüyen bacakları (her ıstakozda sekiz tane) sanki her iki kabuklu da Oliver'ın uyluklarından yukarı doğru sürünüyormuş gibi yürüme hareketlerini taklit edecek şekilde yayılmıştı. Ama asıl uğursuz detay pençelerinden geldi. Her ikisinin de başları Oliver'ın kasıklarındaki yaralara dönüktü ve kırıcı pençeleri, ıstakozların kurbanın organlarını kestiği izlenimini verecek şekilde konumlandırılmıştı. Sol uyluğundakinin testislerindeki kesiklere karşı kırıcı pençesi vardı, sağ bacağındakinin ise penis yarasının dibindeki pençesi vardı.

Genel görsel efekt şok edici olduğu kadar mide bulandırıcıydı.

“Lütfen bana katilin gerçekte yaptığının bu olmadığını söyle...” Garcia cümleyi yarım bıraktı ve başını sallayarak bitirdi.

'Hayır.' Bu sefer cevap Hunter'dan geldi. Sesi biraz sakin geliyordu ama ses tonunda inanmazlık vardı. Bakışları kurbanın üzerindeydi. 'Istakoz kıskaçları kasları bu şekilde kesecek kadar güçlü veya keskin değil. Aslında aslında hiç kesmiyorlar. Eziyorlar ve sıkıştırıyorlar. Bu nedenle “kıstırıcı” ve “kırıcı” pençeler olarak da anılırlar. Kırıcı pençe bu iki pençeden daha güçlü olanıdır, ancak yeterince keskin olsa bile vücudundaki organları ayıracak kadar güçlü olamaz.'

"Robert haklı," diye doğruladı Dr. Slater, iki dedektifin yanına gitmek için kısıtlamalı sandalyenin etrafından dolaşarak. “İkiniz de olay yerini yerinde göresiniz diye her şeyi bulduğumuz gibi bıraktım.” Çarmıhtaki cesedi işaret etti. 'Bu olurdu
Fotoğrafla bile anlatmak zor ama yaraları hızla inceleyebildim. Kesikler çok keskin ve temiz görünüyor.”

“Bıçak mı?” diye sordu Hunter.

"Elbette çok keskin bir şey," diye yanıtladı Dr. Slater. “Fail ayrıca neşter, hatta makas gibi bir şey kullanmış olabilir... belki büyük bir makas. Katil kullandığı aleti geride bıraktıysa henüz bulamadık.'

Cevap Garcia'nın tuvalete gitmek için can atan bir çocuk gibi bacaklarını birbirine bastırmasına neden oldu. Yüzündeki sırıtış yoğunlaştı. Adli tıp ajanlarından biri, "Belki de katil ıstakozlarda şok etkisi arıyordu" dedi. “Çünkü bu çok şok edici bir görüntü.” “Sanmıyorum,” diye karşı çıktı Garcia. “Şu ortama bakın.” Çarmıhtaki kurbanı işaret etti. “Istakozlar olmadan da yeterince şok edici ve bu katilin önceki suç mahallerini gördünüz, değil mi?” Dr. Slater'a seslendi. 'Bu adamın cinayetlerini şok edici hale getirmek için aletlere veya numaralara ihtiyacı yok. Basitçe öyleler.” Sesine bir parça öfke yayıldı. 'Robert'ın daha önce de söylediği gibi – bunu şimdi anlayamayabiliriz... hatta hiçbir zaman anlayamayabiliriz, ama tüm bunların arkasında bir anlam olmalı... ıstakozlar da dahil. Hunter yerdeki kan birikintisinin etrafından dolaşarak bir anlam çıkardı.' daha yakından bakın. Garcia da aynısını yaptı.

Hunter ilk önce kurbanın boynunu inceledi; burada hiçbir hematom, morluk, bağ izi, herhangi bir boğulma ya da boğulma belirtisi görmedi.

Ağzındaki top tıkacı, dudaklarıyla birlikte kurumuş safra ve çenesine ve çıplak göğsüne kadar damlayan yiyecek artıklarıyla kaplıydı, bu da Oliver Griffith'in çetin sınav sırasında... muhtemelen birden fazla kez kustuğunu gösteriyordu. Hunter'ın ağzının içinde hâlâ kusmuk olduğunu görmek için tıkacı hareket ettirmesine gerek yoktu. Mide bulandırıcı koku gözlerini sulandıracak kadar güçlüydü.

Garcia içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi ve elini yüzüne götürerek burnunu ve ağzını kapattı.

Hunter ölümcül yaraya ve Oliver Griffith'in kalçalarına tutturulmuş iki ıstakoza bakmak için çömeldi. Katil, vücutlarını yerlerine sabitlemek için iki büyük T şeklinde tahnitçilik iğnesi kullanmıştı. Her iki yaradaki kesikler de çok temiz ve kusursuz görünüyordu.

Hunter çömeldiği pozisyondan Oliver'a baktı. Gözleri kapalıydı ama yüzü, yaşadığı muazzam fiziksel acıyı ele veren bir ifadeyle çarpılmıştı - dayanılmaz... yıkıcı... son - panikten... dehşetten... şüphesiz bir zamanlar Oliver'ı ele geçiren korkudan bahsetmiyorum bile. Mentor'un ona ne yapmak üzere olduğunu anlamıştı. Oliver, saldırgana yalvarmaya ve yalvarmaya çalışırken, Hunter'ın zihninde, ağzındaki top tıkacı tarafından bastırılan çaresiz çığlıkları neredeyse duyabiliyordu.

“Kanaması mı oldu?” diye sordu Hunter, gözleri cesetten ayrılıp yerdeki kan gölüne doğru ilerledi.

"Bu bir varsayım" diye açıkladı Dr. Slater. 'Tıpkı daha önce de belirttiğim gibi kesikler temiz ve hem penisin hem de testislerin tabanında. Penisinin tüm atardamar ve toplardamar damarları kesilmiş ve çıplak bırakılmış. Her iki kaynağı da oluşturan atardamarlar ve damarlar, vücudun ana damarlarıyla karşılaştırıldığında küçük olmasına rağmen, eğer gözetimsiz bırakılırsa...' Hunter'a dönmeden önce bakışları yerdeki kan gölüne kaydı. 'Zamanla kanama ölümcül olur.'

“Zamanında mı?” diye sordu Garcia. 'Ne kadar dayanabilirdi?'

"Bunu söylemek çok zor" diye yanıtladı Dr. Slater. 'Bu, genel sağlığı, kalbinin durumu vb. gibi çeşitli faktörlere bağlı olurdu. Bunlar aynı zamanda kaç kez bilincini kaybedeceğini de belirlerdi. Herhangi bir yardım olmasa ya da kanamayı

azaltmak için ellerini kullanmasa bile, kanının yüzde kırkından fazlasını kaybetmeden önce bir saatten fazla kan kaybedebilirdi. Bu noktada ana organlarının çoğu kapanırdı.'

Hunter, "Ölüm zamanına dair bir tahminin var mı?" diye sordu.

"Tıpkı önceki kurbanda olduğu gibi, ceset zaten tam ölüm sertliğinde, yani on iki saatten fazla bir sürede, ama sıcaklığına bakılırsa yirmiden az olduğunu söyleyebilirim. Bu sabahın çok erken saatlerinde öldü."

Garcia, "Bu tam bir çılgınlık," diye fısıldadı.

"Hiç şüphe yok," diye onayladı Dr. Slater. 'Ve bu da deliliği daha da artırıyor.' Dikkatlerini duvarda yazılı olan kelimelere çekti.

Hunter ayağa kalktı ve Garcia'ya katıldı. Sonunda dikkatleri yeniden merdivenlerin sağındaki duvara odaklandı.

Yerden yaklaşık bir buçuk metre yükseklikteki bir bölümünde, her biri altı ila yedi inç civarında gibi görünen büyük kırmızı büyük harflerle on beş kelime yazılmıştı.

Bodrumdaki vahşetin Mentor'a ait olduğuna dair hala herhangi bir şüphe varsa, her iki dedektif de onun 'şiirinden' yeni bir satır olduğu açıkça okunduğunda bu şüpheler ortadan kalktı:

'BU RUH SAYESİNDE HİÇBİR ACI SENİ KAYBETMENİN ACIINDAN BÜYÜK OLAMAZ.'

Hunter tulumunun fermuarını açtı ve yeni repliğin birkaç fotoğrafını çekmeden önce cep telefonuna uzandı. Bunu yaptıktan sonra daha yakından bakmak için duvara yaklaştı.

Sormak yerine, "Bu kan" dedi, huzursuz bir ürperti ensesini okşuyordu.

"Öyle, evet," diye onayladı Dr. Slater.

Hunter duvardan uzaklaştı ve bakışlarının yerdeki kan gölüne doğru kaymasına izin verdi.

'Kurbanın kanı.' Yine soru değil.

"Muhtemelen, eğer bu katil yanında başka birinin kanıyla dolu birkaç torba getirmemişse." Dr. Slater'ın başı hafifçe sağa eğildi. "Buradakilere ve daha önceki suç mahallinde gördüklerimize bakılırsa bu kimseyi şaşırtmaz, değil mi?" Her neyse, onay için laboratuvar sonuçlarını beklemeniz gerekecek.'

Hunter, başını sallayan Garcia'ya hitaben, "Bu, çalışma yöntemindeki bir başka değişiklik," dedi.

Doktor, “Kanın mürekkep olarak kullanılmasını mı kastediyorsun?” diye sordu. 'Alıntıyı bir kağıt parçası yerine duvara mı yazmak istiyorsunuz?'

"Evet, o da" diye onayladı Hunter. 'Ama çok daha önemli olan başka bir şey var. Önceki iki suç mahallinde," diye açıkladı, "katil *zoraki* Kurbanlarını öldürmeden önce onun “şiirinden” mısraları yazmaları isteniyor ama bu satır kanla yazılmış... *muhtemelen* kurbanınki. Hunter başını salladı. ‘Kurbanın bunu yazmış olmasına imkan yok.’

"Hiç şansım yok," diye onayladı Garcia.

"Demek bu katilin el yazısı olmalı" dedi Dr. Slater.

Hunter başını salladı. 'Ve muhtemelen tüm satırın el yazısı yerine büyük harflerle yazılmasının nedeni de budur. Grafoloji analizini çok daha zorlaştırıyor.”

Garcia yeniden konuşmadan önce oda bir süreliğine sessizliğe büründü. İçgüdüsel olarak etrafına bakarak, "Kesilmiş vücut parçaları," diye sordu. 'Bulundular mı?'

Dr. Slater alnındaki terin bir kısmını silmek için durdu. Adli tıp ışıklarından gelen ısı, ses geçirmez bodrum katını yavaş yavaş saunaya dönüştürüyordu.

“Henüz değil.” Başını salladı. 'Ama arıyoruz.'

“Peki ya kurbanın cep telefonu?” Hunter, bu sefer. “Bulundu mu?” Dr. Slater bir kez daha başını salladı. 'Burada, oturma odasında ya da mutfakta değil. Henüz evin geri kalanına bakmadık.” Hunter merdivenlere geri dönmek için kan gölünün etrafından dolaştı. 'Sizin kafanızdan çıkacağız ve burada bitirmenize izin vereceğiz Susan, ama ben bir süre burada kalacağım, bu yüzden yeni bir şeyle karşılaşırsanız lütfen bana bildirin.' 'Elbette,' Dr. Slater. diye yanıtladı. 'Dışarıda olacak mısın?'

“Eninde sonunda ama önce kurbanın karısıyla konuşmam gerekiyor. Anladığım kadarıyla cesedi bulmuş.”

Doktor, "Ben de öyle" diye onayladı. “Ama o şokta, Robert. Ondan hiçbir bilgi alamayacaksın... bugün olmaz.”

Hunter üst kata ilk adımını atarken, "Onu sorgulamayacağım" dedi. 'Onu

uyaracağım.'

Elli beş

Hunter ve Garcia bodrumdan mutfağa geldiklerinde Garcia'nın dikkati tekrar yerdeki gül yapraklarına yöneldi ve derin bir nefes aldı.

"Biliyor musun?" dedi, sesi yorgun geliyordu. "Biraz önce alt kattaki CSI ajanına, bu katilin iki adet tam boyutlu ıstakozu kurbanının kalçalarına tutturmasının bir nedeni olabileceğini söylediğimde..." Başını salladı. 'Buna gerçekten inanıp inanmadığımdan veya bunun sadece ben mi "otomatik polis konuşmasına" girdiğimden emin değilim.'

Hunter durakladı ve analitik bakışlarıyla ona baktı.

Garcia omuz silkti. 'Bilmiyorum Robert. Bundan önce elimizde iki suç mahalli vardı ve kurbanlardan başka ne bir hayvan, ne bir deniz canlısı, ne bir böcek ne de nesli tükenmiş bir yaşam formu vardı ve bu zaten başlı başına akıllara durgunluk veren bir durumdu.' mutfak lavabosu. 'Bütün bunların arkasında bir anlam olmayabileceğini düşünmeye başlıyorum. Ya bu katil her cinayette kendini aşmaya çalışan tam bir kaçıksa? Ya tüm bunlar... vahşet... süper karmaşık MO... arkasında bıraktığı alıntılar... alt kattaki ıstakozlar... çılgın, abartılı öldürme yöntemleri... ya bunların hepsi sadece bizimle uğraşmak içinse? Çünkü bugünlerde televizyon izleyen herkes dedektiflerin olay yerinde bulunan hiçbir şeyi göz ardı edemeyeceklerini biliyor." Yerdeki gül yapraklarını geniş bir şekilde işaret etti. 'Ve şimdi katil bir erkek kurban seçti. Sahip olduğumuzdan tam bir sıçrama daha." Garcia çenesini kaşımak için iki elini de kullandı. 'Aklımın çılgın bir yanı bu ucubenin bir odada oturup Oreo'nun kremasını yaladığını ve kendi kendine şöyle konuştuğunu hayal edebiliyor...' Aptalca bir ses çıkardı. '*"Biliyorum, süpermarkete uğrayacağım, kendime birkaç ıstakoz alacağım ve onları bir sonraki suç mahalline bırakacağım. LAPD'nin bu konuda ne tür çılgınlıklar yaptığını görelim."*'

Hunter ortağının hayal kırıklığını kolayca anlayabiliyordu ama aynı zamanda

hayal kırıklığının her gün uğraşmaları gereken bir şey olduğunu da biliyordu. İşle birlikte geldi. Garcia da bunu biliyordu.

"Merhaba" diye sordu. 'İyi misin? Her şey yolunda mı?'

Garcia tulumunun kapüşonunu indirdi ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Evet," diye yanıtladı birkaç sessiz saniyenin ardından. 'Ben iyiyim. Sadece... kendimi biraz çaresiz hissediyorum, biliyor musun?' Bodruma doğru işaret etti.

'Evet, biliyorum... ve aynı düşüncelerden bazıları beni de rahatsız etti, ama tüm bunlar, kendini aşmaya çalışan deli bir adamın işi olamayacak kadar kişisel görünüyor... görünüşte çılgınca, abartılı öldürme yöntemleri bile. Hunter kurbanları belirtmek için sağ elinin parmaklarını kullandı. 'Birinci ve üçüncü kurban tamamen farklı iki şekilde öldürüldü, ama kendi evlerinde... İkinci kurban da çok farklı bir şekilde öldürüldü ama götürüldü, başka bir yerde öldürüldü, sonra evine geri getirildi... neden? Neden bu kadar belaya ve riske katlanalım ki?'

Garcia biraz bekledi. 'Çünkü katil onların bu şekilde ölmelerini istedi. Başka hiçbir yol işe yaramaz.'

"Kesinlikle," diye kabul etti Hunter. 'Bu çılgın, abartılı öldürme yöntemleri, her kurban için özel olarak tasarlandı. Bunun arkasında basit bir delilikten başka bir neden olmalı.'

Garcia başını salladı. 'Gerçekten öyle umuyorum, çünkü şu anda aklımı kaybedenin ben olduğumu hissediyorum.' Derin bir nefes aldı ve kendini toparladı. 'Yukarıda yanında olmama ihtiyacın var mı?'

Hunter saati kontrol etti: 12:33.

'Hayır, gerekli olduğunu düşünmüyorum' diye yanıtladı. "Çok kalmayacağım." "O zaman dışarıda olacağım," dedi Garcia, pencereyi işaret ederek. "Komşulardan bazıları açıkça uyanık, o yüzden şimdi birkaç kısa soruyu sorma şansımız olsa iyi olur." Çabaları Şerif Departmanı ve LAPD ile koordine edeceğim. Bu gece kiminle konuşmazsak sabah ona döneriz." "İyi fikir. Birkaç dakika sonra orada buluşuruz.'

Garcia mutfak kapısının yanında durdu. "Onu uyarıp uyarmamanın pek bir önemi olmayacağını biliyorsun, değil mi?" Gözleri üst katı işaret etmek için tavana kaydı.

'İnsan merakı ona vereceğiniz her türlü açıklamanın önüne geçecektir. Ne kadar açık olursa olsun."

Hunter ortağının muhtemelen haklı olduğunu bilerek başını salladı. 'Yapabileceğim tek şey denemek, Carlos.'

Bu kez Hunter, Garcia'nın onun sesindeki endişeyi fark ettiğini biliyordu.

Elli altı

Hunter oturma odasında ikinci kata çıkan merdivenleri çıkmadan önce adli tıp tulumundan kurtuldu. Josie Griffith'in o anda ihtiyaç duyduğu son şey 'Ölüm Doktoru' gibi giyinmiş bir yabancının odasına girmesiydi.

Üst kattaki sahanlığa ulaştığında, koridorun en ucunda, bir kapının aralık bırakıldığı odadan kısık sesler geldiğini duyabiliyordu. Sağında, kırmızı güller ve mor açelyalardan oluşan güzel bir çiçek aranjmanının sergilendiği bir vazonun bulunduğu bir şifoniyer vardı. Hunter güllerden birini alıp burnuna götürdü. Çok hafif bir koku; mutfağın zeminindeki yapraklardan aldığı kokunun aynısı. Adli tıp üst katta da toza bulanmak zorunda kalacaktı.

Vazoda pahalı görünümlü çerçevelerdeki fotoğraflardan bir seçki vardı - düğün fotoğrafları, lisede amigo kız olarak Josie, üniversiteden mezun olan Josie, Oliver'ın tenis raketi ve bir grup arkadaşıyla poz vermesi - tipik bir 'aşık çift... mutlu' ev' ekranı.

Hunter gülü vazoya geri koydu ve koridorda ilerledi. 'Bayan. Griffith?' diye seslendi kapıya, sesi fazla yüksek değildi. Hafifçe vurmasına rağmen kapıyı biraz daha açmayı başardı, bu da içeriyi görebilmesine yetiyordu.

Büyük, sayvanlı yatağın üzerinde, yüzü kapıya dönük, uzun boylu, sarışın bir kadın yatıyordu. Yüzünü de içine gömdüğü yastığa sarılıyordu ama uyumuyordu. Hunter bunu biliyordu çünkü ağlarken omuzlarının hareket ettiğini görebiliyordu. Hunter, yüzü gizli olmasına rağmen az önce gördüğü fotoğraflardan Josie Griffith'i tanıdı.

Kısa saçlı esmer bir kadın yanına oturdu, sağ eli nazikçe Josie'nin saçını

okşuyordu.

Hunter'ın sesini duyan esmer kadın dönüp ona baktı. O da ağlıyordu. Gözyaşları maskarasının ve göz kaleminin üzerinden akmasına neden olmuştu çenesinin altında kaybolan ince siyah çizgilerden oluşan çapraz bir çizgi oluşturuyordu. Çavuş Logan'a göre bu, Josie Griffith'in en iyi arkadaşı Stacey Green olacaktı.

Kapının olduğu odanın karşısında, pencerenin yanında uzun boylu ve sıska bir adam duruyordu. Stacey'nin nişanlısı Scott Summers. O da dönüp Hunter'a baktı. Kan çanağı gözlerindeki bakış endişeliydi... inanmazdı... korku doluydu.

Odada başka kimse yoktu, bu da Çavuş Logan ve ortağının muhtemelen çoktan ayrılmış olduğu anlamına geliyordu.

Ne Stacey ne de Scott bir şey söylemedi. Umutsuzca hüzünlü bakışları, sanki daha da korkunç bir haber bekliyormuşçasına Hunter'a odaklandı. Hunter odaya bir adım atmadan önce onları nazik bir şekilde başını sallayarak karşıladı.

"Uyuşturucu mu verildi?" diye fısıldadı.

"Evet, ama çok ağır bir şey değil," diye fısıldadı Stacey, lekeli yüzündeki gözyaşlarını silmeden önce. 'Uyumuyor.'

'Bayan. Griffith, dedi Hunter yeniden, ses tonu yumuşak ama istikrarlıydı.

Josie hareket etmedi.

"Ben LAPD'den Dedektif Robert Hunter." Durdu ve bekledi. Josie hala hareket etmedi.

Hunter aradaki boşluğu doldurarak, "Kaybınız için çok üzgünüm" dedi. 'Bu saatte sizi rahatsız etmek zorunda kaldığım için de çok üzgünüm ama gerçekten biraz zaman ayırmanıza ihtiyacım var.'

Bu Scott'ı uyandırmış gibiydi.

"Özür dilerim dedektif" dedi ve Hunter'a doğru bir adım attı. Sesi titrekti. 'Ama bu bekleyemez miydi? Sadece işini yaptığını ve bir sürü sorunun yanıtlanmasına ihtiyacın olduğunu biliyorum ama...''

“Bayan Griffith'e herhangi bir soru sormak için burada değilim.” Hunter onun sözünü kesti ve tekrar Josie'ye hitap etti. “Beni gerçekten dinlemene ihtiyacım var... lütfen. Bu son derece önemli.”

Josie sonunda yastığı bıraktı ve Hunter'a bakmak için vücudunu yatakta

çevirdi. Gözleri o kadar kırmızı ve şişmişti ki sanki yumruk yumruğa kavga etmiş ve kaybetmiş gibiydi. Hala ağlıyordu.

Hunter kendini toplamak için biraz zaman ayırdı. Doğru kelimeleri seçmesi gerekiyordu.

İlk önce "Arkadaşlarınla mı kalacaksın?" diye sordu. Başını sallaması odadaki çiftten bahsettiğini açıkça ortaya koyuyordu.

'Evet.' Cevap bir kez daha Stacey'den geldi; Stacey önce Hunter'a, sonra da nişanlısına başını sallayıp Josie'ye baktı. "Bizimle kalacaksın tatlım." Josie'ye sarılmak için eğildi ama Josie yanıt vermedi, bedeni katıydı... bakışı katatonik sınırındaydı.

Hunter'ın sorusunun nedeni, paylaşmak üzere olduğu bilginin soruşturma açısından hassas olmasıydı. Bunu ne kadar az insan bilirse o kadar iyiydi ama yine de onlara anlatacağı şeyin kesin değilmiş gibi görünmesi gerekiyordu.

"Bunun kulağa tuhaf geleceğini biliyorum," diye başladı, "ama burada olmamın nedeni... LAPD'nin görevi Şerif Departmanı'ndan devralmasının nedeni, alt kattaki olay yeri ile önceki olay yeri arasında birkaç benzerlik bulunmasıdır. zaten araştırdığımız bir şey.'

Odanın etrafındaki sürpriz aynıydı.

Scott ilk soruyu sormaya hazır görünüyordu ama Hunter onu bir el hareketiyle durdurdu.

'Lütfen önce her şeyi açıklayayım. Sorularınız varsa sonunda hepsini yanıtlayabilirim.'

Scott bir adım geri çekildi.

"Telefonunuz yanınızda mı Bayan Griffith?" diye sordu.

Josie'nin beyninin soruyu algılaması birkaç saniye sürdü. Evet, dedi, sesi titreyerek. "Çantamda." Amaçsızca odanın etrafına baktı. Bakışları o kadar uzak ve kaybolmuştu ki, ebeveyn banyosunun kapısının yanındaki sandalyede duran çantasına takıldı ve bunu fark etmedi. 'Nerede olduğunu bilmiyorum. Neden?'

Hunter nefesini verdi. Bir sonraki kısım zor olacak.

Hunter elinden geldiğince basit ve sakin bir şekilde Josie'ye, eğer peşinde oldukları fail buysa, bir veya iki gün içinde bir mesaj alacağını söyledi. Mesajın bilinmeyen bir numaradan geleceğini ve mesajdaki ilk kelimenin kendisine

göründüğünü söyledi.
ekran önizlemesi, büyük ihtimalle *Oliver*, gerçekten dikkatini çekmek için tamamı büyük harflerle yazılmıştır. Daha sonra mesajın muhtemelen gerçekten görmek ya da duymak istemediği bir şeyin görüntülerini içereceğini ya da sadece bir fotoğraf ya da kaydedilmiş bir ses içereceğini açıkladı. Zaten mücadele ettiği psikolojik savaşa hatırı sayılır bir ağırlık katacak bir şey.

Hunter ona tüm bunları anlatırken herkesin ifadesinin kaybolmuş ve son derece üzgün bir durumdan tam bir kafa karışıklığına ve inanamamaya dönüştüğünü gördü.

“Neden?” diye sordu Scott, bakışları Josie'den Hunter'a doğru dönerek. ‘Kimse neden böyle bir mesaj göndersin ki?’

Hunter, "Bunu neden yaptığını bilmiyoruz," diye yanıtladı, sesi dengeli ve ses tonu samimiydi. “Ama onun bunu yaptığını biliyoruz.” Tekrar Josie'ye seslendi. "İşte bu yüzden buradayım Bayan Griffith, sizden mesaja bakmamanızı rica etmek için." Kelimeleri okumayın. Hiçbir resme bakmayın. Hiçbir video görüntüsünü oynatmayın. Hiçbir ses dosyasını dinleme... mesaj başlığı ne kadar cazip olursa olsun.” Cebinden birkaç arama kartı çıkardı. “Böyle bir mesaj alırsanız lütfen gece veya gündüz fark etmeksizin benimle hemen iletişime geçin.” Kartlardan birini Josie’nin önüne, yatağın üzerine koydu ve diğerini Stacey’e uzattı.

Josie'nin gözleri karta yöneldi ve kart birkaç uzun saniye orada kaldı ama bakışları bir kez daha uzak ve kaybolmuş görünüyordu. Açıkça mantıkla mücadele ediyordu, anlaşılmaz görünen şeyi anlamaya çalışıyordu. Bakışları tekrar Hunter'a döndüğünde sormak istediği milyonlarca soru olduğunu görebiliyordu ama o anda en basit cümleleri bile bir araya getirmekte başarısız olacakmış gibi görünüyordu. Bunun yerine Josie tekrar yatağa çöktü ve yüzünü tekrar yastığa gömdü.

Hunter'ın yeterince şey yaptığını ummaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Odadan çıktığında Scott da peşinden koştu. 'Dedektif?'

Hunter onunla yüzleşmek için döndü.

Yatak odasının kapısını arkasından kapatırken, “Josie risk altında mı?” diye sordu. “Biliyor musun, tüm bu mesajla ilgili olanlar... Ollie'ye bunu yapanın,

Josie'ye fotoğraf, video ya da ses dosyası göndermesiyle ilgili... bu onun tehlikede olduğu anlamına mı geliyor?"

Hunter onun yalvaran bakışıyla karşılaştı.

Lütfen Dedektif, bana saçmalık yapmayın. Ben bir avukatım."

Hunter, Scott'ın mesleğinin, Scott'a doğruyu söyleyip söylememesi açısından neden bir önemi olduğunu anlayamadı.

Hunter, "Bildiğimiz kadarıyla hayır" diye yanıtladı. Bu fail şu ana kadar kurbanlarının sevdiklerini hedef almadı ama onlara gönderdiği mesajın içeriği gerçekten yıkıcı.' Scott'ın arkasındaki yatak odasının kapısını işaret etti. 'Şu anda ve anlaşılır bir şekilde öyle, Bayan Griffith'in ruh hali çok ince bir buz üzerinde kayıyor. Katil bunu biliyor. Gönderdiği mesaj o buzun üzerindeki ağır bir çekiç gibidir. Her yerde çatlaklar yaratacak ve onu gönderme ihtimali çok yüksek." Hunter duraksadı ve Scott'a her şeyin aciliyetini kavraması için birkaç saniye verdi. 'Bu yüzden bu mesaja bakmaması ve eğer mesajı alırsa hemen benimle iletişime geçmesi çok önemli.'

Scott dengeyi bulmaya çalışarak ağırlığını kaydırdı. Stacey'nin yirmi dört yedi saat Josie'nin yanında kalacağını biliyorum. Bütün bunların onun için önemini pekiştireceğim.' 'Teşekkür ederim.'

Scott, Josie'nin yatak odasına dönmek için döndüğünde Hunter

onu durdurdu. "Bay Griffith'i ne kadar iyi tanıyordunuz?"

Scott gözlerini kırpıştırdı, başını eğdi ve omuz silkti. 'Ollie en iyi arkadaşlarımdan biriydi.'

"Aşağıda olduğunuzu varsayıyorum?"

Scott ayakkabılarına baktı ve ardından iki elini yüzüne götürüp burnunun ve ağzının üzerine götürdü. Hunter'ın gözlerine ulaşamayınca başını salladı.

Hunter, "Bay Griffith'in kabuklu deniz hayvanlarına alerjisi var mıydı?" diye sordu. 'Özellikle ıstakozlar. Onlardan korkmuş muydu? Ya da belki de en sevdiği yemek onlardı? Biliyor musun?" Scott kendini toparlamak için nefes alıp verdi. Josie burada sana daha kesin bir cevap verebilir ama bildiğim kadarıyla bunların hiçbiri doğru değil. Daha önce birkaç restoranda yediğimiz için alerjisi olmadığını biliyorum. Ayrıca onlardan korkmuyordu. En sevdiği yemeğin ise makarna olduğuna eminim."

Hunter'ın içgüdüsü, ıstakoz bilmecesinin cevabının bu kadar basit olmayacağı yönündeydi ama denemek zorundaydı.

"Sana son bir soru sorabilseydim," dedi. 'Sanırım bodrumdaki duvarda yazılanları da görmüşsünüzdür.'

Scott'tan yeni bir selam geldi ama bu sefer hiçbir inandırıcılık taşımıyordu. 'Öyle yaptım ama ne yazdığını gerçekten hatırlayamıyorum.'

Hunter'ın ihtiyacı olan tek cevap buydu. Eğer Scott kelimeleri hatırlamıyorsa bu alıntı onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Elli yedi

Ertesi sabah saat sekizde Hunter ve Garcia Polis İdare Binasına geri döndüler. Dokuz buçukta, Dr. Slater'ın adli tıp ekibinin çektiği tüm olay yeri fotoğraflarını basmışlardı. Bundan yarım saat sonra Kaptan Blake, UVC Biriminin ofisindeki resim panosunun önünde şaşkın bir halde duruyordu.

"Bu ne..." Her iki dedektife bakmak için dönerken başını salladı. "Bunlar gerçek ıstakozlar mı?"

"Evet" diye yanıtladı Garcia.

"Ve bu sefer bir erkek kurban," diye devam etti kaptan, bakışları Garcia'dan Hunter'a kayıyordu. 'Neden? Neden birdenbire değiştin?'

Hunter, "Bize ani görünebilir, Kaptan," diye yanıtladı. 'Ama bu katil için değildi.'

'Bunu nasıl bilebilirsin?'

'Çünkü bu katil kurbanlarını önceden seçiyor. Bu kadarını anladık. Onları inceliyor, gözlemliyor ve ileriye dönük planlar yapıyor. Yaptığı her şeyde, özellikle de kurban seçiminde çok kişisel bir şeyler var.'

Yüzbaşı Blake, "Bana bu kurbanların katilin yabancıları olmadığını mı düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Onları tanıyor mu?"

"Evet" dedi Hunter. "Sanırım öyle." Başı biraz hüsrana uğramış bir hareketle yana doğru eğildi. 'Nasıl ve ne dereceye kadar üzerinde hala çalışıyoruz.' Kaptan

tekrar tahtaya bakmadan önce başını salladı. "Peki bunlar kurbanın tek yaraları mı?" Kafa travması yok mu? Boğulma izi yok mu? Başka kesinti yok mu? Hiç bir şey?'

"Bu doğru." Garcia yine. 'Emin olmak için otopsi raporunu beklememiz gerekiyor ama teoriye göre kan kaybından ölmüş.'

Yüzbaşı Blake'in bakışları Oliver Griffith'in her iki yarasının yakın çekim fotoğrafına kaydı ama midesi düğümlenene kadar orada yalnızca birkaç saniye kalmayı başardı. Utandı ve başka tarafa baktı. 'Peki ıstakozlarla ilgili teori nedir? Çünkü bu çok çılgınca görünüyor.'

Garcia, Hunter'a baktı, o da dönüp ona baktı ama ikisi de kaptana bir yanıt vermedi.

"Yani," diye ısrar etti, "katilin bu yaraları açmak için ıstakozları kullanmadığı çok açık, o zaman burada ne oluyor?" Bu, katilin "korku dersinin" bir parçası mıydı? Kurbanın ıstakoz fobisi var mıydı? Korkusunu artırmak için bir tür psikolojik işkence olarak mı kullanıldılar?'

"Istakozların nedenini henüz bilmiyoruz Kaptan." diye yanıtladı Hunter. 'Haklısın, bu katil kurbanlarının korkusundan besleniyor ama kurbanın ıstakoz fobisi yoktu. Kontrol ettim. Onlara da alerjisi yoktu."

Yüzbaşı Blake tahtadan bir adım geri çekildi. 'Ve önceki iki suç mahallinin hiçbirinde buna benzer bir şey bulunmadığından eminiz, öyle mi? Belki kurbanın cesedi yerine bir yere saklanmıştır?'

Garcia, "Eminiz," diye onayladı.

Kaptanın elleri 'ne oluyor' dercesine havaya kalktı. "Yani üç suç mahallini birbirine bağlayan tek şey... üç cinayet de bu mu?" Oliver ve Josie Griffith'in bodrumundaki duvara yazılan kelimelerin fotoğrafını işaret etti. 'Satırlar bir şeyden alıntı ve kaynağın ne olduğuna dair gerçek bir fikrimiz yok.' Elleri sanki pes ediyormuş gibi iki yanına düştü. 'Bunun gerçekten aynı suçlu olduğundan ne kadar eminiz?'

Hunter, "Yüzde yüz eminim Kaptan," diye karşı çıktı. Tahtada katilin çalışma tarzının yedi aşamasını gösteren listeyi gösterdi. 'Onun MO'su kopyalanamayacak kadar karmaşık... tuhaf tesadüfler olamayacak kadar karmaşık. Bu aynı katil. Hiç şüphe yok ki."

Yüzbaşı Blake tahtadaki basitleştirilmiş listeyi hızlıca okudu.

Bir – korku.
İki – yakalama.
Üç – not/şiir.
Dört – işkence.
Beş – cinayet.
Altı - evreleme.
Yedi – sonrası.

Kaptan, kaşlarını Hunter'a doğru kaldırarak, "Pekala, sorularım var" dedi. 'İlk aşama, korku. Bu, yeni kurbanla doğrulandı mı?' "Bay Griffith'in cep telefonu sağlayıcısı Verizon'dan dosyaları bekliyoruz," dedi Garcia, resim panosunun yanında Hunter ve Yüzbaşı Blake'in yanına gelerek. "Bu sabah ilk iş bir talepte bulundum ve şunu açıkça belirttim: Eğer ölümünden önceki kırk sekiz saat içinde almış olabileceği herhangi bir mesaja eklenen fotoğraf, video veya ses dosyası varsa, onlar *mutlak* Kaptan "Zaman çerçevesi mi?" diye sordu.

'Yarın eğer şanslıysak.'

Bakışları yeniden listeye kaydı. "'Tamam, yeni soru; neden bu katil birdenbire hareket tarzını değiştirsin ki?" Üçüncü aşamada olduğu gibi. Bu sefer kurbanı şiirindeki satırı ya da her ne ise onu bir kağıt parçasına yazmaya zorlamadı. Onu tüm duvara sıçrattı."

Garcia, "Ve varsayım, katilin kurbanın kanını mürekkep olarak kullandığı yönünde" diye ekledi. 'Ayrıca laboratuvardan onay bekleniyor.'

Kaptan Garcia'ya bakarken başı sola eğdi. 'Yani bu, bunu kurbanın yazmadığı anlamına geliyor. Katil mi yaptı?'

'Bu bir varsayım.'

'Bu, orijinal MO'suna göre büyük bir değişiklik anlamına gelir, değil mi?' Yüzbaşı Blake'in sorusu her iki dedektife de yönelikti. 'En azından üçüncü aşamaya gelince. Bunu neden yapsın ki?'

Garcia, "Siz geldiğinizde biz de tam bunu tartışıyorduk," diye yanıtladı.

'Tamam ve?'

Hunter, "Ve henüz herhangi bir sonuca varmadık" dedi. “Ama eğer düşünürseniz, bunun onun çalışma yönteminde pek de bir değişiklik olmadığını görürsünüz, Kaptan. Sanki... uyum sağlıyormuş gibi.'

'Uyum sağlamak mı?'

Hunter başını salladı. ‘Bunu daha önce de yapmıştı; ilk cinayetten ikinciye, şimdi de ikinciden üçüncüye.’

Kaptanın bakışları tekrar tahtaya, önce Melissa Hawthorne'un notuna, sonra Kirsten Hansen'in notuna ve son olarak da Oliver Griffith'in bodrumundaki nota kaydı.

'Takip etmiyorum' dedi. 'Önceki notların her ikisi de bir kağıt parçasına yazılmıştı ve ayrıca her iki notun da kurbanların kendileri tarafından yazıldığını doğruladık. Katil birinci notadan ikinci notaya kadar nereye “adapte oldu?”

Hunter tahtayı işaret ederek, "Konumu," diye açıkladı. 'Katil, ilk kurbanında notu kurbanın vücudunun içine sakladı. Not sadece otopsi muayenesinde bulundu. Katil, ikinci kurbanla birlikte notu güvenli bir şekilde kurbanın eline bıraktı. Not olay yerinde adli tıp ekibi tarafından bulundu. Garcia'ya baktı. ‘Onu bulduklarında biz de oradaydık.’

Garcia başını salladı.

'Ve bu sefer ne kağıt ne de kurbanın el yazısı var. Not duvara yazılmıştı.”

‘Tamam, bunu anlıyorum ama neden? Neye uyum sağlıyor? Peki notu nereye bıraktığının ne önemi var?'

Hunter, "Tam olarak emin değilim" dedi. “Siz buraya geldiğinizde biz de oraya varıyorduk.”

Yüzbaşı Blake bir adım geri çekilirken ellerini kaldırdı. ‘Ne olursa olsun devam edin. Seni durdurmama izin verme.”

Hunter üç fotoğrafı da panodan çıkardı ve bunları masasına doğru sırayla yerleştirdi; bu, 'şiirin' şu ana kadar nasıl okunduğunu gösterdi:

Bu gözlerden baktığınızda hiç kimse sizin kadar mükemmel görünmeyecek.
Bu kalp sayesinde hiçbir sevgi benim sana olan sevgimi geçemez.
Bu ruh sayesinde hiçbir acı seni kaybetmenin acısından daha büyük olamaz.

Hunter konuşurken her resmi işaret ediyordu: 'Melissa Hawthorne - vücudunun içine yerleştirilmiş. Kirsten Hansen - sağ elinin tutuşuna yerleştirildi. Oliver Griffith – duvara yazılmış."

Yüzbaşı Blake'in bakışları bir dedektiften diğerine geçti. 'Peki bu bize ne anlatıyor?'

"İlk düşüncem," diye cesaret etti Hunter, "belki de her satırdaki kelimeler bize katilin neden bir nottan diğerine yer değiştirdiğine dair bir ipucu verebilirdi, ama onları milyonlarca kez okudum ve göremiyorum." BT. Herkes yapabilir mi?' Garcia ve Yüzbaşı Blake üç satırı da tekrar okudu.

Kaptan, "Pek sayılmaz" diye yanıtladı.

Garcia da kabul etti.

Hunter, "Yani belki de yanıt satırların kendisinde değildir," diye önerdi. 'Belki de çok daha basit bir şeydir.'

"Sanki katil bizimle dalga geçiyor olabilir mi?" diye sordu Yüzbaşı Blake, ses tonunda bir küçümseme emaresi belirmişti. 'Çünkü şu satırlara bakın. Bir aşk şiiri gibi okudukları belli ama şimdi, üç kurban ve üç mısradan sonra... bunun aşkla ilgili olması mümkün değil. Bu katil bizimle dalga geçiyor arkadaşlar. Başından beri bunu yapıyordu."

Hunter, "Bunun ihtimali her zaman vardır," diye itiraf etti. "Ama bu kadar karmaşık bir MO... bu kadar şiddet... her saldırıdan önce bu kadar hazırlık... bu katilin "bizimle uğraşmaktan" çok daha fazla amacı var gibi görünüyor, Kaptan.' Durakladı. 'Ve eminim ki bunu biliyorsunuzdur, ama örneğin aşk ya da dini semboller kullanan çoğu seri katil aslında aşk adına ya da Tanrı adına öldürmüyor. Bu sembollere bir bahane olarak tutunuyorlar... zorlamalarını haklı çıkarmak için, ama onları öldürmeye iten şey zorlamanın kendisi, aşk ya da dini dürtü değil.'

"Peki sen ne öneriyorsun Robert?" diye sordu.

Hunter tekrar tahtaya döndü ve bunu yaparken içine tuhaf bir his çöktü. Sanki tüm noktaların orada olduğunu biliyormuş gibiydi. Henüz göremediği bir şekle göre sıralanan noktalar... Bir şeyi kaçırdığı için beyninin henüz bağlantı kuramadığı noktalar. Geriye dönüp her şeye farklı bir perspektiften bakması

gerektiğini biliyordu.

"Eh," diye başladı. 'Faillerin geride... suç mahallinde... herkesin görebileceği şekilde... kurbanların vücutlarının içinde... derilerine kazınmış notlar bıraktığı pek çok vakada çalıştık.''

"Evet, biliyorum" diye onayladı Kaptan Blake. “Ama asla böyle bir şey değil.”
“Demek istediğim bu, Kaptan,” Hunter geri geldi. 'Katilin notlarındaki kelimeleri bir anlığına görmezden gelin. Faillerin herhangi bir şekilde burayı terk etmesinin ilkel nedeni
Arkasındaki not iletişimdir. Evet, bunu yapmanın tuhaf bir yolu ama onların yaptığı da bu; iletişim kurmak. Buradaki anahtar soru şu: Kiminle?' Tüm soruları bir anlığına durdurmak için parmağını kaldırdı. Katil on vakanın dokuzunda soruşturma ekibiyle iletişim kuruyor; yerel polis, şerifin ofisi, FBI ya da her kimse. Peki ya burada durum böyle değilse? Ya bu “şiir” bizim için değilse?”

Bunu takip eden düşünceli sessizlik Hunter'ın beklediğinden birkaç saniye daha uzun sürdü.

Kaptan, “Kim o zaman?” diye sordu. "Kurbanlar mı?"

Hunter, "Bu bir olasılık," diye onayladı. ‘Fakat eğer bu ayetler kurbanların kendileri için yazılmışsa, o zaman korkarım gerçek anlamları da onlarla birlikte yok oluyor.’ ‘Başka ne gibi seçeneklerimiz var?’

Hunter iki parmağını kaldırarak, "İki tane var" diye yanıtladı. ‘Kurbanların sevdikleri ya da medya.’

'Medya mı?'

"Garip bir anlam ifade ediyor," Garcia bu kez sonunda Hunter'ın düşünce trenine bindi.

Yüzbaşı Blake dönüp ona baktı.

Garcia, "Açıkçası Kaptan," diye açıkladı, "bu katilin "notlarının" bulunup bulunmadığını bilmesinin hiçbir yolu yok. Bir düşün. İlk not kurbanın vücudunun içinde kalmıştı. Robert'ın açıkladığı gibi, yalnızca otopsi sırasında bulundu ama gözden kaçmış da olabilir. Hepimiz şu ya da bu nedenle otopsi sırasında önemli ipuçlarının elde edilemediği vakalarda çalışmışızdır.” Kaptana omuz silkti.

Hunter tekrar söze başladı: "Katilin, o ilk notun bulunup bulunmadığını

kesin olarak bilmesinin tek yolu, bizim birimimizde bir bağlantısı olup olmadığıydı, ya da bir şey ortaya çıkmış olsaydı." medyada."

Garcia yine, "Ama olmadı," dedi. 'Çünkü hiçbir şeyden bahsetmedik. Bunu bilenler sadece Dr. Hove ve bizdik. İlk olay yerine katılan adli tıp ekibi bile bunun farkında değildi.'

Hunter, "Şimdi katilin ilk notunun bulunamadığını düşündüğünü varsayalım," diye devam etti. 'Böylece ikinci cinayetle birlikte bir şeyler yapmaya karar verir.
işler biraz daha basitleşti ve notu kurbanın eline daha kolay bulunabilecek bir yere koydu ama yine medyada hiçbir şey görünmüyor." "Durun... durun." Yüzbaşı Blake onu durdurdu. 'Katil notlarının medyada görünmesini isteseydi, bunu onlara isimsiz olarak göndermek çok daha kolay olmaz mıydı? Bu daha önce de birçok kez oldu."

"Doğru," diye onayladı Garcia. "Fakat medya, onay için önce bize gelmeden herhangi bir şeyi basamaz veya bildiremez, çünkü isimsiz olarak aldıkları her şey bir aldatmaca olabilir... dikkat çekmeye çalışan biri. Bu daha önce de birçok kez oldu."

Yüzbaşı Blake'in buna itiraz etmesi mümkün değildi.

"Ve eğer notların kamuoyuna duyurulmasını engellemek istiyorsak," diye devam etti Garcia, "şehirde gereksiz bir kargaşaya neden olmamak için tek yapmamız gereken bunu inkar etmekti."

Hunter, "Ama ikinci not olay yerinde bulundu," diye devam etti. "Dr. Slater ve ekibi tarafından, bu da demek oluyor ki katilin notlarından haberdar olanların sayısı birkaç kişi arttı." Ve hepimizin bildiği gibi, özellikle bir cinayet vakasında kısıtlı bir konu hakkında ne kadar çok insan bilgi sahibi olursa, basına sızma ihtimali de o kadar artar.'

Yüzbaşı Blake sonunda anlamaya başladı. "Fakat notlardan haberdar olanların çevresi genişlese de medyada hiçbir şey çıkmadı." "Kesinlikle," diye onayladı Hunter. 'Çünkü onları tanıyan insanlar hâlâ çok güvenilirdi. Dr. Slater'ın ekibinden hiç kimse bu tür bilgileri basına veya başka birine sızdırmazdı. Bu da demek oluyor ki, ikinci nottan sonra katil, notlarının, alıntılarının ya da buna benzer şeylerin istenen etkiyi yaratıp yaratmadığını hâlâ bilemiyordu, çünkü

kabul edelim Kaptan,' masasındaki üç fotoğrafı gösterdi. 'suç mahallinde böyle bir şey bırakan herhangi bir suçlu bir tür etki arıyor demektir.'

Artık tamamen gemiye binen Yüzbaşı Blake, "Yani üçüncü kurbanla birlikte," dedi, "katil notu duvara koyuyor, bu da notu gören veya duyan insanların çemberini katlanarak genişletecek."

"Doğru," diye kabul etti Hunter tekrar. "Olay yerindeki ilk polis memuru ve bodruma inen herkes; Şerif Departmanından milletvekilleri ve dedektifler, aile dostları, temizlik ekibi, bahsetmeye bile gerek yok."
bu insanların söyleyeceği herkese. Böyle bir şey uzun süre sır olarak kalamaz.'

Kaptan, Hunter'a bakmadan önce parmak uçları şakaklarına dokundu. 'Pekala, diyelim ki bu konuda haklısın Robert. Bu katil neden medyanın dikkatini bu konuya çekmek istesin ki? Ne kazanacaktı?"

"Milyon dolarlık soru bu, Kaptan. Belki başka birinin dikkatini çekmek istiyordur... suçlarla ilgisi olmayan birinin. Bu alıntıların kendisi için bir anlam ifade edeceği biri.'

Yüzbaşı Blake bir an bunu düşündü. Bunu yaparken ağzı sağa doğru kıvrıldı. "Bu oldukça çılgın bir teori, sence de öyle değil mi Robert?" "Belki," Garcia tekrar atladı ve resim panosunun tamamını kabaca işaret etti. "Ama bunun hangi kısmı sana çılgınca gelmiyor Kaptan?" Hunter'ın dikkati masasındaki üç ayete döndü. 'Ya da belki ilgisiz biri değil.'

"Ne?" Kaptan tekrar onunla yüz yüze geldi.

Katilin belki başka birinin dikkatini çekmek istediğini söyledim... suçlarla ilgisi olmayan birinin. Belki de bu birinin akrabalığı yoktur." "Robert." Yüzbaşı Blake ona yan gözle baktı. 'Eğer hemen şimdi mantıklı olmaya başlayabilseydin, bu harika olurdu. Önümde yoğun bir gün var." "İlk iki satırda," diye açıkladı Hunter, "onları soruşturma ekibi dışında gören tek kişi, kurbanın cesedini bulan kişiydi; Melissa Hawthorne'un kız kardeşi Janet ve Kirsten Hansen'in nişanlısı Troy. El yazısının kurbanlara ait olduğunu tespit edenler onlardı ama..." Tahtaya baktı, sonra tekrar üç ayete baktı. "Fakat yalnızca olay mahallinde bırakılan ve ilgili oldukları çizgiyi görmüşlerdi. Asla diğerlerini. Janet Lang yalnızca ilk dizeyi gördü. Troy Foster sadece ikinciyi gördü. İkisine de asla göstermedim."

Kaptan Blake ve Garcia, Hunter'ın sözleri üzerine düşünürken duraksadılar.

'Belki de her şeyi görmeleri gerekiyor. Bütün şiir." Garcia ile Yüzbaşı Blake düşünceli düşünceli birbirlerine baktılar. "Dün gece" diye sordu kaptan. 'Cesedi bulan kişi, yani kurbanın karısı, duvarındaki çizgi onun için bir anlam ifade ediyor muydu?'

Hunter, "Bilmiyoruz" diye yanıtladı. 'Onunla gerçekten konuşamadım. Tamamen şoktaydı."

Garcia, sert bir sesle, "Eh," dedi, "maalesef artık Troy Foster'a soramayız ama Janet Lang'ı ziyaret edebiliriz." Hunter'ı başıyla selamladı. 'Denemeye değer.'

Hunter ortağının gözlerindeki bakışı ve Garcia'nın cümlesinin söylenmemiş sonunu okudu: *Denemeye değer... çünkü başka hiçbir şeyimiz yok.*

Elli sekiz

Vahşi bir cinayet mahallinde bir ceset bulan herhangi bir kişiyi tekrar ziyaret etmek ve yeniden sorgulamak her zaman çok hassas bir konuydu.

Janet Lang'in durumunda, kız kardeşinin evine girip hayatının en kötü kabusuyla karşılaşmasının üzerinden yalnızca sekiz gün geçmişti. Kaybının ve o sabah gördüklerinin ona getireceği travmanın boyutu henüz bilinmiyordu ama bu, hayatını değiştirecekti.

Hunter ve Garcia kendilerini sayısız kez bu durumda bulmuş olsalar da, ikisi de buna asla alışamamıştı... ikisi de alışacaklarına inanmıyordu... ama ikisi de bundan kaçamadı. İşle birlikte geldi.

Hunter, Janet'ın evde olup olmadığını ve birkaç dakikasını ayırıp ayıramayacağını kontrol etmek için önceden aradı. Çağrı bir kez daha ilk başta isteksiz olan erkek arkadaşı Tom tarafından yanıtlandı ve Janet'in zaten çok fazla şey yaşadığını, artık travma sonrası stres ve gece terörüyle mücadele ettiğini ve daha fazla sorunun durumu daha da kötüleştirebileceğini savundu. o. Ancak Hunter ona, Janet'a yalnızca tek bir soru sormaları gerektiğini ve daha fazlasını sormamalarının yeterli olacağına dair söz verdikten sonra Tom sonunda kabul etti.

Tom, Hunter ve Garcia'yı daireye soktuğunda öğle vaktini geçmişti. Janet oturma odasındaki masalarında oturuyor, boş boş pencereden dışarı bakıyordu.

Tom her iki dedektife de "Geçen hafta boyunca yaptığı tek şey bu" dedi. 'Eğer odamızda kilitli değilse, gözleri açık ağlıyorsa, pencerenin yanında oturuyor ve hiçbir şeye bakmıyor. Çok az yemek yiyor. Çok az uyuyor ve uyuduğunda çığlık atarak ve titreyerek uyanma ihtimali var. Bu kalbimi kırıyor çünkü ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum.'

Hunter ya da Garcia'nın sunabileceği sağlam bir tavsiye yoktu. Keder çok bireysel bir duyguydu, son kullanma tarihi yoktu ve herkes onunla farklı şekilde baş ediyordu. Bir kişi için işe yarayan şey mutlaka bir başkası için işe yaramayabilir. Tek ortak faktör her zaman zamandı ve bu da yalnızca Janet'in kendine verebileceği bir şeydi.

Hunter bir kart almak için cebine uzandı.

Kartı Tom'a uzatırken, "Janet'in muhtemelen bir süre evden ayrılmak istemeyeceğini biliyorum" dedi. 'Ama bu, Los Angeles'taki travma sonrası stres konusunda uzmanlaşmış en iyi psikologlardan biri. Birisini görmeye hazır olduğunda Janet'a yardım edebilir ve edecek. Lütfen onu arayın.'

Tom kartı alırken "Teşekkür ederim Dedektif" dedi. 'Ama Los Angeles'taki en iyi psikologlardan birine paramızın yeteceğini sanmıyorum...'

Hunter başını salladı. ‘O benim çok iyi bir arkadaşımdır. Onunla zaten konuştum. Janet'ı ücretsiz olarak görecek. Janet hazır olduğunda onu ara, tamam mı?'

Tom sessizce kartın üzerindeki isme birkaç uzun saniye baktıktan sonra kartı arka cebine koydu.

'Bebeğim' diye seslendi. 'Dedektif Hunter sizi görmeye geldi.'

Janet, erkek arkadaşına ve iki misafirine bakmak için pencereyle göz temasını kesti. Pembe beyaz bornozun altına pijama pantolonu ve lise futbol forması giymişti. Geçen hafta en az on beş kilo kaybetmiş görünüyordu.

Hunter, "Merhaba Bayan Lang," dedi ve onu başını sallayarak selamladı. "Bu ortağım Dedektif Carlos Garcia."

Garcia öne çıkıp Janet'e elini uzatırken, "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bayan Lang," dedi ama Janet tekrar pencereye dönmeden önce birkaç saniye ona

baktı.

"Kız kardeşimi öldüren canavarı yakaladınız mı, Dedektif?" Soru Hunter'a öfkeli bir kırbaç gücüyle yöneltildi. 'Yoksa bana yine "elinden gelenin en iyisini yaptığını" söylemek için mi buradasın?'

Hunter, "Sizden yardımınızı istemek için buradayım Bayan Lang," diye yanıtladı. Sesi önemli olduğunu belirten bir ton taşıyordu.

"Yardımım mı?"

Hunter öne çıkarken Garcia bir adım geri çekildi.

'Size benim için bir şeye bakabilir misiniz diye sormak istiyorum. Bakalım tanıyabilecek misin... bunların herhangi biri senin için bir anlam ifade ediyor mu?' Janet'in bakışları Hunter'a kaydı... hızla uzaklaştı... ona doğru fırladı. Saçları darmadağınıktı. Cildi kuru ve lekeli görünüyordu ve Hunter, uykusuz geçen her geceyi, onun üzgün gözlerinin altındaki ince damarlardan neredeyse görebiliyordu. Birkaç sessiz saniye boyunca onu inceledi.

Sonunda, "Bakmamı istediğin şey nedir?" diye sordu.

Hunter, Mentor'un 'şiirinden' üç satırın tamamını yazdığı kağıt parçasını almak için ceketinin cebine uzandı. İki çok güçlü nedenden ötürü, her olay yerinde bulunan orijinal yazının fotoğraflarını ona göstermemenin daha iyi olacağını düşündü. Birincisi, çünkü ilk örnek kız kardeşinin el yazısını taşıyordu ve bu, onun zihninde istenmeyen görüntülerin çığ gibi oluşmasını tetikleyebilirdi. Ve iki; çünkü üçüncü örnek kanla yazılmıştı.

Kağıdı önündeki masaya koydu.

"Bu bir şiire benziyor Bayan Lang," diye açıkladı. 'Ama hemen hemen her şey olabilir... bir şarkının sözleri, bir tür bilmece, bir aşk mektubu...' Hunter omuz silkerek cümlenin havada buharlaşmasına izin verdi. 'Gerçekten emin değiliz. Hiçbir yerde bununla ilgili bir referans bulamıyoruz.'

Janet'ın dikkati kağıt parçasına yöneldiğinde Tom masaya ulaşmak için Hunter ve Garcia'nın etrafında döndü.

Hunter'ın bakışları Janet'in üzerinde kaldı; bir göz seğirmesi, bir dudak ısırması, bir ağız hareketi, bir kaşın kalkması... bir tür tanınma sinyali olabilecek herhangi bir şey aradı. Kaşlarını çattığını ve ardından hafif bir baş eğişini gördü.

Öte yandan Tom baştan sona şaşkın bir ifadeye sahipti. Janet, "Bunu bana

daha önce göstermedin mi?" diye sordu. "Bana kız kardeşimin evinde onun el yazısıyla bulunduğunu söylediğin şey bu değil miydi?"

Hunter başını salladı. 'Evet, bunu sana daha önce göstermiştim ama tamamını değil. Üç çizgiden ilki kız kardeşinizin evinde bulundu. İlk başta onu tanımadığını söylediğini biliyorum, ama belki şimdi daha eksiksiz bir biçimde bir anıyı falan tetikleyebilir diye düşündüm.'

Tom, Hunter'a elini kaldırarak, "Biraz kafam karıştı," dedi. "Az önce hiçbir yerde bunlarla ilgili bir referans bulamadığınızı söylediniz. Peki diğer iki satır nereden geldi o zaman?'

Janet erkek arkadaşıyla güçlerini birleştirdi. "Bu iyi bir soru." "Bize söylemediğiniz şey nedir, Dedektif?"

Hunter ve Garcia sanki sohbet ediyormuş gibi bakıştılar. Hunter, Janet ve Tom'a ilk gösterdiğinde anlattığı hikayeyi hatırlayarak, "İlk satır kız kardeşinizin mutfağında bulundu," diye başladı. 'Ocağın yanında bırakıldım.'

Garcia'nın partnerine attığı bakış ne Janet ne de Tom tarafından fark edilemeyecek kadar incelikliydi.

Hunter, 'İlk başta,' diye devam etti, 'bu sözlerle o gün olanlar arasında gerçek bir bağlantı olup olmadığını bilmiyorduk. Özellikle de bana söylediğin gibi bu satır kız kardeşinin el yazısıyla yazılmıştı. Bir kitaptan falan kopyalayıp önceki gece ocağın yanında bıraktığı bir şey olabilir...'

"İlk başta mı?" diye sordu Tom.

Hunter'ın bakışları masanın üzerindeki kağıt parçasına kaydı ve başını salladı. 'Diğer iki çizgi iki ayrı suç mahallinde bulundu.'*Ne?*Soru Janet ve Tom'dan aynı anda geldi. 'Her iki yeni çizgi de aynı modeli izledi.' Hunter başka bir beyaz yalan söylemek zorunda kaldı. 'Demek istediğim şu; bunlar kurbana yeterince yakın bulunmuş, kurbanın el yazısını taşıyorlar ve her birinin içindeki ilk üç kelimeden de görebileceğiniz gibi, aynı kompozisyona aitmiş gibi görünüyorlar.'

Janet ve Tom, ikisi de gözlerinin masanın üzerindeki kağıt parçasına dönmesine izin verdi.

Hunter ve Garcia beklediler.

Janet, "Bir dakika bekle," dedi, tamamen emin görünmüyordu. 'Bana kız kardeşimin bir seri katilin kurbanı olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?'

Garcia, "Öyle görünüyor" diye onayladı.

Kaygı odayı doldurdu.

“Neden?” diye sordu Janet, çaresiz bakışları nihai bir varış noktası olmadan kişiden kişiye sekiyordu. 'Neden kız kardeşim?'

Hunter, "Biz de bunu bulmaya çalışıyoruz Bayan Lang," diye yanıtladı. “Ama gerçek şu ki, neden başka birine değil de kız kardeşini seçtiğini yalnızca ona saldıran kişi biliyor. Onu yolda yürürken görmüş ve ona takıntılı hale gelmiş olabilir. Bir kafede ya da bir salonda buluşmuş olabilirlerdi ve kadın onun tekliflerini reddetmiş olabilirdi. Aslında bunu açıklayacak bir şey yok ve çoğu zaman bu tür seçimlerin ardındaki nedenler yalnızca saldırgan için mantıklıdır.'

'Çoğu durumda' diye ekledi Garcia, 'sanki beyinleri farklı şekilde bağlanmış gibi. Bazıları çoğumuzdan çok daha fazla öfke ve öfke hissediyor, bu da onları çok daha şiddetli yapıyor. Bazıları kesinlikle hiçbir şey hissetmiyor; sempati yok, pişmanlık yok, acıma yok... hiçbir şey yok.'

Hunter, Janet'in kendini toparlamakta zorlandığını görebiliyordu. Kağıt parçasını bir kez daha göstermeden önce, "Gerçekten daha fazla zamanınızı almak istemiyorum Bayan Lang," dedi. ‘Bu ayetlerden herhangi biri sizin için bir şey ifade ediyor mu... ayrı ayrı mı, yoksa birlikte mi? Belki kız kardeşinin sana bir noktada göstermiş olabileceği ya da belki yorum yapmış olabileceği bir şeydir?' Janet, Hunter'a yarı şaşkın bir bakışla sordu.

'Bunun muhtemelen bir şiir olabileceğini düşündüm' diye açıkladı. 'Eski bir erkek arkadaşının ya da bir hayranının ona verdiği bir şey. Ona umutsuzca aşık olabilecek biri mi?'

Janet'ın dudakları hareket etmeden önce başı salladı. 'HAYIR. Hiçbiri benim için bir şey ifade etmiyor. Kız kardeşimin de bana herhangi birinin onu gönderdiğini ya da ona böyle bir şey yazdığını gösterdiğini ya da bahsettiğini hatırlamıyorum. Bu tam bir çılgınlık.' Sonunda gözyaşları ona çok fazla gelmeye başladı.

Hunter ona bir kağıt mendil uzattı.

'Teşekkür ederim.'

Janet gözlerini sildi ve kendini toparlaması için birkaç saniye harcadı. “Diğerleri kimdi?” Sesindeki yalvaran ton, gözlerindeki bakışla eşleşiyordu.

‘Diğer iki ayetin iki ayrı olay yerinde bulunduğunu söylediniz. Diğer kurbanlar kimdi?”

Hunter da Garcia da bu sorunun geleceğini biliyorlardı. Hunter cep telefonuna uzandı ve Mentor'un ikinci kurbanının fotoğrafını yükledi. Telefonunu Janet'a uzatırken, "Ben Kirsten Hansen" dedi. 'Westlake'teki Los Angeles Surge Hastanesi'nde hemşireydi. Eskiden burada yaşardı Elhamra. Kız kardeşinle aynı yaştaydı.”

Janet telefonu Hunter'ın elinden aldı ve birkaç saniye fotoğrafa baktı.

'Bu fotoğrafı daha önce görmüştüm' dedi. ‘Tom bunu bana birkaç gün önce gösterdi.’

"Biliyorum," diye onayladı Hunter. 'Bunu ona gönderdim ve fotoğraftaki kadının tanıdık gelip gelmediğini size sormasını istedim.'

'Evet ve ona bunu yapmadığını söyledim.'

“Onun kız kardeşinin arkadaşı olmadığından emin misin?” Garcia atladı. “Hiçbir şekilde tanıdık gelmiyor mu?”

Janet bir kez daha başını salladı. “Hayır, onu daha önce hiç görmedim.” “Emin misin?” diye dürttü Garcia. 'Lütfen acele etmeyin.'

Janet, "Çok güzel bir kadın," diye yanıtladı. 'Hatırlanması çok kolay bir yüz. Eğer Melissa'nın arkadaşıysa, onları hiç bir arada görmedim.'

Hunter telefonuna uzandı, Oliver Griffith'in bir fotoğrafını yükledi ve telefonu masaya geri koydu.

'Bu Oliver Griffith' dedi onlara. 'Playa Vista'da bir reklam ajansında çalışıyordu ve Valencia, Santa Clarita'da yaşıyordu. O da Melissa ile aynı yaştaydı.”

Bu kez Janet ve Tom Hunter'a gözlerinde şaşkınlıkla baktılar. “Bir erkek mi?” diye sordu Tom. ‘Kurbanlardan biri erkek miydi?’

"Doğru" diye onayladı Garcia.

"Durun," dedi Tom, gözleri tekrar fotoğrafa, ardından masanın üzerindeki dizelere dönerek. ‘Bu normal mi? Demek istediğim, seri katiller genellikle aynı tipte kurbanlara yönelmiyor mu; hepsi sarışınlar, hepsi siyahlar, hepsi erkekler falan?'

Tam olarak değil, diye yanıtladı Garcia. 'Bu, film ve dizilerle güçlenen bir yanılgı. Gerçekte, seri katillerin uyduğu tek kural, eğer uyuyorlarsa, kendi oluşturdukları kurallardır ve bunlar her an değişebilir. Çoğu durumda, onları tetikleyen şey, yani bir kurbanı diğerine tercih etmeye yönlendiren şey kendilerinin bile anlamadığı bir şey olabilir. Bu bir dürtü... gerçekten kontrol edemeyecekleri bir dürtü.'

Hunter, "Yüzü hiç tanıdık geliyor mu?" diye üsteledi ve Tom ile Janet'ın dikkatini tekrar fotoğrafa yöneltti.

Hayır, diye yanıtladı önce Janet. 'Onu daha önce gördüğümü söyleyemem. Adı da tanıdık gelmiyor." Erkek arkadaşına baktı ve başını salladı. "Hayır" dedi Tom. "Ben de onu gördüğümü hatırlamıyorum."

Kısa bir an için Hunter'ın bakışları ayakkabılarına kaydı ve ardından başını sallayıp masadan telefonunu aldı.

"İkinize de zaman ayırdığınız için teşekkür ederim" dedi. 'Bunlara göz attığınız için teşekkür ederiz.'

"Şimdi ne yapmamızı önerirsin Robert?" Garcia'nın hüsrana uğrayan sorusu Hunter'la arabasına döner dönmez geldi. "Troy Foster'dan o satırlara ya da fotoğraflara bakmasını isteyemeyiz." Aynısını Josie Griffith için de denemek ister misin?'

Hunter içini çekti. Çok isterdim ama ona yaklaşmak için henüz çok erken. Kocasını bulduğundan bu yana yirmi dört saatten az zaman geçti. Muhtemelen dün gece ya gözünü bile kırpmadı ya da zombi durumuna uyutuldu. Her iki durumda da beyni lapa olacak. Şu anda kelimeler ve görseller onun için pek bir anlam ifade etmiyor. Ona birkaç gün vermemiz gerekecek."

Garcia direksiyona geçerken, "Tam olarak benim düşüncelerim," dedi. "Peki nereye?" Hunter yolcu koltuğunda kemerini bağladı. "İkinci kez bakmak için Griffith'lerin evine dönsek nasıl olur?" Büyük bir ev ve dün gece gerçekten etrafa bakamadık.'

Garcia motorunu çalıştırırken başını salladı. 'Kulağa hoş geliyor.'

Elli dokuz

Garcia'nın Leimert Park'tan Santa Clarita'ya gitmesi için geçen bir buçuk saat içinde Los Angeles'ın üzerindeki gökyüzü plaj mavisinden kıyamet grisine dönüştü. Her köşeden ağır bulutlar toplanmış, Los Padres Ulusal Ormanı üzerinde uzaktan yağdığı görülebilen yağmurun habercisiydi.

Garcia, Oliver ve Josie Griffith'in evinin önündeki yola bir kez daha park ederken ceketinin fermuarını çekerken, "Vay canına," dedi. 'Bu çok kızgın görünen bir gökyüzü.'

"Öyle," diye onayladı Hunter, gözleri bulutları tararken. "Ama rüzgar kuzeyden esiyor ve biz güneydoğudayız." Batıyı, yağmura doğru işaret etti. 'Eğer şanslıysak sağanak yağışın tüm gücünü alamayabiliriz.'

'Umarım gerçekten haklısındır. Şiddetli yağmurlarla kanyon su kemerine dönüşüyor. Gerçekten orada sıkışıp kalmak istemiyoruz.'

Evin etrafı hâlâ siyah ve sarı renkli olay yeri bantlarıyla kaplıydı. Kapıda, çok sıkılmış görünen, at nalı gibi bıyıklı bir Şerif yardımcısı, her iki dedektife de olay yeri bildirgesini imzalattı.

Hunter, "Temizlik ekibi henüz gelmedi mi?" diye sordu.

"Yaklaşık iki saat içinde burada olmaları planlanıyor," diye yanıtladı vekil, Hunter'a tek omuz silkerek.

Hunter ve Garcia eve döndüklerinde bodrumdan işe başladılar. Ceset artık orada olmamasına rağmen, hava hala eşsiz ölüm kokusuyla ağırdı; burun deliklerini kaşımaya ve en sağlam mideleri düğümlemeye eğilimli, sürekli değişen, garip ve tanımlanması çok zor bir koku - ama bu değildi. Tümü. Merdivenlerin altındaki tüm atmosfer başka bir şeye doymuş gibiydi... sanki Oliver Griffith'in korkusu ve çaresizliği geride kalmış, eski boya gibi duvarlara yapışmış gibi havayı yoğunlaştıran ve nefes almayı biraz zorlaştıran bir şey. Kan gölü hâlâ zeminin çoğunu kaplıyordu.

Mentor'un duvara yazdığı sözler hâlâ oradaydı; uğursuz... meydan okuyucu.

"Hayatımda tekrar ziyaret ettiğim onca suç mahalli arasında..." dedi Garcia, Oliver'ın cesedini buldukları X şeklindeki haça dönerek. 'Bu, bir şekilde...'

Cümlesini tamamlayacak doğru kelimeleri bulamayınca başını salladı.

Hunter ellerini ceplerine soktu. "Hiçbirimiz burada ne aradığımızı bilmiyoruz Carlos. Eğer dağılırsak... Gözleri evin geri kalanını gösterecek şekilde yukarıya kaydı. 'Daha kısa sürede daha fazla yol kat edebiliriz ve belki yağmur bizi yakalamadan buradan çıkabiliriz. Ne düşünüyorsun?'

Garcia'nın daha fazla ikna edilmeye ihtiyacı yoktu.

'Benim için sorun değil. Ben üst katta etrafa bakacağım.'

Hunter'ın bodrumda kalması uzun sürmedi. Aslında ne aradığını bilmediği doğruydu ama Dr. Slater'ın ekibinin insani açıdan mümkün olduğu kadar titiz davranacağını biliyordu. Eğer orada bulunacak başka bir şey olsaydı çoktan bulmuş olurlardı.

Hunter bu sefer ne olduğunu gözünün önünde canlandırmaya çalışmadı. Bunda gerçek bir gizem yoktu. Akıl Hocası, Oliver Griffith'i St. Andrew's haçına bağlamış, vücudunu parçalamış ve onu kan kaybından ölüme terk etmişti.

Yukarıya döndüğümüzde Hunter, Garcia'yla ikinci katın sahanlığında, fotoğraf çerçevelerinin ve güllerle açelyaların sergilendiği vazonun bulunduğu şifonyerin yanında buluştu. Güller ölüyor gibi görünüyordu ama açelyalar tamamen açmıştı.

Hunter, ortağının gözlerindeki bakışı fark ederek, "İyi misin?" diye sordu. Oliver ve Josie'nin düğün gecelerindeki bir fotoğrafını göstererek, "Neredeyse yeni evli olduklarını bilmiyordum" dedi. "Altı ay öncesine ait." Tarihi öğrenmek için saatine baktı. 'Aslında dört günde tam altı ay olurdu.'

Hunter'ın dikkati fotoğrafa yöneldi.

"Altı ay Robert," diye devam etti Garcia. 'Hâlâ her şeyin hâlâ harika olduğu o muhteşem balayı dönemindeydiler. Hâlâ birlikte bir şeyler keşfediyorsunuz... birbiriniz hakkında şeyler... gelecek için çılgın planlar yapıyorsunuz... hatta belki çocuk sahibi olmayı planlıyorlardı."

Hunter, Garcia'nın karısı Anna'yı düşündüğünü biliyordu. Bu başka bir doğal, nörolojik refleksti. Herhangi bir trajediyle karşılaştıklarında
Bir şekilde ilişki kurabilseydik, insan beyni çoğu zaman en çok sevdiğimiz insanları düşünürdü.

Garcia başka bir fotoğrafı işaret ederek, "Çok mutlu bir çift gibi

görünüyorlardı" diye ekledi.

Ancak Hunter'ın dikkati, Garcia'nın bahsettiği resmin üç kare sağına kaymış ve orada olduğunu bildiği bir şeyi çılgınca hafızasında ararken onu duraklatmıştı; sadece onu bulması gerekiyordu. Bir... iki... üç saniye.

İşte oradaydı.

Tek parça.

Tüm bulmacayı yeniden şekillendiren tek bir bağlantı parçası.

Garcia ortağının tavrındaki değişikliği hemen fark etti. 'Öyle mi? *Sen* Tamam mı?' diye sordu. "Dişçiye gitmeyi bekliyormuş gibi görünüyorsun." Hunter dönüp ona bakmadı. Yaptığı tek şey pişmanlık dolu bir ses tonuyla tek bir cümle mırıldanmaktı.

'Bu konuyu çok yanlış anladık, Carlos.'

"Ne?" Garcia gözlerini kırpıştırarak Hunter'ın bakışlarını takip etmeye çalıştı. 'Ne demek istiyorsun Robert? Neye bakıyorsun?'

Hunter belirli bir fotoğrafta belirli bir öğeyi gösterdi. "Tanıdık mı geliyor?" Garcia ilk başta bunu görmedi. Kısmi bir bağlantı kurmak beyninin fazladan birkaç saniyesini aldı ama kısmi bir bağlantı bile çekirdeğini sarsmaya yetti. Hunter'a geniş gözlerle baktı.

'Orospu çocuğu!'

'Evet.'

Altmış

Tom Foster, Hunter ve Garcia'yla yüzleşmek için kendisinin ve Janet'ın dairesinin kapısını bir kez daha açarken çok şaşırmış bir şekilde, "Dedektifler mi?" dedi. 'Seni bu kadar çabuk geri getiren ne?'

Bu sefer Hunter önceden aramamıştı.

Hunter, "Kapınıza habersiz geldiğimiz için üzgünüz" diye yanıtladı. Sesi nazik olsa da tartışmaya yer bırakmıyordu. 'Ama Bayan Lang'e gerçekten birkaç soru daha sormamız gerekiyor.'

“Peki ya?” diye sordu Tom kapıyı yarı açık tutarken, vücudu içeri girmeyi engelliyordu. “Yine o çılgın alıntılar mı?” Ses tonunda bir rahatsızlık vardı.
"Hayır" dedi Garcia. 'Bu sefer değil.'

Tom öfkeyle nefes verdi. ‘Bak, sen gittikten sonra Janet’ın ağlamayı bırakması neredeyse iki saat sürdü.’ Saatine baktı. 'Saat neredeyse altı oldu ve sonunda bir şeyler yemeyi başardı ve birkaç dakikalığına başını eğdi. Daha önce de söylediğim gibi geceleri neredeyse hiç uyumuyor, bu yüzden bu onun için bir ziyafet. Gerçekten onu bir daha üzmemeni tercih ederim, özellikle de sana yardımcı olamayacağı sorularla.'

Garcia yine, "İşte bu kadar, Bay Foster," dedi. "Bu sefer Bayan Lang bize yardım edebilecek çok az kişiden biri." Sesini samimi ama kararlı tuttu. ‘Bir kez daha onun çok fazla zamanını almayacağımıza söz veriyoruz, ancak bu gerçekten bekleyemez.’

Tom ısrarla “Ona sorman gereken şey nedir?” diye sordu.

Garcia, "İstersen oturabilirsin" dedi.

'Ah, yapacağım. Bu konuda hiç şüphe yok.”

“Kim o, Tom?” Janet'ın sesi dairenin derinliklerinden bir yerden geliyordu.

Tom dudaklarını birbirine bastırırken başı düştü. Harika, diye fısıldadı. “Onu uyandırdın.” Hunter ve Garcia'ya arkasını döndü. 'Yine dedektifler bebeğim. Sana başka bir şey sormak istiyorlar.”

Janet Tom'un arkasında belirdi. Gözleri kuruydu ama hâlâ şiş ve kırmızıydı. Pembe beyaz bornozunun altında hâlâ pijama pantolonu ve lise futbol forması giyiyordu. Sanki ifadelerindeki ciddiyeti fark etmiş gibi kaşları dedektiflere doğru kalktı. "Yine o şiirle mi ilgili?"

Hunter ona "Hayır," diye güvence verdi. 'Tamamen başka bir şey.'

Janet bornozunu sıkıca sarıp kollarını göğsünde çaprazlamadan önce birkaç saniye hareketsiz durdu. “Sanırım o zaman içeri gelsen iyi olur.”

Tom sonunda yoldan çekildi ve her iki dedektifin de daireye girmesine izin verdi. Hunter ve Garcia yanından geçerken, "Lütfen onu üzmeyin," diye fısıldadı. Sesinde haklı bir endişe vardı.

Hepsi oturma odasındaki masaya döndü.

Janet bir kez daha pencerenin yanındaki sandalyeye oturdu.

Hunter hiç vakit kaybetmedi.

'Size hangi okula gittiğinizi sorabilir miyim Bayan Lang? Ortaokul... lise... buralarda bir yerde miydi?"

'HAYIR. Okuldayken buralarda yaşamıyordum." Bornozunun altına giydiği futbol formasına baktı. Logosu yeşil renkte büyük bir 'G' harfiydi ve ortasından siyah bir panterin yüzü geliyordu. Janet bunu işaret etti. 'Gardena Lisesi'ne gittim. O zamanlar orada yaşıyorduk.' Başını sağa eğdi. "Eh, sekizinci sınıftan itibaren demek istiyorum. Ondan önce Inglewood'da yaşıyorduk, bu yüzden ortaokuldan yedinci sınıfa kadar Morningside'a gittim.'

"Kız kardeşin de mi?" Hunter, Janet'ın gömleğini işaret etti.

'HAYIR. Mel hiçbir zaman Gardena Lisesi'ne gitmedi,' diye açıkladı Janet. 'Mahalle değiştirmemize rağmen Morningside'da kaldı. Benden üç yıl öndeydi, bu da demek oluyor ki Inglewood'dan Gardena'ya taşındığımızda son sınıfa başlamak üzereydi. O zaman okul değiştirmesi onun için çılgınlık olurdu." Omuz silkti. 'Yeni tanıştığı bir grup öğrenciyle mezun olurken, tüm okul arkadaşları sadece birkaç mahalleden mezun oldu

uzak? Mel için mi? Hiç şansım yok." Yumuşakça kıkırdadı. "Annemle Gardena Lisesi'ne transfer olmama konusunda yaptıkları tartışmayı hatırlıyorum. Annemi delirtiyordu ama Mel, Mel'di, dolayısıyla sonunda elbette Mel kazandı. Sabah 5 gibi, bazen daha erken kalkıyor, sırf Morningside'a dönmek üzere otobüse binmek için kalkıyordu. Aslında iki otobüs. Ve bunu her gün yaptı... tüm son yılı boyunca." Gözleri yine hüzünlendi. 'Mel çok kararlı bir insandı. Eğer bir şey yapmak istediğine karar verirse... hemen yapardı.'

Garcia, "Okulda sıkı bir arkadaş grubunun parçası mıydınız?" diye

sordu. Janet ona meraklı gözlerle baktı.

'Eh,' diye açıklamaya çalıştı, 'okulda, özellikle de lisede, çoğu çocuk her zaman aynı arkadaşlarla takılma eğilimindedir... aynı çeteyle. Birlikte bir şeyler yapın, bir yerlere birlikte gidin. Ne demek istediğimi biliyorsun, değil mi?'

Janet bir an kafası karışmış göründü. "Dediğim gibi Mel, Gardena Lisesi'ne gitmedi. Üstelik benden üç yıl öndeydi. Okulda pek birlikte takılmadık...'

"Hayır, hayır" diye açıkladı Garcia. 'Sen ve kız kardeşin değil. Sadece sen. Gardena Lisesi'ndeyken hep aynı grup çocukla mı takılırdınız?' Janet kaşlarını

çattı ve Tom'a baktı.

"Dedektifler" dedi, öfkesini gizlemeye çalışmadan. 'Küçük konuşmayı bırakıp gerçek sorulara geçebilir miyiz lütfen? Bu yüzden buradasın, değil mi? O yüzden artık bu işi bitirelim... lütfen."

Garcia, Hunter'a bakarak, "Küçük bir konuşma yapmıyoruz" dedi. Hunter cep telefonunu bulmak için ceketinin cebine uzandı. Oliver ve Josie'nin ikinci kat sahanlığında bulunan şifonyerin ekranındaki resim çerçevelerinden birinin çektiği fotoğraf, ekranına çoktan yüklenmişti.

İşaret etmeden önce telefonu masanın üzerine koyarak, "Bu kişiyi tanıyabildiniz mi?" diye sordu.

Hunter ve Garcia onların ifadelerini incelerken Janet ve Tom'un meraklı gözleri resme doğru ilerledi. Tom kaşlarını çattı, sonra dudaklarını büktü ve hafifçe başını salladı. Orada tanınma yok.

Öte yandan Janet duraksadı. Gözlerini kırpmadan önce bakışları en az beş saniye boyunca fotoğrafta kaldı.

"Evet, onu tanıyordum" dedi ve her iki dedektife de başıyla selam verdi.

Hunter'ın ekranındaki görüntüde beyaz amigo kız üniforması giymiş, elinde birkaç yeşil ponpon tutan genç Josie Griffith görülüyordu. Üniformasının önündeki logo, ortasından siyah bir panterin yüzünün geldiği, yeşil renkte büyük bir 'G' harfiydi. Gardena Lisesi'nin amigo takımının bir üyesiydi.

Janet, 'Bu Jo' dedi. 'Josie...' Soyadını hatırlaması birkaç saniye sürdü. 'Moss... Sanırım adı Josie Moss. Gardena Lisesi'nde birlikteydik, aynı sınıftaydık.' Bir duraklama daha, bu sefer kaşlarını kaldırarak. "Yani... birinci sınıfımızın sonuna kadar. Jo, dokuzuncu sınıfı bitirdikten sonra farklı bir okula taşındı.'

Garcia, "Sanırım artık onunla iletişim halinde değilsin," diye sordu. Janet kıkırdadı. 'Hayır, hiç de değil. Dürüst olmak gerekirse, Gardena Lisesi'nden ayrıldıktan sonra onu bir daha hiç görmedim.' Durdu ve hafif kafa karışıklığını belirtmek için iki elini kaldırdı. 'Bir dakika... neden? Neden bana Jo'yu soruyorsun?' Hunter telefonundaki başka bir resme baktı. Bu seferki, Oliver Griffith'in daha önce ona gösterdiği fotoğrafın aynısıydı.

'Eh,' diye açıkladı, 'Josie Moss onun kızlık soyadıydı. Bu durum yaklaşık altı ay önce Oliver Griffith ile evlendiğinde değişti." Fotoğrafı işaret etti.

Janet'ın ağzı açık kaldı.

"Bekle," dedi Tom şaşkınlıkla. 'Bu bize daha önce gösterdiğiniz erkek kurban değil mi?'

"Bu doğru," diye onayladı Garcia.

"Anladığımdan emin değilim" dedi Janet, kararsız bakışları Garcia'dan Hunter'a kaydı. 'Neler oluyor?'

Hunter cevap vermek yerine bir kez daha cep telefonuna uzandı ve yeni bir fotoğraf yükledi. 'Peki ya bu kişi? Onu hiç tanıyor musun?' Bu, birkaç saniye öncekinin neredeyse saniye saniye tekrarıydı: Tom kaşlarını çattı, dudaklarını büktü, sonra başını salladı, ama Janet birkaç uzun saniye boyunca gözünü kırpmadan görüntüye baktı, hatta daha da önce Hunter bir şey söylediğinde onun gözlerinde net bir tanıma ışığının parladığını gördü.

'Evet, elbette onu tanıyorum. Ben oradayken Gardena Lisesi futbol takımının yıldızlarından biriydi." Janet koltuğunda kıpırdandı. 'Onun adı Troy... hmm... Troy Foster, yanılmıyorsam. O da benim sınıfımdaydı.' Arabada Janet ve Tom'un dairesine dönerken Hunter, tuhaf bir istekle Bayan Foster'ı aramıştı. Oliver ve Josie'nin evinde Hunter, Josie'nin amigo kız üniforması ile Janet'in cübbesinin altına giydiğini gördüğü gömlek arasında bağlantı kurduğunda hafızasında başka bir şey canlanmıştı. Tamamen hatırlaması tam üç saniyesini alan bir şeyi – başka bir fotoğraf. Troy kendi hayatına son vermeden birkaç gün önce Troy Foster'ı annesinin Sylmar'daki evinde ziyaret ettiğinde görmüştü. Fotoğrafta Troy futbol topuyla koşuyor, gol atmak üzereydi... ve futbol forması Janet'in şu anda giydiği formanın aynısıydı. Hunter'ın kalbinin üç kat hızlanmasına neden olan da buydu. Bağlantı parçası buydu.

Hunter, Bayan Foster'a o fotoğrafın fotoğrafını çekip ona gönderip gönderemeyeceğini sormuştu.

Yapmıştı.

Garcia, "Josie Moss'la aynı yıllarda sizin sınıfınızda mıydı?" diye sordu.

Janet ona göz kırptı.

"Birinci sınıfın sonunda ayrıldığını söylemiştin, değil mi?" Troy Foster ikinizle aynı dokuzuncu sınıfta mıydı?'

Janet başını sallamadan önce bir anlığına bunu düşündü. 'Evet, lise boyunca

benim sınıfımdaydı. Aslında sekizinci sınıfta Gardena'ya katıldığımda ikisi de oradaydı.' Sesindeki şaşkınlık gözlerindeki bakışla taklit ediliyordu. 'Neden? Neden şimdi bana Troy'u soruyorsun? Josie ve Troy'un tüm bunlarla ne ilgisi var?'

Hunter telefonuna Janet ve Tom'un daha önce görmüş olduğu başka bir fotoğrafı yükledi: Kirsten Hansen.

Hunter sonunda "Troy Foster, Kirsten Hansen'in nişanlısıydı" diye açıkladı. Yedi ay sonra evlenmeleri gerekiyordu.'

Hunter'ın sözleri uğursuz bir şekilde havada asılı kalırken, Janet ve Tom'un yüzleri dipsiz şüphe ve kafa karışıklığı tabaklarına dönüştü.

'Bu da diğer kurban.' Tom bunu bir soru olarak ifade etmedi.

"Evet" diye onayladı Garcia.

"Ben..." Janet'ın elleri savunmacı bir tavırla havaya kalkarken yüzünden yaşlar akıyordu. 'Anlamıyorum. Bütün bunlar ne anlama geliyor?' Dili dudaklarına sürtündü. 'Burada bana söylemeye çalıştığın şey ne?'

"Bayan Lang..." diye söze başladı Garcia ama Janet öfkeli bir bakışla sözünü kesti. 'Janet.' Bağırmaya yalnızca birkaç desibel kalmıştı. 'Benim adım Janet. Bana Bayan Lang denilmesinden nefret ediyorum.'

"Özür dilerim" dedi Garcia. 'Ve sorunuza yanıt olarak, dürüst olmak gerekirse, tüm bunların ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyoruz. Henüz değil. Tüm bu bilgileri bugün erken saatlerde buradan ayrıldıktan yaklaşık bir buçuk saat sonra ortaya çıkardık, ancak bildiğimiz tek şey... yılların ve yılların deneyiminin bize öğrettiği tek şey, çalışma alanımızda, tesadüfler gerçekte gerçekleşmez, özellikle de bunun gibi olanlar.'

Hunter, Janet'e yeni bir mendil uzattı ve o ve Garcia, Janet'in gözyaşlarını silerken beklediler.

Bir sonraki kısım karmaşık olacaktır.

Altmış bir

Hunter ve Garcia, Santa Clarita'da şanslıydılar. Rüzgar, Los Padres Ulusal Ormanı üzerinde gördükleri şiddetli yağmuru bulundukları yönün tersine taşımıştı, ancak o zamandan beri hava değişmişti. Kuzey Pasifik üzerinde yeni kara bulutlar oluşmuştu. Birkaç saat önce gördükleri kadar tehditkar olmasalar da, okyanustan gelen taze rüzgarın da yardımıyla bu yeni bulutlar, Janet'in penceresinin dışındaki gökyüzünü kirli kül rengine çevirmişti. gözyaşlarını kuruttu, yağmurun ilk damlaları pencerenin pervazına çarptı.

Janet elindeki mendili buruşturup burnuna sürdü. Rahatsız bakışları masadaki kişiden kişiye değişip Hunter'a odaklandı.

Hunter, "Bir bardak su ister misin?" diye sordu.

Janet başını sallamadan önce boğazındaki yumruyu yuttu. “Evet, lütfen.” “Alacağım,” dedi Tom ayağa kalkarak. ‘Başka isteyen var mı?’

Her iki dedektif de reddetti.

Tom, bardağı önündeki masaya koymadan önce küçük bir yudum alan Janet'a suyu getirdi.

Garcia, Janet'ın dikkatini çekerek, "Sana sorduğum ilk soruya dönmemiz gereken yer burası," diye söze başladı. 'Okulda geçirdiğiniz süre boyunca hep aynı öğrenci grubuyla mı takıldınız? Ve eğer öyleyse Josie Moss ve Troy Foster bu grubun bir parçası mıydı?'

Janet tekrar suya uzanırken elindeki damarlar dans etti. Bu sefer yudum yerine bir yudum aldı.

“Şey... evet... bir nevi.” Gözleri iki dedektiften de uzaklaştı.

Garcia, “Bir nevi” tam olarak ne anlama geliyor? diye dürttü.

‘Hımm... evet, sanırım ilk başta biraz birlikte takıldık diyebiliriz.’

Hunter ve Garcia, Janet'in devam etmesini beklese de Janet bunu yapmadı. “İlk başta mı?” Hunter, bu sefer.

'Evet. Demek istediğim şu; esas olarak sekizinci sınıfta, bilirsiniz, ortaokulda. O zamanlar okulda birlikte takılırdık... bazen okul dışında da ama lisede...' Bu sözleri söylerken bardağına baktı. 'Farklı gruplara sürüklendik.'

Hunter, "Ayrılıp farklı gruplara ayrılmanızın özel bir nedeni var mı?" diye sordu.

Janet omuz silkmeden önce durakladı. 'Hayır.' Gözleri yukarıya, sonra sola kaydı. 'Sanırım asıl sebep ortaokuldan liseye geçmemizdi. Bu geçişle birlikte öğrenciler için işler biraz değişiyor, değil mi?'

Ne Hunter ne de Garcia bu mantığa karşı çıkamazdı. Her ikisi de deneyimlerinden, öğrencilerin liseden mezun olmasıyla bazı şeylerin bazen oldukça fazla değiştiğini biliyordu. ABD'deki birçok genç öğrenci bu özel engeli yetişkinliklerinin başlangıcı olarak gördü. Kuşkusuz, fiziksel ve psikolojik değişimlerin olduğu bir festivalden geçeceklerdi ve eski dostlarını bırakıp yenilerine gitmek o kadar da alışılmadık bir durum değildi.

Janet, "Troy lise futbol takımına katıldı" diye devam etti. "Ve aynen böyle..." Parmaklarını şıklattı. 'Takılabileceği yeni bir kalabalık vardı. Onun gerçekten meşhur bir "spor sporcusu" haline geldiğini hatırlıyorum. Bütün kızlar onun kız arkadaşı olmak istiyordu... bütün erkekler onun arkadaşı olmak istiyordu." Suyundan bir yudum daha aldı. 'Jo son derece çekici bir kızdı. Birinci sınıfın başında üniversitenin amigo takımına girmeye çalıştı. Kolayca başardı ve hepsi bu; yeni ateşli amigo kız arkadaşları, eski, pek de çekici olmayan ortaokul arkadaşlarına veda etmek anlamına geliyor.' Janet teslim olmak için ellerini kaldırdı ve kendisinin de suçsuz olmadığını gösterdi. 'Ama diğer çocuklarla da takılmaya başladım. Bu adamla dokuzuncu sınıfta çıkmaya başladım... lisedeki ilk erkek arkadaşım...' Pek de rahatsız görünmeyen Tom'a baktı. 'Ve kalabalığıyla takılmaya başladı... ve temelde buydu. Hepimiz takılacak yeni arkadaşlar bulduk.'

"Tamam," Garcia bunu kabul etti. "O halde bir an için sekizinci sınıftaki zamanınıza geri dönelim. O sıralarda Troy Foster ve Josie Moss'la epey takıldığınızı söylemiştiniz, değil mi?'

'Evet.'

'Peki bu ne kadar zaman önceydi?'

'Hımm...' Bunu düşünürken birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. 'Ben... on üç yaşındaydım, yani on üç yıl önce. Ortaokuldan 2009 yılında mezun olduk.'
Garcia devam etmeden önce not aldı. "Peki o grupta senden, Josie ve Troy'dan başka kimse var mıydı?" Janet'in cevap vermesine fırsat vermeden elini kaldırdı.

‘Lütfen bunu dikkatlice düşünün çünkü bu çok ama çok önemli.’

Janet, "Tam olarak çok sıkı bir grup değildik" diye açıkladı. "Birçok kez birlikte takıldık ama başka okul arkadaşlarımız da vardı." "Yine de," diye ısrar etti Garcia. “Siz birlikte takılırken siz, Troy ve Josie dışında aklınıza gelen başka biri var mıydı?” Janet bir kez daha mendili gözyaşlarına karşı kullandı. Bakışları masanın rastgele bir noktasına kaydı ve orada sadece birkaç saniye kaldı. "Sophie," dedi başını sallayarak. ‘Sophie de bizimle çok takılırdı.’

"Sophie mi?"

'Evet. Biz ona Sophie derdik ama gerçek adı Sofia'ydı... Janet sol yanağını kaşıdı. ‘Hımm... onunla hep dalga geçiyorduk çünkü soyadı “Ravioli”ye benziyordu.'

"İtalyan mıydı?"

“Burada doğdu ama sanırım anne ve babası İtalyandı.” Janet'in bu ismi hatırlaması birkaç saniye daha sürdü. “Risoli,” dedi parmaklarını tekrar şıklatıp Garcia’yı işaret ederek. “Adı Sofia Risoli’ydi.” “Harika,” dedi Garcia, ismi yazarken.

Hunter, "Liseye başladıktan sonra Sofia da herkesten uzaklaştı mı?" diye sordu.

Janet "Öyle yaptı" diye onayladı. ‘Aslında biraz tuhaf davrandı.’

Hunter, "'Tuhaf' derken neyi kastediyorsun?" diye sordu.

Janet, "Ah, kıllı kalabalığa karıştı" diye açıkladı. 'Bilirsiniz... uzun saçlı, çoğunlukla siyah giyinmiş, metal, gotik, emo ya da benzeri müzikler dinleyen adamlar.
Gerçekten müzik olarak adlandırılmaması gereken ağır, çığlık atan şeyler.'

Garcia Hunter'a baktı. Gözlerinde bir gülümseme vardı.

Hunter, "Sanırım sen de Gardena Lisesi'nden ayrıldıktan sonra onunla bağlantını kaybetmişsin," dedi.

'Evet. Mezun olduktan sonra onu bir daha hiç görmedim.” Janet durakladı. ‘Hiçbirini bir daha görmedim.’ Hala şüphe dolu gözlerle iki dedektife baktı. "Bu gruptan hatırlayabildiğin başka kimse var mı?" diye ısrar etti Garcia. Sonraki beş sessiz saniye Janet'ın başını sallamasıyla sona erdi. 'Hayır, öyle düşünmüyorum.'

Hunter, “Başka bir çocuk olabilir mi?” diye önerdi.

Janet ona baktı, bir kaşı diğerinden biraz daha yukarı kalktı.

Hunter, "Burada okul çocuklarından bahsediyoruz" diye açıkladı. 'Az önce bahsettiğiniz grup üç kız ve bir erkek çocuktan oluşuyordu. Sofia Risoli'yi tanımıyoruz ama sen ve Josie Moss çekici genç kadınlardınız, bu da beni Sofia'nın da öyle olduğuna mı inandırdı?'

Janet başını salladı. 'Çekiciydi, evet.'

'Ortaokulda' diye devam etti Hunter, 'her zaman üç çekici kızla takılan bir çocuk, arkadaşlarının gözünden kaçmaz. Ve dürüst olmak gerekirse, eğer o çocuk ben okuldayken arkadaşlarımdan biri olsaydı, ona yaklaşmak ve o gruba dahil olmak için fazladan bir yol kat ederdim. Ne demek istediğimi biliyor musun? Ben de güzel kızlarla takılmak isterim."

Hunter göz ucuyla Tom'un onaylayarak yarı başını salladığını gördü. Janet tekrar düşünme moduna geçerken başını yana eğdi. Birkaç saniye sonra Hunter'a gözlerini kırpıştırdı.

"Belki Pedro," dedi ve her iki dedektife de umursamazca omuz silkti. O ve Troy iyi arkadaşlardı ve Sophie'ye karşı bir şeyler besliyordu. Bunu düşününce, her zaman olmasa da, her fırsatta bizimle takılıyordu. Ailesi oldukça katıydı. Bunu hatırlıyorum. Her zaman sokağa çıkma yasağı vardı... her pazar kilise... bilirsiniz, tipik dindar bir aile, bu yüzden pek dışarı çıkamıyordu.'

'Soyadını hatırlayabiliyor musun?'

Janet denedi ama kısa bir süre sonra pes etti. 'Tuhaf bir Meksika ismiydi. Benim hatırlama şansım yok ama Troy hatırlayacaktır.'

Garcia yüzünü sabit tuttu ama Hunter'ın gözleri bir anlığına yere düştü. Bunu Garcia dışında kimse fark etmedi.

Garcia, "Sorun değil, bulacağız" diye güvence verdi. "Başka kimse var mı?" Janet başını salladı. 'HAYIR. Söylediğim gibi, pek sıkı bir grup değildik ama birlikte takıldığımızda genellikle dördümüz olurduk... Pedro fırsat buldukça yanımıza gelirdi.' Başka bir soru gelmeden Janet ellerini kaldırdı. 'Dur, lütfen. Anlamıyorum. Bütün bunların kız kardeşimle ne ilgisi var? Gardena Lisesi'ne bile gitmedi."

Hunter hâlâ masanın üzerinde duran cep telefonuna uzandı ve onu tekrar cebine koydu. "İşte bu noktada gerçekten yardımına ihtiyacımız var Janet."

Hunter, Janet onunla tekrar göz göze gelinceye kadar bekledi. ‘Bunu her kim yapıyorsa... bu katil her kim ise... onun sekizinci sınıftaki arkadaş grubunuzla bir şekilde bağlantısı olduğu açık.’

'Bağlantılı mı? Nasıl bağlantılı?'

Hunter, "Henüz bilmiyoruz" diye yanıtladı. 'İşte bu yüzden yardımına ihtiyacımız var. O zamanı, grubu, birlikte yaptığınız şeyleri düşünmenize ihtiyacımız var. Bir şey mi oldu?'

“Bir şey mi var?” Janet titreyen gözleri Hunter'dan Garcia'ya, sonra tekrar Hunter'a kayarken başını salladı. 'Ne gibi bir şey?'

Bu işin hassas kısmıydı.

Hunter, kendisini örnek olarak kullanmaya karar vererek, "Hepinizi ilgilendiren bir şey," diye açıklamaya çalıştı. 'Bak, tıpkı okuldaki çoğu çocuk gibi ben de ortaokuldayken çoğunlukla aynı arkadaş grubuyla takılırdım. Benim durumumda dört kişiydik, hepsi erkekti. Alışveriş merkezinde takıldık, sinemaya gittik, partilere gittik... çoğu çocuk gibi.'

Garcia başını sallayarak destek verdi.

"Ama aynı zamanda o zamanlar harika görünebilecek birkaç şey de yaptık," diye devam etti Hunter, dikkatli yürümesi gerektiğini bilerek. 'Biliyorsunuz 'çocuklar çocuk olacak' tarzı şeyler. Bazen bizi baş belası göstereceğini düşündüğümüz şeyler yapardık... asi olmaya çalışmak falan, ama şimdi geriye dönüp baktığımda, yaptığımız bazı şeylerden gerçekten gurur duymuyorum.'

Janet şüpheli görünüyordu. “Ne gibi?” diye meydan okudu. 'Parkta içki mi içiyorsun? Ortak sigara içmek mi? Başka bir öğrencinin dolabından biraz para mı alıyorsunuz? Ne?'

"Hayır" diye yanıtladı Hunter. 'Aptalca şeyler... ama başkalarını rahatsız edebilecek, hatta incitebilecek şeyler, örneğin... bazen diğer öğrencilere sataşırdık... bazen de sataşırdık...' Gelen duraklama kasıtlıydı. ‘Öğretmenler. Onlarla şu ya da bu nedenle dalga geçerdik; saç kesimleri, kiloları, görünüşleri, giyim tarzları, ne kadar kötü bir öğretmen oldukları... çocuklar böyle şeyler yapar. Ben de bundan bahsediyorum Janet. Grubunuzun genellikle dalga geçtiği, hatta çoğu zaman şaka yaptığı bir öğretmen, bir öğrenci veya hatta birden fazla öğrenci var mıydı?'

Janet şaşırmış görünüyordu. 'Zorbalıktan mı bahsediyorsun?'

"Belki de," Hunter'ın sesi ciddiydi.

“Yani bana diğer çocuklara zorbalık yapıp yapmadığımızı soruyorsun.”

'Öyle mi yaptın?'

"Hayır" dedi kararlı bir şekilde.

“Birkaç şakaya ne dersin?” Garcia ısrar etti. 'Belki de aptalca bir nedenden dolayı birisiyle dalga geçiyordur. Çocuklar bunu yapar.' Etki yaratmak için durakladı. “Bu gerçekten önemli, Janet.”

Janet düşüncelerine yeniden odaklanmaya çalıştı ama bunu uzun süre yapamadı. “Bak,” dedi, sesindeki üzüntü yerini kızgınlığa bırakmaya başladı. ‘Evet, elbette birisinin kıyafetleriyle, saç kesimiyle ya da ne kadar şişman olduğuyla falan ilgili şakalar yaptığımız zamanlar da oldu. Öğretmenlerle ilgili de şakalar yaptık. Hatta bunu kendi aramızda bile yaptık... aslında oldukça fazla. Ülkedeki her öğrencinin yaptığı gibi diğer öğrencilere de birkaç şaka yaptık ama sanırım burada bahsettiğiniz kişi "her zaman" dalga geçtiğimiz biri olurdu, değil mi? "Her zaman" hedef olan biri mi? Ve gerçekten çok kötü bir şey, filmlerde gördüğünüz türden zorbalık gibi, değil mi?'

Hunter, "Muhtemelen ama mutlaka değil" diye açıkladı. ‘Her şey o kişinin zihinsel gücüne bağlı. Bazen tek bir hareket yeterlidir ve bu yüzden bunu dikkatli bir şekilde düşünmeni istiyorum Janet.” Hunter bunu o anda biliyordu, ona güven vermesi gerektiğini biliyordu. Lütfen, bunca yıl önce olmuş olabilecek herhangi bir şey hakkında sizi yargılamak için burada olmadığımızı anlayın. Dediğim gibi çocuklar çocuk olacak. Ben yaptım.” Avucunu göğsüne koydu. 'Okuldayken diğer çocuklara ve öğretmenlere saldırdım ve bunu sadece eğlence için yaptım. Ben bile yaptım
diğer öğrenciler zaman zaman ağlarlar. Bundan gurur duymuyorum ama
başardım. Böyle şeyler olur. Bunlar her okulda oluyor ve her gün oluyor. Bu bir gerçek.” Hunter, anlamak için Janet'ın gözlerine baktı ama gördüğü tek şey kafa karışıklığıydı ve devam etti.

'Grup olarak seçtiğiniz biri varsa... sizin için o kadar da kötü görünmese bile, o kişi aradığımız bağlantı olabilir.'

Garcia, ifadesiz bir ifadeye sahipti ama Hunter'ın pek de dürüst

davranmadığını biliyordu. Hunter okulda öğle yemeğinde tek başına oturan yabancı, inek, sıska bir çocuktu. Başkalarının dalga geçtiği kişi oydu, tam tersi değil. Ancak Garcia, Hunter'ın neden Janet'a diğer öğrencilere sataştığını söylediğini de biliyordu. Çoğu insan, ne dereceye kadar olursa olsun, suçunu kabul etmekte zorluk çekiyordu. Janet, Hunter'ın kendisinin ve grubunun yapabileceğine benzer bir şey yaptığına inanırsa, özellikle de onun LAPD dedektifi olması nedeniyle, bu onun suçluluğunu, eğer varsa, onlara bir şeyler söylemesine yetecek kadar ortadan kaldırabilirdi.

"Dediğim gibi," Janet tekrar açıklamaya çalıştı. 'Tabii ki diğer öğrencilere de zaman zaman şakalar yaptık, şakalar yaptık. Muhtemelen sekizinci sınıftaki tüm sınıflarımız öyle ya da böyle, ama biz zorba değildik, anlıyor musun? Sırf eğlence olsun diye sürekli belirli öğrencileri seçmiyorduk.'

"Bir öğretmene ne dersin?" Garcia ısrar etti. Yalnızca başka bir öğrenci hakkında konuşmadıkları fikrini pekiştirmek istiyordu. 'Hakkında çok şaka yaptığınız bir öğretmen var mı?'

Janet, "Muhtemelen hepsi" diye itiraf etti. 'Ama gerçekten korkunç bir şey yok ve bunu asla yüzlerine yapmadık, sadece grupta şakalaştık, bilirsiniz - 'O dersten nefret ediyorum'... 'Bay. Falanca kokuyor"... bu tür aptalca bir şey."

Hunter, "Peki ya tam tersi?" diye sordu. 'Sizinle dalga geçen bir öğretmen var mıydı çocuklar? Yoksa grubunuzun belirli bir üyesi hakkında mı?' Omuz silkti. 'Öğretmenler de bunu yapabilir.'

Bu kez Janet durakladı, dudağını ısırdı ve açıkça hafızasını yokladı. "Hatırlayabildiğim kadarıyla değil" dedi sonunda. 'Hiçbirimiz A notu alan bir öğrenci değildik ama iyiydik. Öğretmenlerimizle ilişkimiz hatırladığım kadarıyla normaldi.'

Hunter farklı bir yaklaşım deneyerek ısrar etti: "Hiç biriniz ortaokul derslerinden kaldınız mı?"

Janet, "Bunu yapmadığımı biliyorum," diye yanıtladı. 'Diğerlerinden emin olamıyorum ama sanmıyorum.'

Tom, iki dedektife de ellerini sallayarak, "Burada bir dakika bekleyin," diye sözünü kesti. "Bize LAPD'nin bu konudaki kahrolası teorisinin, orada on üç yıl önce okulda zorbalığa uğradığı için insanlara işkence edip öldüren birisinin -şu

ana kadar üç kişi- olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Öğretmen de olabilirdi." Garcia bunu da işin içine kattı, iyi bir önlem olsun diye.

Hunter, "Yapmaya çalıştığımız şey Tom," diye yanıtladı, "mümkün olan her açıyı gözetlemek." Açıkladığımız gibi. Tüm kurbanların Janet'ın bahsettiği bu sekizinci sınıftaki grubun üyeleriyle yakın akraba olduğu gerçeği *değil* bir tesadüf. Orada bir bağlantı var ve onu bulmamız gerekiyor."

"Belki" diye kabul etti Tom. 'Ama kulağa çılgınca geliyor.'

Hunter, Melissa Hawthorne cinayetinin ertesi günü katilin Janet'a gönderdiği videoyu hatırladı. Katilin görüntüleri bitirirken kullandığı sözleri hatırladı. Janet'a bunu hatırlatmak istemiyordu ama başka seçeneği yoktu.

'Sana gönderilen o berbat video klipte' diye sordu. 'Gönderen şunu yazdı: *tıpkı bir balık gibi* – sonunda. Bu sana bir şey ifade ediyor mu? Hiç birine balık içeren bir şaka yaptın mı?'

Janet Hunter'a sanki uzaydan gelmiş gibi baktı. 'Balıkla yapılan bir şaka... ne?'

Hunter, Bilmiyorum, diye konuyu açıklamaya çalıştı. 'Belki sen ya da o gruptan biri aptalca bir şaka olsun diye başka bir öğrencinin dolabında balık asılı bırakmış olabilir.' Tom'un kaşları Hunter'a doğru kalktı.

Hunter, "Ya da birinin çantasına balık tıktı" diye devam etti. 'Ya da beslenme çantası ya da başka bir şey? Bilirsin... sadece bir çocuk şakası... balıkla ilgili bir şey mi?' Janet kararlı bir şekilde başını salladı. 'HAYIR. Asla. Hiçbir zaman balıklarla ya da herhangi bir deniz canlısıyla ilgili şakalar ya da şakalar yapmadım. Deniz kabuğu bile değil. Siz gerçekten misiniz?"

'Evet, tamam.' Tom herkesi durdurmak için ellerini kaldırdı. 'Bu artık kulağa saçmalıktan biraz daha fazlası gibi gelmeye başlıyor. Kulağa çok aptalca gelmeye başlıyor. Kafanız iyi mi? Sigara mı içtin?'

Garcia farklı bir yol denemeden önce odada tuhaf bir an yaşandı.

'Grubunuzun bir parçası olmak isteyen birine ne dersiniz?' diye sordu. 'Kalabalığınıza katılmak isteyen biri vardı ama siz onu bir nevi reddettiniz mi? Bu gerçekten oldu mu? Dedektif Hunter'ın dediği gibi, diğer çocuklar sizinle takılmak için kendilerini kaybetmiş olmalılar.'

Bu kez Janet bu soru üzerinde biraz düşündü. "Sanmıyorum." Çenesi

göğsüne düştü. "Üyelik için başvuru kabul eden bir tür kardeşlik birliğiymişiz ya da bir tür özel grupmuşuz gibi konuşuyorsun, tıpkı şu vampir kalabalığı gibi." *Alacakaranlık*. Biz sadece bir grup sekizinci sınıf öğrencisiydik; on üç ve on dört yaşlarındaydık. *Bazen* birlikte takıldık, hepsi bu. Çocukların yaptığını biz yaptık. Daha fazlası yok, daha azı yok. Bizim için özel olan hiçbir şey yoktu.'

Hunter'ın bakışları odanın içinde gezindikten sonra duvarlardan birine itilmiş kitap rafında durdu.

Hunter, "Ortaokul yıllığını saklamadın değil mi?" diye sordu. Başka bir uzak atış.

Janet'in yüzündeki ifade yarı şaşırmış, yarı alaycıydı. 'Ortaokul yıllığım mı? Kesinlikle hayır. Bir tane bile aldığımı sanmıyorum." Hatırlamaya çalışırken gözleri biraz kısıldı. 'Evet, yaptığımı sanmıyorum çünkü... kim yapıyor? Kimse ortaokulu pek umursamıyor. Tek yaptığınız ortaokuldan liseye geçmek... *aynı okulda*. Gerçekten hiçbir şey değişmiyor. Bir sonraki okul yılına, bir öncekini bitirdiğiniz kalabalığın hemen hemen aynısıyla başlıyorsunuz. Üniversiteye gitmiyorsun ve okuldaki arkadaşlarını bir daha göremeyebilirsin.'

Doğruydu, hem Hunter hem de Garcia bunu biliyordu. Amerika'daki çoğu öğrenci ortaokuldan liseye geçişi pek umursamadı. Ortaokul yıllıkları ücretsiz olarak dağıtılmasaydı ve çok az okul bunu karşılayabilecek durumda olsaydı, pek çok öğrenci ortaokul yıllığını satın almamayı tercih ederdi. Lise yıllığı tamamen farklı bir top oyunuydu.

Hunter o anda sorabilecekleri başka hiçbir şeyin olmadığını biliyordu. Şu anda daha fazlasını istemek Janet'ı kızdırmaktan başka işe yaramazdı.

Ayağa kalktıklarında, "Zaman ayırdığın için teşekkürler Janet," dedi ama arkasını dönmeden önce durdu. 'Biliyorsun, insan hafızası tuhaf şekillerde çalışıyor. Bazen onu zorladığınızda size boşluklardan başka bir şey vermez. Sonra tamamen başka bir şey düşündüğünüzde, bilinçaltınızda bir yerlerde saklı olan bir şey geri gelir. Herhangi bir nedenle aklınıza herhangi bir şey veya herhangi biri gelirse lütfen hemen bizimle iletişime geçin.'

Cevap gelmedi ama ön kapıya vardıklarında Hunter, Janet'in yeniden ağlamaya başladığını duyabiliyordu.

Altmış iki

Arabasına döndüklerinde Garcia, "Bir şey mi sakladığını düşünüyorsun?" diye sordu. 'Zorbalığı mı kastediyorum?'

Hunter, "Öyle bir izlenim edinemedim" diye yanıtladı. 'Janet onların şaka yaptığını ve diğer öğrencilerin zararına birkaç şaka yaptığını kabul etti. Belki bu şakalardan veya esprilerden biri birisini sandığından çok daha fazla etkilemiştir. Eski bir durum; biri için bu sadece bir şaka, diğeri için ise psikolojik travmaya dönüşüyor.'

Garcia başını salladı ve saati kontrol etti.

Hunter'a "Saat neredeyse yedi buçuk" dedi. 'Ne yapmak istiyorsun? Bugünlük bir gün diyelim ve yarın sabah yeniden başlayalım mı, yoksa ne olur?'

Hunter elini saçlarının arasından geçirdi ve gökyüzüne baktı. Yağmur durmuştu ama bulutlar hâlâ oradaydı.

"Sanırım şu anda yapabileceğimiz tek şey Josie Griffith'i ziyaret etmek ve yukarıda Bayan Lang'a sorduğumuz soruların aynısını ona sormak olacaktır." dilini ağzının içinde yuvarladı. Sorun şu ki, daha önce de söylediğin gibi kocasını kaybedeli yirmi dört saat bile olmadı. Şu anda ondan güvenilir cevaplar almak bir nevi mucize olurdu.'

'Evet biliyorum. Bu gece yapabileceğimiz daha fazla bir şey olduğunu düşünmüyorum. Yarın ilk iş, Araştırma'dan Sofia Risoli ve Pedro'nun "soyadı her ne ise" izini sürmesini isteyeceğim. Onları bulduğumuzda, sekizinci sınıftaki grupları hakkında muhtemelen Bayan Lang ve Bayan Griffith'ten daha fazlasını hatırlayabileceklerine eminim.'

Garcia başını salladı. 'Beyinleri kederle mücadele etmeyecek.'

"Kesinlikle," diye kabul etti Hunter.

Garcia, "Troy'un kardeşiyle de konuşmalıyız" diye önerdi. 'Gardena'da aynı okula gitmiş olması muhtemeldir. Bize bir şeyler söyleyebilir." "Bu gece internette bir araştırma yapacağım." Hunter ceketinin fermuarını açtı. "Ama onu Gardena Lisesi'ne gittikten sonra yarınki listeye ekleyelim." Önce 2009'daki ortaokul yıllığına bir göz atmak, belki birkaç öğretmenle, kapıcıyla, personelle,

yöneticiyle... o zamandan beri orada olanlarla konuşmak isterim.' "Peki ya kimse yoksa?"

'O zaman onların izini süreceğiz.'

Garcia başını salladı ve arabanın kilidini açtı ama onlar içeri giremeden Hunter yeni bir telefon aldı.

'*Dedektif*Hunter telefonuna cevap verirken bir kadın sesi dedi. Sesi üzgün ve ağlamaklı geliyordu. '*Bu Stacey Green... Josie'nin arkadaşı. Şu anda benim evimde kalıyor*.'

Hunter, "Merhaba Bayan Green," dedi. "Bayan Griffith iyi mi?"*Josie uyuyor. Günün çoğunu sakinleştiriciyle geçirdi ama dün gece onun evine döndüğümüzde Scott ve benden telefonuna göz kulak olmamızı istedin. Bilinmeyen numaralardan garip mesajlar alması durumunda sizinle iletişime geçmemizi istediniz.*Hunter, Garcia'ya arabasına binmesini işaret etti.

İçeride Hunter aramayı hızla hoparlöre geçirdi.

'Bu doğru. Bir mesaj aldı mı?'

Her iki dedektif de Stacey'nin sesini sakinleştirmeye çalışırken burnunu çektiğini duydu ama bu pek işe yaramadı. Kelimeleri söylemek yerine yapabileceği tek şey ağlamaktı. "Bayan Green." Hunter sesini sabit tuttu. 'Derin bir nefes al. Evde misin?'

Daha fazla burun çekme. '*Evet*.'

'Kendine bir bardak su alabilir misin? Ya da belki nişanlınızdan bunu sizin için almasını istersiniz?'

'*Scott şu anda evde değil*Bir duraklama oldu ve bunu daha fazla burun çekme izledi. '*İyi olacağım*.'

'Emin misin?'

'*İyi olacağım*.'

'Peki. Sadece acele etme.'

Stacey'nin kendini toparlaması birkaç saniye daha sürdü.

'*Evet... yani... sanırım kötü haberler çabuk yayılıyor, biliyor musun?'* dedi sesi hâlâ zayıftı. *Josie bugün tanımadığı numaralardan pek çok mesaj alıyor. Hepsi olanları duyunca ne kadar üzüldüklerini söylüyor*Hunter, "Sana tüm mesajları gösterdi mi?" diye sordu.

*'Söylediğim gibi Josie günün büyük bölümünde sakinleştirici kullanıyor ve uyuyor ama şifresini biliyorum, o yüzden dinlenirken telefonunu yanımda tuttum*Garcia, Hunter'a "Akıllıca" dedi.

'Ama yaklaşık yarım saat önce...' Stacey devam etti, *'bilinmeyen bir numaradan başka bir mesaj aldı*Sesi gözyaşlarıyla boğulduğunda durakladı. 'Mesajda ne yazıyordu?'

'Tıpkı dün bahsettiğiniz gibi, gönderen iki kelime kullandı: "Oliver'dan" - hepsi büyük harflerle, böylece açılır pencerede görünecekti." "Mesajı inceledin mi?" diye sordu Hunter ama Stacey'nin ağlama şeklinden cevabın ne olacağını zaten biliyordu. *'Evet. yaptım*Stacey hıçkırıklara boğuldu. *'Ekte... bir video vardı* —Sesi titriyordu ve cümlesini tamamlayamadı. Hunter sanki acı çekiyormuş gibi gözlerini kapattı.

*'Neden...*diye sordu Stacey. *'Birisi bunu neden göndersin ki...'*

"Bayan Green," dedi Hunter. 'Lütfen mutfağınıza gidin ve kendinize bir bardak şekerli su dökün. Bardağa sadece bir kaşık şeker konur. Sakinleşmene yardımcı olacak."

Hunter ve Garcia, Stacey'nin tıkalı burnundan derin nefesler aldığını duydular. Daha sonra bir zippo çakmağının açılıp kapanmasına benzeyen bir ses duydular ve bunu birinin uzun bir nefes çekme sesi izledi. *'Ben iyiyim,*dedi sonunda. *'şimdi ne yapmamı istiyorsun*?'

Sesinin tonundan Stacey'nin gerçekten iyi olmadığı açıktı ama Hunter ya da Garcia'nın yapabileceği çok az şey vardı.

Hunter, "Bayan Griffith'in telefonu hâlâ yanınızda mı?" diye

sordu. *'Evet. Tam burada buldum*.'

'İyi. Şu anda yapmanı istediğim şey bu mesajın tamamını bana iletmen. Ekteki video dahil. Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?''*Evet elbette*.'

Hunter ona "Lütfen şimdi yap" dedi. 'Videoyu bir daha oynatmayın, sadece listeden mesajı seçin, ilet butonuna tıklayın, az önce aradığınız telefon numarasını girin ve bana gönderin.'

'Tamam... bekle.'

Hunter ve Garcia hoparlörden zayıf tuş takımı seslerinin geldiğini duydular.

'Bitti. Anladın mı??'

Üç saniye sonra Hunter'ın telefonu bir kez titredi.

'Evet, anladım. Teşekkür ederim. Şimdi benim için yapmanı istediğim birkaç şey daha var. Ve bu çok ama çok önemli." Hunter Troy'la ilgili yaptığı hatayı yapmazdı.

Stacey, Josie Griffith'in telefonundan mesajın ve videonun nasıl tamamen silineceği konusunda ona rehberlik ederken Hunter'ın talimatlarını takip etti.

'*Tamam... gitti*" dedi ona hıçkırıkların arasında.

Yüzde yüz emin olmak için Hunter, Stacey'den her şeyi bir kez daha kontrol etmesini istedi.

'*Gitti*" diye ona güvence verdi. '*Artık burada değil*.'

Hunter, "Bayan Green, gitmeden önce size bir soru daha sorabilir miyim?" diye sordu. "Bayan Griffith'i nereden tanıyorsun?" Onunla Gardena Ortaokuluna gitmiş olma ihtimaliniz var mı?'

Stacey'den derin bir nefes daha. '*Hayır. Josie'yle UCLA'da tanıştım. İkimiz de psikoloji bölümü mezunuyduk. Birlikte mezun olduk*.'

Hunter, "Arkadaş grubunuzdaki diğer kadınlara ne dersiniz?" diye sordu. Bekarlığa veda partin için Vegas'a gelen grup mu? Aralarında Bayan Griffith'i Gardena Ortaokulu'ndan tanıyan var mı biliyor musunuz?'

'*Hımm...*Stacey'nin bu konuyu çok uzun süre düşünmesine gerek yoktu. '*Hayır. Hiçbiri. Lucy ve Aimee'nin Josie'yi liseden tanıdığını düşünüyorum ama Gardena'ya gitmediler. Torrance'daki South High'a gittiler*.'

Hunter yorgun gözlerini ovuşturarak, Tamam, teşekkür ederim dedi. "Bayan Griffith'in nasıl olduğunu öğrenmek için yarın seni arayacağım, tamam mı?"

'*Evet,'* Stacey de fısıldadı.

'Bugün harika iş çıkardınız Bayan Green. Teşekkür ederim.'

Bağlantı kesildikten hemen sonra Hunter, Stacey'nin kendisine gönderdiği kısa mesajı açtı. Mesajın kendisi çiftler halinde gruplandırılmış ve altı satır sonuyla ayrılmış yalnızca dört kelime içeriyordu. Stacey'nin onlara söylediği gibi ilk iki kelime şöyleydi: 'OLIVER'DAN'. Açılan mesaj penceresinde gösterilen şey buydu. Son iki kelime şöyle: 'JOSIE'YE'.

"Zeki" dedi Garcia. 'Böyle bir mesaj varken, kocanızı kaybettikten bir gün sonra ekteki videoyu nasıl izlemek istemezsiniz?'

Hunter başını salladı.

Tamam, dedi Garcia, kendini toparlamak için derin bir nefes alarak. ‘Bakalım bu sefer elimizde ne var.’

Hunter 'oynat'a bastı.

Altmış üç

Ertesi gün çoğu gün gibi UVC Biriminin ofisinde bir ilerleme toplantısıyla başladı, ancak Kaptan Blake gelmeden önce Hunter ve Garcia resim panosunda birkaç değişiklik yaptı. Artık panonun en sağ köşesinde üç yeni fotoğraf görülüyordu: Janet Lang, Troy Foster ve Josie Griffith, hepsi tek bir kırmızı çizgiyle birbirine bağlıydı.

Yüzbaşı Blake, her iki dedektif de ona son yirmi dört saat içinde karşılaştıkları her şey hakkında bilgi verirken yirmi dakika boyunca tam bir sessizlik içinde dinledi. İşleri bittiğinde kaptan tahtadan bir adım geri çekildi, sanki karmaşık bir labirentte gezinmeye çalışıyormuş gibi gözleri fotoğraftan fotoğrafa geçti... henüz çıkışı göremediği bir labirentte.

"Ve katilden yeni bir mesaj var" dedi, tüm vücudu şimdiden savunma pozisyonuna geçmişti. 'Yeni bir video mu?'

Hunter bilgisayar monitörünü işaret ederek, "Doğru," diye yanıtladı. Videoyu zaten cep telefonundan sabit diskine aktarmıştı. Kaptan Blake Hunter'ın masasına yaklaşırken Garcia, "Ben gazoz almaya gidiyorum" dedi. “Bunu bir daha izlemeyeceğim.” Kapının yanında durdu. 'Bir şey isteyen var mı?'

Hem Hunter hem de Kaptan Blake başlarını salladı.

Garcia kapıyı arkasından kapatırken Hunter derin bir nefes aldı. Kaptanı "Bu... son derece rahatsız edici" diye uyardı.

Kaptan Blake tahtaya bakarak, 'Şu ana kadar yaşadıklarımıza bakılırsa,' diye yanıtladı, 'Daha azını beklemezdim.'

Hunter klibi seçti ve 'oynat'a bastı.

Bu sefer video klip biraz kısaydı; yirmi beş saniye. Oliver Griffith'in yüzünün

yakın plan çekimiyle başladı. Gözleri o kadar kaybolmuştu ki... o kadar üzüntü doluydu ki... o kadar umuttan yoksundu ki... ne kadar kırmızı ve şiş olduğunu gözden kaçırmak kolaydı.
onlar. Gözyaşları çenesinden damlayana kadar yanaklarından aşağı aktı. Aldığı her nefes sığ görünüyordu, sanki etrafındaki hava nefes alamayacak kadar inceydi. Atış yaklaşık sekiz saniye sürdü ve titreyen dudaklarının hareket etmesiyle sona erdi, ancak hiçbir ses duyulmadı.

Hiçbirine ihtiyaç yoktu.

Bir çocuk bile dudaklarını okuyabilirdi: *Lütfen... yapma.*

Bir sonraki çekimin ilk çekimden birkaç dakika sonra çekildiği açıkça görülüyor. Bu da Oliver'ın yüzünün yakın plan çekimiyle başladı. Gözleri hâlâ kırmızıydı, şişti, ıslaktı ve kaybolmuştu ama gözlerinde yeni, karşı konulmaz bir nitelik vardı: tam ve mutlak bir dehşet.

Deri kayışlı bir top tıkacı artık Oliver'ın çığlık atmasını... yalvarmasını... tek bir kelime söylemesini engelliyordu.

Çekim daha sonra Oliver'ın tüm vücudunun bodrumundaki Aziz Andrew haçına sıkı sıkıya bağlı olduğunu gösterecek şekilde uzaklaştırıldı. Çıplaktı ama hâlâ dokunulmamıştı. İki ıstakoz hiçbir yerde görünmüyordu.

Oliver birdenbire tamamen kasıldı, vücudundaki her kas neredeyse kramp girecek kadar gerilmişti. Başı hızla geri çekildi, aynı zamanda gözleri o kadar korkuyla büyüdü ki neredeyse felç oldu. Top-gag, boğazından çıkan çiğ çığlığı boğmada harika bir iş çıkardı.

Oliver dövüşmeye çalıştı. Tekme atmaya çalıştı. Vücudunu serbest bırakmaya çalıştı ama askılar çok sıkıydı... onun için çok güçlüydü. Yapabildiği tek şey olduğu yerde titremekti.

"Tanrı aşkına!" dedi Kaptan Blake, beklentiyle sinerek. Hunter'ın gözleri monitöründen uzaklaştı. Neyin geleceğini zaten biliyordu ve Garcia gibi o da onu bir daha izlemek istemiyordu.

Ekranda klip önce soldu, sonra tekrar belirdi. Yeni çekim, tıpkı önceki iki çekim gibi, başka bir yakın çekimdi ama Oliver'ın yüzünün değildi. Bu kasık bölgesinin yakından görünüşüydü.

Aniden ekranın sağ tarafından bir çift uzun bıçaklı bahçe makası belirdi.

'Ah kahretsin!' Yüzbaşı Blake'in elleri yüzünün tamamını avuçladı ama parmakları ekranı hâlâ görebilecek kadar açıldı.

Hunter sadece gözlerini kapattı ve geleceğini bildiği sesin gelmesini bekledi.

Hızlı oldu. Bıçaklar mide bulandırıcı bir şekilde açıldı ve kapandı *şanssız* Kaptan Blake'in bir anlığına nefes almasını engelleyen bir ses. Kesimin hassasiyeti kusursuzdu ve Oliver'ın penisini kökünden ayırmıştı. 'Kahretsin!'

Bu kez kaptan gözlerini sıkıca kapatıp yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Ekranda, yeni açılmış yaradan, açık bir musluktan akan su gibi kan fışkırdığı görülüyordu.

Oliver'ın vücudu sanki elektrik çarpmış gibi titriyordu ve ağzındaki sıkı top tıkacına rağmen en vahşi çığlıklar onun içinden yolunu bulmayı başardı.

Bıçakların sesi Yüzbaşı Blake'in nefes almasını engellediyse, Oliver'ın çığlığı da midesini bulandırdı.

Mentor, bıçakların tekrar işe başlaması için bir saniye bile beklemedi.

Şanslısın.

İkinci kesim ilki kadar kusursuzdu ve Oliver'ın testislerini muazzam bir kolaylıkla kesiyordu.

Vücudu son tuhaf bir sarsıntıdan önce bir... iki... üç kez sarsıldı. Sonunda kasları gevşedi. Sonra hiçbir şey. Artık hareket yok. Oliver saf acıdan bayılmıştı.

Yüzbaşı Blake'in elleri ağzını kapatmak için kalktı. Bakışları ekrana dönmeden önce bir anlığına Hunter'a kaydı.

Sekans tekrar azaldı, ancak son bölüm için tekrar kararmaya başladı - Oliver'ın 'X' haçındaki tam görüntüsü. Kan bacaklarından aşağı akarak yerde yapışkan ve yapışkan kırmızı bir havuz oluşturmuştu. Kasık bölgesi çiğ et ve kanla kaplıydı. Vücudu gevşekti ve yalnızca bileklerindeki ve belindeki deri kayışlarla yerinde tutuluyordu. Başı sanki ağırlığı boyun kaslarına fazla gelmiş gibi eğikti.

Silah son kez yüzüne yakınlaştı. Göz kapakları yarı açıktı ve kamera, izleyicinin gözlerini görmesine olanak sağlayacak şekilde açılandırılmıştı.
Düzensizce hareket ediyorlardı - sola, sağa, sola sağa - tam olarak REM kadar hızlı olmasa da neredeyse.

Oliver'ın acı, şok ve kan kaybından kaynaklanan bir hezeyan halinde olduğu açıktı.

Aniden öksürdü, çabanın etkisiyle bütün başı yukarı aşağı sallanıyordu. Ağzını tıkayan top tıkacının bir sonucu olarak yanakları balon balığı gibi şişti

ama aynı zamanda ağzının kenarlarından bir şey fışkırdı... tükürüğün ötesinde bir şey. Oliver kusmuştu ve kusmuğun gidecek yeri yoktu.

"Ah, siktir et şunu," dedi Kaptan Blake, şiddetle başını sallayıp ekrandan uzaklaşarak. Hunter'a "Burada işim bitti" dedi. “Kapat şunu.” Hunter klibi duraklattı. 'Daha fazlası yok' dedi. ‘Katilin ekranın alt kısmına “CLACK, CLACK, CLACK” kelimelerini eklemesi dışında her şey burada bitiyor.'

Kaptanın dikkati Hunter'ın masasındaki monitöre döndü. "Tak, tak, tak" mı? Bu ne anlama geliyor?'

Hunter, "Muhtemelen bir ıstakozun kıskacının açılıp kapanmasına sağlam bir gönderme" diye yanıtladı.

O yirmi beş saniyelik videoyu izleme çabası Kaptan Blake'i tamamen yormuş gibiydi. Doğruldu ve derin bir nefes aldı; kendini toparlamaya çalışırken göğüs kafesi yükselip alçaldı. Yeni bir koruyucu duruşla kollarını göğsünün üzerinde çaprazladı; bunu yaptığını fark etmemişti bile.

“Bitti mi?” diye sordu Garcia, kapıyı açıp yanında dururken, sağ elinde bir kutu Dr. Pepper vardı.

Hunter başını salladı ama Yüzbaşı Blake sadece başını salladı.

"Bir dakikaya ihtiyacım var" dedi, sesi titreyerek; Hunter ve Garcia'nın daha önce yalnızca bir veya iki kez duyduğu bir şeydi bu. Garcia'nın yanından geçip banyoya doğru yürürken, "Bana bir dakika ver," dedi tekrar.

Altmış dört

Kaptan Blake'in kendini toparlaması bir dakikadan çok daha uzun sürdü. Sonunda Hunter ve Garcia'nın ofisine döndüğünde Hunter, göz makyajının biraz farklı göründüğünü fark etti; alt göz kapaklarının altında biraz lekelenmişti ama hepsi bu değildi. Şimdi gözlerinde üzüntü ve tiksintinin yanı sıra yeni bir duygu da belirmişti; öfke.

“İyi misin?” diye sordu Garcia. O ve Hunter resim panosunun önünde duruyorlardı.

'Muhtemelen hayatımda gördüğüm en mide bulandırıcı klibi izledikten sonra elimden geldiğince.'

Kaptan onlara katılırken, "Bana anlatın," diye yanıtladı Garcia.

Tahtaya bir kez daha baktı, bu kez üzerine çizilen ve fotoğraf dizisini birbirine bağlayan kırmızı çizgileri takip etmek için elinden geleni yaptı. "Yani," dedi inançtan yoksun bir sesle. 'Eğer bunu daha önceki brifinginizden doğru anladıysam, bana yeni UVC teorisinin bu katilin, bu psikopat her kimse, bir tür... 'sığır eti'ne sahip olduğu yönünde olduğunu söylüyordunuz.' Şüpheli bir bakışla yana doğru başını salladı. “Ve işkence gördüğü ve öldürdüğü gerçek kurbanlardan herhangi biriyle değil, onlarla yakın akraba olan biriyle.” Garcia bir şey söylemek üzereydi ama Yüzbaşı Blake onu tek bir el hareketiyle durdurdu.

'Bir 'sığır eti'nin' diye devam etti, 'size göre kökleri yaklaşık on üç yıl öncesine dayanıyor, o sırada bu insanlar -' üç yeni fotoğrafın olduğu panonun köşesini işaret etti' - ortaokuldayken, Gardena.' Tahtanın geri kalanını işaret etti. ‘Yani tüm bunlar – az önce izlediğim kesinlikle rezil video klip de dahil – intikamdan başka bir şey değil... onların yaptıkları bir şeyin cezası... kaç yaşındalar?'

Garcia konuşurken, "Janet Lang o zamanlar on üç yaşındaydı," diye açıkladı. 'Troy Foster ve Josie Griffith'in ikisi de on dört yaşındaydı ve daha önce de söylediğimiz gibi, görünüşe göre bu grupta iki üye daha var: Sofia Risoli ve Pedro "bir şey". Henüz onları bulmaya vaktimiz olmadı ama biz konuşurken Araştırma bunun üzerinde çalışıyor.'

“On üç...” Kaptanın geniş gözleri Garcia'ya takıldı. ‘...Ve on dört.’ Dikkati Hunter'a kaydı.

Hunter, "Belki de aradığımız kişi başka bir öğrenci değildi," dedi ve bu da Yüzbaşı Blake'in duraksamasına, dikkatinin tahtaya, özellikle de katil ile kurbanlar arasındaki kısa mesajların anlık görüntülerine dönmesine neden oldu.

'Kendisine 'Akıl Hocası' diyor' dedi.

Garcia başını salladı. 'Muhtemelen bir nedenden dolayı.'

"Yani bunun on üç yıl önceki... öğretmenlerinden biri olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Hunter, "Bütün bunların kulağa nasıl geldiğini biliyoruz, Kaptan," dedi.

Kaptan Blake sol küpesiyle oynarken kıkırdadı. 'Sanırım aradığın kelime

'çaresiz', Robert.'

Hunter, "Seri cinayetlerle ilgili her soruşturma ümitsizdir, Kaptan," diye karşılık verdi. 'Zamana karşı umutsuz bir yarış. Esasında biz sokaklarda özgürce dolaşan, sadece kendisinin bildiği bir gündem ve zaman diliminde insanları katleden birinin peşindeyiz. Bizim ona ulaşmamız ne kadar uzun sürerse o da başka bir kurbana o kadar yaklaşıyor. Zaman *Asla* bizim tarafımızda."

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun, Robert?” diye yanıtladı Yüzbaşı Blake, ses tonuna hafif bir kızgınlık hakim olmasına izin vererek.

"Bunu bildiğinizi biliyorum Kaptan," diye karşılık verdi Hunter, diğer yandan ses tonu sakindi. ‘Ayrıca böyle üçlü bir tesadüfün sizin de bildiğinizi biliyorum...’ Tahtadaki üç yeni fotoğrafı işaret etti. ‘Aslında öyle olmuyor. Şiddet İçeren Suçlar dünyasında değil.'

Tahtaya bakan Yüzbaşı Blake göğsünün içinde bir şeylerin sıkıştığını hissetti. “Sadece...” Alt dudağını ısırırken başını salladı. 'Gerçekten çılgınca, dışarıda bir yerde birinin olduğunu, masum insanlara en aşağılık şekillerde işkence edip öldürdüğünü düşünmek bana çok saçma geliyor.

Görünüşe göre bu olay on üç yıl önce, hepsi ortaokuldayken olmuş. Tanrı aşkına, hepsi çocuktu. On üç ve on dört yaşındaki bir grup genç bu tür bir intikamı garanti edecek ne yapmış olabilir?'

Garcia kıkırdadı. “Bugünlerde çocukların neler yapabileceğini küçümsüyorsun, Kaptan.”

"Bugünlerde öyle değil, Carlos," diye karşılık verdi. ‘On üç yıl önceydi.’ ‘Hala.’

Hunter, "Spekülasyon yapmanın anlamı yok" dedi. On üç yıl önce ne olduğunu bilmek ya da bilmemek bu katili yakalamamız gerektiği gerçeğini değiştirmeyecek ve Gardena Ortaokulu'ndaki bu öğrenci grubu aradığımız bağlantıdır. Bağlantıyı çözeceğiz ve bu adamı yakalayacağız.'

Tam o sırada Garcia'nın masasındaki telefon çaldı. Oraya koştu.

'Dedektif Garcia, UVC Birimi.'

Not defterine uzanmadan önce birkaç saniye dinledi. Birkaç not aldıktan sonra aniden durdu.

“Ne?” Sorunlu bakışları Hunter'a kaydı. 'Ne zaman?'

Bir duraklama oldu ve Garcia kalemini masasına bırakarak nefesini verdi. 'TAMAM. Elindeki her şeyi bana e-postayla göndermen yeterli. O polis raporuna da ihtiyacım olacak." "O neydi?" diye sordu Yüzbaşı Blake, Garcia aramayı bitirdikten sonra. Garcia onları "Araştırın" diye bilgilendirdi.

Hunter'ın kulakları dikildi.

Garcia, "Sofia Risoli'nin adresini bulduk" diye devam etti. "Soyadı artık Risoli olmadığı için onu bulmaları biraz daha uzun sürdü." "O evli," dedi Hunter.

"Öyle," diye onayladı Garcia. "Onun adı artık Sofia Elliot." Not defterinden okudu. 'Yirmi yedi yaşındayım. Kocası Lucas Elliot, T-Mobile'ın proje yöneticisidir.'

'Çocuk var mı?'

'HAYIR.'

"Kardeşler mi?" diye ısrar etti Yüzbaşı Blake. 'Kız kardeşler mi?'

"Bir kız kardeş," diye bilgilendirdi Garcia ona. 'Daha yaşlı. Frisco'da yaşıyor. Ancak ailesi Los Angeles'ta yaşıyor.'

'Nerede?'

'Hâlâ okula gittiği Gardena'da yaşıyorlar.'

"Peki Sofia Elliot?" Bu sefer Hunter. 'O ve kocası nerede yaşıyor?'

'San Gabriel Vadisi'ndeki El Monte.'

Garcia bilgisayarını kontrol ederken Hunter da saatini kontrol etti. Research'ten gelen e-posta az önce gelmişti.

Hunter, "Peki Bayan Elliot ne yapıyor?" diye dürttü.

Garcia ekranı aşağı kaydırdı. 'O bir muhasebeci. Kendi muayenehanesini evden yönetiyor.'

Kaptan, "Gruplarındaki diğer çocuğa ne dersiniz?" diye sordu. 'Bir oğlan, değil mi?'

Garcia başını salladı ve Hunter hareketteki yenilgiyi fark etti. 'Adı Pedro Bustamente'ydi.' Durup partneriyle gözlerini kilitlemeden önce bunu yüksek sesle heceledi. 'Maalesef yaklaşık bir yıl önce intihar etti. Yirmi beş yaşındaydı."

"İntihar mı?" diye sordu Yüzbaşı Blake. İfadesindeki şaşkınlık Hunter'ın yüzüne yansıdı.

Garcia, Research'ün e-postaya eklediği polis raporu dosyasını açtı. "Bu

doğru," diye onayladı, gözleri dosyayı tararken, tam olarak nereye bakacağını biliyordu. 'Cesedi ev sahibi tarafından Pomona'daki dairesinde bulundu.'

Yüzbaşı Blake, "Hayatına nasıl son verdi?" diye sordu, o ve Hunter dosyaya bakmak için Garcia'nın masasının etrafında dolaşırken. Olay yerine gelen Pomona Polis Dedektifinin adı James Lee'ydi.

Garcia onlara "Banyoda bileklerini kesti" diye bilgi verdi. Dosyayı okuyan Hunter, "Dedektif Lee'ye göre, herhangi bir cinayet belirtisi yoktu" dedi. Herhangi bir soruşturma başlatılmadı. Otopsi raporu aldık mı?'

Garcia e-postaya geri döndü. "Evet." Eki tıkladı. Hunter toksikoloji bölümüne giderek bulgularını okudu. 'Kanında alkol ve Tramadol var.'

Kaptan Blake hiç de şaşırmamış bir tavırla, "Çoğu insan kendi canına kıymadan önce beynini uyuşturur Robert," yorumunu yaptı. "Bunu biliyorsun."

"Doğru," diye onayladı Hunter. "Ama vücudunda her ikisinden de onu en az yarım gün boyunca yere sermeye yetecek kadar vardı." Rakamları gösterdi.

Kaptan, "Gerçekten kendini öldürmediğini mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Bilmiyorum" diye yanıtladı Hunter.

Garcia, "Dedektif Lee'yle temasa geçeceğim" dedi. 'Bu konuda biraz daha bilgiye ihtiyacımız var.'

"Güzel," diye kabul etti Hunter. 'El Monte ve Pomona, ikisi de San Gabriel Vadisi'nde, o halde neden ikisini de almıyorsunuz? Pomona'daki Dedektif Lee ve El Monte'deki Sofia Elliot ile konuş.'

"İşte." Garcia ceketine uzandı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Yüzbaşı Blake, Hunter'a.

"Gardena Ortaokuluna gideceğim, 2009 yıllığına bir göz atacağım ve Sofia Elliot'ın ebeveynleri de dahil olmak üzere bulabildiğim herkesle konuşacağım. Yıllıkta ayrıca Araştırma'nın izini sürebileceğimiz birkaç isim daha verilmeli. Birinin bir şeyi hatırlaması gerekiyor. Bundan sonra Josie Griffith'i ziyaret etmeye çalışacağım. Umarım eski okul grubuyla ilgili birkaç soruyu yanıtlayabilir.'

Kaptan, kapıya doğru ilerlerken saati kontrol ederek, "Pekala," dedi. 'Bu öğleden sonra Emniyet Müdürüne bilgi vermem gerekiyor, bu yüzden ne olursa olsun beni gelişmelerden haberdar edin.'

'Yapacak.'

Hunter ceketini aldı ve o ve Garcia kapıdan çıktılar.

Altmış beş

Gardena Lisesi, West 182nd Street'teki ünlü Roosevelt Memorial Park'ın hemen karşısında bulunuyordu. Neredeyse bin beş yüz öğrenci, tam boyutlu bir futbol sahası ve kompleksindeki yirmiden fazla binayla okul alanı çok büyüktü ve neredeyse iki şehir bloğunun tamamını kaplıyordu.

Hunter, kapılarda güvenlik görevlilerinden birinden ortaokul müdürünün ofisine gitmek için yol tarifi aldı. Girişten iki dakikalık kısa bir yürüyüş mesafesindeki ofis genişti; duvarları çeşitli çerçeveli başarı ve ödüllerle, birkaç öğrenci resmiyle ve mevcut ABD Başkanının büyük bir fotoğrafıyla süslenmişti. İki sekreter farklı masalarda oturuyordu ve her ikisi de klavyelerinde hararetli bir şekilde yazı yazıyordu. Doğu duvarına yaslanmış bir bankta, yüzünde kasvetli bir ifadeyle bir erkek öğrenci oturuyordu.

Hunter ofise girdiğinde, kapıya en yakın masada oturan, saçında mısır tarlası olan orta yaşlı Afro-Amerikalı bir kadın olan sekreter başını kaldırıp ona baktı.

Hunter'a sıcak bir gülümsemeyle, "İyi günler efendim," dedi. “Bugün sana nasıl yardımcı olabilirim?” Sesi çok tizdi.

Hunter masasına yaklaştı, kimlik bilgilerini gösterdi ve kısık bir sesle müdürü görmesi gerektiğini açıkladı.

Sekreter, "Şu anda bir telefon görüşmesi yapıyor" diye açıkladı. Dudaklarındaki gülümseme silinip yerini endişe dolu bir ifadeye bıraktı. 'Ama çok uzun sürmemeli. Oturmak istersen ona burada olduğunu haber vereceğim.'

Hunter, kasvetli suratlı öğrencinin yanındaki bankta otururken, sekreter müdürün ana ofisine girmeden önce bir Post-it notuna bir şeyler yazdı. Bundan iki saniye sonra Hunter'ın cebindeki cep telefonu çaldı. Arama Garcia'dandı.

"Carlos," Hunter aramayı kabul etti. 'Neredesin?'

'*Dağ*Garcia yanıtladı. '*Sofia Elliot'ın evinin hemen dışında ve Dedektif Lee'yi görmek için Pomona'ya doğru yola çıkmak üzereyim*.'

Hunter, "Çok hızlıydı," dedi. 'Sofia Elliot'a ne oldu? Onunla konuştun mu?'

'Hayır. Bu yüzden arıyorum. Büyük güncelleme.'

Hunter yedek kulübesinde kendini yeniden ayarladı.

'Sofia Elliot ve kocası Lucas iki gün önce İtalya'ya uçtular. Büyükbabasının seksen beşinci doğum günü.'

Hunter bir an durakladı. 'Bunu nasıl bu kadar çabuk öğrendin?'*Komşusu. Buraya geldim, zili çaldım ve kapıyı çaldım, cevap yok. Pencereden içeri bakmaya çalışırken yan komşum dışarı çıktı. Kim olduğumu açıkladıktan sonra -ki bu biraz konuşmamı gerektirdi- bana birkaç gün önce İtalya'ya gitmek üzere yola çıktıklarını söyledi. Komşu onlar için kedi bakıcılığı yapıyor. 'Bildiği kadarıyla Sofia'nın bütün ailesi de onunla birlikte uçmuştu. Bu aynı zamanda babası ve annesi anlamına da geliyor. Bu yüzden Gardena Lisesi'nden ayrıldıktan sonra onların evine uğramaya çalışmayın..'*

Hunter bir an bunu düşündü. 'Bu iyi bir şey olabilir.'*Ben de tam olarak bunu düşündüm*Garcia kabul etti. *'Mentor'un peşine düşeceği sevilen kimse kalmadı.'*

"Bayan Elliot ve kocası ne zaman dönecekler?" Eğer komşu onlara kedi bakıcılığı yapıyorsa mutlaka bir fikri vardır.'

*'O öyle. Kocanın üç gün sonra cumartesi sabahı dönmesi gerekiyor. Sofia'nın birkaç gün daha kalması gerekiyor ama yüzde yüz emin değil*Hunter, "LAX'e indiği anda ona gizli görevde bir kuyruk takmamız gerekecek," dedi.

'Evet, ben de aynısını düşünüyordum. Mentor sevdiği biri için gidiyorsa en iyi ihtimal kocadır. Diğer taraf uzaktayken kurbanın evde yalnız kalması da dahil olmak üzere bu durum onun çalışma şekline mükemmel bir şekilde uyuyor..'

'Komşunuza son birkaç gün içinde Sofia'yı ya da kocasını aramaya gelen başka biri olup olmadığını sordunuz mu?'

*'Ah, kahretsin*dedi Garcia, ses tonunu ciddi tutmaya çalışarak. *'Hayır unuttum. Geri döneyim mi*Etki yaratmak için durakladı. *'Bu benim ilk rodeom değil Robert. Tabii ki ona sordum ve hayır, ne kapısında ne de evinin çevresinde başka kimseyi görmedi.*
Ayrıca kapı kilitlerini ve pencereleri de kontrol ettim. Hiçbir şey tahrif edilmemiş gibi görünüyor.'

Hunter, "Henüz değil," dedi.

'Sen de benim gibi düşünüyorsun değil mi? Bütün evi gözetim altına almalıyız.'

Hunter, "Kesinlikle," diye onayladı ve sekreterin masasındaki dahili telefon ışığının söndüğünü gördü. "Gardena Ortaokulu müdürünün ofisine gitmek üzereyim." Pomona'ya gideceğini söylemiştin, değil mi?*"Şimdi arabama biniyorum.'*

Hunter, "Tamam, Kaptan Blake'i arayabilir misiniz?" diye sordu. "Ona Sofia Elliot'ın adresini ver ve en kısa zamanda bir gözetleme ekibi kurmasını söyle." Bunun bugün gün bitmeden uygulamaya konması gerekiyor.'

'Üzerinde. seninle sonra konuşacağım.'

Bağlantının kesilmesinden on saniyeden kısa bir süre sonra müdürün ofisinin kapısı, sade, yuvarlak yüzlü, orta boylu bir kadın tarafından açıldı. Saç rengi, sarışın ile esmer arasındaki belirsiz kategoriye giriyordu ve telleri düzgün bir topuz şeklinde toplanmıştı.

'Bay. Hunter," dedi, herhangi bir öğrencinin önünde Hunter'a "Dedektif" diye hitap etmemeye açıkça karar vererek.

Hunter elini sıkmak için ayağa kalktı.

"Ben Müdür Martinez'im" dedi eliyle işaret ederek. 'Lütfen ofisime gelin.'

Hunter'ı içeri takip etmeden önce Müdür Martinez bankta oturan çocuğa baktı. 'Bay. Goodwood. Neden şaşırmadım?' Çocuk, müdüre doğru başını sallayarak, "Ben hiçbir şey yapmadım Bayan Martinez," diye yanıtladı.

'Demek bana anlatmaya devam ediyorsun. Ancak öğretmenleriniz her zaman sizinle aynı fikirde değil gibi görünüyor.'

Çocuk onun bakışlarına karşılık vermedi.

"Sadece oturun Bay Goodwood." Birazdan yanınızda olacağım.'

Müdür Martinez ofisine dönüp kapıyı arkasından kapattığında çocuk somurttu.

İçeride Hunter ile müdür arasındaki konuşma uzun sürmedi. Bayan Martinez, sekiz yıl önce, yaklaşık yirmi yıldır Gardena'nın ortaokul müdürü olan Joseph Greer'in emekli olmasının ardından ortaokul müdürlüğü görevini devralmıştı. Bu, Bayan Martinez'in Melissa, Troy, Josie veya 2009 sınıfından herhangi biriyle hiç tanışmadığı anlamına geliyordu. Hunter, Müdür Greer'i

sordu, ancak Bayan Martinez ona ne yazık ki onun üç yıl önce kanserden vefat ettiğini bildirdi.

Hunter, "2009'dan beri hâlâ burada olan öğretmenleriniz veya personeliniz var mı?" diye ısrar etti. 'Ya da daha erken mi?'

Müdür Martinez bilgisayar ekranında aşağı doğru ilerlerken, "Sanırım birkaç tane alabilirim" diye yanıtladı. 'Şu anda kontrol ediyorum.'

Hunter beklentiyle not defterini almak için ceketinin cebine uzandı. Müdür Martinez aramaya devam ederken, "Öğretmen olmak yıllar geçtikçe daha da zorlaştı Dedektif," diye açıkladı. 'Hayal edebildiğinden eminim. Yıllık müfredat herkesten çok şey talep ediyor... öğrenciler herkesten çok şey talep ediyor... veliler herkesten çok şey talep ediyor... ve eğitim kurulu da herkesten çok şey talep ediyor. Zor saatler, eve götürülecek bir sürü iş ve yeterli maaşın olmaması.' Hunter'a omuz silkti. 'Deneyimlerime göre, ortaokul öğretmenlerinin çoğu ya sekiz ila on yıl içinde tükeniyor ya da daha az çaba gerektiren ve daha iyi maaş alan başka bir iş buluyorlar. Kariyer öğretmenlerini bulmak artık o kadar kolay değil.' Durdu ve ekranına doğru başını salladı. 'Ama evet, haklıydım. Sekizinci sınıfın sınıf ve tarih öğretmeni Bay Hartley ve sekizinci sınıf İngilizce öğrencisi Bayan Anderson 2009'da buradaydı. Gerçi şu anda Bayan Anderson tıbbi nedenlerden dolayı izinli. Bir haftadan kısa bir süre önce ameliyat oldu.'

Hunter her iki ismi de not etti. "Ama Bay Hartley bugün kampüste, değil mi?"

'Evet, öyle.'

Müdür Martinez'in personel hakkında bilgi alması bir beş dakika daha aldı, ancak bunlardan sadece birkaçının on üç yıldan fazla bir süredir okulda olduğu ortaya çıktı: baş kapıcı, iki güvenlik görevlisi, okulda çalışan üç kişi. okul kantini ve okul bahçıvanlarından biri.

Hunter, "Sorun olmazsa bugün hepsiyle konuşmak istiyorum" dedi. "Özellikle Bay Hartley ile."

Müdür Martinez saatine bakarken "Evet, elbette" diye yanıtladı. Sorun şu ki, şu anda Bay Hartley'nin dersini devralacak kimsem yok. Beklemenin bir sakıncası yoksa eminim ara verir vermez sizinle konuşmaktan memnuniyet duyacaktır, ancak bu son zile kadar olmayabilir.'

Hunter, "Bekleyebilirim" diye yanıtladı. "Sorun değil."

Müdür Martinez bir kaleme uzandı. “Tamam, sana az önce bahsettiğim tüm personelin isimlerini vereyim.” Yedi ismi hızlıca yazdı. "Günlük çalışma programlarını bilmiyorum ama Brenda'dan onlara telsizle haber vermesini ve her birinin sizinle burada, ofiste buluşmasını isteyebilirim." Kapıyı işaret ederek iki sekreterin bulunduğu antreyi işaret etti.

"Teşekkür ederim," dedi Hunter ayağa kalkarak. “Fakat mümkünse ilk olarak 2009 ortaokul yıllığına bir göz atmak isterim. Konu insanları hatırlamak olduğunda fotoğraflar isimlerden çok daha işe yarar.'

Müdür, "Elbette, bu sorun olmayacak" dedi ve tüm isimlerin yazılı olduğu kağıdı Hunter'a uzattı. 'Yıllığın bir kopyasını kütüphanemizde bulacaksınız.' Önerisini daha iyi düşünebildiği için durakladı. 'Aslında belki de onları seninle kütüphanede buluşmaya göndersem daha iyi olur. Orada, ofiste olduğundan daha fazla mahremiyete sahip olmalısın.'

Hunter, "Bu işime yarıyor," diye onayladı. ‘Gitmeden önce senden bir iyilik daha isteyebilir miyim?’

'Elbette.'

'2009 yılının ortaokul sınıfındaki bu beş öğrenciden herhangi birinin -' Müdür Martinez'e bu beş ismin yazılı olduğu bir kağıt parçası uzatıp uzatmadığını öğrenmenin bir yolu var mı? '

Müdür kağıdı Hunter'ın elinden aldı ve sessizce beş ismi okudu.

“Elbette.” Tekrar masasının arkasına oturdu. 'Bana bir dakika ver, plaklarını çıkarayım.'

Müdür Martinez'in notlarını öğrenmesi uzun sürmedi. 'Hımm... hayır. Hiçbiri derslerinden kalmış gibi görünmüyor. Bazıları ortalamanın altında elbette; orada burada birkaç “D” var ama hepsi geçti.'

Hunter denedi. "Bu kayıtlarda herhangi bir öğretmenin isminin yanında herhangi bir öğretmen açıklaması görünmüyor, değil mi?" 'Herhangi bir şikayet... kavga... olay... herhangi bir şey var mı?'

Müdür Martinez başını salladı. 'HAYIR. Öyle bir şey yok. Burada çocuklardan bahsediyoruz Dedektif; on üç ve on dört yaşındaki çocuklar.

Ortaokul kayıtlarına bir şeyin kaydedilmesi için bunun okuldan atılmak gibi önemli bir şey olması gerekirdi. Kınamaların kaydını tutmuyoruz. Eğer öyle yapsaydık bin beş yüz öğrencisi olan bir okulda her yıl bir kütüphaneyi doldurabilirdik.'

Bekleme odasına döndüğümüzde Müdür Martinez, Hunter'ı selamlayan sekretere ona kütüphane binasına gitmesi talimatını vermesi ve hazır olduğunda kendisine verdiği listede isimleri bulunan yedi personele telsizle haber vermesi talimatını verdi.

Sekreter çekmecelerinin birinden okul bahçesi haritasını alırken Müdür Martinez ofisinin kapısını açık tuttu, ellerini kalçalarına koydu ve hâlâ bankta oturan öğrenciye baktı. 'Bay. Goodwood." Başı ofisine doğru eğildi. 'Yapalım mı?'

Altmış altı

Garcia motorunu kapatırken kendi kendine kıkırdadı. Pomona'da önüne park ettiği bodur polis karakolunun her sıkıcı, sade detayı devlete ait, banliyö mülkünü haykırıyordu.

Garcia yolculuğun boşa gitmeyeceğinden emin olmak için önceden aramıştı. Garcia'dan yaklaşık on yaş büyük ve yarım santim daha kısa görünen Dedektif Lee, geldiğinde masasında oturuyor, bir yığın evrak işinin üzerinden geçiyordu.

Lee, masasının önündeki iki metal ve polyester minderli sandalyeden birini işaret ederek, "Lütfen oturun" dedi.

Lee dar, ince çizgili bir takım elbise giymişti. Siyah saçları geriye doğru jölelenmişti ve kirli sakalı, kare çenesinde koyu, kömür rengi bir gölge oluşturuyordu. Gözleri nazik görünüyordu; madde ve zekayla kolayca ilişkilendirilebilecek bir bakışa ev sahipliği yapıyordu.

Garcia otururken, "Telefonda bunun bir intihar vakasıyla ilgili olduğunu söylemiştiniz" dedi. Sesi alçak ve rahatlatıcıydı; Garcia'nın pürüzsüz bir caz radyo DJ'inin sesinin nasıl olacağını hayal ettiği gibi. 'Yaklaşık bir yıl önce olan bir şey

mi?'

"Doğru" diye onayladı Garcia. “Kurbanın adı Pedro Bustamente idi.” Dedektif Lee'nin yüzünde belli belirsiz bir tanıdıklık belirdi. İsim açıkça tanıdık geliyordu ama henüz tam olarak çıkaramıyordu.

Garcia, "Eğer faydası olacaksa, dava dosya numarası bende var" dedi.

"Eğer sakıncası yoksa," diye yanıtladı Lee, kendisini masasına doğru çekerek. Garcia not defterinden harf ve rakamların bir kombinasyonunu okurken Lee bunları klavyesine yazdı. 'Enter' tuşuna bastıktan sonra dosyanın ekranına yüklenmesi iki saniyeden az sürdü. Bunu yaparken başını salladı ve sandalyesine yaslandı.

“Ah evet...” Omuz silkti. 'Şimdi hatırladım. Çocuk banyoda mutfak bıçağıyla bileğini kesti. Korkunç iş. Sadece bir bileği kesti.” “Gerçekten mi?” Garcia bunu tuhaf buldu.

Dedektif Lee başını salladı. 'Çok derin bir kesik. Neredeyse elini kesiyordu ve muhtemelen tek bilek ameliyatının nedeni de bu. O kesikten sonra sol eliyle herhangi bir şeyi tutması mümkün değildi. Tendonlarının tamamı kopmuştu.' Ekranında bir şey sürüklemek için faresini kullandı. 'Sahne tam bir karmaşaydı. Dairesinde küvet yoktu, bu yüzden yere oturup elini kesti. Kesinlikle her yerde kan vardı. Haftalık kirayı almaya gittiğinde ev sahibi onu buldu.' Gözleri dosyayı biraz daha taradı. 'Gerçekten de bununla ilgiliydi. Sahnede öne çıkmasını sağlayacak olağandışı hiçbir şey yoktu; sadece başka bir son derece üzücü intihar vakası. Çocuk henüz yirmi beş yaşındaydı.”

Garcia ciddiyetle başını salladı.

'Maalesef' diye devam etti Lee, 'gençler arasında intihar artıyor, Dedektif. Bunun farkında olduğunuza eminim. Özellikle genç erkekler.” “Az önce olay yerinde olağandışı bir şey olmadığını söyledin,” diye dürttü Garcia. “Ama tek bilekli, süper derin kesim sana da alışılmadık gelmedi mi?” “Benim kadar çok intihar sahnesine katıldığın zaman değil,” diye yanıtladı Lee. 'Konu intihar olduğunda gerçek bir 'nasıl yapılır' kural kitabı yoktur, Dedektif. Elbette insanlar bunu internette araştırabilir, ancak bu onlara kalmış. Bu durumda çocuk bileklerini kesmek istiyor ancak bıçağa ne kadar baskı uygulayacağı ve hatta tam olarak nerede keseceği konusunda hiçbir fikri yok. Bu yüzden bıçağı bileğe dayadı

-" Lee gösteri yapmak için sağ elini sol bileğinin üzerine koydu "- ve *vurmak*. Basit bir kesim yerine, dilimleme hareketine çok fazla güç uyguluyor... belki çok gergin olduğu için... belki de gerçekten hiçbir fikri olmadığı için... Bilmiyorum ama jilet gibi keskin, uzun bir bıçakla çok fazla güç uyguluyor. -bıçak aleti yumuşak dokuya dayandı ve sonuç bu." Bilgisayar monitörünü işaret etti. 'Tek bilekli, derin kesikli intiharlar sandığınızdan çok daha sık meydana geliyor.'

Garcia, "Aldığımız dosyaya eklenmiş herhangi bir tıbbi öykü yoktu" diye açıkladı. 'Kayıtlarınıza eklenmiş bir tane var mı? Yani kurbanın depresif dönemler geçirdiği biliniyor muydu? Borderline kişilik bozukluğundan mı muzdaripti? Sen mi ailesiyle... doktorunla konuşun mu?' Garcia ses tonunun meraklı olmasına dikkat etti, ancak talepkar ya da suçlayıcı değildi.

'Hımm...' Lee elindekileri tekrar kontrol etmek için bilgisayarına döndü. Pedro Bustamente'nin ailesi ya da doktoru tarafından bildirilen herhangi bir tıbbi dosya ya da herhangi bir depresyon geçmişinden bahsedilmedi. 'Tam olarak hatırlamıyorum ama hayır, muhtemelen kontrol etmedik. Araştırılacak bir şey olmadığı için soruşturma başlatılmadı. Kötü bir oyun belirtisi yok. Bu açık-kapalı bir intihar davasıydı ve açık konuşmak gerekirse... Garcia'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Birinin kendi hayatına son vermesine yol açabilecek nedenleri ortaya çıkarmak aslında bizim işimiz değil Dedektif." Masasının üzerindeki evrak yığınını işaret etti. 'Elimizde yeterince şey var.'

Garcia başını sallayarak onayladı.

'Fakat deneyimlerime dayanarak konuşursak,' diye devam etti Lee, 'bugünlerde küçük çocuklar arasında giderek artan sayıda intihar - ve "çocuk" tanımıma Bay Bustamente'yi de dahil ediyorum - sosyal medya çılgınlığının yarattığı sosyal onay eksikliğinden kaynaklanıyor ve bir depresyon öyküsü ya da beyindeki kimyasal/hormonal dengesizlik değil, "kültürü iptal etme" çılgınlığı. Bugün dünyada, özellikle gençler ve genç yetişkinler arasında yaşanan üzüntünün çoğu elektronik olarak üretiliyor ve sosyal medya aracılığıyla doğrudan ruhlarına iletiliyor.' Lee parmaklarını masasının üzerinde şıngırdattı. 'Günümüzde giderek daha fazla insan tamamen yabancılardan onay arıyor, kendilerini ve hayatlarını hiç tanışmadıkları ve muhtemelen asla tanışmayacakları kişilerle karşılaştırıyor.

Eşleşmediklerinde ve *Asla* Bunu yapıyorlar çünkü aslında kendilerini bir yalanla karşılaştırıyorlar, alçalıyorlar... bazen bu kadar düşüyorlar.' Lee, ekranında Pedro Bustamente'nin intihar dosyasını bir kez daha gösterdi.

Garcia, önünde oturan dedektifi inceledi.

Dirseklerini sandalyesinin kollarına dayayıp parmaklarını birbirine kenetleyerek, "Sanırım burada sana açıklamaya çalıştığım şey şu ki," dedi Lee, "genellikle kendi aileleri, kendi arkadaşları, hatta kendi doktorları bile Bu çocukların dağıldığına dair hiçbir fikrimiz yok. Kendilerini kötü veya depresyonda hissettiklerine dair hiçbir fikirleri yok. Bu çocukların kendilerine ne yapmak üzere olduklarına dair hiçbir fikirleri yok. Gerçek şu ki çoğu insan, özellikle de gençler, nasıl yardım isteyeceklerini bilmiyorlar. Nasıl yapılacağını bildikleri ve bunu gerçekten iyi yaptıkları şey,
her şeye filtreler koyarlar, üzüntülerini maskelerler ve her şeyin mükemmel olduğu yanılsamasını satarlar ve bu yanılsamayı sattıkları ilk kişi kendileridir. Sırf sahte bir aidiyet duygusu için her şey yolundaymış gibi davranıyorlar.'

Garcia onunla aynı fikirde olamazdı. “Otopsi raporu ne durumda?” diye sordu. 'Bu seni meraklandırmadı mı?

Dedektif Lee ona kaşlarını çattı. ‘Otopsi raporunu hiç görmedim. Gerek yoktu. Dediğim gibi Dedektif, bu açık-kapalı bir intihar davasıydı. Kötü bir oyun belirtisi yok. Herhangi bir soruşturma başlatılmadı. İntihar durumunda yasa, otopsi yapılmasını zorunlu kılıyor. Bunu biliyorsun. Otopsi raporu daha sonra ailenin yararına olmak üzere ölüm belgesine ekleniyor.'

Ancak Garcia'nın sorusu Dedektif Lee'nin merakını gıdıkladı. “Neden?” diye sordu. ‘Otopsi raporu çıktı mı? *Sen* merak etmek?'

Garcia başını salladı. 'Öyle oldu. Çok yüksek düzeyde alkol ve Tramadol.'

Dedektif Lee'nin yüzündeki şaşkınlığa alaycı bir hava da eklendi. Lee, "Bu kadar saf olamazsınız Dedektif Garcia," dedi ve bir süre durakladı.
an. 'İntihar eden insanların yüzde doksan dokuzunun vücudunda büyük miktarda alkol ya da uyuşturucu görülüyor. Genellikle her ikisinin bir kombinasyonu. Kendilerine yapmak üzere oldukları şey nihaidir. Ve demek istediğim *son* final. Hiçbir değişiklik yok.'

‘Evet, bunu anlıyorum ama...’

“Sizi orada biraz duraklatayım Dedektif.” Lee, Garcia'ya karşı çıkma şansı vermedi. 'LAPD UVC neden bir yıl önceki Pomona intihar kurbanıyla ilgileniyor?'

Garcia, "Araştırmalarımızdan birinde adı ortaya çıktı" diye açıkladı.
'Mümkün olduğu kadar çok bilgi toplamaya çalışıyoruz.'

Lee tekrar sandalyesine oturarak, "Eh, aldığınız raporda yer almayan bir şeyi size söyleyebileceğimi sanmıyorum" dedi.

“Cesedi bulanın ev sahibinin olduğundan emin misin?” Garcia ısrar etti. 'Başka biri değil... partner gibi sevilen biri... kız arkadaş... erkek arkadaş... ailenin bir üyesi mi?'

“Evet, eminim.” Lee ekranı aşağı kaydırdı. ‘Olay tutanağında öyle yazıyor. Ev sahibi Bay Juan De Bastila, her perşembe yaptığı gibi haftalık kirayı almaya gitti. Saat 20.10'du. Cevap gelmedi
kapı. Bay De Bastila daha sonra Bay Bustamente'ye kirasının vadesinin geldiğini hatırlatan bir not bırakmak amacıyla mülke erişim sağlamak için anahtarını kullandı. Daireye girdikten sonra, Bay Bustamente'nin cesedinin banyonun içinde yerde olduğunu ve adeta bir kan havuzunun içinde yüzdüğünü gördü. Daha sonra 911'i aramaya başladı.' Lee, ekranında yeni bir şey okurken durakladı. 'Yine de...'

Garcia, Lee'nin gözlerindeki kararsız bakışı fark etti ve sandalyesini ekranına bakabilecek kadar hareket ettirdi. 'Neye rağmen?'

Lee, monitöründe "Dosyaya bir açıklama yapmış olsam da, bunun muhtemelen kırık bir kalbin sonucu olduğu varsayımı vardı" diye açıkladı.

Garcia, Lee'nin belirttiği açıklamayı okudu.

“El yazısıyla yazılmış bir not yüzünden mi?” Garcia şaşkınlıkla Lee'ye baktı. 'İntihar notu mu bıraktı? Aldığımız dosyada bundan bahsedilmiyordu.' Dedektif Lee'nin yapabildiği tek şey omuz silkmek oldu.

“Bu not nerede?” diye sordu Garcia. 'Ne diyordu? En azından bunun bir kaydı var, değil mi?'

'Hımm...' Dedektif Lee vaka kök klasörüne ulaşmak için ekranında geri tıkladı. ‘Muhtemelen bir yerlerde onun bir fotoğrafı vardır.’

Alt klasörlerden birine 'Fotoğraflar' adı verildi. Lee onu açtığında içinde

yalnızca on iki resim bulunduğunu gördü. En tepeden başladı. Aradıkları fotoğraf listede sekiz numaradaydı. Banyodaki lavabonun üzerine bırakılmış beyaz çizgili bir kağıt parçasını gösteriyordu. Üzerinde elle yazılmış tek bir metin satırı vardı; Garcia'nın ensesindeki tüyleri diken diken eden on iki kelime.

Dedektif Lee, Garcia'daki değişikliği fark etti.

"Bir sorun mu var, Dedektif?"

Garcia'nın korkusuz gözleri notta kaldı.

'Benimle dalga geçiyor olmalısın.'

Altmış yedi

Gardena Lisesi'ndeki kütüphane Hunter'ın beklediğinden çok daha büyüktü. 'Yıllıklar' bölümü ikinci kattaydı ve raftaki 1948 sınıfına ait ilk yıllık yıllığıydı. Hunter sırf merak olsun diye sayfaları karıştırma dürtüsüne karşı savaştı ve 2009 ortaokul basımına uzandı. ortasında siyah bir panter bulunan açık mavi bir kapağı vardı.

Hunter elindeki yıllığı kütüphanenin oturma alanında boş bir masa buldu ve 2009'un mezuniyet sınıfına ulaşana kadar hızla sayfaları karıştırdı.

Gardena gibi bu kadar çok öğrenciye sahip bir okulda sınıf başına birden fazla sınıfın olması alışılmadık bir durum değildi. 2008/2009 öğretim yılı boyunca, Gardena Ortaokulunda dört ayrı sekiz sınıf sınıfı vardı - 8A, 8B, 8C ve 8D. 8A'nın elli bir, 8B'nin elli iki, 8C'nin elli ve 8D'nin de elli iki öğrencisi vardı.

Mezun olan sınıf olduklarından, sekizinci sınıf öğrencilerine diğer sınıflardan daha fazla yıllık sayfası ayrılmıştı. Ayrıca genel olarak öğrenci yaşamını göstermeye ya da belirli öğrencileri ve onların akademisyenler, spor, okul kulüpleri, öğrenci kurulu vb. alanlardaki başarılarını vurgulamaya ayrılmış neredeyse kırk sayfalık bir bölüm vardı; ama Hunter'ın asıl ilgilendiği şey sınıf sayfalarıydı. Bunlar Amerika'daki diğer yıllıklara benziyordu; sınıftaki her öğrencinin küçük vesikalık fotoğraflarıyla kaplıydı ve her fotoğrafın altında isimleri görünüyordu; gerçek bir 2009 Sınıfı 'kim kimdir'.

Hunter yavaşça 8A sınıfının dört sayfasını da taradı ama aradığı beş öğrenciden hiçbirini bulamadı. Yine de 8B sınıfına geçmeden önce cep telefonunu aldı ve her sayfanın fotoğrafını çekti.

Bu sefer beş sayfa kimlik boyutunda fotoğraf vardı. İlk dört sayfada her birinde dört fotoğraf bulunan dört satır yer alıyordu. Son altı öğrenci fotoğrafı beşinci ve son sayfaya eşit olmayan bir şekilde dağılmıştı.

Hunter, Janet Lang ve Troy Foster'ı 8B sınıfının ilk sayfasında buldu. Doğru şekilde tanımlamak için isimleri kontrol etmesine bile gerek yoktu. Hunter sonraki sayfada Pedro Bustamente'nin fotoğrafını buldu. Gece siyahı kıvırcık saçları, kara gözleri, tombul yanakları ve sanki o fotoğrafın çekilmesinden gerçekten keyif almış gibi görünen bir gülümsemesiyle ortalama görünüşlü bir çocuktu; çoğu ortaokul öğrencisinin kesinlikle bunu yaptığı bir şeydi bu. yapmadı. Üçüncü sayfadaki ilk fotoğraf Josie Moss'a aitti. Saçları Hunter'ın iki gün önce onunla ilk tanıştığı zamana göre biraz daha kısa ve bir ton daha koyuydu ama yine de onu tanımakta hiçbir sorun yaşamamıştı. Güzelliği on üç yıldır pek değişmemişti ama açıkça olgunlaşmıştı. Sırf bu fotoğraftan bile, sekizinci sınıftaki dört sınıftaki her çocuğun muhtemelen onun dikkatini çekmek için her şeyi yapacağını görmek kolaydı.

Sayfadaki beşinci fotoğraf gruplarındaki son öğrenciye aitti: Sofia Risoli. O da çekici bir kızdı. Uzun, düz siyah saçlarının perçemi esrarengiz koyu kahverengi gözlerinin üzerine düşüyor ve narin, kalp şeklindeki yüzünü çerçeveliyordu. Dişlerindeki diş telleri sıcak ve samimi görünen gülümsemesinden hiçbir şey eksiltmiyordu. Hunter onun güzelliğinin Josie Moss'unki gibi olgunlaşıp olgunlaşmadığını merak etti.

Tamamen meraktan Hunter, kalan iki sekizinci sınıf sınıfının (C ve D) tüm öğrenci fotoğraflarına göz attı. İşi bittiğinde saatine baktı ve hemen Müdür Martinez'in ofisine dönerek sekreter Brenda'ya şunu söyledi: Müdürün kendisine verdiği listedeki yedi personeli görmeye hazırdı. On dakika sonra Hunter kütüphaneye döndüğünde baş hademe Bay Barros'la karşılaştı.

Bay Barros altmış dört yaşında, uzun boylu ve zayıf bir adamdı ve Gardena Lisesi'nde yirmi beş yıldır çalışıyordu; bunların on beşi baş kapıcıydı.

Hunter ona yıllıktaki beş fotoğrafı gösterdi: Janet, Troy, Josie, Sofia ve Pedro.

Bay Barros'un birkaç göz kırpışından sonra tanıdığı ilk kişi Troy Foster'dı.

"Ah evet," dedi gözlerindeki bakış kadar nazik bir sesle. 'Onu hatırlıyorum. Futbolcu, değil mi? Geniş alıcı. Cehennem kadar hızlı ve çok güçlü.
Bu çocuk bir yerlere gidiyordu.'

Diğer dördü arasında Bay Barros'un belli belirsiz hatırlayabildiği tek kişi Josie Moss'tu, ama bunun tek nedeni onun amigo takımının bir parçası olmasıydı.

Hunter ona Troy ve Josie'nin birlikteliği hakkında futbol ve amigoluk dışında başka bir şey hatırlayıp hatırlamadığını sormaya çalıştı ama Bay Barros başka bir şey söyleyemedi. Özür diler gibi, artık yaşlı bir adam olduğunu ve hafızasının aynı olmadığını ama aynı zamanda sadece basit bir okul temizlikçisi olduğunu açıkladı. Koridorları, sınıfları, banyoları vb. temizlerken öğrenciler onun yanından geçiyordu, ancak çok az kişi onunla konuşuyordu. Hunter'a işini yaptığını ve kendisini kendine saklamak için elinden gelenin en iyisini yaptığını söyledi; öğrencilerin hayatları onu ilgilendirmezdi. Troy ve Josie'yi hatırladığını çünkü sporu sevdiğini ve fırsat buldukça okuldaki ortaokul ve üniversite maçlarını izlediğini söyledi.

Hunter, Bay Barros'un ardından okul kantininin üç üyesiyle, okul bahçıvanıyla ve güvenlik görevlilerinden biriyle tanıştı. O gün ikinci güvenlik görevlisi izinliydi.

Beşi de futbol oyuncusu Troy'u hatırlayabildi ama diğerlerinin hiçbiri, hatta Josie bile. Hunter onlara okuldaki zorbalıklar, kavgalar, şakalar ve dikkat çekici olabilecek her şey hakkında sorular sormaya çalıştı. Belki Troy'un da dahil olduğu bir şey vardı, çünkü hepsinin hatırladığı tek kişi oydu ama hiçbiri bir şey hatırlamıyordu ve hepsi Hunter'a çok benzer bir cevap verdiler. İlk olarak, on üç yıl öncesinden bahsediyorlardı ki bu da herkesin hafızasını merak eden bir soruydu. İkincisi, yaklaşık bin beş yüz öğrencinin bulunduğu bir okulda her gün kavgalar, şakalar ve zorbalıklar yaşanıyordu ve bu hiç de abartı değildi. Bu bir gerçekti; fiziksel olarak daha güçlü öğrenciler, daha zayıf olanlara zorbalık yapıyordu. Spor öğrencileri, spor yapmayanlara zorbalık yaptı. Kızlar diğer kızlara saçlarından, kıyafetlerinden, ayakkabılarından ya da şirret olmak için kullandıkları milyonlarca aptalca bahaneden dolayı zorbalık yapıyorlardı. Öğrencilerin gruplar halinde takılmalarının en büyük nedenlerinden biri de

buydu. Birisi yalnız veya yabancı olarak karşımıza çıkarsa, o kişi seçilecektir.

Hunter, listedeki mevcut personelin sonuncusu olan güvenlik görevlisiyle kısa görüşmesini bitirdiğinde cep telefonu titredi.
ceket cebi.

'*Robert*Hunter çağrıyı alırken Garcia dedi. '*Buna inanmayacaksın*"Bir şey mi buldun?"

'*Evet, öyle derdim*.'

"Dinliyorum."

'*Pedro Bustamente'nin ölümü intihar değildi*.'

Hunter bir saniye kadar duraksadı. "Dedektif Lee sana bunu mu söyledi?"

'*Hayır. Dedektif Lee bunun intihar olduğundan emin*Garcia yanıtladı. '*Klasik aç-kapa davası ama bu sabah aldığımız dosyada belirtilmeyen bir şey buldum*.'

'Gerçekten mi? Ne?'

'*Banyodaki lavabonun üzerinde el yazısıyla yazılmış bir intihar notu vardı. Bay Bustamente'nin el yazısıyla yazılmıştır. O sırada annesi de bunu doğruladı.*Hunter çene kaslarının gerildiğini hissetti. 'Peki, ne diyordu?'*oturuyor musun*?'

'Evet. Ne diyordu?'

''*Bu karanlıkta hiçbir ışık seninki kadar parlak yanmayacak*"

Altmış sekiz

Hunter cep telefonunu sağ kulağına dayamış, odaklanmamış gözleri hiçbir şeye bakmadan hareketsiz oturuyordu... Ama beyni fazla mesai yapıyordu, sonunda, en azından onun için, bir dizi olayın parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordu. bir çeşit anlam ifade etsin.

'*Robert*Garcia saniyeler süren ölüm sessizliğinin ardından seslendi. '*Siz hala orada mısınız*?' 'Evet, buradayım.' Kısa, düşünceli bir duraklama daha oldu. 'Bu, Bay Bustamente'nin Mentor'un ilk kurbanı olduğu anlamına geliyor.'

'*Eminim öyleydi*Garcia kabul etti. '*Sevdiği biri yerine neden kendisinin*

öldürüldüğünü açıklamanın tek yolu bu. Yalnız olduğu ve kimsesi olmadığı için değil. Bunu ben de düşündüm ama Dedektif Lee'ye göre Pedro anne babasına, özellikle de annesine çok yakındı. Ailesi buradan çok da uzakta olmayan Covina'da yaşıyor. Pomona'dan ayrılır ayrılmaz onları ziyaret etmeye çalışacağım.'

Hunter, Harika fikir, diye onayladı.

'*Pedro ilk kurbandı'* Garcia şöyle devam etti: *'Ayrıca Mentor'un her suç mahallinde tanık olduğumuz vahşeti kullanmak yerine neden intihar süsü verdiğini de açıklıyor. Akıl Hocası Pedro Bustamente'nin peşine düştüğünde, herhangi bir MO yoktu... hiçbir plan yoktu... bir "Akıl Hocası" bile yoktu; sadece saldıran çok kızgın bir insandı. Bu ilk cinayet... bu hesaplanmadı ya da düşünülmedi. Bu çok duygusaldı. Bu saf bir öfkeydi.'*

"Kabul ediyorum" dedi Hunter. "Aynı zamanda Akıl Hocasının tekrar saldırmasının bir yıldan fazla sürmesinin nedeni de bu olabilir. İlk saldırısını (yalancı intiharı) nasıl ele aldığından hoşlanmamıştı. Acı yoktu, acı yoktu, işkence yoktu... hiçbir şey yoktu. Bu onun için yeterince iyi değildi ama bunu ancak Pedro'nun canını aldıktan sonra anladı. Bundan sonra organize olması gerekiyordu... bir eylem planına ihtiyacı vardı... ve grubun diğer üyelerinin izini sürmesi gerekiyordu." Tam o sırada Hunter okul zilinin çaldığını duydu. Bay Hartley ile konuşmanın zamanı gelmişti.

'*Eğer bu konuda haklıysak Robert ve bu ilk saldırı gerçekten duygusal bir saldırıydı...'*

"Bu, Mentor'un muhtemelen son üç saldırısında olduğu kadar dikkatli olmadığı anlamına geliyor." dedi Hunter, ortağının ne söyleyeceğini tahmin ederek. "Bu, muhtemelen suç mahallinde ipuçlarının kaldığı anlamına geliyor... adli tıp ipuçları." Sahne belgelendi mi?'

'*HAYIR*Garcia'nın cevabından hayal kırıklığı damlıyordu. *'Olay yeri olarak görülmüyordu; açık-kapalı intihar vakası, hatırladın mı? Pomona PD'de toplamda on iki görüntü ve bir olay sayfası bulunur. Hepsi bu.'*

'Ellerinde ne varsa bize e-posta göndermelerini sağlayın. Her dosya. Her fotoğraf. Asla bilemezsin."

'*Zaten bitti.'*

'Aferin.'

'*Gardena Ortaokulunda işler nasıl gidiyor? Şansın var mı??*'

'Henüz değil, ama tam da 2009 yılında ders veren bir öğretmenle konuşmak üzereyim.'

'*Bu umut verici. Burada, Pomona'da işim bitecek ve Pedro Bustamente'nin ailesinin evine gideceğim. Onlarla konuştuktan sonra seni arayacağım*.'

Hunter görüşmeyi kesti ama hâlâ hareket etmedi. Aklı, bir şeyleri karıştırmak ve yoktan teoriler yaratmakla meşguldü. Daha önce de seri failin benzer davranışlar sergilediği davalarda çalışmıştı; ilk cinayet ya saf bir öfkeydi ya da ani bir saldırıydı, bunu saldırganın örgütlenmeye zaman ayırdığı uzun bir hareketsizlik dönemi izledi. kendisi ve bir plan yapmak. Bu benzer vakalarda her zaman sabit bir şey vardı; öfke bir daha asla mantığın yerini alamazdı.

Hunter meraktan yıllığın arka kapağını açıp kütüphane ödeme kartını aradı. Tamamen boştu. O yıllığı şimdiye kadar kimse çıkarmamıştı.

Tekrar saatine baktı. Gerçekten Bay Hartley'i görmenin vakti gelmişti ama yıllığı kapatmak için uzandığında, son dört sayfasının o zamana kadar fark etmediği, öğrencilere özel bir bölümün parçası olduğunu fark etti.

Hunter bölümü hızlı bir şekilde okudu ve sayfalardaki on iki öğrenci fotoğrafını inceledi; hiçbir önemi yoktu, ama sayfada bir şeyler vardı.
O son bölümün son sayfası Hunter'ın zihninde yepyeni bir düşünceyi ateşledi.
Çok uzun bir atış daha.

Hızla ayağa kalktı ve yıllık bölümüne geri döndü. Bu kez Ortaokul 2010 Sınıfı baskısını aldı.

Kitap rafının yanında duran Hunter, yıllığın son birkaç sayfasını açarak 2009 Sınıfı yıllığında bulduğu özel bölümün aynısını aradı. İşte oradaydı; bu sefer dört yerine yedi sayfa. Sayfaları okudu, fotoğrafları inceledi; hiçbir şey yapmadı. Bir işe yaramayan başka bir deneme daha ama yıllığı kitaplığa geri koyarken durakladı.

'Bir dakika' diye fısıldadı kendi kendine. 'Burada yanlış yıllığa bakıyor olabilirim.'

Gözleri diğer 2010 baskısını bulana kadar rafları taradı; Ortaokul için değil, Gardena Lisesi için olanı.

'Bu çok daha anlamlı olur.'

Hunter kitaba uzandı ve aradığı bölümü bulana kadar bir kez daha son birkaç sayfasını çevirdi.

Lise yıllığı ortaokul yıllığından çok daha kalındı. Son özel bölümün toplamda yirmi bir sayfası vardı ama Hunter hepsine bakamadı. Sayfaları bölümün başına çevirirken olduğu yerde donup kaldı, neye baktığına neredeyse inanamadı.

'Hiçbir yolu yok.'

Hunter'ın inanmayan sözleri kendisiyle kitaplık arasındaki boşluğa düştü. Kafasının içinde çılgın bir teori şekillenmeye başladı ama her şeyin saçmalığı nedeniyle bu teoriyi hemen bir kenara attı.

'Bu olamaz.'

Sözleri bir kez daha kendisinden başka kimsenin kulağına ulaşmadı. Hızla masasına döndü ve Ortaokul 2009 Sınıfı baskısını yeniden açmadan önce sayfadaki üç fotoğrafı inceledi. Önündeki masada her iki yıllık da açıkken, buldukları arasında çapraz referanslar yaparken bakışları bir kitaptan diğerine sıçrıyordu. Eşleşmesi bir dakikadan az sürdü.

Gardena Lisesi'nin 2009 Sınıfı baskısına birkaç göz daha attı ve bir fotoğrafta durakladı, fotoğraftaki genç çocuk ona son derece üzgün gözlerle bakıyordu.

Hunter cep telefonuna uzanırken kalbinin boğazının dibinde attığını hissetti.

'*Robert*" dedi Garcia ortağının aramasına cevap verirken. '*Naber*Hunter sessizce fotoğrafın altındaki ismi okudu. 'Carlos' dedi, 'sanırım kimi aradığımızı biliyorum.'

'*Ne?*'

'Akıl hocası... sanırım şu anda ona bakıyorum.'

Altmış dokuz

Hunter, Gardena Ortaokulu'ndan ayrıldıktan sonra okul kütüphanesinde öğrendikleriyle Janet Lang ve Josie Griffith'le yüzleşme dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldı. Eninde sonunda bunu yapmak zorunda kalacağını biliyordu ama önce teorisinin bir kısmını doğrulamak için Araştırma'ya ihtiyacı vardı. Ortaya

çıkmasını istemedikleri bir gerçekle karşı karşıya kaldıklarında çoğu insanın doğal içgüdüsünün, sonuçları ne olursa olsun yalan söylemek olduğunu bilecek kadar tecrübeliydi.

Hunter Polis Yönetim Binasına ilk dönen kişi olmuştu. Garcia ondan yaklaşık yarım saat sonra, Polis Şefi ve Los Angeles Belediye Başkanı ile görüşmesi programın biraz ötesinde gerçekleşen Yüzbaşı Blake'ten sadece birkaç dakika önce geldi.

Hunter ve Garcia'nın ofis kapısını hızla içeri girerken, "Onu buldun mu?" diye sordu şaşkınlıkla. 'Katilini buldun mu? Nasıl? O kim?' Kaptan toplantıdan çıktığında iki acil mesaj almıştı. İlki Garcia'dandı; Sofia Elliot'un İtalya gezisini hızla açıkladı ve derhal geçerli olmak üzere bir gözetleme ekibinin evini gözetlemesini talep etti. İkincisi Hunter'dan gelmişti.

Hunter, "Bir ismimiz var," diye yanıtladı ve resim panosundan yüzünü ona çevirdi. 'Henüz konum yok.'

Yüzbaşı Blake tahtaya yaklaştı. 'Tamam, dinliyorum. Hunter, soluna doğru bir adım atıp tahtadaki yeni resimlerden birini göstererek, "Adı Michael Williams," dedi. Gardena Lisesi yıllıklarından birindeki bir fotoğrafın yeniden basımıydı. Açık tenli, açık kahverengi gözlü ve sivri burunlu, fiziksel olarak güçlü bir çocuğu gösteriyordu. Düz siyah saçlarının uzun perçemi sola doğru taranmış, gözünün bir kısmını kapatıyordu. Fotoğrafta dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrılmıştı, sanki aslında hiçbir zaman orada olmayan bir gülümsemeyi zorlamaya çalışıyormuş gibi.

'Bay. O fotoğraf çekildiğinde Williams on yedi yaşındaydı,' diye devam etti Hunter. 'Bu on üç yıl önceydi. 2009 yılında ortaokuldan değil, liseden Gardena'dan mezun oldu. Henüz hiçbir yerde daha yeni bir görüntü bulamadık ama Araştırma bunun üzerinde çalışıyor.'

Garcia, "Sosyal medya yok mu?" diye sordu. O da kurulun önünde, Hunter ile Kaptan Blake'in arasında duruyordu. 'Bir şeyler olmalı.' 'Araştırma şu ana kadar üç farklı sosyal medya platformunda onlarca Michael Williams'a rastladı. Ne yazık ki Michael ismi ABD'de en yaygın dördüncü erkek ismi.'

Kaptan kıkırdadı. 'Tipik... ve şans eseri tahmin edeyim, Williams soyadı da öyle, değil mi?'

Hunter, "İlk üç" diye onayladı. 'İki milyondan fazla Amerikalı bunu paylaşıyor ama doğrusu, sosyal medyanın sorunu şu ki insanlar istedikleri isimde bir profil oluşturabiliyorlar, böylece Michael Mike, Mick, Mc ya da her neyse olabiliyor. Eğer isterse kendine "Papi" diyebilir." Hunter'ın başı sağa eğildi. 'Bunu yapmadığını umuyoruz, ancak bu nedenle Araştırma, yalnızca bulduğu her "Michael Williams" sosyal medya hesabına değil, aynı zamanda tüm California Eyaleti sürücü ehliyetlerine karşı da Hunter'ın duraklatmasına karşı bir yüz görüntüsü tanıma kilit noktaları testi yürütüyor.' kurşun rengindeydi. 'Şu ana kadar maç yok ama daha yeni başladılar. Ayrıca onun adını birkaç adres veritabanında da araştırıyorlar: ev sahipleri, araba sahipleri, elektrik faturaları, kredi kartları... işler.'

Garcia, "Ailesinin izini sürmeye ne dersin?" diye sordu. 'Muhtemelen onu nerede bulacaklarını biliyorlar.'

'Araştırmalar da bu konuda.'

"Durun bir saniye" dedi kaptan, ehliyetten bahsedince Hunter'a kaşlarını hafifçe kaldırdı. 2009 yılında mezun olduğunu söyledin değil mi? O zamanlar sürücü eğitimi hâlâ liselerde öğretiliyordu, değil mi? Yanlış hatırlamıyorsam, bunu ancak 2012, 2013 yıllarında okul müfredatlarından aşamalı olarak kaldırmaya başladılar, öyle mi?'

Hunter, "Doğru," diye onayladı. 'Ve oradayken kontrol ettim; Michael Williams okuldayken hiç sürücü eğitimi almadı. Ayrıca Gardena Lisesi'ndeyken ev adresini de kontrol ettim. Okuldan o kadar da uzakta yaşamıyordu."

Garcia, "Şansım yok sanırım" dedi.

Hunter başını salladı. 'Williams ailesi 2010 yılında taşındı. West 156th Street'te küçük bir apartman bloğunda yaşıyorlardı. Binada kapılarına cevap veren herkesle konuştum. Kimse onları hatırlamadı."

'*Hiç kimse?*Yüzbaşı Blake, Hunter'a biraz yan gözle baktı.

Hunter, "Binada on iki daire var" diye açıkladı. 'Bunların hepsi, konuştuğum kiracılara göre pek de uygun olmayan fiyatlara kiraya veren aynı ev sahibine ait. Kaptan, böyle yerlerde çok az kişi veya aile üç dört yıldan fazla kiraya verir, öyle ise. On iki yıldır o binada kimse oraya gitmedi. Hiçbiri Williams'larla tanışmadı bile."

Kaptan, “Ev sahibiyle konuştunuz mu?” diye sordu.

'Sadece telefonda. Güzel bir aile olduklarını ve kiralarını zamanında ödediklerini söyledi. Kayıtları Şubat 2010'da taşındıklarını gösteriyordu. Onlar için bir yönlendirme adresi yoktu.'

Ancak o zaman Garcia'nın beyni Hunter'ın birkaç dakika önce bahsettiği şeyi fark etti.

"Bekle," dedi elini kaldırıp Hunter'a meraklı bir bakış atarak. “Onun 2009 yılında ortaokuldan değil de liseden mezun olduğunu söylemiştin?” Tahtadaki fotoğrafı işaret etti. 'Peki bu fotoğraf 2009'da çekildiğinde on yedi yaşında mıydı?'

"Ben de öyle dedim, evet," diye onayladı Hunter, Garcia'nın bunu anladığını zaten biliyordu. Yüzbaşı Blake'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da bunu yapmak üzereydi. "Yani Janet, Troy, Josie, Sofia ve Pedro on üç ya da on dört yaşlarındayken ve sekizinci sınıfı bitirirken," diye devam etti Garcia, şimdi Gardena Ortaokul öğrenci grubunun fotoğraflarını göstererek, "Michael Williams on yedi yaşındaydı ve bir *lise son sınıf öğrencisi*.'

"Bu doğru," diye tekrar doğruladı Hunter.

Kaptan sonunda tüm bu senaryoda neyin yanlış olduğunu gördü. "Durun" dedi ve ileri doğru bir adım attı. 'Bir grup sekizinci sınıf öğrencisinin on yedi yaşındaki bir lise son sınıf öğrencisine zorbalık yapmasına imkan yok, özellikle de adam böyle göründüğünde.' Tahtadaki fotoğrafı işaret etti. 'Bir boksör gibi yapılı.'

Hunter, "Yine doğru," diye onayladı. ‘Ona zorbalık yapmadılar.’

Bu ipucu Hunter'ın son cümlesini söyleme şeklinden geldi.

Yetmiş

Birkaç saat önce - Gardena Okul Kütüphanesi.

Hunter yıllığın arka kapağını açıp kütüphane ödeme kartını aradı. Tamamen boştu. Hiç kimse 2009 Ortaokul yıllığına bakmamıştı.

Saatini kontrol etti. Gerçekten Bay Hartley'i görmenin zamanı gelmişti ama

yıllığı kapatmak için uzandığında, son dört sayfasının, okul yılı boyunca ne yazık ki hayatını kaybeden öğrencilere ayrılmış özel bir bölümün parçası olduğunu fark etti. Bölümün başlığı 'Sevgi dolu Anısına' idi.

Bu dört kelime Hunter'ın kafasında bir sürü düşüncenin oluşmasına neden oldu. Kendi deneyiminden ve cinayet masası dedektifi olarak geçirdiği uzun yıllardan beri hiçbir şeyin insan ruhunu kayıptan daha intikamcı yapamayacağını biliyordu. Peki ya o ve Garcia yanılıyorsa? Ya Mentor, okuldayken zorbalığa uğradığı ve aşağılandığı için Gardena Ortaokul öğrencilerinin peşine düşmüyorsa? Ya korkunç bir kayıp yüzünden, bir şekilde o öğrenci grubunu suçladığı bir kayıp yüzünden onların peşinden gidiyorsa? Hunter bu bölümdeki dört sayfayı çevirdi.

Üçü erkek ve biri kız olmak üzere dört öğrenciyi gösteren toplam on iki fotoğraf vardı. Her sayfada üç büyük renkli fotoğraf olacak şekilde tek bir öğrenciye odaklanıldı. Her sayfada bir aile üyesinin, bir öğretmenin ya da her ikisinin de yazdığı ithaf, sevgi dolu sözler vardı. Oğlanlardan ikisi dokuz ve on bir yaşında olan kardeşlerdi ve aynı gün vefat etmişti. Kız, on yaşında bir beşinci sınıf öğrencisiydi ve sayfanın üst kısmındaki tarihe göre, okul yılının bitimine sadece birkaç hafta kala hayatını kaybetmişti. Dört öğrenciden sonuncusu dokuz yaşında ölmüştü. Kendisi dördüncü sınıf öğrencisiydi.

Bu dört çocuğun hiçbiri sekizinci sınıf öğrencisi değildi. Hiçbiri 2009 Sınıfına ait değildi, ancak 'Sevgi dolu Anısına' bölümünün son sayfasındaki bir şey, Hunter'ın düşünce akışının yeni bir dönüşe geçmesine neden oldu.

Dokuz yaşındayken ölen dördüncü sınıf öğrencisi Ağustos 2008'de vefat etmişti ama Hunter 2009'un ortaokul yıllığına bakıyordu - ölümünden neredeyse bir yıl sonra. Peki neden 2009 baskısında yer aldı? Cevap basitti; çocuk, 2007-08'deki önceki öğretim yılının bitiminden hemen sonra ölmüştü. 2008 ortaokul yıllığı zaten basılmıştı; genellikle Haziran ayı sonunda hazır olurlardı. Bu, herhangi bir öğrencinin okul tatili sırasında bir sınıftan diğerine geçerken hayatını kaybetmesi durumunda, 'Sevgi dolu Anılarına' sayfasının gelecek yıllık baskısında yer alacağı anlamına geliyordu.

Hunter ayağa kalktı ve kitap rafına döndü. Bu kez Ortaokul 2010 Sınıfı baskısını aldı ve 'Sevgi dolu Anısına' bölümüne rastlayana kadar son birkaç

sayfasını açtı. 2010 baskısında dört yerine yedi sayfa vardı. Bir kez daha, her sayfada farklı bir öğrenci yer alıyordu ve her sayfada üç büyük renkli fotoğraf ve ithafla birlikte gösteriliyordu.

Hunter sayfaları okudu ve öğrencilerin fotoğraflarını inceledi. Hiçbiri sekizinci sınıf öğrencisi değildi. Hiçbiri 2009'da mezun olan sınıftan değildi. Bu, işe yaramayan bir başka şanstı ama yıllığı kitaplığa geri koyarken durakladı.

Nerede hata yapmış olabileceğini fark ederek kendi kendine, "Bir saniye," diye fısıldadı. 'Burada yanlış yıllığa bakıyor olabilirim.'

2009 Sınıfından bir öğrenci, o okul yılının bitiminden sonra ve bir sonraki yılın başlangıcından önce (Temmuz, Ağustos veya Eylül 2009 civarında) hayatını kaybetmişse, 'Sevgi dolu Anısına' sayfası sayfanın altında görünecektir. 2010 baskısı, ancak ortaokul baskısı değil. 2009 yılında mezun olan öğrenciler 2010 yılında lisenin ilk yılında olacaklardı. Hepsi dokuzuncu sınıf öğrencisi, ikinci sınıf öğrencisi olacaktı. Mantık, 'Sevgi dolu Anısına' sayfasının ortaokul yıllığında değil, lise yıllığında görünmesini emretti.

Hunter'ın gözleri Gardena Lisesi 2010 yıllığı baskısını bulana kadar rafları taradı.

'Bu çok daha anlamlı olur.'

Kitaba uzandı ve bir kez daha son birkaç sayfasını çevirdi. Lise yıllığı ortaokul yıllığından çok daha kalındı. 'Sevgi dolu Anısına' bölümünün toplam yirmi bir sayfası vardı ama Hunter hepsine bakma fırsatı bulamadı. Sayfaları bölümün başına çevirirken olduğu yerde dondu. Baktığı sayfa, parlak siyah saçlı, badem şeklinde kahverengi gözlü ve insanı rahatlatacak kadar nazik bir gülümsemeye sahip on dört yaşında bir kıza aitti. Ne yazık ki 2009 yılının Temmuz ayında, ortaokul 2009 sınıfından mezun olduktan sadece birkaç hafta sonra vefat etmişti. Ancak Hunter'ın midesinin yere düşmesine ve ağzının çöl gibi kurumasına neden olan şey, sayfadaki ithaf metniydi.

Bu karanlıkta hiçbir ışık seninki kadar parlak yanmayacak.
Bu gözlerden baktığınızda hiç kimse sizin kadar mükemmel görünmeyecek.
Bu kalp sayesinde hiçbir sevgi benim sana olan sevgimi geçemez.

Bu ruh sayesinde hiçbir acı seni kaybetmenin acısından daha büyük olamaz. Bu hayatta sen olmadan hiçbir şeyin önemi yok.

İthafın altındaki imza, 2009 yılında Gardena Lisesi'nden mezun olan bir çocuğa aitti. Bu dizeleri yazan da oydu. Adı Michael Williams'tı. Temmuz 2009'da ölen kız onun kız kardeşiydi. Adı Genesis Williams'tı.

Yetmiş bir

Kaptan Blake ve Garcia, Hunter onlara Michael ve Genesis Williams hakkındaki bilgileri nasıl öğrendiğini anlatırken şaşkın bir sessizlik içinde dinlediler. Bahsettiği her yeni isim ve yeni tanımla birlikte panoda yeni bir fotoğraf işaretliyordu. Herkesi büyüleyen ise Michael'ın kız kardeşine olan bağlılığının yer aldığı yıllık sayfası çıktısıydı.

Yüzbaşı Blake, "Demek her suç mahallinde arkasında bıraktığı bu satırlar" dedi. 'Bunlar kesinlikle kurbanlara yönelik değildi. Bunların hepsi kız kardeşiyle mi ilgili?" Gerçekte,' diye yanıtladı Hunter. *öyle* kaybı hakkında... acısı... ıstırabı hakkında. Bu onun kendi acısını anlatan bir şiir."

"Nasıl öldü?" diye sordu Yüzbaşı Blake.

Hunter ortağına baktı ve Garcia kalbinin göğsünün içinde hızlandığını hissetti. Daha Hunter tek kelime etmeden cevabı biliyordu.

'İntihar etti.'

Odaya saniyeler süren bir sessizlik hakim oldu.

"Nasıl?" Yine kaptan.

'Bileğini keserek açtı.' Yanıt, noktaları birleştirmeye başlayan Garcia'dan geldi.

Hunter başıyla onayladı. 'Eski sınıfları ve tarih öğretmenleriyle konuştum. Halen Gardena'da öğretmenlik yapıyor ve Temmuz 2009'daki okul tatili sırasında bu haberi duyduğunu hatırlıyor.' Hunter'ın gözlerindeki bakış hüzünlü bir hal aldı. "Ailesinin banyosunda... küvetin içinde bileğini kesti ama tuhaf olan şu ki." Hunter'ın bakışları Garcia'ya döndü.

Garcia, "Yalnızca bir bileğini kesti," dedi, bakışları Hunter'dan hiç ayrılmadı. 'Sol olanı... o kadar derin ki neredeyse elinin tamamını kesiyordu.'

Hunter tekrar başını salladı.

Yüzbaşı Blake burnunun kemerini sıktı. Janet, Troy, Josie, Pedro ve Sofia'nın fotoğraflarını göstererek, "Yani mantıksal sonuç, buradaki beş kişinin 2009 yılında bu küçük kıza daha fazla dayanamayacağı noktaya kadar zorbalık yaptığı olabilir."

"Muhtemelen," diye onayladı Hunter. 'Ve muhtemelen onları doğrudan hedef almamasının nedeni de budur. Kız kardeşlerinin... kız arkadaşlarının... kocalarının... her neyse, peşinde ama onların değil."

Kaptan durakladı. 'Bir dakika. Nedenmiş?'

"Çünkü bir bakıma" diye yanıtladı Hunter, "ölmek kolaydır." Kolayı istemiyor. Onların ölmesini istemiyor."

"Kolay mı?" Yüzbaşı Blake'in alnı kırıştı.

Hunter, "Öldüğünüzde varlığınız sona erer, Kaptan," diye açıkladı. 'Sen var olmaktan çıkıyorsun, tüm duyguların da... tüm hislerin. Artık ne acı, ne sevgi, ne öfke, ne pişmanlık, ne suçluluk, ne de utanç hissediyorsun...' Omuzlarını silkti. 'Öldüğünüzde artık acı çekemezsiniz. Acıyı geride kalanlar çeker.'

Garcia, Hunter'ın elinden tutarak, "Ve onların acı çekmesini istiyor," dedi. 'Sadece kız kardeşinin başına gelenler için değil, aynı zamanda başına gelenler için de bu beş kişiyi suçluyor... son on üç yılda yaşamak zorunda kaldığı her şey için.'

Hunter, "Carlos haklı," diye onayladı. 'Onları suçluyor. Belki başkalarını da suçluyor. Suçlama oyununun nereye kadar uzandığını gerçekten bilmiyoruz ama onların ölmesini istemediği açık. Onun istediği şey, onların kaybı... acıyı... duygusal kargaşayı... acıyı... acıyı... sevdiği birinin senden alınmasıyla gelen her şeyi deneyimlemeleri.' Hunter durakladı, dili damağının damağını sıyırıp oradaki çıkıntıyı buldu.' ve kendini ortalamak için ona baskı yapıyor. 'Birini gerçekten öldürmeden nasıl öldürürsün?'

Garcia endişeyle Hunter'a baktı.

Hunter kendi sorusunu şöyle yanıtladı: "Onların ruhunu boşaltıyorsunuz, yalnızca onu acıyla doldurmak için." En çok sevdikleri şeyi elinizden alıyorsunuz.'

Bu sözler Yüzbaşı Blake'in düşünce sürecini sekteye uğrattı.

Sol eli ensesine uzanırken, “Bu bana neden tanıdık geliyor?” diye sordu. 'Peki bunu duymak neden beni bu kadar rahatsız etti?'

‘Lucien Folter.’ Yanıt Garcia’dan geldi.

Yüzbaşı Blake'in kalbi tekledi. 'Ne?'

Garcia, "Tracey'nin ailesini öldürdükten sonra Robert'a bunu söylemişti, hatırladın mı?" diye yanıtladı.

Hunter'ın tepkisi yere bakmak oldu.

‘Aslında bunu ima etmiyorsun...’

Hayır, dedi Hunter, kaptan sorusunu bitiremeden. ‘Lucien’in bu olayla hiçbir ilgisi yok ama bu suçların arkasında yatan düşünce aynı. Birine gerçekten acı çektirmek istiyorsanız, onu öldürmeyin; en çok sevdiği şeyi alın ve hayatlarının geri kalanını bu kaybın getireceği psikolojik işkenceyle yaşamasına izin verin.'

Garcia, "Ve Mentor'un onlara sonrasındaki mesajlarla eziyet etmesinin nedeni de bu olsa gerek" diye ekledi. ‘Cinayetin ertesi günü onlara gönderdiği videolar. Onları psikolojik olarak tamamen altüst etmek için yapıyor. Sevdiklerinin ne kadar acı çektiğini onlara anlatmak için. Eğer acıya dayanamıyorlarsa... eğer ölümü acıya tercih ediyorlarsa... bunu Troy Foster gibi kendileri yapmak zorundalar.”

Hunter, "Tıpkı Genesis Williams gibi" dedi.

Yüzbaşı Blake ellerini kalçalarına koydu ve gözlerinin tahtada bir kez... iki kez... üç kez dönmesine izin verdi.

Tamam, dedi sönük bir nefesle. 'Şimdi birkaç yeni sorum var... mesela - eğer bu küçük kız, Genesis Williams, Temmuz 2009'da intihar ettiyse ve erkek kardeşi bunun için bu öğrenci grubunu suçluyorsa, neden onların peşine sadece şimdi, on üç yıl sonra gidiyor? ? Neden bu kadar bekledi?”

Hunter fotoğrafları göstererek şöyle başladı: "En mantıklı sonuç, Michael Williams'ın kız kardeşinin intiharı için bu grup öğrenciyi suçlamasına neden olan şeyin yaklaşık bir yıl öncesine kadar gerçekleşmemiş olmasıdır." Bundan önce muhtemelen kimseyi suçlamıyordu. Bu yüzden hareketsizdi.'

Yüzbaşı Blake, dedektifinin sözlerini düşünürken alt dudağını ısırdı. Hunter, "Kız kardeşi öldükten ve Gardena Lisesi'nden ayrıldıktan hemen sonra ona ne

olduğunu gerçekten bilmiyoruz," diye devam etti. “Evet, on üç yıl sonra insanlara en sadist yöntemlerle işkence ediyor ve onları öldürüyor ama bu, kız kardeşinin intiharından hemen sonra aklını kaybettiği anlamına gelmiyor. Gardena Lisesi'nden ayrıldıktan sonra bir iş bulabilir ve iliklerine kadar çalışabilirdi. ne olduğunu düşünmesine gerek yoktu... bir yere üniversiteye gidebilirdi... ara verip Kaliforniya'yı, hatta ülkeyi terk edebilirdi ve kendisi ile kız kardeşinin ölümü arasına fiziksel bir mesafe koymaya çalışabilirdi. Bilmiyoruz Kaptan, ama ne olursa olsun... kişi kaybıyla ne kadar iyi ya da kötü başa çıkıyor olursa olsun, intiharla karşı karşıya kalan herkesin -sevdikleri olsun ya da olmasın- sorduğu bir numaralı soru "neden?" sorusudur. ”'

Bu sefer söze ulaşan Yüzbaşı Blake'in gözleri oldu. Ne Hunter ne de Garcia bundan haberdardı ama LAPD Soygun ve Cinayet Bölümü'nün kaptanı olmadan önce, en yakın arkadaşlarından biri bir Pazar günü öğleden sonra intihar etmişti. Kaptan Blake bugüne kadar hâlâ kendine şu soruyu soruyor: 'Neden?'

"Sorun şu ki," diye devam etti Hunter, "çoğu durumda, geride bir not bırakılsa bile yeterli olacak bir yanıt çok nadiren bulunur, çünkü doğrusu, bunu neden yaptığını gerçekten bilen tek kişi, bunu yapan kişidir." gitmiş. Geriye kalan her şey spekülasyon... ama ne yazık ki insan beyni tam olarak bunu yapmadan duramıyor. Biz insanlar anlamadığımız şeylerin cevaplarına ihtiyacımız var. Bu bizim doğal davranışımızdır.'

Garcia, "Ve acıyı dindirecek gerçek cevapları bulamadığımız zaman, onları kendimiz üretme eğiliminde oluyoruz" dedi.

"Öyle yapıyoruz," diye onayladı Hunter. "Ve eminim ki Michael Williams bu soruyu kafasında milyonlarca kez, milyonlarca farklı yanıtla yanıtlamıştır, ancak çoğumuz derinlerde bir yerde, kafamızda ürettiğimiz yanıtların gerçek olmadığını biliyoruz ve bu da şu anlama geliyor: Bir şey var; “neden” diye sormaktan asla vazgeçmiyoruz.' Sağ işaret parmağını tahtadaki Michael Williams fotoğrafına vurdu. 'Hiç yapmadı.'

Yüzbaşı Blake, o Pazar öğleden sonra arkadaşının başına gelenlerle ilgili yıllar boyunca kafasında yarattığı binlerce senaryoyu düşündü. Bunu neden yaptı? Ölümünden önceki anlarda aklından gerçekte neler geçiyordu? Neden yardıma başvurmadı?

"Ve on iki yıl sonra" dedi Garcia, kaptanın dikkatini tekrar odaya çekerek, "Michael Williams açıkça daha önce hiç bilmediği bir şeyle karşılaştı. Belki kız kardeşinin eski bir arkadaşına rastlamıştır... belki de onlardan birine rastlamıştır." Gardena Ortaokul grubunun beş üyesinin fotoğraflarını gösterdi.

"Mümkün," diye kabul etti Hunter. "Ve eğer öyleyse, benim tahminim Pedro Bustamente ile karşılaştığı ve ilk kurbanın o olmasının nedeni... sevdiği biri yerine ölmesinin nedeni budur."

Yüzbaşı Blake, "Bu benim bir sonraki sorum olacaktı" dedi. "Acı çekmek ve onlara sevdiklerini kaybetme çilesini yaşatan katil hakkında az önce söylediğin her şey ilk cinayet için geçerli değil, değil mi?" Eğer bu bir intihar değil de gerçekten bir cinayet olsaydı."

Garcia, Dedektif Lee ile yaptığı görüşmeyi ona hızlıca aktarmadan önce, "Öyleydi" diye doğruladı. Pedro Bustamente'nin banyosundaki lavaboda bulunan, Michael Williams'ın kız kardeşine ithafını anlatan ilk mısrayı ve bunun nasıl kolayca bir intihar notu ile karıştırıldığını anlattı. Daha sonra tek bilek kesimini anlattı.

Garcia, 'Pedro Bustamente her şeyin başlangıcıydı' dedi. 'Bay Bustamente'den önce 'Mentor' yoktu, strateji yoktu, intikam yoktu ve MO yoktu. Bu ilk saldırı, fotoğrafı işaret etti, tam olarak planlanmış ya da düşünülmüş bir saldırı değildi. En azından diğerleri gibi değil. Bu ilk saldırı duygusaldı. Kız kardeşinin intiharıyla ilgili gerçeği öğrendikten sonra büyük bir öfkeyle saldıran Michael Williams'tı.'

Hunter, Yüzbaşı Blake'in gözlerindeki bakıştan, onun kafasında her şeyin nihayet bir anlam kazanmaya başladığını görebiliyordu.

'O ilk cinayetten sonra' diye tamamladı, 'hepsini avlamaya karar verdi.'

"Kesinlikle," diye kabul etti Hunter. 'Fakat ilk kurbanıyla işi bittiğinde yaptığı şeyden memnun olmadığını fark etti. İntihar numarası yapmak onun öfkesini... intikam susuzluğunu pek gidermedi.' Hunter elini ağzına götürdü. 'Ve bunun nedenini anlamak kolay. Pedro Bustamente ölmüştü – artık acı yoktu... acı yoktu... hiçbir şey yoktu, ama Michael Williams hâlâ hayattaydı... on iki yıldır işkence gören bir ruh... hâlâ acı çekiyordu... hâlâ acı çekiyordu... hâlâ kızgındı. Bu nasıl adildi?'

‘Bu yüzden bir plan hazırlamak için zaman harcıyor.’ Yine kaptan. ‘Onların da kendisinin çektiği acıyı nasıl çekebildiğini.’

Garcia başını sallayarak, "Onların ona yaptığını onlara da yapın" dedi. 'Göze göz'

Hunter, "İnsanlar her zaman intikam yoluyla yeniden bir bütün haline getirilebileceklerine yanlış bir şekilde inanmışlardır" dedi. 'Sadece tarihe bakın.'

Yüzbaşı Blake içini çekti. “Şimdi tek yapmamız gereken onu gerçekten yakalamak.” “Adını öğrendik Kaptan,” diye geri geldi Garcia. ‘Kim olduğunu biliyoruz ve görünüşe göre listesindeki bir sonraki kişinin kim olduğunu da biliyoruz.'

Yüzbaşı Blake, "Sofia Elliot'ın kocası," diye başını salladı. “Ve sormadan önce evet, bu geceden itibaren evlerinin gözetimi başlıyor.” Saatine baktı. ‘DİE muhtemelen şu anda zaten oradadır.’

LAPD Özel Soruşturma Bölümü - veya SIS - ülkenin elit, taktiksel gözetleme ekibiydi. FBI bile bazen bunları kısa vadeli, yüksek teknolojili gözetim için kullanıyordu.

"O halde onu yakalamamız an meselesi olmalı," diye yanıtladı Garcia. "Bunu henüz Janet Lang'a ya da Josie Griffith'e götürdünüz mü?" diye sordu Yüzbaşı Blake. 'Hayır, henüz değil. Genesis hakkında mümkün olduğunca fazla bilgi almak istiyorum ve

Michael Williams tüm bunlarla yüzleşmeden önce. İkisi de olabilecek en kötü duygusal acıyla mücadele ediyor Kaptan. Sadece sevdikleri birini kaybetmekle kalmadılar, aynı zamanda cesetleri de buldular. Henüz kırılmamış olsalar da zihinleri kırılmanın eşiğindedir. Onları bununla yüzleştirmek - tüm bu deliliğin,' Hunter resim panosunu belirtti, 'muhtemelen on üç yıl önce ortaokuldayken yaptıkları bir şeye misilleme olduğu fikri - onları kolaylıkla o kırılma noktasına itebilir. Katilin istediği de bu. Bunun böyle olduğunu bilmelerini istiyor *onların* arıza.'

Kaptan Blake bir kez daha tahtadaki yeni resimleri inceledi. Bu sefer dikkati Genesis Williams'ın üç renkli fotoğrafına odaklandı. Sırtını bir tuğla duvara dayamış durduğu tek bir tam vücut fotoğrafı vardı. Sağ bacağı dizinden bükülmüştü ve ayağı aynı duvara yaslanmıştı. Başparmakları, rock'n roll tarzında,

her iki dizinden de yırtılmış mavi kot pantolonunun kemer halkalarına takılmıştı. Siyah saçları açıktı ve narin yüzünü çerçeveliyordu. Hiç de zorlama bir poz gibi görünmüyordu. Gözlerindeki yadsınamaz nezaket onu sanki çok az şey onu şaşırtabilirmiş gibi huzurlu gösteriyordu.

Kaptan, yüzünde tuhaf bir ifadeyle, "Bu fotoğraflarda çok tatlı bir kıza benziyor" dedi. Kolayca arkadaş edinebilen türden."

Garcia, "Sözleri ağzımdan çıkardım Kaptan," diye onayladı. 'Neden onu seçtiler? Kesinlikle gruplarına katılacak kadar güzeldi." Hunter'ın kaşları ikisine de kalktı. "Onunla ilgili farklı bir şey fark etmedin mi?"

Garcia ve Yüzbaşı Blake'in gözleri fotoğraflara dönerek her ayrıntıyı incelemeye çalıştı.

Hunter onlara yardım etmek için başparmaklarını siyah kot pantolonunun kemer halkalarından geçirdi.

İşte o zaman sonunda Genesis Williams'ın ellerini fark ettiler.

Yetmiş iki

Stüdyo daire küçüktü; sadece küçük bir mutfak, bir banyo ve bir park yerinden pek de büyük olmayan bir oturma/yatak odası vardı. Yatak, katlanabilir bir masanın dışarı çekilebilmesi için duvara katlananlardan biriydi. Oda şu anda böyle görünüyordu; yatak içeride ama masa dışarıda, yarısı boş bir şişe Heaven's Door burbon viskinin yanında yarısı boş bir bardak, birkaç fotoğraf ve yarısı yenmiş bir sandviç duruyordu. Odadaki tek pencerenin dışındaki gökyüzü birkaç saat önce kararmıştı ama gece yıldızlıydı ve parlak, bal rengi bir ay vardı.

Masanın yanında, yüzü pencereye dönük oturan Mentor, yere serilen eşyaları dikkatlice bir seyahat çantasına yerleştirdi ve fermuarını çekti. Planlarda değişiklik olmuştu. LAPD Dedektifi başlangıçta tahmin edilenden çok daha hızlı ilerleme kaydediyordu. Elbette, bu ilk karşılaşma bekleniyordu... hatta planlanmıştı ama bugün gerçekleşen bu değildi. Bu LAPD'nin yaklaştığı anlamına geliyordu... belki de çok yaklaşmıştı.

Öğleden sonra yaşananlar tam anlamıyla bir karşılaşma değildi. Aslında bu büyük bir şans eseriydi.

Akıl Hocası zaten Sofia Elliot'ın evinin anahtarının bir kopyasını yapmayı başarmıştı. Bu nispeten kolay olmuştu. Sofia'nın komşusu Bayan Perks, Sofia ve kocası İtalya'dayken kedi bakıcılığı yapmayı nezaketle kabul etmişti ve Sofia'nın evinin anahtarlarını - muhtemelen onları nereye koyduğunu unutmadığından emin olmak için - bir saksının altına saklamıştı. , Sofia'nın evinin yan tarafında. Mentor, evi gözetlerken Sofia ve kocasının İtalya'ya gitmesinin ertesi sabahı saklandığı yeri fark etmişti.

Bayan Perks kediyi tekrar beslemek zorunda kalmadan önce anahtarları almak, kopyalarını çıkarmak ve orijinalleri saksıya koymak parkta yürüyüş yapmak gibiydi.

Bu öğleden sonra planımız, odanın içini kapsamlı bir şekilde keşfetmek için anahtarları kullanarak Sofia'nın evine girmekti. Kurbanların evlerinde saklanabilecek en iyi yerleri önceden bilmek Mentor'un şu ana kadarki en büyük varlıklarından biri olmuştu ama bugünkü planı pek işe yaramamıştı.

Mentor, Sofia Elliot'ın evinden üç ev uzakta, yola beş dakikadan az bir süre park etmişti ki LAPD dedektifi evinin önüne park etti, arabasından indi ve kapı zilini çaldı.

Cevap yok.

Dedektif pencereleri kontrol etmek için harekete geçtiğinde Bayan Perks onunla konuşmak için dışarı çıktı.

Bu, orijinal senaryoda yoktu, en azından birkaç gün daha. LAPD'nin Sofia Elliot'ı biliyor olması bulmacanın parçalarını beklenenden daha hızlı yerleştirdikleri anlamına geliyordu ve bu yüzden plan değişikliğine ihtiyaç vardı.

Günlerini, gecelerini, her kurbanı gözlemleyip inceleyerek, onların alışkanlıklarını ve zaman çizelgelerini öğrenerek, tam olarak ne zaman öldürüleceklerini öğrenerek, muazzam bir sabır ve disiplinle birlikte on dört aylık bir hazırlık süreci gerekmişti. Evde tek başına ve ne kadar süreyle, böylece başlarına geleni alabileceklerdi... gerçekten hak ettiklerini.

Yeni plan mükemmel değildi... orijinali gibi gösterişli ve titizlikle detaylandırılmış değildi. Aynı zamanda çok daha riskliydi ama işe yarayacaktı

çünkü öyle olması gerekiyordu. Mentor masadaki bardağı yeniden doldurdu ve içkisini yudumlamadan önce pencerenin yanında durdu. Alkol yakımı memnuniyetle karşılandı... takdir edildi... ihtiyaç duyuldu. Bekleyiş nihayet neredeyse bitmek üzereydi; ama önce yapılması gereken bir şey daha vardı.

Yetmiş üç

Kamera açısı ve Genesis Williams'ın başparmaklarını kot pantolonunun kemer halkalarından geçirmesi nedeniyle elleri pek fark edilmiyordu. Garcia ve Yüzbaşı Blake bunu ancak Hunter'ın ipucundan sonra gördüler ama yine de daha yakından bakmak için boyunlarını öne uzattıkları halde ikisi de gerçekte neye baktıklarından yüzde yüz emin olamıyordu.

Kaptan fotoğrafa gözlerini kısarak bakarak, "Ellerinde ne var?" diye sordu. 'Parmağı mı eksik?'

Hunter, "Buna ektrodaktili denir" diye açıkladı. 'Bu, bir veya daha fazla el ve ayak parmağının yokluğu veya malformasyonuyla karakterize edilen konjenital bir hastalıktır. Bay Hartley bana Genesis Williams'ın ayaklarının değil, yalnızca ellerinin etkilendiğini söyledi. Onun durumunda her iki elindeki işaret ve orta parmaklar hiç gelişmedi." Hunter tahtayı işaret etti. 'Başparmaklarının konumu nedeniyle bu fotoğraftan pek bir şey anlayamıyorsunuz ama Bay Hartley'e göre başparmakları parmak eklemlerinde içe doğru kıvrıktı ve yüzük ile serçe parmakları birbirine perdelenmişti, bu da sanki üzerindeymiş gibi bir yanılsama veriyordu. iki elinde de yalnızca başparmağı ve bir parmağı vardı.' Masasına doğru yürüdü ve yeni bir çıktı aldı. 'Araştırdım. Ektrodaktili altı şiddet seviyesine ayrılmıştır. Kıvrık bir başparmak ve elde kalan tek iki parmağın perdelenmesi beşinci seviye olarak kabul edilir.'

"Başka bir deyişle," dedi Garcia, "oldukça şiddetli."

Hunter başını salladı. 'Evet ama yine de ellerini nispeten iyi kullanıyor. Yazabiliyor, çizebiliyor, daktilo edebiliyor, araba kullanabiliyor, nesneleri tutabiliyordu vb." Çıktıyı tahtaya iğneledi. 'Elleri böyle görünüyordu.' Görüntü

özel bir tıbbi web sitesinden gelmişti ve ektrodaktiliden etkilenen, yüzük ve küçük parmakların birbirine perdeli olduğu ve başparmağın eklem noktasından içe doğru kavisli olduğu bir eli gösteriyordu.

Hunter, Garcia ve Yüzbaşı Blake'e bombayı atmadan önce çıktıyı incelemeleri için birkaç saniye verdi.

'Durumun el kaslarının atrofisine ve kemiklerin yeniden şekillenmesine neden olması nedeniyle' diye açıkladı, kendi belirttiği gibi, 'ektrodaktili aynı zamanda "ıstakoz pençesi sendromu" olarak da anılıyor.'

İki çift iri, şaşkın göz ona doğru hareket etti.

“Şaka mı yapıyorsun?” diye sordu Garcia, Hunter'ın böyle bir konuda şaka yapmayacağını çok iyi biliyordu.

Hunter ona hafifçe başını salladı.

Garcia'nın dikkati Oliver Griffith'in olay yeri fotoğraflarına kaydı. “Şimdi bu nihayet bir anlam ifade etmeye başlıyor.” Oliver'ın kalçalarına ıstakozların tutturulduğu fotoğrafları işaret etti.

Hunter onlara "Bunlar ipucuydu" dedi. ‘Ama bize yönelik değil. Katilin cesedi bulacağını bildiği kişiye yönelik.'

"Oliver'ın karısı," dedi Garcia. 'Josie.'

"Kesinlikle," diye onayladı Hunter. 'Kocasının neden öldüğünü bilmesini istedi. Bu yüzden ıstakozları kullandı. Bu yüzden çizgiyi duvarda bıraktı. Bunlar ipuçlarıydı. Onun hatırlamasını istedi.”

"Demek lanet bir oyun oynuyor," dedi Yüzbaşı Blake, ses tonu öfkeye doğru ilerliyordu. 'Bir 'becerebilirsen beni yakala' oyunu.'

Hunter, "Daha çok bir maskaralık gibi," dedi. "'Ben kimim' türü bir oyun gibi." "Peki neden ipuçlarını dört suç mahallinden sadece sonuncusuna bırakıyorsunuz?" diye sordu kaptan.

Hunter, "İşte bu kadar," diye açıkladı. 'Yapmadı. Dört suç mahallinin her birine bir çizgi bıraktı ama onu teşhis edebildiği varsayılan insanlardan hiçbiri bunu yapmadı. Belki başka ipuçları da vardı; cesetlerin pozları, öldürülme biçimleri, kullanılan aksesuarlar.' Hunter omuz silkti. 'Bilmiyoruz çünkü söylediğim gibi ipuçları bize yönelik değildi. Bunlar Genesis Williams'ı tanıyan kişilere yönelikti.'

Yüzbaşı Blake, “Öğretmeni sana zorbalıkla ilgili bir sorun olduğunu söyledi mi?” diye sordu. 'Diğer öğrenciler ona kötü mü davrandılar?'

Hunter, "Bunun kendi sınıfında gerçekleştiğini hiç görmediğini söyledi" diye açıkladı. 'Ve bunun bir sorun olduğunu hatırlamadığını ama aynı zamanda şunu da kabul etti:
çünkü o bunun olduğunu hiç görmedi, bu hiç olmadığı anlamına gelmez.”
“Bunu daha önce de söyledik, Kaptan,” yorumunu yaptı Garcia. 'Çocuklar çocuk olacaktır ve bununla demek istediğim şu ki çocuklar bazen pislik olabiliyor. Zorbalık tekrar eden bir sorun olmasa bile, eminim ki bu kötü niyetli yorumlar... isim takmak... aptalca şakalar... dolaptaki notlar... tüm bu tür saçmalıklar ara sıra ortaya çıkardı.'

Kaptan, "Onu uçurumun kenarına itecek ve kendi hayatına son vermek istemesine yetecek kadar mı?" diye sordu.

Hunter, "Her şey onun ruh durumuna bağlıydı" dedi. Ancak anlaşılır bir şekilde, doğuştan olsun ya da olmasın, şiddetli olsun ya da olmasın fiziksel bozuklukları ya da anormallikleri olan çocuklar, özellikle gençlik yıllarında depresyon ve kaygıyla çok daha fazla mücadele etme eğiliminde oluyor. İşte o zaman görünüşleri ve vücutları hakkında ilk kez endişelenmeye başlarlar; kızlar erkekleri, erkekler de kızları fark etmeye başlar. Nasıl gittiğini biliyorsun. Genesis Williams farklı göründüğünü biliyordu ve o yaşta, belki de ilk kez birinden hoşlanabileceği bir zamanda, bu bilgi onun kendine olan güvenini ve özsaygısını altüst edebilir, ruh halini daha da iyi hale getirebilirdi. kırılgan. Carlos'un söylediği gibi sürekli zorbalığa maruz kalmasa bile – kötü yorumlar... lakap takmak... aptalca şakalar... tüm bu tür şeyler orada burada ortaya çıkardı ve ne yazık ki bu tür şeyler öylece geçip gitmiyor. . Seninle kalıyorlar. Bunlar zihninizde birikiyor.”

Kaptan Blake tahtadan bir adım geri çekilirken, "Bu çok üzücü" dedi. “Ama yine de bu, kardeşinin manik bir cinayet serisine girişmesini haklı çıkarmaz.” Saatine baktı; geç olmuştu. "Sence bu gece onun yerini bulmayı başarabilecek miyiz?"

Hunter, "Söylemesi zor" diye yanıtladı. ‘Araştırma elinden geleni yapıyor. Yüz görüntüsü tanıma yazılımı tüm gece veya bir eşleşme buluncaya kadar çalışacak.

Eğer sabaha kadar elimizde hâlâ hiçbir şey yoksa, Michael Williams'ın on üç yıl sonra şimdi neye benzediğini tahmin etmek için elimizdeki yıllık fotoğraflarında eskitme yazılımı kullanacağız. Daha sonra bu görüntüleri Los Angeles ve Büyük Los Angeles'taki her polis karakoluna APB ile göndereceğiz.'

Garcia atladı, "Ama avantaj artık önümüze döndü, Kaptan," dedi. "Çünkü bir sonraki kurbanının Sofia Elliot'ın kocası Lucas olduğu konusunda haklıysak – ve sanırım öyleyiz – Cumartesi sabahına kadar İtalya'dan dönmeyecek. Bugün Salı, bu bize Michael Williams'ın izini sürmek için üç tam gün veriyor. Ama bir şekilde yerini bulmayı başaramasak bile, LAX'e indiği andan itibaren Bay Elliot'ı gözlerimiz üzerinde tutacağız. Evi zaten gözetim altında. Akıl Hocasının, Michael'ın ya da kendine her hangi bir saçma isim takmak istiyorsa, biz ona ulaşmadan Lucas Elliot'a ulaşmasının tek yolu onun görünmez olmasıdır.' Garcia başını salladı. 'Ve o bunu yapmıyor. Onun oyunu bitti."

Yetmiş dört

Hunter, Huntington Park'taki apartmanının önüne park ederken eski Buick'inin gösterge panosundaki saati kontrol etti; saat gece 23:00'e geliyordu. Başını direksiyona dayadı ve nefes verdi; yorgunluk, gerginlik, beklenti ve endişenin bir arada olduğu bir karışım.

Tüm çabalarına rağmen Araştırma hâlâ Michael Williams'ın yerini bulmayı başaramamıştı ama Hunter biliyordu ki nüfusu neredeyse on dokuz milyon olan bir şehirde, bir isim ve güncel bir fotoğrafla bile olsa birini takip etmek günler, bazen haftalar sürebilirdi. özellikle de birisi bulunmak istemiyorsa.

Hunter, üçüncü kattaki dairesine çıkmadan önce, Sofia ve Lucas Elliot'ın bulunduğu yola park etmiş olan gizli SIS gözetleme ekibini kontrol etti. Eğer Michael Williams, daha önceki üç suç mahallinde olduğu gibi Sofia'nın evine girip içeride saklanacak olsaydı, bunu Lucas'ın İtalya'dan dönmesinin beklendiği gün olana kadar yaklaşık yirmi dört saat önce yapmayacağından emindi. ya da önceki gece – ve bu cumartesiye kadar değildi. Ancak Hunter aynı zamanda Mentor'un disiplinli ve sistematik olduğunu, muhtemelen neredeyse takıntılı

olma noktasına kadar geldiğini de biliyordu. Henüz yapmamış olsaydı, harekete geçmeden önce her ayrıntıyı kontrol etme ihtiyacı hissederdi. Hata olasılığını en aza indirmek için Lucas'ın evinin içinin her santimini bilmek isterdi ve bunu yapmak için ev tamamen boşken ve günlerce kimsenin geri dönmesi beklenmediğinde bundan daha iyi bir zaman olabilir miydi?

Henüz şans yok. Kediyi beslemek için içeri giren komşu dışında eve kimse yaklaşmamıştı.

Hunter duş aldıktan ve mikrodalgada hızlı bir akşam yemeği yedikten sonra kendisine büyük dozda GlenAllanchie, 15 yıllık tek maltlı İskoç viskisi doldurdu ve bir yudum aldı.
oturma odasındaki kanepeye oturdu. Işıkları kapalı tutmayı tercih etti. Böylesi daha rahatlatıcıydı.

Bardağını dudaklarına dayadı ve bir anlığına burun deliklerindeki alkolün yanık kokusunun tadını çıkardı, karamela ve tatlı baharatların izlerini aldı ve sonunda kumral renkli sıvıyı yudumladı. Pürüzsüz İskoç viskisi ağzının sıcaklığıyla ısındı ve aromalar tatlara dönüşene kadar uzun bir süre orada kalmasına izin verdi.

Viski kaslarındaki gerginliğin bir kısmını hafifletti ve kafasındaki düşünce akınını yavaşlatarak, uykuya dalabilecek kadar gevşemesine olanak sağladı. Ve orada, oturma odasındaki kanepede öyle yaptı.

O gece, bazı nedenlerden dolayı uykusuzluğu sonunda onu yalnız bırakmaya karar verdi çünkü Hunter dört saatten biraz fazla bir süre kanepede uyudu. Onu uyandıran şey, çocukluğundan beri ona eziyet eden kabuslar ya da karanlık düşünceler değildi. Gerçekliğe dönmesi için bağıran beyni değildi, hatta çalan telefonu bile değildi. Bu sefer onu uyandıran şey sıradan bir rüyaydı... özel bir şey değil... korkutucu bir şey değil... sadece ebeveynlerinin mezarlarına çiçek koyduğunu gösteren bir rüyaydı, ortalama iki haftada bir yaptığı bir şeydi.

Hunter irkilerek uyandı ve saati kontrol etmeden önce hızla gözlerini kırpıştırdı - sabah 4:53. Bu ay çiçekleri unutmamıştı. Sadece birkaç gün önce, önceki cumartesi mezarlıktaydı. Rüyanın onu uyandırmasının nedeni bu değildi. Rüyanın ona verdiği fikir buydu.

Ziyaretlere rağmen Hunter, mezarlık bekçilerinden birinin anne ve babasının

mezarlarıyla ilgilenmesi için yıllık bir ücret ödedi - küçük onarımlar, şiddetli yağmurlardan sonra temizlik, büyüyen yabani otların bakımı... genel bakım işleri. Bunun asıl anlamı, ebeveynlerinin gömüldüğü mezarlıktaki idari ofisin dosyada iletişim bilgilerinin (ad, güncel adres, telefon numarası ve e-posta) bulunmasıydı. Bir sorun olduğunda veya bir şeye ihtiyaç duyulduğunda iletişime geçecekleri kişi oydu.

Bunu akılda tutarak, kız kardeşi onun için çok şey ifade eden birinin -onun ölümünün intikamını almak için insanları öldüren birinin- zaman zaman mezarını ziyaret edeceğini ve hatta mezarına çiçek bile bırakacağını varsaymak çok da gerçekçi değildi. Eğer bu doğruysa, o zaman Michael'ın da olma ihtimali vardı.

Williams da tıpkı Hunter gibi kız kardeşinin mezarının yılın 365 günü bakımı için yıllık ücret ödedi. Hunter'ın yapması gereken tek şey, Genesis Williams'ın hangi mezarlığa gömüldüğünü bulmak ve en iyisini ummaktı.

ABD'de hükümet, halkın erişimine açık olmayan özel bir cenaze kayıtları veri tabanı tutuyordu. Veritabanı, Sağlık ve İnsani Hizmetler Bakanlığı'nın Sağlık Hizmetleri Ajansı adı verilen bir şubesi tarafından yönetiliyordu. Hunter, kolluk kuvveti olarak giriş yaptı ve Genesis Williams'ın gömülmek yerine yakılmadığını umarak bir arama yaptı.

Sonucun ekranında belirmesi uzun sürmedi; tam olarak 2,6 saniye. Genesis Williams yakılmamıştı. O da Hunter'ın ebeveynleriyle aynı mezarlığa gömülmüştü ve bu pek de sürpriz değildi. Whittier'deki Rose Hills Memorial Park, 450.000'den fazla mezarla Kuzey Amerika'nın en büyük mezarlığıydı.

Ancak sayfa Hunter'ın bilgisayar ekranına yüklenirken durakladı ve gözlerini kırpmadan önündeki kelimelere baktı. Parmak uçları şakaklarına gitmeden önce bunları üç kez okudu.

Hızla başka bir arama yapmadan önce kendi kendine "Bu doğru olamaz" diye fısıldadı.

Aynı sonuç, bu da tek bir anlama gelebilir.

Yine yanıldılar.

Yetmiş beş

Rose Hills Memorial Park kapılarını her gün sabah saat 8'de halka açıyordu ama Hunter o kadar uzun yıllardır o kadar düzenli bir ziyaretçiydi ki, açılış saatine rağmen yönetim ofisinde ya da ofisinde her zaman birisinin olduğunu biliyordu. sabah 7'den itibaren morg. Ayrıca mezarlıktaki mezar kazıcılarının ve bakım çalışanlarının çoğunun günlük görevlerine bundan en az birkaç saat önce başladığını da biliyordu. Bu nedenle sabah 6:30'da Hunter, Workman Hill Yolu'ndaki 1.400 dönümlük mezarlığın ana kapısının tam önünde duruyordu. Çok erken olduğunun farkındaydı ama şansı yaver giderse diye yine de dahili telefonu çaldı.

Cevap yok.

Hunter arabasına dönüp beklemek üzereydi ki, otuz yılı aşkın bir süredir mezarlığın zemin işçilerinden biri olan, altmış üç yaşında zayıf bir adam olan Rafael Ramos, küçük yeşil bakım arabasıyla kapıların önünden geçti. Hunter'ın farlarını gördü ve onunla buluşmaya geldi.

"Özür dilerim efendim" dedi, yıllardır sigara içmekten dolayı sesi boğuklaşmıştı, Meksika aksanı hâlâ ağırdı. Hunter'a nazik bir gülümsemeyle karşılık verdi. 'Mezarlık yalnızca sekizde açılıyor.'

Hunter gülümsemeye karşılık vererek, "Biliyorum," diye yanıtladı. "Ama ben resmi bir iş için buradayım." Yaşlı adama kimlik bilgilerini gösterdi. 'Yöneticiden birisinin buraya erken geleceğini umuyordum.'

Ramos kalın gözlüğünü yeniden burnuna yerleştirdi ve gözlerini kısarak Hunter'a baktı. Tanınmışlık gözlerinin arkasında dans ediyordu.

Hunter'ın farlarının ışığından kaçmak için sağına doğru bir adım atarak, "Seni burada daha önce görmüştüm, değil mi?" diye sordu.

'Muhtemelen. Buraya çok geliyorum. Annem ve babam burada gömülü."

Ramos bunu birkaç saniye düşündü. Kendi anısıyla gurur duyarak, "Barış Bahçesi, değil mi?" dedi.

Rose Hills Memorial Park'ta definler için ayrılan alanlar parsellere bölünmüştü ve her biri bir sayı değil bir isim taşıyordu. Üç farklı tür vardı:

Bahçeler, Teraslar ve Çimenler. Hunter'ın ebeveynleri 'Barış Bahçesi' adı verilen bir arsaya gömüldü.

Hunter, "Bu doğru," diye onayladı. 'Cumartesi günü buradaydım.'

"Evet, seni gördüğüme eminim." Yaşlı adam işaret parmağını Hunter'a doğru salladı. 'Sabahın erken saatlerinde, değil mi?'

"Sabahın erken saatlerini tercih ederim." Hunter başını salladı. 'Bazen ailemi ziyaret ettikten sonra bahçelerde dolaşmayı seviyorum. O zamanlar daha sessiz... huzurlu.' 'Burası her zaman huzurlu, ama ne demek istediğini biliyorum.' Ramos ağırlığını bir bacağından diğerine verdi ve ses tonu kayıtsızdan endişeliye dönüştü. 'Bu yüzden mi buradasın? Anne-babanın mezarlarıyla ilgili bir sorun mu var?'' Hayır, hiç de değil,' diye yanıtladı Hunter ve hemen mezarlığın diğer mezarlarından birinin irtibatı olarak kayıtlı kişinin ayrıntılarının peşinde olduğunu açıkladı.

'Ah, tamam!' Ramos'un ifadesi biraz rahatladı. 'Bu hangisi olabilir?' Hunter, 'Mezar taşındaki isim Genesis Williams' diye yanıtladı. 'Hangi arsa ve mezar numarasından emin değilim.'

Yaşlı adam, "Ah, sana bu konuda yardımcı olabilirim" dedi ve çalışma tabletini almak için arabasına doğru yürürken Hunter'a elini kaldırdı. "Genesis Williams mı dedin?"

Hunter, "Doğru," diye onayladı.

Ramos, adı tabletindeki arama kutusuna yazdı ve 'gir' tuşuna bastı. İki saniye sonra bir sonuç sayfası vardı.

Kapının diğer tarafındaki dedektife "Aslında iki Genesis Williams'ımız var" diye bilgi verdi. 'İnanç Terası'nda bulunan Genesis A. Williams ve orta adı olmayan, Parkview Lawn'da bulunan Genesis Williams. Genesis A. Williams 1956'dan beri burada misafir oluyor; Genesis Williams, orta baş harfi yok, 2009'dan beri.'

Hunter, "Aradığım kişi bu," dedi. '2009.'

Ramos, Hunter'a özür dileyen bir bakış attı. "Maalesef bu yolla elde edilen bilgi çok sınırlı." Tabletini Hunter'a kaldırdı. 'Mezarının irtibat kişisi olarak kayıtlı kişi hakkında herhangi bir ayrıntıya ulaşamayacağım. Bunun için ana ofise gitmen gerekecek." Sağ başparmağını omzunun üzerinden attı. 'Ama istersen

sana mezarı gösterebilirim, öyle mi? Buradan o kadar da uzakta değil."

Hunter, "Evet," diye yanıtladı ve Ramos'a kararlı bir şekilde başını salladı. 'Eğer bu çok fazla sorun değilse, gerçekten görmek isterim.'

"Hiç sorun değil efendim."

Yaşlı adam kapıdaki tuş takımına altı haneli kodu girmeden önce saatini kontrol etti.

'Parkview Lawn, Hillside Şapeli'nin hemen arkasında yer alıyor. Oraya nasıl gideceğinizi biliyor musunuz?'

Hunter arabasına binerken, "Evet," diye onayladı.

Ramos yeşil arabasına atlayarak, "Sizinle orada buluşuruz efendim" dedi. Üç dakikadan kısa bir süre sonra Ramos, Hunter'a Parkview Lawn'daki mezar yollarında rehberlik ediyordu.

"Tam orada," dedi ileriyi işaret ederek. 'Şu ağaçların hemen yanından.' Otuz saniye daha yürüdüler, sonra Ramos durakladı ve tam önündeki mezarı işaret etti; birinde iki taze sarı ve beyaz çiçek demetleri vardı. 'Ah, işte bu. TAMAM.'

Ramos'un sesinde net bir tanıdıklık tonu vardı ama Hunter bunu kaçırmıştı; tamamen hareketsiz dururken tüm dikkatini önündeki mezar taşlarına kilitlemişti.

GENESIS İÇİNDEILLIAMLAR.

19 AYKEMER 1995 – 14JBÜYÜK 2009 BIRGED 14

BSEVGİLİ KIZI VE KARDEŞİ.

TBU KARANLIKTA HİÇBİR IŞIK SİZİN IŞIĞINIZ KADAR PARLAK YANMAZ. TBU GÖZLERDEN HİÇ KİMSE SENİN KADAR MÜKEMMEL GÖRÜNMEYECEK.

TBU KALBİN İÇİNDE HİÇBİR AŞK BENİM SANA OLAN AŞKIMI AŞAMAZ.

TBU RUHUN İÇİNDE HİÇBİR ACI SENİ KAYBETMENİN ACIDAN BÜYÜK OLAMAZ.

TBU HAYAT BOYUNCA SEN OLMADAN BAŞKA HİÇBİR ŞEYİN ÖNEMİ

YOK. VEHER ZAMAN HATIRLANACAKSINIZ.

Hunter dairesinde yaptığı aramadan ne bulacağını zaten biliyordu ama gerçek mezarı gördü ve mezarın üzerindeki yazıyı okudu. *ikinci* mezar taşı, omurgasında aşağı yukarı ürpertiler yarattı.

MICHAEL İÇİNDEİLLİAMLAR

25 milyonIS 1992 – 02 ÖEkim 2010 birGED 18

BSEVGİLİ OĞLU VE KARDEŞİ.

NCENNETTE KARDEŞİNE NE KADAR BAKILIYOR.

RHuzur içinde olun, MELEKLERİM.

Her nasılsa, o mezar taşlarının üzerindeki sözler Hunter'ın etrafındaki zaten soğuk olan havayı daha da soğutmuş gibiydi.

Ramos, "Bu çimenlikteki tüm mezarlarla Mario ilgileniyor" diye açıkladı. 'İstersen onu almaya gidebilirim. Bugün beşte başladı. Benimle aynı zamanda ama Vista Lawn'daki mezarların çoğuyla ben ilgileniyorum.' Sağa işaret ederek bulundukları yerin hemen karşısındaki araba yolunu gösterdi. 'Onu burada birçok kez gördüm. Bu mezardaki çiçekler her zaman taze, yani *Her zaman*.' Durdu ve bir anlığına alnını kaşıdı. 'Aslında dün öğleden sonra burada olduğundan oldukça eminim. Vista'da bakım yaparken onu gördüm. Çiçeklerin bu kadar taze olmasının nedeni budur."

Hunter'ın ağzı şaşkınlıkla Ramos'a baktığında ağzı açık kaldı. 'O?'

Ramos başını salladı. 'Evet, bu mezarı ziyaret eden hanımefendi. O tam bir müdavimdir.'

Yetmiş altı

Garcia sabah 8:45'te UVC Biriminin ofisine vardığında, Hunter araştırma ekibiyle birlikte Polis İdare Binasının beşinci katında bir saatten fazla zaman geçirmişti.

Rose Hills Memorial Park'taki yönetici ofisine döndüğünde Hunter, Genesis ve Michael Williams'ın mezarı için irtibat kişisi olarak kaydedilen kişinin babaları John Williams olduğunu öğrenmişti, ancak mezarlıkla ilgilenen kişinin mezarlık bakım görevlisi Mario Castro olduğunu öğrenmişti. Hunter'a en önemli bilgiyi sağlayan Parkview Lawn.

Garcia ofise adım atıp Hunter'ın panoya asmak üzere olduğu yeni fotoğraf ve belgeleri gösterirken, "Bütün bunlar nedir?" diye sordu. Hunter, dikkatini masasındaki çıktılardan ayırmadan, "Onu bulamamamıza şaşmamalı" dedi. 'Yanlış kişiyi arıyorduk.'

"Ne?" Garcia ceketini sandalyesinin arkasına koydu. "Ne demek yanlış kişi?"

'Michael Williams...' Hunter bu sefer ortağına bakmak için durakladı. 'O öldü.'

'*Ne?*Garcia'nın tüm ifadesi kafa karışıklığına dönüştü. "Ne zaman?" "2010," diye yanıtladı Hunter. "Gardena Lisesi'nden mezun olmasının üzerinden sadece bir yıl geçti." On sekiz yaşındaydı."

Garcia'nın duraksaması tereddütlüydü. 'Emin misin?'

Hunter masasındaki yeni fotoğraflardan birine uzanıp Garcia'ya uzattı. Mezarlıkta çektiği fotoğraflardan biriydi bu. Genesis ve Michael Williams'ın mezar taşlarını gösteriyordu.

Garcia uzun bir süre sessizce fotoğrafa baktı. Hunter'a dönüp baktığında sorulardan oluşmuş gibi görünüyordu.

"Evet, biliyorum." Hunter başını salladı.

'Ne oldu? Nasıl öldü?"

Hunter masasındaki başka bir çıktıya uzandı.

'Ölüm gününün tam olarak bilinmesi, otopsi raporunun izini sürmeyi çok daha kolay ve hızlı hale getiriyor' diye açıkladı.

Çıktıyı ortağına verdi.

"Öd mü?" dedi Garcia inanamayarak.

Hunter, "Eroin," diye onayladı.

Garcia'nın bakışları bir anlığına çıktıya döndü. 'Bir saniye bekle. Bütün bunları bir gecede nasıl çözdün? Nereye bakacağını nasıl bildin?' "Bilmiyordum," diye yanıtladı Hunter, rüyasının ona verdiği fikri hızla partnerine anlattı. Ayrıca ona Rose Hills Memorial Park'taki yönetici ofisinde öğrendiklerini de anlattı.

Garcia, Hunter'ın sözünü keserek, "Yani artık Michael Williams yerine John Williams'ı arıyoruz" dedi. 'John'un Michael'dan daha popüler bir isim olduğunun farkındasın, değil mi? Eğer Michael Williams'ı bulmakta zorlanıyor olsaydık..."

Hunter, Garcia'nın sözünü keserek, "Onun peşinde değiliz" dedi. 'Bunu yapan o değil.'

"Peki bunu nasıl biliyorsun?"

Hunter, "Çünkü Genesis ve Michael'ın mezarını ziyaret eden o değil," diye yanıtladı. 'Birkaç haftada bir çiçek koyan o değil... anneleri öyle.'

Garcia, Hunter'a gözlerini kırpıştırdı.

'Onun adı Linda Williams.'

Garcia'nın beyninin tüm bunları işlemesi birkaç saniye sürdü. Sanki uyanıyormuş gibi başını Hunter'a doğru salladı. 'Gecikmek. Bana tüm bunları bir kadının yaptığını mı düşünüyorsun?' Genişçe resim tahtasını işaret etti. 'A *kadın* bu kadar zalim olmak... bu kadar gaddarca mı?'

Kadın katillerin erkek meslektaşlarına göre çok daha az sadist oldukları yıllar boyunca iyice belgelenmişti. Sakatlama ya da herhangi bir şeyin aksine, zehirleme ve boğma gibi daha az şiddet içeren yöntemler kullanma eğilimindeydiler.
Ağır kanamaya ve şekil bozukluğuna neden olabilecek bir yaklaşım. Tarih aynı zamanda bunların neredeyse *Asla* Kurbanlarını öldürmeden önce onlara işkence yaptılar. Hunter, "Kötülük her zaman çirkin bir maske takmaz Carlos," dedi. 'Bunu biliyorsun. Çoğunlukla göz önünde saklanır... dostluk... doğruluk ve yardımseverlik kisvesi altında gösteri yapar...' Omuzlarını silkti. 'Ama burada ciddi şekilde kırılmış bir kadından ve çok ama çok öfkeli bir anneden bahsediyoruz, yani evet, bence tüm bunları bir kadın yapıyor.'

Garcia'nın dikkati yeniden tahtaya döndü... suç mahallindeki katliama. "Peki onu nasıl öğrendin?"

Hunter, "Mario Castro," diye yanıtladı. 'Rose Hills Memorial Park'ta çalışıyor; zemin işleri, bakım, mezarlarla ilgilenme... bu tür şeyler. Parkview Lawn'daki mezarların çoğuyla o ilgileniyor. Genesis ve Michael'ın mezarının bulunduğu arsa burası. On sekiz yıldır oradaydı."

Garcia masasına yaslandı. "Peki ne dedi?"

"Bana her iki cenazede de yer işçisi olmadığını ama yıllar boyunca anneleri Linda'yı mezarlıkta yüzlerce kez gördüğünü söyledi. Bana ortalama olarak ayda en az iki kez oraya geldiğini, çiçek getirdiğini, mezarı temizlediğini, hatta bazen bir şişe getirip saatlerce orada oturduğunu söyledi.'

Garcia'nın gözleri Hunter'a doğru büyüdü. 'O halde tek yapmamız gereken mezarı gözetlemek ve beklemek.'

"Belki," diye kabul etti Hunter. 'Ama dün gece oradaydı. Mezarın üzerindeki çiçekler bu sabah tazeydi ve onu başka bir zemin işçisi gördü. Bu, en azından birkaç hafta geri dönmeyeceği anlamına geliyor. Lucas Elliot üç gün sonra İtalya'dan dönecek. Onun peşinden gitmek için fazla beklemeyeceğinden eminim."

"Doğru," diye onayladı Garcia. 'Ama aynı zamanda evini de gözetim altında tutuyoruz ve LAX'e indiği anda gözlerimiz onun üzerinde olacak.'

Hunter şüphelerini dile getirdi. "Peki ya onun öldürme listesinde bilmediğimiz başka kişiler de varsa?" diye sordu. 'Ya sandığımızdan daha fazla insanı suçluyorsa? Ya listesindeki bir sonraki isim Lucas değilse?'

Garcia alt dudağını ısırırken başını salladı. 'O halde bir

sorunumuz var.' 'Onu hemen bulmamız lazım. Bekleyemeyiz.'

"Peki onun hakkında başka ne biliyoruz?"

"Eh," diye başladı Hunter, "Bay." Castro bana yıllar boyunca onunla birkaç kez konuştuğunu söyledi. Söylediğim gibi - onu orada yüzlerce kez görmüştü, bu yüzden merhaba ya da günaydın demek onun için çok doğaldı - sadece arkadaşça davranarak, bilirsin. Bana yıllar önce ilk başta nadiren yalnız olduğunu söyledi. Mezarı her zaman kocası ve oğlu olduğunu düşündüğü kişiyle birlikte ziyaret etmişti. Daha sonra, zaman aşımından emin olamadı ama artık bir yıl geçmiş

olduğunu biliyoruz, oğul fotoğraftan çekildi ve Linda, yalnızca kocasıyla birlikte mezarı ziyaret etmeye başladı. İşte o zaman Bay Castro, ziyaret ettiği mezarın artık ortak bir mezar haline geldiğini fark etti: kız ve erkek kardeş. Bundan kısa bir süre sonra ve yine ne kadar sürdüğünü tam olarak bilemediği için kadın tek başına ortaya çıkmaya başladı.'

Garcia başını yana eğdi. 'Boşanmış?'

'Olabilirdi, henüz bilmiyoruz ama edindiğim bilgiye göre ne yazık ki kocası John Williams da vefat etti.' Garcia'ya soru sorma fırsatı vermedi. 'Ne zaman ve nasıl olacağını henüz bilmiyoruz. Araştırmalar bunu doğrulamak için yoğun bir şekilde çalışıyor ancak kısa konuşmalarından birinde Bay Castro'ya bunu söyledi. Bana, belki sekiz ya da dokuz yıl önce bir gün, kadının kendisine yaklaştığını ve birkaç hafta mezarlığa gelemeyeceğini söylediğini anlattı. Ona, kendisi yokken Genesis ve Michael'ın mezarıyla ilgilenip ilgilenemeyeceğini sordu. Mezarlığın idaresinden geçmek yerine kendisine doğrudan ödeme yaptığını itiraf etti. Bu arada ona o zamanlar dul olduğunu söyledi.'

Garcia, "Genesis ve Michael'ın komşu mezarlarından hiçbiri John Williams'a ait değil mi?" diye sordu.

'Hayır. Rose Hills Memorial Park'ta ziyaret ettiği tek mezar da bu. Eğer gerçekten öldüyse oraya gömüldüğünü düşünmüyorum."

'Yakıldı mı?'

Hunter, "Mezarlık kayıtlarını kontrol ettim" diye yanıtladı. 'Eğer John Williams yakıldıysa Rose Hills'te de değildi ama işte işin güzel kısmı burada.' Garcia'nın kaşları Hunter'a doğru kalktı.

'Linda Williams'ın yıllar önce birkaç haftalığına gitmesinin nedeni, sonraki yıllarda tekrar tekrar kendini tekrarladı... ta ki bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce, seyahat etmeyi tamamen bırakana kadar.'

"Pedro Bustamente" dedi Garcia. "Öldürme serisinin başlangıcı." "Öyle görünüyor," diye onayladı Hunter. 'Ve Bay Castro'ya dul olduğunu söylediğinde ona neden bu kadar sık gitmek zorunda kaldığını da anlattı. Linda Williams, Gardena Memorial Hastanesi'nde A&E travma hemşiresiydi ama Genesis'in intihar etmesinden birkaç yıl sonra işini bıraktı ve ülkeyi dolaşmaya başladı.'
'Ülkeyi mi gezmek? Neden?'

'Engelli ve engelli çocuklara yönelik özel okullar da dahil olmak üzere okulları ziyaret ediyor, tek günlük dersler veriyor ve genç gençler arasında depresyon, intihar ve uyuşturucu bağımlılığı hakkında konuşuyordu. Ayrıca ebeveynler ve öğretmenlerle de konuşarak, her üçünün belirtileri hakkında nasıl daha bilinçli olabilecekleri konusunda onlara yardımcı oldu.' Hunter'ın duraksaması ağırdı... düşünceliydi. "İyilik yapmaya çalışıyordu Carlos. Acısını başkaları için bir yardım aracına dönüştürmeye çalışıyordu.'

Garcia, "Bir şey her şeyi değiştirene kadar" dedi. "Bir yıldan fazla bir süre önce." Hunter masasındaki başka bir çıktıya uzanırken başını salladı. "Web sitesi kapatıldığı için bunu bulmamız biraz zaman aldı ama bu onun yeterince iyi bir fotoğrafı." Çıktıyı Garcia'ya uzattı. Üzerindeki resim kırklı yaşlarının başlarından ortalarına kadar görünen uzun boylu bir kadına aitti. Düz siyah saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve kaşları profesyonelce yapılmıştı. Makyajı hafifti ama yüzündeki tüm doğru detayları vurguluyordu. Genesis'in annesinin badem şeklindeki kahverengi gözlerini ve nazik gülümsemesini miras aldığına şüphe yoktu.

Garcia bir anlığına çıktıya baktı ve bunu yaparken Hunter ortağının tavrındaki değişikliği fark etti.

'İsa aşkına!' Bu sözler Garcia'nın dudaklarından dökülürken aynı zamanda gözleri de korkuyla doldu.

"Ne?" diye sordu Hunter.

Garcia olduğu yerde donmuş gibiydi.

'Carlos, sorun ne?'

"Onun kim olduğunu biliyorum." Garcia'nın inanmayan bakışları sonunda Hunter'a kaydı. "Onunla konuştum Robert."

Bu sözler Hunter'ın teninde istenmeyen bir böcek gibi

geziniyordu. *'Ne? Ne zaman?'*

Garcia, "Tam soruşturmanın başında," diye yanıtladı, sesi neredeyse titriyordu. 'O taksi şoförüydü, Robert... Melissa Hawthorne'u partiden ayrıldıktan sonra otele bırakan kadın.'

Yetmiş yedi

Research'ün Linda Evans'ın adresini bulması uzun sürmedi. Bu, Genesis Williams'ın annesinin kızlık soyadıydı ve taksi şoförü olarak kaydolurken kullandığı isimdi. Araştırma, taksi şirketinin Los Angeles'taki yönetim ofisi ile temasa geçmiş ve Linda'nın, bir buçuk hafta önce, Melissa Hawthorne'u Pazar sabahı Leimert Park'taki evine bıraktığından beri başka bir yolcu kullanmadığını öğrenmişlerdi.

Ancak Linda lisanslı bir taksi şoförü olmuşsa, bu onun mevcut adresini gösteren geçerli bir sürücü ehliyetine sahip olduğu ve bu ehliyetin bir kopyasının şirketin veri tabanında saklanacağı anlamına geliyordu.

Linda Evans'ın, Los Angeles metropolünün South Bay bölgesinde, Gardena'nın hemen güneybatısındaki Torrance şehrinde küçük bir stüdyo dairede yaşadığı ortaya çıktı.

Bu bilgiyi aldıktan iki dakika sonra Hunter ve Garcia, Yüzbaşı Blake'in masasının önünde duruyorlardı.

Kaptan, Hunter'dan gelen haberi dinledikten sonra, "Onun dairesinde olduğuna dair onayımız var mı?" diye sordu.

"Hayır" diye yanıtladı Hunter. 'Ama şimdi oraya doğru gidiyoruz. Ayrıca Mazda 3'te de bir APB var; durdurun ve gözaltına alın.'

"Pekala" dedi Yüzbaşı Blake masasındaki telefona uzanırken. 'Beş dakika içinde bir SWAT ekibini hazırlayacağım.'

"Bekle Kaptan." Hunter, serbest bırakma düğmesine basarak çağrısını yarıda kesti. 'SWAT ekibine ihtiyacımız yok.'

Kaptan okuma gözlüğünün üzerinden ona bakmak için başını eğdi. "Polis departmanının şimdiye kadar kovaladığı muhtemelen en sadist seri katili tutuklamaya çalışmak üzeresin, Robert." Sen *ihtiyaç* bir SWAT ekibi."

'Ben öyle düşünmüyorum Kaptan. O şimdiye kadar kovaladığımız hiçbir seri katile benzemiyor. O doğuştan bir psikopat değil... tekme peşinde değil... derinlerde gömülü olan öldürücü bir içgüdüyü tatmin etmeye çalışmıyor... cinsel tatmin aramıyor... ve onu öldürmeye zorlayan kontrol edilemeyen bir dürtü

beslemiyor. Kızının intikamının peşinde. Bir sonraki kurbanını arayarak sokaklarda dolaşmıyor. Bunları rastgele ya da travmanın tetiklediği kriterlere göre seçmiyor. Belirli bir isim listesi var."

Kaptan gözlüğünü bıraktı ama ahizeyi elinde tuttu. Hunter şöyle devam etti: 'Bu tür katillerin davranışları psikopat seri katillerden çok farklı. Oyununun bittiğini anladığında kaçmayı deneyebilir ama ölümcül güçle misilleme yapacağını sanmıyorum." "Bunu kesin olarak bilmiyorsun Robert," diye meydan okudu Kaptan Blake. 'Bir SWAT ekibi size gönül rahatlığı sağlar.'

'Aslında öyle olmaz Kaptan.' Cevap Garcia'dan geldi. "Bir SWAT ekibi pek de gizli bir birim değil, değil mi?" Altı ila on iki ajanın bulunduğu büyük siyah zırhlı kamyon, hepsi siyah giyinmiş, maske ve kask takıyor ve yarı otomatik tüfekler taşıyor. Bütün mahalle onların orada olduğunu bilecek.'

'Ve eğer evde değilse,' diye tekrar devraldı Hunter, 'büyük ihtimalle o geri dönmeden önce orada olduğumuzu anlar ve eğer bu olursa yine rüzgara maruz kalır.'

"Nasıl?" diye sordu Yüzbaşı Blake. 'Nasıl öğrenecek?'

Garcia kıkırdadı. 'Sizce yoldan geçenler bir SWAT kamyonunun yaklaştığını ve silahlı ajanların dışarı atlayıp bir binaya daldığını gördüklerinde ne yapacaklar?' Başını salladı. 'Sosyal medya. Biz onun kapısını bile çalmadan her şey her yere sıvanacak.'

Hunter, binanın havadan çekilmiş birkaç fotoğrafını kaptanın masasına yerleştirerek, "Yaşadığı apartman bloğu üç katlı, ön ve arka girişi, asansörü ve bir çift merdiveni var," diye ekledi. Harici yangın merdiveni bulunmamaktadır. Stüdyo dairesi en üst katta.' Bunu fotoğraflardan birinde belirtti. 'Atlayarak kaçamayacağı kadar yüksek. O binadan yalnızca iki çıkışı var ve bunlara erişmek için ya asansöre ya da merdivenlere ihtiyacı var. Bir SWAT ekibi aşırıya kaçardı.'

Kaptan bir süre bunun üzerinde düşündü. 'Tamam, peki planın ne? Gidip onun kapısını çalmayacaksın, değil mi?'

Garcia, "Planımız tam olarak bu, Kaptan," diye yanıtladı.

Ona baktı.

Garcia şöyle açıkladı: "Her soruşturmada görüştüğümüz herkese, onlara her zaman soruşturma ilerledikçe birkaç soru daha sormamız gerekebileceği

söyleniyor. Onun peşinde olduğumuzu bildiğini gerçekten sanmıyorum. Bütün bunlar ona soracak birkaç şeyimiz daha varmış gibi görünecek, hepsi bu. Gerçek bir tehdit yok."

Yüzbaşı Blake, Hunter'a baktı.

'Bazen en basit plan en etkili olanıdır' dedi. "İkiniz de Kevlar yelek giyeceksiniz, değil mi?" diye sordu. Kesinlikle, diye yanıtladı Garcia.

Birkaç saniye daha müzakere.

Sonunda ahizeyi yuvasına geri koyarken, "Pekala," dedi. SWAT yok ama en azından birkaç siyah-beyaz birimin yola çıkan her çıkışı izlemesini ve diğer iki dedektifin de binanın ön ve arka girişini izlemesini istiyorum. Eğer o senin inandığın kadar disiplinli ve sistematikse Robert, o zaman bir tür kaçış planının çoktan hazırlanmış olması gerekir.'

Hunter, "Bu yeterince adil," diye kabul etti.

Kaptan onlara "Milton ve Jacob'u alın" talimatını verdi. 'Masalarının başındalar ve ikisi de çok iyi nişancılar. Eğer işler çirkinleşirse, onlar senin tarafında olabilecek en iyi adamlar.'

Hunter, "Onları çıkarken yakalayacağız," diye onayladı.

'Güzel.' Yüzbaşı Blake dedektiflerine başıyla selam verdi ve kapıyı işaret etti. 'Siz açıksınız. Gitmek.'

Yetmiş sekiz

Garcia güneybatıya doğru Harbour Otoyolu'na girdiğinde arabasının polis ışıklarını ve sirenlerini açtı. Torrance hâlâ bulundukları yerden yaklaşık on dokuz mil uzaktaydı ama otoyolda ışıklar ve sirenler neredeyse tüm şeridi onlara açardı.

Hemen arkalarında işaretsiz bir Kia Optima ile seyahat eden Dedektif Milton ve Jacob da aynısını yaptı.

Garcia, Hunter'la göz teması kurmadan, "Bir şeyi yakalamalıydım" dedi. Sesi kendine kızgın geliyordu.

Hunter, soruşturmanın hemen başında Linda Evans'la yaptığı röportajdan bahsettiğini biliyordu.

Hunter, "Ben öyle düşünmüyorum Carlos," diye yanıtladı. 'Bu konuda kendini yıpratma.' 'Onları ele verecek bir şeyin her zaman olduğunu biliyorsun Robert; bir seğirme, bir tereddüt, tuhaf bir tavır... bir şey.'

'Her zaman değil. Hazırlıksızlarsa belki ama bu onun durumunda doğru değildi. Zeki ve sorgulanacağını bildiği için buna hazırdı."

Garcia Hunter'a göz ucuyla baktı.

Hunter, "Melissa Hawthorne'u canlı gören son kişi oydu" diye devam etti. 'Onu evine bıraktı ve bunu isimsiz olarak yapmadı. O gece Melissa'yı arabayla bırakan bir yabancı değildi. Rezervasyon alan bir taksi şoförüydü. O gece Melissa'nın otelden eve taksiyle döndüğünü öğreneceğimizi biliyordu, bu da çok yakında kapıyı çalacağımızı da bildiği anlamına geliyordu.' Omuz silkti. 'Herhangi bir dedektifin, cinayet kurbanını öldürülmeden hemen önce evine bırakan bir taksi şoförüne soracağı türden soruları tahmin etmek o kadar da zor değil, değil mi?'

Garcia gözlerini yoldan ayırmadı.

'Kullanacağınız ifadeleri tam olarak bilmiyor olabilir, ancak röportajın genel yönünü biliyordu. Muhtemelen ona sorabileceğiniz olası her soruyu prova etmişti... ve muhtemelen bunu aynanın önünde de yaptı, tam olarak fark edebileceğiniz şeyleri kontrol etti – bir seğirme, bir tereddüt, tuhaf bir tavır, bir göz hareketi... adını ver. Ve bahse girerim ki bunu mükemmele indirmiştir. Kimse hiçbir şeyin farkına varmazdı çünkü o alınacak hiçbir şey olmadığından emindi, Carlos. Seni bekliyordu."

South Park ve Green Meadows mahallelerini geçerek Atina ve Gardena'ya doğru ilerlediler.

Garcia telsizine, "On dakikadan kısa sürede orada olacağız" dedi. *'Biz hazırız, arkanızdayız'* Dedektif Milton cevap verdi. Garcia, Hunter'a, "Sizce evde olacak mı?" diye sordu. "Sabahın bu saatinde mi?"

Hunter, "Yolcu almak için dışarı çıkmıyor" diye yanıtladı. Artık bir travma hemşiresi değil ve tek günlük seminerler için ülkeyi dolaşmıyor. Belirli insanları avlıyor. Benim tahminime göre hazırlanıyor... her ayrıntıyı gözden geçiriyor... bir

sonraki cinayeti için planını inceliyor ve yeniden inceliyor. Şu ana kadar hiçbir şeyi şansa bırakmadı, şimdi de başlamayacaktır. Dairesi muhtemelen tüm bunları yapabileceği en güvenli ortamdır.'

Hunter'ın telefonu cebinde çaldığında, anonim şehir Torrance'a yeni girmişlerdi. Arama Araştırma'dan Shannon Hatcher'dandı. '*Robert*Hunter çağrıyı yanıtlarken dedi. Sesindeki endişeyi seziyordu. '*Neredesin*?'

'Torrance'a giderken - Linda Evans'ın evine. Neden?'

'*O orada değil*Shannon, Hunter'a bilgi verdi.

"Ne?" dedi Hunter, aramayı hoparlöre geçirirken. "Bunu nereden biliyorsun?"

'*Pasaportu LAX'te alarma geçti. Yaklaşık bir buçuk saat önce gümrükten geçti*.'

'*Ne?*Bu sefer soru her iki dedektiften aynı anda geldi. "Bir buçuk saat önce mi?" Hunter'ın sesi göz açıp kapayıncaya kadar sakinden aşırı endişeliye dönüştü.

'*Kelimenin tam anlamıyla şu anda verileri aldık*Shannon açıkladı. '*American Airlines'ın 8649 numaralı uçuş numarasıyla Roma'ya gidiyor*.'

Garcia, Hunter'a baktı, ikisinin de ağzı açıktı. "Şaka yapıyorsun," diye fısıldadı ve içgüdüsel olarak ayağını bir anlığına gazdan çekti. Hunter, "Uçağın ne zaman kalkması planlanıyor?" diye sordu.

'*Sorun da bu Robert*Kaygı, öfkeye dönüştü. '*Uçuşu LAX'ten tam on dokuz dakika sonra kalkıyor*.'

Hunter'ın gözleri farkında olmadan gösterge tablosundaki saate kaydı.

Garcia, Hunter'a doğru başını salladı. Bunu öğrenmek için gemideki uydu navigasyonundaki haritayı kontrol etmesine bile gerek yoktu. 'Uçağın kalkışını durdurmamız lazım. Sirenlerle bile buradan LAX'e ulaşmamız en az yirmi beş dakikamızı alacak. O zamana kadar terminalden aceleyle geçmemiz gerektiğini de ekleyin ve... hiç şansımız yok.' Buna rağmen Garcia çoktan sağa sapmış, I-110'un bir sonraki çıkışına gitmeye hazırlanıyordu. Kuzeybatıya giden San Diego Çevre Yolu'na katılması gerekiyordu.

'*Hmm... nereye gidiyorsun?*Soru Garcia'nın yerleşik telsizinden geldi. Bu Dedektif Milton'dı. '*Neden sağa sapıyorsun? Torrance'a gideceğimizi sanıyordum*.'

"Planlar değişti," diye yanıtladı Garcia hemen. 'LAX'e gidiyoruz. Bizi takip

etmeniz yeterli.'

'Bunu kopyala.'

Hunter, "Shannon, kapı numarasını biliyor muyuz?" diye sordu.

'Evet' dedi, *'AA uçuş 8649, LAX Terminal B, 210A kapısından kalkıyor. Maalesef o kapı neredeyse terminalin sonunda..'*

'Şansımız varsa,' diye yorumladı Garcia, 'neden olmasın ki?'

*'Ekonomi Sınıfında oturuyor*Shannon devam etti. *'Ona tahsis edilen koltuk 35H koltuğudur. Bu, Ekonomi bölümünün ön tarafındaki koridor koltuğu. Ayrıca her iki isim altında kayıtlı bir cep telefonu numarası olup olmadığını da kontrol ettik: Linda Evans ve Linda Williams. Büyük Los Angeles bölgesinde 100'ün üzerinde cep telefonu numarası Linda Williams adına kayıtlı, 21'i de Linda Evans adına kayıtlı. Hiçbiri Torrance'da kayıtlı bir adres göstermiyor ve şu ana kadar izlemeyi başardığımız tüm telefonların GPS'lerinden hiçbiri LAX'e sinyal vermiyor.*Nefes almak için durakladı. *'Bunun için üzgünüm Robert. Kredi kartı kullanmış olsaydı, biz yapardık*

Bileti en az bir saat önce öğrendi ama hâlâ Linda Williams adı altında olan PayPal hesabıyla ödedi. Bu küçük numara bize değerli zamanımıza mal oldu.'

Hunter, "Sorun değil, Shannon," dedi. 'Öğrenebileceğiniz diğer her şey hakkında bizi bilgilendirin, ancak şu anda beni doğrudan Yüzbaşı Blake'e bağlamanızı istiyorum.''*Bunu hemen yapmak.'*

Üç saniye sonra Yüzbaşı Blake hattaydı.

AA8649 sefer sayılı uçağın kalkmasına on beş dakika kaldı.

Yetmiş dokuz

O sabah Linda Evans LAX'e erkenden, uçağının kalkmasına iki buçuk saat kala ulaşmıştı. Bundan bir saat sonra gümrükten geçmiş ve Dış Hatlar Giden Yolcu salonuna girmişti.

Dün Sofia Elliot'ın evinde Garcia'yı gören Linda, yeni bir plana ihtiyacı olduğunu biliyordu... ve buna bir an önce ihtiyacı vardı. Bunu akılda tutarak

LAPD'nin Mentor'un hedef listesinde Sofia ya da Lucas Elliot'ın olduğunu varsayması mantıklıydı. Onlar için en mantıklı hamle Sofia'nın evini yirmi dört saat gözetim altında tutmaktı, bu da evin artık onun için yasak olduğu anlamına geliyordu.

Linda, dedektifin bir hafta önce kendisiyle ilk görüşme yaptığında kendisine verdiği kartı saklamıştı: Los Angeles Polis Dedektifi Aşırı Şiddetli Suçlar Birimi'nden Dedektif Carlos Garcia. Her zamanki gibi araştırmasını yaptı. Okuduğu her şeye göre LAPD UVC Birimi seri ve yüksek profilli katillerin izini sürme konusunda ülkenin en iyisiydi. Onların sicilleri FBI'dan bile üstündü.

Linda her zaman son derece organize bir insan olmuştu. O sadece ileriyi planlamakla kalmayıp aynı zamanda mümkün olduğunda her ihtimale karşı alternatif bir stratejiye sahip olanlardan biriydi. Bütün bir yılını intikamını planlamakla geçirmişti... alternatifler de dahil her ayrıntısını. Krav Maga kişisel savunma dersleri almış, diyetini değiştirmiş, fiziksel kondisyonunu ve gücünü arttırmak için ağırlık antrenmanlarına başlamıştı... hatta 9mm bile almıştı. yarı otomatik tabanca ve ateş etmeyi öğrendim. Şu ana kadar her şey mükemmel gitmişti ama bu... bu 'her ihtimale karşı' bir andı.

Linda, dedektif Sofia'nın komşusuyla konuşmayı bitirene kadar beklemişti. O gittikten sonra dairesine geri döndü. 'B' planını hızla harekete geçirmesi gerekiyordu.

LAX'ten Roma'ya yapılacak bir sonraki uçuşun aynı gece yapılması planlandı. Çok erken - kendini organize etmek, toparlamak ve havaalanına zamanında varmak için yeterli zaman yok, ancak sabah American Airlines'tan yeni bir uçuş vardı - LAX'ten sabah 10:30'da ayrılıyor ve yerel saatle 14:55'te Roma'ya varıyor. . Uçuşta hâlâ çok az koltuk kalmıştı. Mükemmel. Bu ona gün bitmeden Genesis ve Michael'ın mezarını ziyaret etmesi ve sabaha kadar tamamen organize olması için zaman verecekti ama uçuşun tarih ve saatinde Linda'yı rahatsız eden bir şeyler vardı. Sadece tam olarak ne olduğunu bilmiyordu. Notlarını kontrol etmesi gerekiyordu.

Bunu yaptığında, birkaç hafta önce karaladığı adı, tarihi ve saati okurken yüksek sesle güldü.

'Ne saçma bir tesadüf' dedi kendi kendine omuz silkerek. Bileti alırken kendi

kendine, "Belki de bu bir işarettir" dedi.

Havaalanında gümrükten geçtikten sonra birkaç dakika gümrüksüz satış mağazasına göz attı. Yıllar önce, mutlu bir şekilde bir şeyler satın aldığı bir dönem vardı: Genesis için ünlü bir markanın ruju... Michael için güzel bir kolonya... hatta kendisi, kendisi ve kocası John için bir şeyler bile olabilirdi ama o günler çok uzundu. gitmiş. Bunun yerine, İtalya'ya vardığında biraz olsun avantaj sağlamak için kendine bir şişe Michter's Bourbon (en sevdiği) aldı.

Linda, kalkış salonundaki kafelerden birinde bir espresso sipariş etti ve uçuşunun monitörlerini kontrol etti. Uçağa binmeye başlamalarına çok az kaldı.

Tek başına oturuyordu, kendi düşüncelerine dalmıştı, aklı yeni planlarıyla meşguldü. Farkında bile olmadan bileklerinde uzanan büyük beyaz yara izlerini parmak uçlarıyla takip etti. Ona bir zamanlar ne kadar kaybolmuş, çaresiz ve kırılmış olduğunu hatırlattılar. Ama o günler de çoktan geride kalmıştı. Sonunda odağını bulmuştu ve şimdi onu kaybetmeye niyeti yoktu.

Linda kahvesini bitirdi ve oturduğu yere baktı. Güneş gözlüğü reklamı yapan büyük bir reklam panosunun yanında duran iki havaalanı polisi dikkatsiz bir şekilde konuşuyordu. Endişeli görünmüyorlardı ya da kalabalığın içinde kimseyi aramıyorlardı. Bu harika bir işaretti, özellikle de o anda uçuşunun durumu ekranda "Bekliyor"dan "Bekliyor"a değişti.

'Biniş'. Birkaç saniye sonra çağrı havaalanı hoparlörlerinden geldi.

Linda, el bagajını ve gümrüksüz çantasını almadan önce elini boynundaki narin zincir üzerinde gezdirdi, ta ki parmak uçları zincirden sarkan zarif kolyeyi - minik, altın renkli bir kelebek - bulana kadar. Bu Genesis'in zinciriydi. Kendi canına kıydığı gün boynunda olan şey.

Linda kelebeği dudaklarına götürdü ve nazikçe öptü. "Gitme zamanı meleğim" dedi kelebeğe. 'Hadi gidip şunu bitirelim.'

Seksen

*'LAX'ten bir uçuşu iptal etme yetkim yok Robert*Hunter ona yeni gelişmeyi

anlattıktan sonra Yüzbaşı Blake telefonda şunları söyledi. '*Özellikle uluslararası bir tane. Bunun için federal bir tutuklama emrine ihtiyacımız var ve benim de çıkarabilmem için Linda Evans'ın... Linda Williams'ın... her ne ad kullanıyorsa... bütün bu insanları öldürdüğüne dair tartışılmaz bir kanıta ihtiyacımız var.. Bunu biliyorsun. Ve kanıt tam olarak sahip olmadığımız şey.*Yarım saniyelik bir duraklama oldu. '*Gerçek şu ki Robert, onun herhangi bir suç mahallinde olduğunu gösteren hiçbir şeyimiz yok; parmak izi yok... DNA yok... hiçbir şey yok. Bunu biliyorsun. Hiçbir federal yargıç bir teoriye dayanarak uluslararası bir uçuşun kalkışını durdurma emrini imzalamaz çünkü elimizde olan tek şey bu; bir teori. Planlanan kalkıştan önce ne kadar vaktimiz olduğunu söylemiştin??*'

Hunter gösterge tablosu saatini tekrar kontrol etti. 'On bir dakika.' Kaptan esprili bir şekilde kıkırdadı. '*İhtiyacımız olan tüm kanıtlar şu anda önümde olsa bile o süre içinde federal arama izni alma şansımız olmazdı. ne kadar uzaktasın*?'

Garcia, "Yaklaşık on yedi dakika, Kaptan," diye yanıtladı. 'Ver ya da al.''*Hiçbir uçak LAX'ten tam zamanında çıkamaz*" dedi Yüzbaşı Blake. '*Her zaman bir çeşit gecikme vardır*.'

Garcia da "Şansımız varsa" dedi. "On dakika erken yola çıkarlarsa şaşırmazdım."

'*Emniyet Müdürü'nü arayacağım*" dedi Yüzbaşı Blake tedirgin bir sesle. '*Birinin birkaç ipi elinde tutması gerekir. Eğer uçuşu durduramazsa, en azından erteleyebilmelidir. Neyse, hadi bas, Carlos*.'

Garcia, "Ne yaptığımızı sanıyorsunuz Kaptan?" diye mırıldandı. 'Arabayı mı itiyorsun?'

Hunter bağlantıyı kesmeden önce, "Herhangi bir haber alırsanız bizi tekrar arayın Kaptan," dedi.

"Linda Evans'ın ülkeden kaçmadığını biliyorsun, değil mi?" diye sordu Garcia, yanıp sönen ışıklara ve sirenlere pek aldırış etmeyen bir VW Golf'ü sollamak için sola dönerken.

Hunter cevap vermek yerine telefonunun rehberinde bir numara arıyordu. Garcia, "İtalya'ya kadar Lucas Elliot'ın peşinde," diye devam etti. 'Planının her

zaman bu olup olmadığından veya onun peşinde olduğumuzu anlayıp işleri hızlandırmaya karar verip vermediğinden emin değilim, ama her iki durumda da bu çok cesur bir hareket.' arıyordu.

Parmağını Garcia'ya doğru kaldırarak, "Durun bir saniye" dedi. “Bir fikrim var.” “Gerçekten mi?” Garcia'nın gözleri bir anlığına ortağına kaydı ve ardından ilerideki yola döndü. 'Ne fikri? Kimi arıyorsun?' Hunter cep telefonunu kulağına götürerek, "Amber Burnett," diye yanıtladı. 'Amber Burnett kim?'

'Eskiden hava polisi olan tanıdığım biri. Şu anda LAX'teki Federal Hava Mareşal ofisinin başkanıdır. Bunun uluslararası bir uçuş olduğunu biliyorum ama belki şapkasından bir şeyler çıkarabilir.'

Planlanan kalkışa yedi dakika kaldı.

Garcia başını salladı. 'Umarım büyük, sikik bir şapkası vardır.'

Seksen bir

Bu ekonomi sınıfı olmasına rağmen koltuk Linda'nın beklediğinden çok daha rahattı.

Bu onun ikinci uluslararası uçuşuydu. Bunlardan ilki, sadece birkaç yıl önce, gençler arasında depresyon ve intihar üzerine bir günlük seminerler vermek üzere iki haftalığına Kanada'ya uçup altı farklı okulu ziyaret etmesiydi. Linda Avrupa'ya çok daha farklı koşullar altında gitmiş olmayı gerçekten diliyordu. İtalya'da, Fransa'da, İngiltere'de, Almanya'da, İspanya'da ve diğer birçok ülkede biraz vakit geçirebilmeyi çok isterdi ama ona dağıtılan kartlar bunlardı. Onları elinden gelen en iyi şekilde oynuyordu.

Linda'nın el bagajı ve gümrüksüz alışveriş çantası zaten koltuğunun üzerindeki baş üstü bölmede güvenli bir şekilde saklanmıştı. Uçağın biniş kapısında çok güzel ve çok sarışın iki kadın uçuş görevlisi hala gelen yolcu akınını selamlıyordu.

Her koridorda birer tane olmak üzere diğer iki uçuş görevlisi (bir erkek, bir kadın) ekonomi sınıfında yolculara yardım ederken, birinci sınıfta iki kişi daha

aynı şeyi yapıyordu. Uçağa biniş, kanadın biraz ilerisindeki orta düzlem kapısından yapılıyordu. Birinci sınıf yolcular sağa, uçağın ön tarafına, ekonomi ise sola, orta ve arkaya yönlendirildi.

Linda rahat görünmek için elinden geleni yapıyordu - koltuğuna yaslanmış, sağ bacağını gelişigüzel bir şekilde sol bacağının üzerine atmış, emniyet kemerini takmış ve ellerini kucağına koymuştu - ama rahat olmaktan çok uzaktı. O uçak güvenli bir şekilde havaya yükselene kadar işlerin hâlâ çok ters gidebileceğini biliyordu. Bu nedenle, sakin tavrına rağmen Linda gözlerini önündeki kapıda duran iki uçuş görevlisine dikti ve uçağa adım atan her yeni yolcuyu analiz etti.

Şu ana kadar kimse ona endişelenmesi için gerçek bir neden sunmamıştı.

İçinde bulunduğu uçak bir Boeing 777'ydi; bu uçak, ekonomi sınıfında üç sütunlu koltukları olan, üçü solda, üçü sağda ve üçü ortada olmak üzere toplam dokuz koltuktan oluşan, çoğunlukla uluslararası uçuşlar için kullanılan geniş bir uçaktı. uçağın.

Linda, koridordaki koltukların sol sütununda, 35H numaralı koltukta oturuyordu. Sol tarafındaki her iki koltuk da (pencere ve orta) İtalya'ya gidecekleri için çok heyecanlı görünen orta yaşlı bir çift tarafından işgal edilmişti. Kadın, kocasını Linda ile kendisi arasında bırakarak pencere kenarındaki koltuğa oturmuştu. Yerlerine oturduklarında nazik bir 'merhaba' demişlerdi ama o zamandan beri sadece birbirleriyle konuşuyorlardı ki bu da Linda için gayet iyiydi.

Hızla tekrar saatine baktı; planlanan kalkış saatine beş dakika kalmıştı ama bir şekilde her zaman küçük bir gecikme olduğunu biliyordu. Yolcu akını tamamen durmuştu. Son bir dakikadır uçağa kimse binmemişti. Muhtemelen çok yakında kapıları kapatacaklardı. Linda yavaşça nefes verdi. Gergin olduğunu, kalbinin göğsünün içinde biraz fazla hızlı attığını itiraf etmek zorundaydı. Gözleri üstündeki bölmeye kaydı. Şu anda Michter'in Bourbon'unun bir kısmıyla gerçekten idare edebilirdi.

'*Günaydın bayanlar ve baylar*.' Uçağın hoparlör sisteminden bir erkek sesi geldi. '*Kaptanınız konuşuyor. Görünüşe göre hepimiz gemiye bindik, bu da yakında manevralara başlayabileceğimiz anlamına geliyor. Sadece kuleden gelecek işareti bekliyorum. Lütfen el bagajınızın baş üstü bölmelerde olduğundan*

ve emniyet kemerinizin güvenli bir şekilde takıldığından emin olun. Daha fazla güncellemeyle geri döneceğim, onları alır almaz. Kabin ekibi, kapı kolları ve çapraz kontrol.'

Anons bittikten sonra uçuş görevlilerinden biri uçağın orta kapısını kapatıp kilitledi.

Linda, nabzının hızlı atışını sakinleştirmek için biraz zaman ayırdı ve kalp atış hızının düzeldiğini hissedene kadar sabırla bekledi. Gözlerini kapattı ve bir kez daha boyun zincirindeki kelebeğe uzandı.

"Yoldayız meleğim" dedi alçak sesle. 'Yoldayız.'

Seksen iki

Hunter telefonda Federal Hava Mareşali Amber Burnett'e mümkün olduğu kadar çabuk bir şekilde 8649 sefer sayılı uçağın LAX'e ulaşana kadar yerde kalmasının ne kadar önemli olduğunu anlatmak için elinden geleni yaptı; bu da yaklaşık on üç dakika içinde olacaktı.

*'Uçuşun tekrar ne zaman kalkması planlanıyor?*diye sordu Amber. Hunter arka planda çılgınca klavyenin yazıldığını duyabiliyordu.

Hunter, "Yaklaşık dört dakika içinde" diye yanıtladı.

*'Kahretsin Robert, ciddi misin? Bu, uçağa binişin tamamlandığı ve kapıların devreye sokulduğu ve kilitlendiği anlamına gelir. Zaten taksi yapıyor olabilirler*Hunter, Garcia'ya bakıp yüzünü buruştururken, "Yapılabilecek bir şeyler olmalı, Amber," diye yalvardı. 'Pilota telsizle gönderilebilecek bir tür kod yok mu? Uçuşun iptal edilmesine gerek yok, sadece rötar yapılması yeterli.''*Bu, havaalanı ve havayolu şirketleri için büyük bir sorun, Robert*Amber açıkladı. *'Havaalanında kalkış slotlarının nasıl çalıştığını anlıyor musunuz?*?' Hunter yaptı; kalkış yuvaları birbiri ardına yığılmıştı... havayolu şirketlerinden havayolu şirketleri. Bir uçağın kalkış slotunu kaçırması durumunda, yeni bir slot müsait olana kadar beklemeleri gerekecekti. Uçuşlar geciktiği için hava uçuş kontrolünün acil durum slotlarını yerinde tuttuğu doğruydu, bu bir gerçekti,

ancak LAX gibi yoğun bir havaalanında saatte iki, belki üç acil durum slotu olurdu. Başka bir uçak 8649 numaralı uçuştan önce rötar yapmış olsaydı, bir sonraki uygun kalkış noktasına ilk önce gireceklerdi. Bunun asıl anlamı, 8649 sefer sayılı uçağın, yeni bir onay verilinceye kadar pistte hatırı sayılır bir süre bekleyebileceğiydi. "Evet" diye yanıtladı Hunter. 'Nasıl çalıştıklarını biliyorum.'

'*Yani bir havayolu şirketi için herhangi bir gecikmenin, paranın boşa gitmesi anlamına geldiğini anlıyorsunuz... büyük miktarda... ve onlar bunu pek hoş karşılamıyorlar..*'

"Bunu anlıyorum Amber," dedi Hunter. 'Yapılabilecek bir şey olduğunu umuyordum.'

'*Pilotu kalkış yuvasını kaybetmeye zorlamak için resmen telsizle göndermem*' dedi.*Federal bir yargıçtan izin almam gerekecek Robert*Kısa bir duraklama oldu. '*Uçağın şu andan itibaren üç dakikadan kısa bir süre içinde kalkması planlanıyor. Lojistik açıdan berbat durumdayız.*'

Hunter gözlerini kapattı ve dudaklarını birbirine bastırdı.

'*Meğer ki...*'

Hunter'ın gözleri aniden açıldı. 'Meğer ki...?'

'*Hemen buraya gelin, Robert... hemen*Aramayı sonlandırdı.

Hunter ve Garcia LAX'e hâlâ on bir dakika uzaklıktaydı.

Seksen üç

Uçağın kapısını kapattıktan sonra uçuş görevlisi arkasını döndü ve biniş kapısının hemen karşısındaki koridorda bulunan orta uçak mutfağına girdi. Planlanan kalkış saatine üç dakika kaldı. Yakında taksiye başlayacaklardı.

İkinci kamarot birinci sınıfı ekonomiden ayıran perdeleri kapatmaya başladı. O bunu yaparken, mutfağın hemen dışındaki duvardaki dahili telefon bip sesi çıkardı ve ahizenin hemen üzerinde küçük kırmızı bir ışık yandı; bu, pilot kabininden gelen özel bir mesajdı.

Linda daha iyi görebilmek için boynunu uzattı.

Uçuş görevlisi kaptanın talimatlarını dinlerken yüzündeki ifade Linda'nın kolaylıkla okuyabileceği bir ifadeye dönüştü. Birincisi, emin olamayan bir 'ne?' bakışıydı ve bu bakış hızla 'ah gerçekten!' ifadesine dönüştü. Uçuş görevlisi ahizeyi yerine koyduğunda ekonomi sınıfındaki yolculara bakmak için döndü. Özel olarak kimseyi arıyormuş gibi görünmüyordu; bu sadece genel bir bakıştı ama bir nedenden ötürü Linda her şeyin yolunda olmadığı hissine kapılmıştı.

*'Bayanlar ve baylar.*Kaptanın sesi yine hoparlörlerden duyuldu. *'Ne yazık ki önümüze küçük bir gecikme çıkacak gibi görünüyor. Önemli ya da endişelenecek bir şey yok. Gerçekten evrak işi. Sorunun olabildiğince hızlı çözülebilmesi için yer ekibimizden bir üyenin uçağa gelmesini bekliyoruz. Ne yazık ki bu, bir süre daha yerde kalacağımız anlamına geliyor. Bu küçük gecikme için özür dilerim ama dediğim gibi çok uzun olmamalı. Herkesi bilgilendireceğim*.'

Kaptanın anonsundan üç saniye sonra mutfağın dışındaki dahili telefon bip sesi çıkardı ve yeniden aydınlandı. Aynı uçuş görevlisi yanıtladı. Görevli, yeni talimatlarını dinledikten sonra bağlantıyı kesti ve cihazı açtı.
kilidini açmadan ve iterek açmadan önce orta düzlem kapısını manuel konuma getirin. Her iki uçuş görevlisi de yolcuları selamlarken bulundukları pozisyona geri döndü, kapıdan dışarı ve terminali uçağa bağlayan geri çekilebilir koridora baktı.

Kalkış saatine altı dakika kaldı.

Bir şeyler yanlıştı. Linda söyleyebilirdi. Bu evrak işleriyle ilgili değildi. Evrak işleri uçuş görevlilerinin bu kadar endişeli görünmesine neden olmaz. Birdenbire her iki görevli de öne doğru bir adım atmadan önce ağırlıklarını değiştirdiler; Linda'nın koridordan az önce geldiğini tahmin ettiği birini selamlamaya açıkça hazırdılar.

Bu beklenti Linda'nın ağzının kurumasına neden oldu.

Sonunda biniş kapısında bir kadın belirdi. Bir beden büyük gibi görünen koyu kahverengi deri ceketin altına mavi kot pantolon ve siyah bir gömlek giymişti. Siyah saçları kısa ve düzgün kesilmişti.

Bu kişi American Airlines'ın yer ekibinin bir üyesi değildi. Linda'nın bundan hiç şüphesi yoktu.

Uçuş görevlileri esmerin uçağa girmesine izin vermek için bir adım geri attılar

ve o bunu yaparken, birkaç dakika önce kapatılan bölme perdeleri tekrar açıldı ve kaptan ortaya çıktı. Esmer gruba bir şeyler anlatırken dördü bir daire şeklinde durdu. O konuşurken iki uçuş görevlisinden uzun olanı dönüp ekonomi sınıfındaki yolculara bir kez daha baktı. Belirli bir koltuğu hedef almayan başka bir genel görünüm.

Linda ayrıca kabindeki diğer yolculara da baktı. Bazıları kıpırdanmaya başlamıştı.

'*Belki bu benimle ilgili değil*diye düşündü. Belki sadece paranoyaklık yapıyordu ama paranoyak olsun ya da olmasın Linda bir şeyler düşünmesi gerektiğine ve bunu bir an önce yapması gerektiğine kendini ikna etmişti.

En yakın acil çıkış saatini çoktan almıştı, arkasında dört sıra koltuk vardı ama oraya hızlı bir şekilde ulaşmak sorun olabilirdi, özellikle de yanındaki çıkış sırasındaki üç koltuğun tamamı dolu olduğu için.

Linda biniş kapısındaki grubu bir kez daha kontrol etti. Esmer kadın pilota ve iki uçuş görevlisine bir şeyler açıklıyormuş gibi görünüyordu. Gibi
Bunu yaptığında pilotun dikkati bir anlığına ekonomi sınıfındaki yolculara kaydı.

Linda emniyet kemerini ayarlıyormuş gibi yaparak hemen gözlerini kaçırdı. İşte o zaman tesadüfü hatırladı; dün, uçakta koltuğunu ayırtmadan hemen önce karşılaştığı inanılmaz, saçma tesadüf.

*Belki bu bir işarettir*diye fısıldamıştı kendi kendine o zaman. Belki de gerçekten *öyleydi* Tesadüf olsun ya da olmasın bir 'C' planı olarak işe yarayabilecek bir işaret. Karar vermeden önce sadece birkaç saniye düşündü. Bu işler karışabilirdi, bunu çok iyi biliyordu ama o anki durum böyleyken başka çıkış yolu göremiyordu.

Linda derin bir nefes aldı, emniyet kemerini çözdü ve ayağa kalktı. Bir kalp atımı sonra kapıdaki gruba doğru ilerliyordu.

Seksen dört

Garcia doğrudan Dünya Yolu'na döndüğünde Hunter cep telefonunun ekranını kontrol etti. Amber Burnett'ten mesaj yok. Kontrol panelindeki saate göre American Airlines'ın 8649 sefer sayılı uçuşunun yedi dakika önce havalanması gerekiyordu.

"Uçuşu geciktirmeyi başardı mı?" diye sordu Garcia, bakışları Hunter'dan ilerideki yola doğru kayarak.

Hunter, telefonunu ortağına kaldırarak, "Bilmiyorum," diye yanıtladı. "Hiçbir şeyim yok."

"Eh," dedi Garcia. 'Otoparkları boşverin. Terminal B'nin hemen dışındaki gidiş yolcu indirme noktasına doğru gidiyorum. Ulaşabileceğimiz en yakın yer orası. O andan itibaren Usain Bolt gibi koşsak iyi olur.'

Işıklar ve sirenler yolu açtı ama Garcia'nın sonunda Terminal B'deki yolcu indirme noktalarından birine yanaşması neredeyse bir dakika daha sürdü. Onlara en yakın kapı A kapısıydı.

Dedektif Milton ve Jacob onlardan on saniyeden az bir süre sonra geldiler. Işıkları gören ve sirenleri duyan havaalanı güvenliği, neler olduğunu öğrenmek için çoktan Garcia'nın arabasına doğru koşmuştu, ancak onlar arabaya ulaşamadan her iki dedektif de ellerinde rozetleriyle dışarı atladılar.

Hunter, LAPD Cinayet Masası diye bağırdı. 'Yolu açın.'

LAPD'den sonra 'Cinayet' kelimesini eklemenin insanların daha hızlı hareket etmesini sağladığını biliyordu ve olan da tam olarak buydu. Yarattığı kargaşa, A noktasındaki herkesin büyük bir adım geri atmasına ve etrafa fal taşı gibi açılmış gözlerle bakmalarına neden oldu. Çoğu, "gerçek hayattaki, Hollywood benzeri film sahnesini" videoya çekmek için çılgınlar gibi cep telefonlarına ulaşmaya başladı.

Güvenlik görevlilerinden biri, "Arabanızı orada bırakamazsınız," diye bağırmaya çalıştı ama Hunter ile Garcia çoktan kapıyı açıp gözden kaybolmuşlardı.

terminal.

"Sorun değil" dedi Dedektif Milton ve Jacob, kimlik bilgilerini anında göstermek yerine düzgün bir şekilde göstermek için güvenlik personeline yaklaşırken. Artık Hunter ve Garcia'nın peşinden koşmalarına gerek yoktu. LAPD Cinayet Masası. Bununla biz ilgileneceğiz.'

Sabahın o saatlerinde Terminal B Giden Yolcu Salonu aşırı kalabalık olmasa da yeterince meşguldü. Hunter ve Garcia'nın tam olarak nereye gideceklerini bilmeleri yardımcı oldu, ancak her ikisi de her birkaç saniyede bir 'LAPD Cinayet Masası, yolu açın!' yol.

Sonunda zorunlu TSA yolcu taramasının girişine yaklaştıklarında Ulaştırma Güvenliği İdaresi'nden her ikisi de ağır siklet şampiyonları gibi yapılı iki memur, Hunter ve Garcia'nın yolunu kapatmak için uçak bileti gişelerinin yanından geçti.

"LAPD Cinayet Masası," dedi Hunter, rozeti elinde ve yarı nefes nefese. 'Bizim ihtiyacımız-'

İki polis memurundan ilki, işaret parmağı Hunter'ı işaret ederek, "Dedektif Robert Hunter mı?" diye sözünü kesti.

'Evet...' Ağır, derin bir nefes. 'O benim.'

Garcia onun hemen arkasındaydı.

Memur, şu anda yolculara kapalı olan en sağdaki 'C' girişini göstererek, "Bu taraftan" dedi.

Memur yolu göstererek, "Federal Hava Polis Teşkilatı'ndan Amber Burnett bize sizinle ilgili talimatlar bıraktı" diye devam etti. “Acele etmemiz lazım.” Dördü de başka bir çılgın koşuya giriştiler.

'C' girişini temizlerken memur, 'Taşıyor musun?' diye sordu.

Hunter, "İkimiz de öyleyiz," diye yanıtladı.

Memur, "Ben de öyle olacağını düşünmüştüm" dedi. “Bu taraftan.” Bir kez daha sağa işaret ederek TSA taramasını ve tüm metal dedektörlerini atlayacak serbest bir yolu gösterdi.

Garcia, “Uçuş yerde mi?” diye sordu.

'Şimdilik' yanıtı geldi. ‘Amber uçakta.’

Bu cevap her iki dedektifi de şaşırttı.

Metal dedektörlerini geçtikten sonra geçiş kapısına ulaştılar; gidiş salonunu belirli bir dizi gidiş kapısına bağlayan ve neredeyse bir futbol sahası uzunluğunda olan 330 fit uzunluğunda bir köprü. Dördü de olabildiğince hızlı bir şekilde karşıya geçtiler. Hunter ve Garcia'nın ikisi de terliyordu ve Hunter ciğerlerinin yanmaya başladığını hissedebiliyordu.

Geçidin sonunda sağa dönüp 201B numaralı kapıya doğru ilerlediler. “Ah kahretsin!” Garcia, peşinde oldukları kapının tüm salonun en sol ucundaki 310 metrelik kapı 210A olduğunu bilerek derin bir nefes verdi. "Roma'ya kadar mı koşacağız?"

202, 203, 204 ve 205 numaralı kapılarda uçağa binmeyi bekleyen yolcu kalabalığının yanından hızla geçtiler, ancak sol taraftaki 206A kapısına vardıklarında küçük bir çocuk annesinin elinden kurtuldu ve 206B kapısına doğru koşmaya karar verdi. Sağdaki. Bunu yaparken çocuk koşan dört adamın yoluna çıktı.

Anne çaresizce küçük oğlunun peşinden koşarken, “Jason!” diye seslendi. Bu, gruba liderlik eden Hunter'ı sağa doğru kaymaya zorladı. Bir şekilde anne ve çocuktan kıl payı kurtulmayı başardı ama Garcia ve iki TSA memuru çocuğu ve annesini çok geç gördü. Kafa kafaya çarpışmayı önlemek için Garcia sola hareket ederken, iki polis memuru sağa yöneldi. Koreografisi yapılmış olsaydı sonuç bundan daha komik olamazdı. Üçü tüm gücüyle birbirine girdi. Üçü arasında fiziksel olarak açık ara en az güçlü olan Garcia, güreş tarzı bir şekilde yere fırlatıldı ve sert bir şekilde yere düştü, kafasını en az birkaç dakika boyunca bayıltacak kadar şiddetli bir şekilde beton zemine çarptı. . İki TSA memuru, Garcia ile çarpıştıklarında birbirlerine takıldılar ve onlar da bilerek yere çarptılar. Hiçbir kemiğin kırılmaması bir mucizeydi.

Hunter tüm hızıyla devam ederken, 206A kapısında bekleyen yolcuların çoğu yerdeki üç adamın yardımına koştu.

Hunter 210A kapısına ulaştığında vücudundaki her kas oksijen için çığlık atıyor gibiydi ama kat edilmesi gereken tek mesafe yolcuların uçağa binmek için kullandığı kısa koridordu. Tek kelime etmeden biniş kapısındaki American Airlines hanımının yanından uçtu. Ona kim olduğunu açıklayacak ne zamanı ne de akciğer kapasitesi vardı.

Biniş koridoru sola doğru kıvrıldı ve Hunter sonunda köşeyi açtığında uçaktan gelen kaotik, umutsuz çığlıkları duydu. İleride uçağın kapısının ardına kadar açık olduğunu görebiliyordu. İşte o zaman koşmayı bıraktı.

Uçağın içinde, kapının solunda, tamamen dehşete düşmüş görünen bir uçuş görevlisi duruyordu. Hunter sağında Amber Burnett'i gördü... kanlar içinde.

Daha sonra silahı gördü.

Linda Evans uçağın içine nasıl silah sokmuştu?

Seksen beş

Kalkış saatine dokuz dakika kaldı.

Linda koltuğundan kalkıp koltuğuyla uçağın kapısında duran grup arasındaki kısa mesafeyi yürümeye başladığında, boğazına bir şey sıkışmış gibi davranarak öksürmeye başladı. Grup onu hemen fark etti.

Linda'yla buluşmak için dönen ilk uçuş görevlisi, "Hanımefendi" dedi. 'Lütfen koltuğunuza dönün...'

Linda daha sert öksürdü, sol elini ağzına götürdü ve sağ elini uçuş görevlisine doğru uzatarak bir saniyeye ihtiyacı olduğunu işaret etti. "Lütfen, sadece bir bardak suya ihtiyacım var" dedi öksürüklerinin arasında, sesi tizdi. 'Boğazımda bir şey var.'

Uçuş görevlisi, "Koltuğunuza dönerseniz hanımefendi," diye karşılık verdi, "size hemen bir tane getireceğim."

Ama Linda, esmer kadına çok daha yakın olabilmek için yolunu biraz sola çevirerek yürümeye ve öksürmeye devam etti.

Geriye çok az zaman kalmış olması ve her şeyin aciliyeti nedeniyle Hunter, Amber Burnett'e American Airlines'ın 8649 numaralı uçuşunu Garcia ile birlikte havaalanına varana kadar ertelemeleri gerektiğini açıkladığında ayrıntıları minimumda tutmuştu. Ona üçlü bir cinayet zanlısının ülkeden kaçmaya çalıştığını söylemişti ama Amber'in tanımını yapmadı, herhangi bir isim vermedi ya da herhangi bir koltuk numarasından bahsetmedi çünkü Amber'in uçağa

kendisinin bineceğini hiç düşünmemişti. Bunun anlamı Amber'in kimin peşinde olduğunu asla bilemediğiydi ve bu bir hataydı.

Linda oturduğu yerden esmer kadının solak olduğunu çoktan fark etmişti. Ayrıca aşırı büyük ceketin nedeninin bir silahı saklamak olduğundan da emindi; muhtemelen omuz kılıfında, bu da onun silahsız olduğu anlamına geliyordu.
ya bir polis memuru ya da bir hava polisi. Kadın solak olduğundan silahının saklanabileceği en mantıklı yer sağ kolunun altı olacaktır. Linda gruptan bir adım kadar uzaklaştığında Amber onunla yüzleşmek için döndü. Vücudun dönmesi ceketinin bükülmesine ve karnına biraz daha baskı yapmasına neden oldu ve sağ kolunun altındaki şişkinliği ortaya çıkardı.

Linda bunu gördü ve harekete geçti.

Her şey çok hızlı oldu; o kadar hızlı ki uçuş görevlileri ve pilot çok geç olana kadar neler olup bittiğini anlamadılar.

Linda gruba yaklaşırken yerdeki bir şeye takılıp kalmış gibi yaptı ve kendini Amber'in üzerine attı. Bu herkesi şaşırttı ve Linda'nın niyeti de tam olarak buydu.

Linda, Amber'e çarptığında, Krav Maga savunma derslerinde öğrendiği bir hareketle, her iki elini de Amber'in gövdesine, sol ve sağ kollarının hemen altına koydu. Ağır vücut darbesiyle savrulan Amber, açık kapıya doğru geriye doğru savruldu ama Linda onu ceketinden tuttu ve doğrudan kendisine doğru çekti... sertçe. Bu kez Linda çenesini eğdi ve Amber'in doğrudan burnuna kafa attı.

Sanki birisi bir kırık cam yığınının üzerine basmış gibi korkunç bir çatlama sesi duyuldu. Amber'in yüzünden patlayan bir su balonu gibi kan fışkırdı, koyu kırmızı bir sis yarattı ve Linda'ya, pilota ve her iki hava uçuş görevlisine sıçradı.

Çarpma, Amber'in burnundan yukarıya ve beynine kalp durduran bir acı şok dalgası gönderdi, neredeyse bilincini yitirmesine neden oldu ve dengesini tamamen bozdu. Elleri mekanik bir şekilde yüzüne doğru fırladı ve koruyucu bir hareketle burnunu kapadı.

Linda, bir kalp atışı kadar kısa sürede Amber'in ceketinin fermuarını indirdi, silah kılıfındaki koruma kayışını açtı ve silahını çıkardı. Sol eliyle Amber'i kapının sağındaki duvara itti ve mutfak yönünde iki adım geriye gitti. Saldırının tamamı yaklaşık üç saniye sürdü.

Ekonomi sınıfındaki koltukların sol sütununda oturan ve kapıya daha yakın olan birkaç yolcu, olanları gördü. Tepkileri, kabin boyunca bir Meksika dalgası gibi dalgalanan birleşik, korku dolu bir çığlık atmak oldu.
Sıradan sıraya atlarken ivme kazanıyor. Kabinin kolektif, dehşet dolu çığlığı uçağın uzunluğu boyunca ilerledi ve terminali uçağın biniş kapısına bağlayan geri çekilebilir koridora ulaştı.

Linda çığlıkları ya da yolcuları umursamıyordu. Geriye doğru adım atarken, iki uçuş görevlisinden kısa olanı hızla saçından yakaladı ve onu da kendisiyle birlikte orta düzlem mutfağına geri çekti. Uçuş görevlisi göz açıp kapayıncaya kadar Linda'nın canlı kalkanı haline geldi.

Tam arkasında duran Linda, silahın namlusunu görevlinin sağ şakağına dayadı. Tam herkese geride durmaları emrini verecekken terminalin biniş koridorunda uzun boylu ve yapılı bir adamın belirdiğini gördü. Tamamen durduğunda Linda, rozetin kemerine iliştirildiğini gördü ve kafasının içinde onu tanıyan bir göz kırptı. LAPD UVC Birimi'ni araştırırken onun birkaç fotoğrafını görmüştü. Bu, birimin başıydı; Dedektif Robert Hunter.

Linda, Amber ve Hunter'ın onun ne yaptığını tam olarak görebilmesi için silahı başının üstüne kaldırırken, "Herkes olduğu yerde kalsın," diye bağırdı. Daha sonra namluyu uçuş görevlisinin şakağına bastırmadan önce emniyeti kapatmak için başparmağını kullandı. 'Eğer biri oturduğu yerden kalkmaya kalkarsa, önce onu vuracağım... sonra da oturduğu yerden kalkanı vuracağım. Bunları videoya çekmeye çalışırken tek bir cep telefonunun bile dışarıda olduğunu görürsem, önce onu vuracağım... sonra da cep telefonuna sahip olanı.' Gözlerini Hunter'a kilitledi. 'Ve güven bana, kaçırmayacağım. Anlaştık mı?'

Seksen altı

Tamamen nefessiz kalan ve bacakları teslim olmak üzere olan Hunter, uçağın biniş kapısından sadece birkaç adım uzakta tamamen hareketsiz durdu. Durduğu yerden kapının sağında Amber'i görebiliyordu. Elleri, tarif edilemez bir kan ve

sümük yığını olan yüzünün önünde kavuşturulmuştu. Pilot ve uçuş görevlilerinden biri solda duruyordu. Her ikisinin de üniformaları kan lekeleriyle kaplıydı ama Hunter bunun onların kanı olup olmadığını anlayamıyordu. Yaralı görünmedikleri için böyle görünmüyordu ama asıl dikkatini çeken şey, uçağın orta mutfağında duran ve uçuş görevlilerinden birinin kafasına yarı otomatik tabanca dayayan kişiydi.

Çok kısa bir an için Hunter ve Linda gözleri birbirine kilitlendi ve onun gözlerinde görebildiği tek şey kararlılıktı.

Linda, Hunter'ın elindeki silahın emniyetini açtığından emin olmadan önce, "Herkes olduğu yerde kalsın," diye bağırdı. Tüm uçak birkaç uzun saniye süren çılgın çığlıklara boğuldu, ancak Linda itaatsizlik etmeleri halinde ne olacağını açıkladığında yolcular tam olarak kendilerine söyleneni yaptılar; kimse hareket etmedi... ve kimse cep telefonlarına uzanmadı.

Polis içgüdüsü, Hunter'a silahını çıkarıp Linda'ya nişan almasını söyledi - destek gelene kadar bir mesafe oluşturun, öyle olacağını biliyordu - ancak insan psikolojisi ona, silahını çekerse gergin bir durum yaratacağını söyledi. milyon kat daha kötü. Linda Evans'ın ruh hali ya da gerçekliğe olan hakimiyetinin ne kadar parçalanmış olduğu hakkında çok az şey biliyordu. Zaten korkmuş ve parçalanmış bir zihni tehdit etmek, bu kadar çok hayat tehlikedeyken almaya istekli olmadığı bir riskti. Bunun yerine ellerini ona doğru kaldırdı.

"Linda," diye seslendi, hâlâ nefesini tutuyordu. 'Bunu yapmak istemezsin.'

Amber, Hunter'a bakmak için başını çevirdi; yüzünden kan damlıyordu, gözleri öfkeli ve kanlıydı.

Hunter'ın bakışları bir anlığına ona kaydı ve basit bir bakışla çok üzgün olduğunu söyleyebilecek biri varsa Hunter bunu tam orada yaptı. “Öyle mi, Dedektif?” diye yanıtladı Linda. Gözlerindeki kararlılık yoğunlaşmış gibiydi.

“Evet, öyle.” Ağır nefes almasına rağmen ses tonu kararlıydı.

Linda'nın önündeki uçuş görevlisi ağlamaya başladı. Lütfen, dedi, sesi titriyordu ve zorlukla duyulabiliyordu ama Hunter dudaklarını okuyabiliyordu. 'Lütfen bırak beni. Bir kızım var.'

Linda, uçuş görevlisinin saçını daha sert çekerek, "Sessiz ol," dedi ve bu onun dehşet dolu bir havlama çıkarmasına neden oldu.

Hunter, "Bu insanlara zarar vermek istemezsin, Linda," diye seslendi, elleri hâlâ havadaydı. "Bunu yapmadığını biliyorum." Onu sakinleştirmek için en iyi şansı, öğrendiklerini kullanmaktı. 'Bilmediğini bilmemin nedeni bu insanlardan hiçbirinin... hiçbiri... Genesis'e zarar vermemiş olmasıdır.'

Linda, kızının adını duyunca birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Onun adını ağzına alma," dedi sıktığı dişlerinin arasından. 'Genesis hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.'

"Yeterince şey biliyorum... bu insanların hiçbirinin ona zorbalık yapmadığını veya onunla dalga geçmediğini bilecek kadar." Onun başına gelenler onların suçu değil Linda. Birbirlerine baktılar. "Bu senin de hatan değildi."

Hunter, sevdiklerini intihar nedeniyle kaybeden insanlar arasında, özellikle de küçük bir çocuğunu kaybetmiş ebeveynler için en yıkıcı duygunun suçluluk olduğunu çok iyi anlamıştı... nadiren bulunabilecek yanıtlar gerektiren türden bir suçluluk duygusu: 'Neredeydiler? başarısız oldu mu?', 'Neden işaretleri görmediler?' ve hayatlarının geri kalanı boyunca potansiyel olarak onlara işkence edecek daha pek çok şey. Bu sorular bir şekilde cevaplanabilse bile çoğu ebeveyn yine de kendilerini suçlamanın bir yolunu bulurdu çünkü özünde küçük çocuklarının refahından ve güvenliğinden onlar sorumluydu. Hunter'ın Linda'nın, en azından kısmen, Genesis'in intiharından kendisini sorumlu tuttuğunu... orada olmadığı için... herhangi bir işaret görmediği için... kızının ne kadar acı çektiğini bilmediği için sormasına gerek yoktu.

Linda gözlerini kırpıştırdı ve Hunter bu kez onun gözlerinde saf nefretten başka bir şey göremedi.

'Kimin hatası olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.' Bu kelimeleri adeta ağzından kaçırdı. 'Ne olduğunu bilmiyorsun.'

Yolcular arasındaki gerilim yeniden kaynama noktasına ulaşmaya başlamıştı. Herkes bunu hissedebiliyordu. Hunter'ın hızlı bir şekilde bir şeyler yapması gerekiyordu. Bu tür durumlarda, yapabileceği en iyi şeyin onu konuşturmak olduğunu deneyimlerinden biliyordu. Konuşmak her zaman silahlı çatışmadan çok daha iyi bir alternatifti ve Hunter tam o sırada mükemmel bir fırsata sahipti çünkü Linda'nın son açıklaması ona muhtemelen sandığından çok daha fazlasını bildiğini gösterme şansı vermişti.

“Öyleyse neden bana ne olduğunu anlatmıyorsun?” diye yalvardı. "Gardena Ortaokulunda ne oldu Linda?" Janet, Troy, Josie, Sofia, Pedro ve Genesis'e ne oldu? Ne yaptılar? Neden onları bu şekilde cezalandırıyorsun? Bunu gerçekten anlamak istiyorum ama önce bu insanların gitmesine izin vermelisin Linda. Hunter sonraki sözlerini düşünürken nefes verdi. 'Eğer istediğin buysa beni rehin alabilirsin ama bu insanların gitmesine izin vermelisin ve bunu yapmalısın. *hızlı*.'

Hunter bu kez sözlerinin ağırlığının Linda'nın kulak zarlarına tam anlamıyla çarpması için tekrar durakladı. Onun da herkes kadar tehlikede olduğunu anlaması gerekiyordu.

'Uçağın içinde yüklü bir silah, uçağın yerde olmasına rağmen insan hayatına yönelik en yüksek düzeyde tehditlerden birini oluşturur' diye açıkladı. Yardımcı pilotun durumu telsizle bildirdiğinden eminim. Altı, belki yedi dakikadan az bir sürede... SWAT ekipleri bu uçağın etrafını saracak.' Başını salladı. “Ve yapmak isteyecekleri son şey Linda, konuşmak.” Bir duraklama daha, bu sefer daha uzun ve daha ağır. 'Herkesin gitmesine izin verirseniz SWAT ekiplerini geride tutabileceğimi biliyorum. Bunun kimse için trajik bir şekilde bitmesi gerekmiyor ama onların gitmesine izin vermelisiniz. Burada kimseyi incitmek istemediğini biliyorum Linda. Bu insanlar... bu yolcular... onlar sizin hedefiniz değil.”

'Çok emin görünüyorsun *Benim* Niyetiniz Dedektif... Hunter, öyle mi?' Hunter, "Robert," dedi.

‘Öyleyse söyle bana... *Robert*Linda'nın ses tonunda meydan okuma vardı. 'Burada kimseyi incitmek istemediğimden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?'

Hunter, Linda Evans hakkında çok az şey biliyordu. Araştırmanın onun hakkında tam bir dosya hazırlayacak zamanı olmamıştı ama Hunter'ın kesin olarak bildiği şey Linda'nın kederle boğuşan bir anne olduğuydu ve içindeki psikolog da bunu kullanabileceğini biliyordu.

'Çünkü herkes o uçağın içinde, Linda' diye yanıtladı. 'Her yolcu... her mürettebat üyesi... bir Genesis'tir.'

Linda'nın öfkesi yeniden yüzüne yansıdı.

Hunter konuya açıklık getirmekte hızlı davrandı.

'Demek istediğim... o uçaktaki herkes birilerinin kızı...' Bu sözlerin bir anlığına havada kalmasına izin verdi. 'Birinin oğlu... birinin kardeşi... kız kardeşi...

annesi... babası... Hepsi uçağa yeni binmiş masum insanlar. Eğer onların canını alırsan bu artık intikam sayılmaz, Linda. Eğer onların canını alırsan, tıpkı Yaratılış kitabını senden alan insanlar gibi olursun. Ailesinin masum bir kızını... ya da bir oğlunu... ya da bir annesini... almış olacaksınız. ya da bir baba...'

Hunter'ın gözleri Linda'nın tetik parmağına kilitlenmişti ve bir milisaniye boyunca Linda'nın tüm kolundaki gerilimin gevşediğini gördüğüne yemin edebilirdi. Daha da ileri gitmesi gerekiyordu. Sesi aynı anda ağır ve hassas bir hal almıştı.

'İşte bu yüzden beni almalısın. Ben bunların hiçbiri değilim.'

Linda bir bakışla onu sorguladı.

Hunter, "Artık ailem yok" diye açıkladı. 'Annem ve babam uzun zaman önce öldü. Erkek veya kız kardeşim yok. Hiç evlenmedim ve hiç çocuğum olmadı. Ben kimsenin kocası değilim... kimsenin babası... kimsenin ortağı değilim." Herhangi birine verebileceği en samimi bakışla onu yere sabitledi. 'Bırak gitsinler ve beni alsınlar, Linda. Eğer öyle olursa, tüm bunların sonunda canımı almak zorunda kalırsın... bir aileyi mahvetmeyeceksin... kimseden bir şey almayacaksın."

Seksen yedi

Linda Evans'ın iyi anladığı bir şey varsa, o da psikolojik acıydı; kalbinizi parçalayan ve düşüncelerinizi felce uğratan türden... sizi değiştiren türden... ancak büyük bir kayıpla elde edilebilecek türde – ve o anda, her kelimesinde Az önce önündeki dedektifin sesini duydum, sanki aynı acıyla kaplıydı.

Linda bir an Hunter'ı daha derinlemesine okumaya çalıştı ama fazla ileri gidemedi ve yolcular arasında artan gerilim onun dikkatini çekmesini gerektirdi.

O uçağın içinde işlerin kötü gitmeye başlaması çok uzun sürmeyecekti ve böyle olduğunda herkes için felaketle sonuçlanacaktı.

Linda, uçağın boş olması durumunda şansının daha yüksek olacağını biliyordu. Her yolcuyu görebilecek durumda değildi ve bu çok büyük bir dezavantajdı çünkü birisinin kahraman olmaya karar vermesi riski her zaman

mevcuttu. Ama bundan da öte, bu onun 'C' planını hayata geçirmesi için mükemmel bir fırsat olabilir.

"Pekala," dedi sonunda, ses tonu şüpheciydi. 'Yolcuların gitmesine izin verebilirim ama ondan önce silahını bırakman gerekiyor...' *Robert*.' Uçuş görevlisinin kafasının arkasından yalnızca sağ gözü dışarı bakacak şekilde kendini yeniden konumlandırdı. 'Yavaşça yap. Eğer bir şey yapmaya kalkışırsan ölür."

Hunter, "Hiçbir şey denemeyeceğim," diye güvence verdi ona.

Linda, "Yalnızca tek elinizi kullanın" diye emretti.

'Sorun değil.'

Sol elini havada tutan Hunter sağ elini kullanarak ceketinin içine uzandı ve silahını çıkardı. Başparmağı ve işaret parmağıyla yakaladı. Linda ona, "Onu yere koy," diye talimat verdi. "Ve onu tekmeleyerek uzaklaştır." Hunter bunu Linda'ya doğru yapmak yerine geriye doğru tekmeleyerek yaptı.

"Yedek silah da."

Hunter ona "Yedek silah taşımıyorum" dedi.

Amber'in şaşkın gözleri Hunter'a doğru büyüdü.

Linda, "Buna inanmam mı gerekiyor?" diye sordu.

'Umarım öyledir, çünkü gerçekten yanımda taşımıyorum.'

Bakışmalar gergindi.

"Sanırım o zaman bunu zor yoldan yapmamız gerekecek" dedi Linda. 'Ceketinizi ve gömleğinizi çıkarın... yavaşça.'

Hunter başını salladı ve sonunda sol kolunu indirdi, bu bir rahatlama oldu çünkü acımaya başlamıştı. Ceketini çıkarıp arkasına attı. Daha sonra omuz kılıfını ve gömleğini çıkarıp ceketinin üstüne attı.

'Ellerini kaldır ve arkanı dön. Yavaş yavaş.'

Hunter kendisine söyleneni yaptı.

Uçağın kapısını ve biniş koridorunu görebilen herkes (pilot, uçuş görevlileri, Amber ve Linda) Hunter'ın yara izlerine kaşlarını çattı. Çok fazla vardı; kurşun yarası izleri... bıçak yarası izleri... cam kesme izleri... ve ateşten kavrulmuş cilt.

Linda, 'Görünüşe göre az önce kıyma makinesinin diğer tarafından çıkmışsın' dedi. Gözlerindeki duygu değişti ama Hunter bulunduğu yerden bunu tam olarak okuyamadı.

'İşle birlikte geliyor' diye yanıtladı. 'Burada iyi miyiz?'

'Henüz değil. Ayak bileği silahı mı?'

Hunter önce sağ bacağını, sonra sol bacağını kaldırarak, Hayır, diye yanıtladı. 'Sana söyledim, yedek silah yok.'

Linda nefes vererek, "Hala satın almıyorum," dedi.

"Pantolonunu çıkar." Hunter bir an tereddüt etti.

'Şimdi, Dedektif.'

'Peki.'

Hunter ayakkabılarını çıkardı, kemerini çözdü ve pantolonunu çıkardı. O zamanlar üzerinde sadece bir çift siyah boxer ve çorap vardı.

'Gördün mü' dedi. 'Yedek silah yok.'

Tam o anda Hunter, biniş koridorunda arkasından gelen ağır, düzensiz ayak seslerini duydu. Bir saniye sonra topallayan Garcia döndü.
köşe. Hemen arkasında iki TSA memuru vardı. Onlar da topallıyorlardı. Garcia'nın Linda'yı ve silahı fark etmesi bir saniyesini aldı. Bundan sonra göz açıp kapayıncaya kadar yarı otomatikini eline aldı ve dümdüz ileriyi hedef aldı.

"Ne oluyor?" diye bağırdı. Kafasını vurduğu için hâlâ biraz kafası karışmış gibi görünüyordu.

Linda dişlerini gıcırdattı ve silahını uçuş görevlisinin şakağına doğrulttu.

Hunter, Carlos, diye bağırdı, sağ kolu geriye doğru hareket ederek eli ardına kadar açıktı ve ona durmasını işaret ediyordu. Ama gözleri Linda'dan hiç ayrılmıyordu. 'Silahını bırak.'

"Ne?" diye sordu Garcia, silahını Linda'ya ve uçuş görevlisine doğrultmuştu. Hunter, "Bunu kontrol altına aldım Carlos," diye devam etti. Linda yolcuların gitmesine izin verecek. Bunu yaptığında Yüzbaşı Blake'e SWAT ekiplerinden uzak durmasını söylemelisin. Pistte ekip yok... bu koridorda ekip yok.' Linda'ya başını salladı. 'Bu elimizde.'

Garcia Hunter'a baktı. "Striptiz yaparak kimseyi teslim olmaya ikna etmeyeceğin konusunda anlaştığımızı sanıyordum, Robert." Bütün polis dansı rutinini yaptın mı? Etkilenmiş görünmüyor."

Linda uçaktan "Ona silahını bırakmasını söyle, yoksa ölür" diye bağırdı. Hunter, "Bugün burada kimse ölmeyecek, Linda," diye karşı çıktı. 'Fakat SWAT

ekiplerinin içeri girmesini engellemek için geri dönmesi gerekiyor' diye açıkladı. ‘Kaptanımızla konuşuyor, onları durduruyor. Bu kadar basit. Geri dönmesi gerekiyor.” Linda gözlerini Garcia'ya kilitledi ve bir süre onun yüzünü inceledi. Acı çektiğini anlayabiliyordu. ‘O koridordan ne SWAT ne de başkası geliyor. Anlaştık mı?'

Garcia'nın bakışları Linda'nın üzerinde kaldı.

'Açık mıyız, değil miyiz?'

Garcia, "Anladık" diye yanıtladı.

Ona başını salladı. 'İyi. Şimdi git.'

Seksen sekiz

Garcia ve iki TSA memuru dönüp biniş koridorunda topallayarak ilerlerken Hunter görüşmelere yeniden başladı.

"Çok vaktimiz yok Linda," dedi ve bu işte birlikte oldukları mesajını bilinçaltı olarak iletmek için "sen" yerine "biz" zamirini kullandı. ‘Yolcuları uçaktan indirmemiz gerekiyor ve bunu hemen yapmalıyız.’

Linda bir adım geri atarak uçuş görevlisini de yanında çekti.

Pekâlâ, dedi yolcuların çoğunun duyabileceği kadar yüksek bir sesle. ‘Bunu güzel ve kolay bir şekilde yapacağız. Panik yok. Acele etmek yok. Öncelikle, kimse hareket etmeden önce, pencerenin yanında bulunan herkesin perdelerini indirmesini istiyorum.' Talimatlarının iyice anlaşılması için bir saniye süre tanıdı. 'Her penceredeki her gölge... aşağı. Şimdi yap.”

Yolcular buna uydu.

Hunter, Linda'nın akıllı olduğunu kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı. *Bir keskin nişancının bunu uçağın dışından bitirmesi olasılığını ortadan kaldırmıştı..*

“Şimdi,” diye devam etti Linda, “bunu sıra sıra yapacağız.” Pilot ve ikinci uçuş görevlisiyle göz teması kurarak onlara yardım ettiklerini bildirdi. 'El bagajınızı unutun. Hiçbir yere gitmiyor ve sadece işleri geciktirecek. Ekonomi sınıfında ilk

koltuk sırasından başlayıp sonuncuya kadar ilerliyoruz. Daha sonra birinci sınıfa geçeceğiz. Bir kez olsun beklesinler. Sadece sol koridoru kullanacağız, yani uçağın sağ tarafındaysanız zamanı geldiğinde sola geçmeniz gerekecek. *Yapamaz* ayrılma sırası sizde değilse kalkın. Eğer bunu yaparsan... güven bana... öleceksin.' Linda pilota ve ikinci uçuş görevlisine başını salladı. 'Güzel ve kolay. Panik yok. Acele etmek yok. Çıkarın onları."

Ekonomi sınıfındaki ilk koltuk sırası otuzuncu sıraydı. Sonuncusu elli yedinci sıraydı.

Ekonomi sınıfı kabindeki pilot, ikinci uçuş görevlisi ve diğer iki görevli hızlı bir şekilde çalışarak herkesi olabildiğince sakin tutmaya çalıştılar. Uçağın yarıdan biraz fazla dolu olması işlerin çok daha hızlı ilerlemesini sağladı.

Yolcu grupları uçaktan inip biniş koridoruna girdiklerinde (grup başına beş ila dokuz yolcu), boxerlı ve çoraplı bir adamla karşılaştılar.

Korkmuş ve biraz da şaşırmış yolcular "Ne oluyor?" ve "İyi şanslar!" gibi yorumlarla yanından geçerken Hunter, "Lütfen bu koridordan düz devam edin, bir memur size yardım edecektir" demeye devam etti.

Uçuş görevlileri ve pilotun ekonomi sınıfının tamamını boşaltması yedi dakikadan biraz fazla sürdü.

"Tamam" dedi Linda. "Birinci sınıfa geçelim." Durdu ve ekonomiye yardım eden iki görevliye seslendi. "Siz ikiniz gidebilirsiniz." Koridorda başını salladı. 'Birinci sınıftaki diğer görevliler geri kalan yolcularla ilgilenecek.'

Korkmuş iki görevli pilotlarına baktı, o da hızla onlara başını salladı. "Git" dedi. 'Güvende ol.'

Silahı hâlâ kafasına dayayan görevli yine ağlıyordu. 'Lütfen bırak beni... lütfen.'

Linda, pilota ve görevliye birinci sınıf yolcuları dışarı çıkarmaları talimatını vermeden önce, "Yapacağım, ama biraz daha beklemeniz gerekecek" dedi. Birinci sınıfta çok fazla insan yoktu - yirmi bir yolcu, hepsi bu, ama dördüncü yolcu grubu uçaktan inmeye hazır bir şekilde kapıya vardığında Linda onları durdurdu.

"Sen," dedi, yirmili yaşlarının sonunda, belki de otuzlu yaşlarının başında görünen ortalama boydaki bir adamı işaret ederek.

Adam durdu ve ona baktı. "Ben mi?" diye sordu titrek bir sesle, sağ avucunu

göğsüne yaslayarak. Mavi gözlerinde korkudan başka hiçbir şey yoktu.

“Evet, sen,” diye yanıtladı Linda. 'Sen kalıyorsun. Gruptaki diğer yolcular... gidin.'

Hepsi şaşkınlık ve şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

'*Gitmek*Linda tekrar emretti. 'Başka birini seçmeye karar vermeden önce.' Linda'nın durdurduğu adamı arkalarında bırakarak, ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde uçaktan indiler.

Gözlerindeki korku tüm vücuduna yayılırken adam “Ne?” diye sordu. 'Ne demek 'kalıyorum'?'

“Kesinlikle öyle.” Linda'nın ses tonu sert ve talepkârdı. “Bu tarafa gelin ve sizi görebileceğim şu koltuğa oturun.” Ekonomi sınıfının solundaki ilk sırasındaki bir koltuğu işaret etti.

Hunter biniş koridorundan, Linda, diye seslendi. “Ne yapıyorsunuz?” “Buna baskı denir, Dedektif” diye seslendi. ‘Söz verdiğim gibi yolcuları size veriyorum ama burada en azından bir sivili tutmam gerekiyor. Eğer bunu yapmazsam, SWAT arkadaşlarınız silahlar patlayarak uçağa saldıracak. Bunu biliyorsun.” “Ama neden ben?” Adam gözyaşlarına boğulmuştu. “Ben ne yaptım?” “Çünkü öyle dedim,” Linda ona yanıt verdi. “Şimdi oturun.” Adam dönüp Hunter'a baktı, açıkça yardım beklediğini hissetti.

Hunter, "Sorun değil" dedi ve ellerini adama doğru kaldırdı. ‘Adın ne?’

‘Hımm... Phillip Maddox, ama herkes bana Phil der.’

Hunter elinden gelen en sakin sesle, Sorun değil Phil, dedi. ‘Her şey yoluna girecek. Sadece... oturun... şimdilik... ve bu işi halledelim, tamam mı?” “Herkesi oyalıyorsunuz, *Phil*"dedi Linda. ‘Otur, yoksa diz kapaklarından birini vururum.’ Silahı bacaklarına doğrulttu.

Adam şimdi tepeden tırnağa titriyordu ama gidip Linda'nın işaret ettiği koltuğa oturdu.

"Sen," diye seslendi Linda, çenesi Amber'e doğru hareket ederek. 'Kanayan hanımefendi. Kelepçelerinizi yere koyun ve ayağınızı kullanarak dikkatlice bu tarafa kaydırın.' Amber de titriyordu ama öfkeden.

'Şimdi yapın ve yavaşça yapın.'

Amber kendisine söyleneni yaptı.

"Anahtarlar da."

Amber itaat etti.

Linda pilota ve uçuş görevlilerine seslendi. 'Deplaning işlemine devam edebilirsiniz.'

Birinci sınıf kabine geri döndüklerinde Linda uçuş görevlisinin saçını bıraktı.

Linda ona, "Şu kelepçeleri tutmanı istiyorum" dedi. 'Ve Phil'i o sandalyeye kelepçele. Bunu düzgünce ve sakince yaparsan gidebilirsin.'

Sonunda yerdeki kelepçeleri almak için Linda'nın elinden uzaklaşırken görevlinin nefes alması zorlaştı.

Linda, "Devam et," diye emretti. 'Yap şunu.'

Görevli tıpkı Phil'in yaptığı gibi onay almak için Hunter'a baktı. Hunter ona tek bir baş işareti yaptı.

Görevli kelepçeleri aldı ve Phil'in oturduğu sandalyeye doğru yürüdü.

Sandalyenin kol dayamasının etrafındaki ikinci halkayı kapatmadan önce sağ bileğindeki kelepçe halkalarından birini güvenli bir şekilde kapatırken hıçkırıklarının arasında "Çok üzgünüm" dedi. Bunu yaptıktan sonra Linda'ya doğru dürüst bir iş çıkardığını göstermek için elinden geleni yaptı.

Harika, dedi Linda, silahını Phil'e doğrultarak. Bir an için ne yapacağını bilemeyen görevliye, "Gidebilirsin" dedi. Tam o sırada pilot ve üç uçuş görevlisi, son yolcu grubuyla birlikte ortaya çıktı. Yardımcı pilot hemen arkalarındaydı.

Pilot Linda'ya "Bunlar herkes" diye bilgi verdi.

Harika, dedi Linda. 'Artık hepiniz gidebilirsiniz.'

Herkesin yüzünde kararsız bir ifade vardı ve Linda silahını hepsine doğrulttuğunda bu ifade ortadan kayboldu.

'Fikrimi değiştirmeden gitsen iyi olur. Kalmak istiyor musun?' Geriye kalan dört uçuş görevlisi, pilot ve yardımcı pilot başlarını salladılar ve sonunda uçaktan inerek Hunter'ın yanından geçtiler.

Linda Amber'a baktı. 'Sen de, Burun Kanayan. Gidebilirsin."

"Hiçbir yere gitmiyorum" dedi Amber, sözleri sertti... kızgındı. 'Silahım sende. Bu uçaktan ayrılmamın tek yolu ya silahımla ya da ceset torbasında. O yüzden istersen vur beni çılgın kaltak ama ben burada kalıyorum.'

Hunter'ın kalbi göğsünün içinde tekledi. *Amber'ın ölüm dileği var mıydı?*?

'TAMAM. Eğer istediğin buysa, dedi Linda, hızla hedefini Phil'den Amber'e çevirdi.

Amber kollarını iki yanına indirdi ve doğrudan Linda'nın gözlerinin içine baktı ama o çekinmedi. Kan burnundan çenesine, bluzuna ve ceketine akmıştı.

Hunter, "Yapma, Linda," diye seslendi ve hava polisine seslenmeden önce bir adım öne çıktı. 'Amber. Seni tüm bunlara bulaştırdığım için üzgünüm. Yapmamalıydım. Bu senin kavgan değil. Lütfen git. Git burnuna bakım yaptır...'

"Dediğim gibi Robert," diye sözünü kesti Amber, Hunter'a bile bakmadan. 'Hiçbir yere gitmiyorum.'

Linda kolunu gevşetmeden önce Linda'nın bakışları Amber'inkilerle uzun bir süre çekişme oynadı. "Haklısın," dedi ve Amber'e başını salladı. 'Kalmak. Belki birazdan işe yararsın." Hunter'a baktı. 'Neden uçağa binmiyorsun? *Robert*? Ve bana bir iyilik yap, kelepçelerini yanında getir.'

Hunter dönüp omuz kılıfının bulunduğu yerde, yerde duran giysi yığınına baktı.

Linda ona "Yavaşça yap" diye hatırlattı.

Hunter uçağa binmeden önce dikkatlice kelepçelerini aldı. 'Şimdi kapıyı kapatın ve kilitleyin.'

Hunter kapıyı getirdi, kilit sistemini manüel moda geçirdi ve kilitledi.

Linda Hunter'a, "Şimdi," diyerek az önce kapattığı kapıyı işaret etti. 'Kapının sağındaki duvara sabitlenmiş büyük kolu görüyor musun?'

Hunter başını salladı.

Linda ona, "Kendini Burun Kanayana kadar kelepçeleyin," diye emretti. 'Sağ bileğin onun sol bileğine. Yavaşça yapın ve hile yapmayın.'

Hunter bir kez daha kendisine verilen talimatları uyguladı. İşi bitince kelepçeleri sertçe çekerek Linda'ya kelepçelerin sapa doğru şekilde bağlandığını gösterdi. Artık ikisinin de ona ulaşması mümkün değildi.

Hunter, "Phil, iyi misin?" diye sordu. Yeni konumlarından ne o ne de Amber, artık mutfağın diğer tarafında tamamen gizlenmiş olan Phil'i göremiyordu.

"Sadece buradan çıkmak istiyorum" diye yanıtladı Phil, sesi titrekti.

"İşte," dedi Linda, Amber'a bir kutu kağıt mendil fırlatırken. 'Burnun için. Onu kırmak istemedim.'

“Bunun bir özür falan olması mı gerekiyor?” diye sordu Amber. 'Her neyse, ama havaalanı güvenliğini ya da kimi aramanız gerekiyorsa aramanızı ve onlardan biniş koridorunu geri çekmelerini istemenizi istiyorum.'

“Takılıp kaldığının farkındasın, değil mi?” Amber soruyu Linda'ya yöneltti. 'Bundan kurtulmanın hiçbir yolu yok. Bu uçağı uçurabilsen bile.” “Sanırım bunu göreceğiz. Şimdi sana söyleneni yap.”

Amber cebinden cep telefonunu çıkardı ve aramayı yaptı. Hattın diğer ucundaki kişiye biniş koridorunu geri çekmesini söyledikten sonra Linda'ya baktı ve telefonunu ona kaldırdı.

'Seninle konuşmak istiyorlar. Taleplerinizin ne olduğunu bilmek istiyorlar.” Linda sadece başını salladı. 'Şimdilik bu kadar. Koridorun geri çekilmesini istiyorum. Başka bir şey yok, onlara telefonun yanında kalmalarını söyle. Zamanı gelince başka bir telefon alacaklar.'

Amber bu bilgiyi aktardı ve görüşmeyi kesti. “Şimdi ne olacak, Linda?” diye sordu Hunter, kaşlarını ona doğru kaldırarak. Linda ona gülümsedi ve silahını mutfaktaki tezgâhın üzerine koydu.

hepsinin - Hunter, Amber ve Phil - uçağa zincirlenmiş olduğu bilgisi. 'Şimdi... *Robert*...bunu bitiriyoruz.”

Seksen dokuz

Linda, orta düzlem mutfağının içinde durduğu yerden, uçağın kapısının hemen dışından gelen mekanik bir ses duydu. Onun talebini yerine getirmeleri sadece üç dakika sürmüştü. Biniş koridoru geri çekiliyordu.

“Sanırım artık sadece biz varız, ha?” dedi ve ne bulabileceğini görmek için mutfaktaki çekmecelerden birini açtı.

Orada ilgi çekici hiçbir şey yok.

Linda bir sonraki çekmeceyi de denedi. “Şimdi buna daha çok benziyor.” Birkaç mini şişe almak için içeri uzandı. İkisi de viski. İlk mini şişeyi açıp içindekileri plastik bir bardağa dökerken, “Başka biri içki ister mi?” diye sordu.

'Skoç, burbon, votka, rom, cin, kırmızı ve beyaz şaraplarımız var... burada iyi bir seçim. Eminim bir yerlerde biralar da vardır, eğer biri bunu tercih ederse.'

Herkes sessiz kaldı.

"Senin yerinde olsaydım" dedi Linda. 'Dürüst olmak gerekirse bunu düşüneceğim, çünkü bu muhtemelen senin son içkin olacak.'

Phil gözlerini sımsıkı sıktı, yüzünden gözyaşları akıyordu.

“Hayır mı?” diye sordu Linda, bakışları Phil'den Amber'e, oradan da Hunter'a kaydı. 'TAMAM. Fikrini değiştirirsen bana haber ver. Burada çekmecelerimiz bu şeylerle dolu.” “Linda, ne yapıyorsun?” diye sordu Hunter. ‘Burada kimseyi vurmak istemediğinizi biliyorum.’

‘Ne yapıyorum? Bir içki içiyorum... *Robert*Linda viskisini yudumladı. 'Bana katılmak istemediğinden emin misin?'

"Linda," diye tekrar denedi Hunter, sesi sakin ve hesaplıydı. 'Bitti. Bittiğini biliyorsun. Artık Lucas'a ulaşamazsınız. Arayışın... intikamın... istesen de istemesen de burada bitiyor.'

Linda viskisinin geri kalanını yudumlamadan önce Phil'e baktı. Gözlerinde şüpheyle ona bakıyordu. İkinci şişeyi açtı ve plastik bardağını yeniden doldurdu.

"Bitti mi?" diye sordu Hunter'a alaycı bir ifadeyle, korkusuz bir ifadeyle. ‘Sana her şeyin ‘bittiğine’ dair küçük bir hikaye anlatayım, *Robert*. Size aptalca bir hareketin bu kadar çok insan için nasıl bu kadar sona erdiğini anlatayım. Bu hikayeyi duymak ister misin?” Hunter bir kez başını salladı.

Linda içkisini yudumladı. 'Her şey on üç yıl önce eve geldiğimde on dört yaşındaki kızım Genesis'i küvetimizin içindeki kana bulanmış suda yüzerken bulmamla başladı. Sol bileğini o kadar derinden kesmişti ki neredeyse elinin tamamını kesiyordu. Bunu biliyor muydun?'

Hunter Linda'ya baktı. Gözlerindeki acıyı açıkça görebiliyordu. “Peki en acı verici şey nedir biliyor musun Robert?” Linda bir cevap beklemedi. ‘O anla ilgili her şeyi hatırlıyorum.’ Sol eli kelebeği yakalamak için boynuna doğru ilerledi. 'Nasıl göründüğünü hatırlıyorum... yüzündeki ifade... tenindeki renk kaybı... ıslak saçlarının küvetin dışına nasıl yapıştığı... havadaki garip demir kokusu.' Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. 'Küvetten suyun bir kısmının banyomuzun beyaz fayanslı zeminine nasıl döküldüğünü hatırlıyorum. Tüm zeminde bu

korkunç, kırmızı-beyaz mermer efektini yarattı." Linda kıkırdadı ve viskisinden bir yudum daha aldı. 'O görüntüler... o ayrıntılar... asla kaybolmuyorlar. Gözlerimi her kapattığımda onları görüyorum. *Her...tek...zamanda... Robert*. Son on üç yıldır."

Hunter intihar eyleminin ne kadar yıkıcı olduğunu biliyordu. Sadece bir hayat kaybolmadı, geride kalanların, özellikle de sevdiklerinin psikolojik sonuçları yaşamı değiştiriyordu ve psikolojik etkilerin en yıkıcısı 'bulgu' ile birlikte geldi.

Zarar verici zihinsel ve duygusal sonuçlara gelince, psikologlar intiharları iki ayrı kategoriye ayırdı: kurbanın cesedinin birisi tarafından bulunduğu ölümler ve kurbanın vücudunun parçalandığı ölümler. Her ikisi de son derece travmatikti ama sevilen birinin cesedini bulma eyleminin yarattığı zihinsel yaralar gerçekten iyileşmeyen türdendi.

"İşten eve geldikten sonra banyoya girdiğimde Genesis'i küvette cansız halde bulduğum o an," diye devam etti Linda, acıdan ağır bir ses tonuyla. "O an," diye devam etti. kimsenin gözleriyle karşılaşmak istemek, kendi gözlerinin yaşlarla ıslandığını kimsenin görmesini istememek. 'O spesifik anda, beynimin kafatasımın içinde kırıldığını duyabiliyordum. Hayatımın... gücümün... umudumun... o anda beni terk ettiğini hissedebiliyordum. O an hepimizin hayatını değiştirdi... sonsuza kadar."

Linda'nın viskisinden bir yudum daha alması Hunter'ı endişelendirmeye başladı. Öfkeli, kırgın ve sarhoş bir kişi, elinde silah doluyken her an kontrolünü kaybedebilir.

Linda gözyaşlarını yuttu.

"Ondan sonra hepimiz öyle kaybolduk ki," diye devam etti. 'Ben... kocam... oğlum... Genesis olmadan nasıl devam edeceğimizi bilmiyorduk. Artık hiçbirimiz onun içinde olmadığı bir dünyada yerimizi bulamıyor gibiydik.' Güldü ve başını salladı. 'Bunun nasıl bir his olduğu hakkında bir fikrin var mı? *Robert*? Evinize girip sizin için kendi hayatınızdan daha önemli olan birini ölü bulmak mı?'

Linda bu sözleri söylerken Hunter gözlerinin önünden geçen görüntülerle mücadele ederek bir kez gözlerini kırpıştırdı. Jessica.

Linda onun göz kırptığını gördü... gözlerindeki acıyı gördü ve önündeki

dedektifi incelerken analitik bir ifadeyle durakladı. 'Tanrım! Yaptın," dedi. Bu bir soru değildi. 'Sevdiğiniz birinin öldüğünü bulmak için eve döndünüz, değil mi?'

Avcı sessiz kaldı.

Amber ona meraklı gözlerle baktı.

Linda bekledi.

Hunter hiçbir şey söylemedi.

"O an seni de değiştirdi, değil mi?" diye sordu Linda.

"Farklı koşullar," diye yanıtladı Hunter sonunda.

'Ama bu seni kızdırdı, değil mi? Seni suçluluk duygusuyla, şüpheyle... ve sorularla doldurdu... değil mi? Asla cevabını alamayacağınızı bildiğiniz sorular. Çok fazlalar."

Hunter, "Farklı koşullar," diye tekrarladı.

'Ne kadar zaman önce?'

'Uzun zaman oldu.'

Amber hiçbir şey söylemedi ama kelepçeli elini nazikçe Hunter'ın elinin üzerine koydu. Linda işaret parmağının ucunu plastik bardağının kenarında gezdirdi. 'Ama o anın her ayrıntısını hatırlıyorsun, değil mi? Ne kadar zaman geçmiş olursa olsun... ne kadar zaman geçmiş olursa olsun. Her şeyi hatırlıyorsun, değil mi?'

Hunter'ın cevap vermesine gerek yoktu. Linda onun gözlerindeki bakıştan bunu biliyordu. "Yani sonrasında nasıl bir his olduğunu biliyorsun, değil mi Robert?" Bu sefer alaycı bir şekilde onun adını vurgulamadı. 'Kabuslar... panik ataklar... umudun kaybı... uykusuz geceler... kafanızda uçuşan eziyet verici sorular... ve suçluluk duygusu... *hiç bitmeyen* Linda burnundan nefes aldı ve kendi kendine başını salladı. 'Genesis'in ölümü ailemi yok etti. Hiçbirimiz bunun olacağını görmediğimiz için kendimizi suçladık. Genesis her zaman mutluydu... her zaman gülümsüyordu... doğuştan gelen durumuna rağmen, bunu bildiğinizden eminim, değil mi?"

Hunter, Linda'ya neredeyse fark edilmeyecek şekilde başını salladı.

Amber bir kez daha ona sorgulayan gözlerle baktı, ilgisi tamamen yenilendi. Ne Hunter ne de Linda bunu bilmiyordu ama Amber'in üvey kardeşi Down sendromuyla doğmuştu.

Linda, "Elbette Genesis depresyonla mücadele etmek zorunda kaldı" diye açıkladı. 'Kim istemez ki? Özellikle onun yaşında. Farklı göründüğünü biliyordu. İnsanların ona farklı baktığını biliyordu ama hepimiz tarafından sevildi ve desteklendi. Yine de asla bilmiyorduk... hiçbirimiz.' Ağır, yürekten bir duraklama daha. 'Bizi kıran şey bilmemekti. Yavaş yavaş. Hepimiz birbirimize o kadar yakındık ki... birbirimizi o kadar destekliyorduk ki... onun içten içe bu kadar acı çektiğini nasıl bilemezdik? İşaretleri nasıl görmezdik? Çünkü her zaman işaretler vardır, değil mi? Hepimiz onları nasıl gözden kaçırabilirdik? Öğretmenleri... arkadaşları nasıl olabilir? Nasıl hiçbirimize bizimle konuşacak kadar güvenmezdi? Bizden yardım istemek için." Viskisinden bir yudum daha. 'Bu tür sorular 24-7 boyunca düşüncelerimizi ele geçirdi. Her şeyi yediler... kalplerimizi... ruhlarımızı... zihinlerimizi... hayatlarımızı... akıl sağlığımızı."

Linda'nın yanaklarından birkaç öfke gözyaşı aktı. Ellerinin tersiyle sildi ve kendini sakinleştirmeye çalıştı.

'Hepimizin hissettiği inanılmaz suçluluk yüzünden' diye devam etti, sesi bir kez daha kontrollüydü, 'her şeye, özellikle de birbirimize olan hakimiyetimizi kaybettik. Genesis'ten üç yaş büyük olan oğlum Michael ilk parçalanan kişi oldu.' Linda hatırladığı kadarıyla başını salladı. 'Küçük kız kardeşine karşı çok korumacıydı ve yaptığı her şeyi çok destekliyordu. Michael, eline geçen her fırsatta Genesis'e sakatlığının utanılacak bir şey olmadığını gösteriyordu.' Tek omuz silkti. "Yani belki dünyaca ünlü bir piyanist ya da Olimpiyat jimnastikçisi olamayacak ya da Wimbledon'u kazanamayacaktı, ama yine de bu gezegendeki tamamen engelsiz vücutlu insanların çoğu da bunu başaramayacaktı. Hepimiz Genesis'in onun için tüm sorunlarını çözemeyeceğimizi ama asla ama asla bu sorunları tek başına yaşamak zorunda kalmayacağını anlamasını sağlamak için elimizden geleni yaptık. Her zaman onun yanında olacaktık. Tek yapması gereken sormaktı. Peki neden yapmadı? O gün neden bunu yapmadı?'

Hunter, Linda'nın aslında bir cevap beklemediğini biliyordu.

"İkisi de çok zekiydi" diye devam etti. 'Genesis ve Michael. Yaratıcıydılar, komiktiler, iradeliydiler, kararlıydılar ama hepsinden önemlisi şefkatli ve bağışlayıcıydılar. Ne olursa olsun her zaman başkalarına yardım etmeye çalışıyorlardı. Her ikisinin de hayatta sabırsızlıkla bekleyecekleri çok şey vardı.'

Hunter bundan sonra ne olacağını zaten biliyordu. Michael'ın otopsi raporunu okumuştu.

'Genesis'in intiharından sonra,' diye devam etti Linda, 'acısını dindirmeye çalışmak... kız kardeşini hayal kırıklığına uğrattığı için içinde hissettiği suçluluğu bastırmaya çalışmak için, Michael uyuşturucu kullanmaya başladı.' Linda'nın sesindeki acı yeniden ortaya çıktı. 'Ama kocam ve ben o kadar kırılmıştık ki... aynı suçluluk duygusuyla o kadar tükenmiştik ki bunu hiç fark etmedik. İkimiz de oğlumuzu ihmal etmiştik. Onun için orada değildik. Genesis'in intiharından bir yıl sonra Michael aşırı dozda ilaç aldı.'

Hunter yavaşça başını salladı. 'Üzgünüm.'

Linda onun ses tonundaki samimiyeti fark etmiş görünüyordu.

'Bazı arkadaşları onun bunu bilerek yaptığını düşünüyor' diye ekledi.
Acıdan... işkenceden... kendi beyninin ona yaşattığı acıdan kaçmak için.
İşte bu kadar acı çekiyordu... ve biz bunu görmedik."

Bir an herkes sustu.

Linda, 'Bir yıl içinde iki çocuğumuzu da kaybetmek evliliğimizi mahvetti' dedi. 'Bu 'bilmemek' ile ilgili başka bir sorun. Sadece kendimizi suçlamadık, birbirimizi de suçladık. Kocam John, Michael'ın vefatından yaklaşık bir ay sonra yoğun bir şekilde içmeye başladı. O zamana kadar birbirimize zar zor dayanabiliyorduk. Yaptığımız tek şey kavga etmek ve birbirimize parmak sallamaktı. Suçlama, kızgınlık, öfke, ilgisizlik... evliliğimiz işte böyle oldu. Ona artık dayanamayacağımı... boşanmak istediğimi söylediğim gün... John arabaya atladı ve gitti.'

Linda'nın gözlerinde zifiri karanlık yanıp söndü.

"İki gün sonra Kaliforniya Otoyol Devriyesi kapımı çaldı."

Hunter ve Amber aynı anda nefes aldılar.

Linda, "John bir çekiciyle kafa kafaya çarpışmada ölmüştü" diye açıkladı. "Birimin sürücüsü, John'un arabasının son saniyede yoldan çıkıp sanki kasıtlı yapılmış gibi kamyonuyla çarpıştığını söyledi." Linda bir anlığına düşüncelere dalmış gibi göründü. Konuştuğunda sesi boğuk çıkıyordu. 'Kimliklerini belirleyebileceğim bir ceset bile yoktu, sadece... bir kısmı.'

Hunter midesinde sonsuz bir çukurun açıldığını hissetti. Bu onun bilmediği

bir şeydi ama Linda'nın, oğlunun ve kocasının başına gelenleri, Genesis'in intiharının sonuçlarının "kelebek etkisi" olarak gördüğü artık kesinlikle açıktı. Aklında, gerçek hedefleri - Gardena Ortaokulu'ndaki öğrenci grubu - üç ölümün de sorumlusuydu. Linda'ya göre, sırf kızı zorbalığa uğradığı için tüm ailesi yok olmuştu.

Tam o sırada Amber'in cebindeki telefonu çaldı.

Linda'ya "Yapabilir miyim?" diye sordu.

'HAYIR.'

Amber ona "Ya FBI ya da LAPD olacak" dedi.

'Biliyorum. Bırak çalsın.'

Hunter, "Bu kötü bir hamle, Linda," diye atladı. "Eğer buna cevap vermezsek, bu onları varsayımlarda bulunmaya zorlar." Bunu benden al; bunlar asla olumlu değildir.
En kötüsünü üstlenecekler ve bunu yaptıklarında da uçağa binmek için ellerinden gelen her şeyi seferber edecekler.'

Linda, Hunter'a duygusuz bir gülümsemeyle bakıp Phil'e hızla göz atarak, "Ve bunun sonucunda bugün burada hepimiz ölüyoruz, değil mi?" diye sordu. 'Bu benim için sorun değil. Sen misin?"

Doksan

Garcia telefonu bırakırken, "Cevap vermiyor" dedi. O ve Yüzbaşı Blake, Polis Şefi, iki FBI ajanı, American Airlines'tan iki temsilci, iki havaalanı yetkilisi ve bir SAC (Sorumlu Hava Polis Şefi) ile birlikte Terminal B'deki uydurma bir konferans odasında bir masanın etrafında ayakta duruyorlardı. Şu an için terminale giren ve çıkan tüm uçuşlar ya iptal edildi ya da askıya alındı. Güvenlik önlemi olarak terminalin tamamı boşaltıldı.

FBI ajanlarından biri herkese başını sallayarak, "Bu iyi bir haber değil" dedi. 'Bir saldırıyı koordine etmemiz gerekiyor ve bunu hemen yapmalıyız.' 'Eh, bu şu anda yapacağımız son şey,' diye karşı çıktı Yüzbaşı Blake. 'O uçağın içinde

gözümüz yok. Tüm perdeler kapatıldı, bu da herhangi bir saldırının kör bir saldırı olacağı anlamına geliyor. O uçağın içinde bir sivil, bir hava polisi ve en iyi dedektiflerimden biri var ve hepimiz kör bir saldırının gerçekte ne anlama geldiğini biliyoruz, değil mi? Kayıplar. Hayır, o plana uymayacağız." FBI Ajanı, "O uçağın içine kolayca göz atabiliriz" dedi. 'Uçağın karnından içeri bir adam gönderebiliriz. Mutfak asansöründen gizlice içeri girip fiber optik kamerayı kullanarak bize görüntü verebilir. Oradan koordinasyonu sağlayabiliriz." Garcia kıkırdadı. 'Birkaç şeyi unutmuyor musun? *ahbap*?'

"Ne gibi?" diye meydan okudu ajan.

Garcia, "Uçağın motorları kapalı halde yerde olması gibi" diye yanıtladı. 'Birinci sorun bu. İkinci sorun ise uçağın boş olması, onları en son gören dört kişi hariç, uçağın orta kısmında duran mutfak. Bunun asıl anlamı uçağın *sessiz*. Uçağa karnından giren ve mutfak asansörünü kullanan bir adamın yaratacağı sesleri gizleyecek motor gürültüsü veya yolcu gevezeliği yok. Bu büyüklükteki boş bir uçağın içindeki herhangi bir gürültü aynı zamanda bir yankı yaratacaktır. şüphesiz fail tarafından yakalanacaktı. Eğer bu olursa herkes ölür." Garcia başını salladı. 'Kaptanın dediği gibi, 'herkesi öldür' planıyla gitmiyoruz.'

Ajan, "Peki ne yapmamızı istiyorsunuz?" diye sordu. 'Oturup hiçbir şey yapmamak mı?'

Yüzbaşı Blake başını salladı. 'Şimdilik tam olarak bunu yapacağız. Beş dakika daha verelim ve bakalım ondan bir telefon gelecek mi? Hava polisi aradığında bize böyle söylemişti, değil mi? Zamanı gelince başka bir çağrı alacağımızdan dolayı telefonda kalmamız gerekiyordu. Belki bunun zamanı henüz gelmemiştir. Beş dakika daha verelim. Eğer o zamana kadar ondan haber alamazsak tekrar arayacağız.'

İkinci FBI ajanı "Bu zaman kaybetmek olur" dedi. 'Eğer şimdi bir cevap yoksa, beş dakika içinde bir cevap geleceğini sana düşündüren nedir?' 'Çünkü söylediğim gibi,' diye yanıtladı Kaptan Blake, 'o uçağın içinde en iyi dedektiflerimden biri var, o da olur.' parlak bir insan davranışı psikoloğu olmak. Şu anda onunla pazarlık yaptığını biliyorum.' Durdu ve American Airlines'ın iki temsilcisine baktı. 'Dedektif Avcı *öyle* Bu, bir eksi tüm mürettebatı ve yolcuları o uçaktan güvenli bir şekilde çıkarmamızın nedeni. Faili teslim olmaya ikna

edebilecek biri varsa, yapabilir. Dedektif Hunter ayrıca cevapsız bir çağrının bize endişe nedeni vereceğini biliyor ve muhtemelen bunu şu anda faile açıklıyor. Eğer çağrılarımız cevapsız kalırsa, kör bir saldırı olacağını ve muhtemelen hayatının sona ereceğini ona anlamasını sağlayacaktır.'

Ajan, "Ya kendisinin ve uçaktaki herkesin ölmesi umurunda değilse?" diye sordu. “Bu ihtimali düşündün mü?” American Airlines personeline seslendi. “Orada hâlâ hayatta olup olmadıklarını bile bilmiyoruz.” “Öyleler,” diye güvence verdi Garcia.

'Ve bunu nasıl biliyorsun, *ahbap*diye sordu ajan.

Garcia, "Çünkü uçaktan silah sesi gelmedi" diye yanıtladı. 'Linda Evans'ın tuttuğu silahı gördüm. Dokuz milimetrelik bir tabancaydı.” SAC'a baktı. "Bunu bir şekilde uçağa binen hava şefi Amber Burnett'ten almayı başardığına inanıyorum.
Silahta susturucu yok. Eğer ateş edilmiş olsaydı, onları duyardık.'

Yüzbaşı Blake, "Beş dakika daha bekleyip tekrar arayalım" diye ısrar etti. ‘Eğer bir cevap yoksa, SWAT ekiplerim zaten bir saldırı planlamış demektir.’ ‘Neden sizin SWAT ekipleriniz?’ diye sordu FBI Ajanı.

Kaptan karşılık verdi: "Çünkü uçak yerde, LAPD'nin yetki alanına giren LAX'in içinde." Biz yetki vermediğimiz sürece, ki biz bunu yapmadık, FBI'ın burada hiçbir yetkisi yoktur. Greve ihtiyaç duyulursa oturup telefon görüşmelerini ve planlamayı dinlemenizi memnuniyetle karşılıyoruz, ancak bu bizim durumumuz... bizim operasyonumuz. Ayrıca herkes LAPD SWAT'ın ülkedeki en iyisi olduğunu biliyor. O yüzden lütfen oturun ve rahatlayın.” Sandalyelerden birini işaret etti. 'Kim bilir? Belki bir şeyler öğrenebilirsin.”

Doksan bir

Linda'nın sözlerini duyan Phil boğuk bir çığlık attı. “Lütfen... ölmek istemiyorum.” Yüzündeki tüm renk çekilmişti. 'Tüm ailenizin başına gelenler için çok üzgünüm ama bununla hiçbir ilgim yok. Kendi ailemi kurmaya

çalışıyorum. Lütfen gitmeme izin ver.'

Linda ona baktı ve gülümsedi. "Öyle mi sevgili çocuk?"

"Linda," dedi Hunter. 'Senin de ölmek istediğine inanmıyorum.' 'Gerçekten buna mı inanıyorsun... *Robert*Sesinde alaycılık yeniden vardı. Linda ceketini çıkardı ve Hunter'a göstermek için iki bileğini de kaldırdı. Karşılarında iki büyük, kösele yara izi vardı. 'Yanılıyorsun. Her zaman ölmeyi düşünüyorum."

Hunter kendi bedenine bakarken, "Bu uzun zaman önceydi," diye karşı çıktı. "Yara izlerini biliyorum Linda. Hem zihinsel hem de fiziksel olanlar. Ne kadar acıttıklarını... ne kadar zarar verebileceklerini... ve eğer iyileşirlerse iyileşmelerinin ne kadar süreceğini biliyorum.' Bir süre birbirlerini incelediler. 'Ayrıca psikolojik yaraların telafisi olmadığını da biliyorum. Ya biz onlarla ilgileneceğiz, ya da onlar bizimle ilgilenecek. Ve sen onlarla ilgilendin Linda çünkü bunlar eski yara izleri. Yeni bir amaç bulmanın öncesinden beri."

"Yeni bir amaç mı?" Linda gülümsemeye çalıştı ama yüzünü buruşturduğu ortaya çıktı. "Evet," diye yanıtladı Hunter, bunun Linda'ya eskiden olduğu kişiyi hatırlatma şansı olduğunu fark ederek. 'Tüm acına rağmen Linda, bir insanın yapabileceği en asil şeyi yaptın. Yıllarınızı ülkeyi dolaşarak geçirdiniz... öğrencilerle konuşarak... öğretmenlerle konuşarak... ebeveynlerle konuşarak... genç ergenlerdeki depresyonu anlamalarına yardımcı olarak... belirtilerin nasıl daha fazla farkında olunacağını... acı çeken çocuklara nasıl yaklaşacağınızı ve onlara nasıl yardım edebileceğinizi. Her gün hayat kurtarmak için elinden gelenin en iyisini yaptığın ve geri kalanını başkalarına yardım etmeye adadığın travma hemşiresi işini bıraktın. *hayatı seç*... onu elinden alma Linda."

Linda sessiz kaldı.

"Yani hayır," diye devam etti. "Ölmek istediğine inanmıyorum... ve daha fazla insanı öldürmek istediğine de inanmıyorum, buna Lucas da dahil." "Araştırmanı yaptın... *Robert*Linda yeni bir mini şişe almak için çekmecenin içine uzanırken dedi. 'Ve eğer gerçekten düşündüğün buysa, o zaman şaşıracaksın oğlum.' Phil'e bakmak için dönmeden önce ona gülümsedi. 'Sen sevgili çocuk, bir içki iç. İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Zehirin ne?"

Phil sağ elinin arkasını kaşımaya başladı. 'İçki istemiyorum. Lütfen gitmeme izin ver.'

Linda tezgahtan silahı alıp ona doğrulttu. 'Bir içki. Israr ediyorum.'

Hunter, "Seninle bir içki içeceğim," diye seslendi ve ileri bir adım atıp Amber'in kolunu perde bölümünün izin verdiği yere kadar yanında sürükledi. Linda onunla yüzleşmek için dönerek, "Kahraman kurtarmaya geliyor" dedi. 'Ne alırsınız?'

'Bir viski alacağım.'

Linda Amber'a baktı.

Yapamam, dedi Amber burnunu işaret ederek. 'Ne içsem kan tadında olacak.'

Linda, "Biraz su ister misin?" diye sordu.

'Eğer sakıncası yoksa harika olur.'

Phil, "Ben de biraz su alabilir miyim lütfen?" diye sordu.

Linda omuz silkti. 'Su öyle. Dikkat edin.' Hunter'a mini bir viski şişesi fırlatmadan önce Phil'e ve Amber'e bir şişe su fırlattı. Hepsi onları havada yakaladı.

"Kupa mı?" diye sordu Linda.

Lütfen, Hunter bunu kabul ederken Amber ve Phil sadece başlarını salladılar. Linda, Hunter'a plastik bir bardak fırlattı.

Hunter şişenin kapağını kırdı ve altın renkli sıvıyı plastik bardağa döktü. Bitirdiğinde Linda fincanını ona doğru kaldırdı.

'Hayatta yeni bir amaç bulmak için' dedi.

Hunter bir yudum almadan önce fincanını Linda'ya doğru salladı.

Amber, şişenin geri kalanını susuz yudumlarla içmeden önce, kanın bir kısmını temizlemek için yüzüne biraz su döktü.

Phil şişesinden birkaç yudum aldı.

Linda, Hunter'a seslenerek, "Haklısın," dedi ve fincanını tekrar tezgaha koydu. 'Hayatta yeni bir amaç buldum. Başkalarına yardım etmekten çok çok daha iyi bir şey."

"İntikam," dedi Hunter.

'İntikam. Bu yeni amacı nasıl keşfettiğime dair bir tahminde bulunmak ister misiniz?'

Avcı sessiz kaldı.

'Haydi, *Robert*, bir çeşit teorin olmalı, değil mi? Araştırmanızı yaptınız; bunu

hepimiz biliyoruz ve burada olduğun için bunda başarılı oldun. İşim bitmeden bana ulaşmayı başardın, peki yaptığım şeyi neden yaptığım konusunda ne düşünüyorsun? Hadi, duymak istiyorum."

Amber, Hunter'a şöyle der gibi baktı: *Ona bir şey ver Robert. Gerekirse telafi et ama ona bir şey ver*.

Hunter viskisinden bir yudum daha alıyormuş gibi yaptı. 'En mantıklı sonuç,' diye başladı, 'bir yıldan fazla bir süre önce, bir şekilde Gardena Ortaokulu'ndan belirli bir grup öğrencinin -Genesis'in sekizinci sınıf öğrencilerinin- ona zorbalık yaptığını ve onun durumuyla dalga geçtiğini öğrenmişsinizdir - bazı şeyler ne yazık ki çocuklar bunu yapıyor. Belki sadece o yıl olan bir şeydi... belki uzun süredir devam ediyordu, önemli değil çünkü sana bundan hiç bahsetmedi. Bunun onu ne kadar etkilediğini sana hiç anlatmadı. Aslında bunlardan hiç kimseye bahsetmedi çünkü sizin de söylediğiniz gibi Genesis güçlü bir kızdı ve insanların ona farklı baktığını biliyordu. Bu sorunla tek başına başa çıkabileceğini düşündü."

Linda'nın kaşları Hunter'a doğru kalktı. Devam etmesi için sessiz bir işaret.
'Fakat herkese ne kadar güçlü görünse de gerçek şu ki Genesis sadece genç bir gençti ve yaşam deneyimleri bu tür baskılarla başa çıkamayacak kadar sınırlıydı. Çok heyecan verici bir yaş grubuna giriyordu. On dört yaş, çoğumuzun kendimiz ve genel olarak hayat hakkında pek çok şey keşfetmeye başladığımız dönemdir. Bu aynı zamanda çoğumuzun görünüş... uyum sağlama... nasıl olma konusunda endişelenmeye başladığı yaştır.
Kabul etti.' Durdu ve Linda'nın alt dudağını ısırdığını gözlemledi. 'Yeni bilgi ve duyguların aşırı yüklenmesi pek çok genç genci bunaltabilir ve genellikle de bunaltıyor. Bu onları daha savunmasız hale getirir ve depresyona ve kaygıya karşı çok daha duyarlı hale getirir. Yaşamları boyunca depresyonla mücadele eden çoğu insan için bu, tam olarak depresyonun belirtilerinin ilk kez ortaya çıktığı yaştır.'

Linda mutfak tezgâhına yaslandı. Hunter'ın teorisinden hoşlanıyormuş gibi görünüyordu.

"Maalesef," dedi Hunter, yumuşak bir ses tonuyla, "annesinden... babasından... erkek kardeşinden... herhangi birinden yardım istemek yerine, Genesis zorbalığa... şakalara... tacize devam etti... güçlü olmaya çalışmaya devam

etti. ta ki her şey onun için çok fazla olana kadar.'

Linda bir kez daha kelebeğine uzandı.

Hunter şunu ekledi: 'Sadece kızınızı kendi hayatına son vermeye iten şeyin gerçekte ne olduğunu keşfetmek değil, aynı zamanda o zamanlar bu zorbalığın arkasında olan öğrencilerin adlarını da keşfetmek sizin için sadece bir şoktan öte bir şeydi; son kez. İşte o zaman her birinin peşine düşmeye karar verdin ama intikam planın onları ortadan kaldırmak değildi. Bu çok basit olurdu, değil mi?'

"Ölmek kolaydır," diye yanıtladı Linda, sert bir sesle.

'Kendin çektiğin kadar onlara da acı çektirmek istedin. Sevdikleri biri olmadan hayatlarına devam etmelerini istedin. Yani araştırmanızı yaptınız ve Genesis'in zorbalığının ardındaki çocukların, sevdiklerinin cesetlerini bulanlar olduğundan emin oldunuz. Onların kırılmasını istedin. Bu yüzden ertesi gün onlara bir video klip içeren bir takip mesajı gönderdiniz; bu zihin kırılmasını tamamen açılmış açık bir yaraya dönüştürmek için... asla iyileşmeyecek bir yara.'

Linda biraz etkilenmiş görünüyordu. 'Biliyor musun... insanlar zamanın her şeyi iyileştirdiğini söylüyor... zaman her şeyi düzeltir... sadece zamana bırak, diyorlar.' Masaj yapmak için elini boynuna götürdü. 'Eh, benim durumumda bunların hiçbiri olmadı. Zamanın bana yaptığı tek şeyi biliyor musun... Robert?'

Hunter, "Gerçekte ne kadar kırılmış olduğunu saklama konusunda seni daha becerikli mi yaptı?" diye cesaret etti.

Linda'nın gözleri ona doğru kısıldı. Belli ki sorusuna bir cevap beklemiyordu ve Hunter'ın cevabı onu şaşırtmaktan fazlasını yaptı.

"Tanrım," dedi, bakışları analitikti. 'Sen de benim kadar kırılmışsın, değil mi? Zaman da seni asla iyileştirmeyi başaramadı. Yaptığı şey, seni tüm acını saklama konusunda bir uzman haline getirmekti... tüm acıyı gizlemek. Tıpkı benim gibi." Bu sefer Hunter sessiz kaldı.

Linda gülerek sözünü kesene kadar bakışları birbiriyle mücadele etti. "Bu gerçekten iyi bir teoriydi Robert. Aslında çok iyi ama birkaç tanesini kaçırıyorsun *baharatlı* detaylar. O yüzden lütfen boşlukları sizin için doldurmama izin verin." İçkisinden bir yudum daha aldı. "Evet, o öğrenci grubuyla ilgili bir şeyler öğrendim. Nasıl yapılacağını bilmek ister misin?'

Hunter'ın sessizliği yankılanan bir 'evet'ti.

'Sizin de söylediğiniz gibi,' diye başladı Linda, 'Yıllarımı ülkeyi dolaşarak ebeveynleri, öğretmenleri, öğrencileri, elimden geldiğince genç ergenlerde depresyonun ne kadar yıkıcı olabileceği konusunda eğitmeye çalışarak geçirdim. Bunu yaptım çünkü Genesis'in başına gelenin bu olduğuna gerçekten inandım. Depresyona karşı verdiği mücadeleyi kaybetmişti. Benim yaşadıklarımı, ailemin yaşadıklarını başka ailelerin de yaşamasını istemedim. Çocuklarının acı çekip çekmediğini, mücadele edip etmediklerini nasıl anlayacaklarını öğrenmelerini istedim. Aileme yardım edemedim ama belki başkalarına yardım edebilirim.'

Amber ve Phil, Linda'nın anlattıklarını en az Hunter kadar ilgiyle dinliyorlardı.

"Sonra," diye devam etti, "bir yıldan fazla bir süre önce, sizin de söylediğiniz gibi, Pomona - Claremont Lisesi'nde bir günlük başka bir seminer yaparken - yirmi altı yaşında bir adam bana yaklaştı. seminerin sonu.'

Hunter, "Pedro Bustamente," dedi. Bunu soru olarak söylemedi. "Tek ve aynı." Linda başını salladı. 'Sıkıntılı görünüyordu, pek çok şeyle mücadele ettiği açıkça görülüyordu; depresyon, endişe, utanç ama en önemlisi suçluluk duygusu. Bana özel olarak konuşup konuşamayacağımızı sordu. O kadar... o kadar zayıf görünüyordu ki ona öğle yemeği ısmarlamayı teklif ettim. Kabul etmedi. Sadece benimle konuşmak istiyordu, bu yüzden eşyalarımı topladıktan sonra otoparka gittik ve arabama oturduk.'

Linda bu kez bir şişe suya uzandı, kapağını açtı ve bir yudum aldı.

"Bana Genesis'i tanıdığını söyleyerek başladı. Bana arkadaş olduklarını... Gardena Ortaokulunda aynı sınıfta olduklarını ve olanlardan dolayı çok ama çok üzgün olduğunu söyledi.' Dilinin ucunu her iki dudağının üzerinde gezdirdi. Bunu yaparken gözleri bir anlığına odağını kaybetti. 'Beni endişelendiren, üzgün olduğunu söyleme şekliydi. "Kaybınız için üzgünüm" tarzı bir yoruma benzemiyordu. Daha çok "yaptıklarımızdan dolayı özür dileriz" itirafına benziyordu. Titriyordu, gözleri yaşlıydı ve sesi fısıltı gibiydi. İşte o zaman ona o zamana ait bana söylemek istediği bir şey olup olmadığını sordum.'

Linda Hunter'a gözlerinde ateşle baktı.

'İşte burada yanıldınız, Dedektif. Genesis'i kendi hayatına son vermeye iten şey zorbalık değildi. Teorinizde bahsettiğiniz sürekli zorbalık türü değil.

Michael'ın aşırı doz almasına ya da John'un çekiciye çarpmasına neden olan şey zorbalık değildi.' Çok ağır bir duraklama. 'Bu, nezaketle 'şaka' olarak adlandırdıkları tek ve münferit bir olaydı.'

'Şaka mı?' Soru Hunter ve Amber'ın dudaklarından aynı anda çıktı.

Linda, ekrana üç kez dokunmadan önce ceketinin cebinden cep telefonunu çıkardı.

'Bana söylemek istediği bir şey olup olmadığını sorduğumda Pedro ağlamaya başladı. Her şey için çok üzgün olduğunu söyleyip duruyordu... Genesis için çok üzgündü... ve *yalvardı* affım için benden. Ona "Ne için affedilme?" diye sorduğumda. – bana bunu gösterdi." Telefonu Hunter'a doğru fırlattı.

Sol eliyle yakaladı.

"Sadece ekrana dokunun" dedi ona. 'Zaten ayarlandı.'

Doksan iki

Terminal B'deki doğaçlama konferans salonunda hava gerilimden ağırdı. İki FBI ajanından kısa olanı tekrar saatine baktı. Başıyla Kaptan Blake'i işaret ederek ve masanın ortasındaki telefonu işaret ederek, "Beş dakikadan fazla oldu" dedi. 'Dedektifinizden tek kelime yok. O uçağa girmemiz gerekiyor. Bu yeterince uzun sürdü." Bakışları Polis Şefine kaydı.

İki havaalanı yetkilisinden biri "Haklı" diye onayladı. 'Tüm havayollarının baskısı milisaniyeler geçtikçe artıyor. Bu durum ne kadar uzun sürerse, o kadar çok para kaybederler. Bu terminalden çıkan tüm uçuşlar ya iptal edildi ya da ertelendi. Hepsi bunun mümkün olduğu kadar çabuk çözülmesini istiyor.'

Garcia, "Bu cümlenin sonuna bir etiket eklememiz gerekiyor,"

diye atladı. "Hangisi?" diye sordu ikinci FBI ajanı.

Garcia, "Hepsi bunun mümkün olduğu kadar hızlı çözülmesini istiyor" diye tekrarladı. '*Herhangi bir kayıp olmadan*. Bildiğiniz gibi halihazırda üç LAPD SWAT ekibimiz var. İkisi yerde, biri de uçağın kapısının hemen dışındaki biniş tünelinde. En kısa sürede saldırmaya hazırlar *Biz* Devam etme zamanının

geldiğine karar ver.'

Yüzbaşı Blake tüm konuşmayı göz ardı etti ve masanın üzerindeki telefona uzanıp 'tekrar ara' tuşuna bastı. 'Tekrar deneyelim, olur mu?' Hattın diğer ucunda Amber'in telefonu bir kez... iki kez... altı kez çaldı ve nihayet cevaplandı.

*'"Zamanı gelince başka bir çağrı alacaksınız" sözünün hangi kısmını anlamadınız?*Linda'nın sesi masanın üzerindeki hoparlör sisteminde gürledi. "Ben LAPD'den Yüzbaşı Barbara Blake..." Yüzbaşı Blake denedi ama Linda hemen sözünü kesti.

'Kim olduğun umurumdaymış gibi mi görünüyorum? Talimatlar hâlâ aynı; zamanı gelince başka bir çağrı alacaksınız. Şimdi arkanıza yaslanın ve bekleyin.'

Aramanın bağlantısı kesildi.

Doksan üç

Hunter, Linda'nın cep telefonunu havada yakalayıp ona attığında, Amber'in telefonu cebinde çaldı. Linda'ya baktı.

"Ne yapmamı istersin?" diye sordu.

"Eskisi gibi" dedi Linda ona. 'Bırak çalsın.'

"Dediğim gibi Linda," diye araya girdi Hunter. 'Cevap vermezsen varsayımda bulunacaklar.' Sanki iki kabini de kontrol ediyormuş gibi önce sola, sonra sağa baktı. 'SWAT ekipleri tetikten memnun olmalarıyla tanınır. İnanın bana, uçağa hücum etmelerini gerçekten istemezsiniz.'

Linda bir an Hunter'ın tavsiyesini düşündü. Tamam, diye Amber'e hitap etti. 'Bana telefonunu ver.'

Amber onu ona doğru fırlattı.

Linda bunu yakaladı ve çağrıyı kabul etti:

'"Zamanı gelince başka bir telefon alacaksın" sözünün hangi kısmını anlamadın?' Bir duraklama oldu. Kim olduğun umurumdaymış gibi mi görünüyorum? Talimatlar hâlâ aynı; zamanı gelince başka bir çağrı alacaksınız. Şimdi arkanıza yaslanın ve bekleyin.' Linda aramayı sonlandırdı ve telefonu

Amber'e geri attı. "İşte." dedi Hunter'a. 'Mutlu?'

Amber telefonunu cebine koyarken onun ve Hunter'ın dikkati Linda'nın Hunter'ın elindeki cep telefonuna döndü. Her ikisinin de ekranı net bir şekilde görebileceği bir açıda tuttu.

Linda, Hunter'a tekrar, "Dediğim gibi, oynamak için ekrana
dokunmanız yeterli" dedi. Phil refleks olarak boynunu uzattı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Linda, eli tekrar silaha doğru giderken.

"Hiçbir şey" diye yanıtladı tek nefeste. 'Sadece merak ettim.

Özür dilerim.' 'Oğlum, arkana yaslanıp öyle kalsan iyi olur.'

Phil, Linda'nın bakışlarıyla karşılaşmadan tam olarak bunu yaptı.

Hunter ekranın ortasına dokundu.

Video oynatılmaya başladığında Hunter ve Amber'ın fark ettiği ilk şey videonun sessiz olmasıydı. Görüntüler bir odanın içinde çekilmişti... görebildikleri kadarıyla muhtemelen bir yatak odasıydı. Ayrıca bu videoyu çeken kişinin yeterince aralık bırakılmış çift kapı gibi görünen bir şeyin, başka bir odanın ya da gardırobun arkasına saklandığı da açıktı. Kamera her zaman daha iyi bir açı arayarak sola, sağa, yukarı ve aşağı hareket etmeye devam etti. Görüntülerin çok titrek olması nedeniyle kameranın elde tutulduğu belliydi.

Hunter ve Amber, çift kapıların arasındaki boşluktan, kameranın yaklaşık üç ila on beş metre ilerisinde, iki genç gencin (bir erkek ve bir kız) en-suite banyoya açılan başka bir açık kapının hemen önünde durduğunu görebiliyordu. ışığı kapatılmıştı. Kız açıkça Genesis'ti. Siyah saçları açıktı ve zarif dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Siyah, yüksek belli pilili eteğin içine sokulmuş beyaz bir tişört ve alçak topuklu açık ayakkabılar giyiyordu.

Genesis'le hemen hemen aynı yaşlarda görünen çocuk ondan neredeyse otuz santim daha uzundu. Kıvırcık saçları gecenin kendisi kadar koyuydu ve yuvarlak gözleriyle uyum içindeydi. Siyah düğmeli bir gömlek, mavi kot pantolon ve beyaz spor ayakkabı giyiyordu.

Hunter çocuğu hemen tanıdı. Fotoğrafını Gardena Ortaokul 2009 Yıllığı yıllığında görmüştü; UVC Biriminin ofisindeki resim panosuna iliştirilen fotoğrafın aynısıydı. O Pedro Bustamente'ydi.

İkisi el ele tutuşarak konuşuyorlardı.

Genesis'in elindeki şekil bozukluğu Pedro'yu rahatsız etmişe benzemiyordu.

Görüntünün altıncı saniyesinde, yalnızca çok geçici bir hareket olarak tanımlanabilecek bir hareketle Genesis ayak parmaklarının ucuna kalktı ve Pedro başını öne doğru eğdiğinde dudakları buluştu. Genesis ellerini şefkatle Pedro'nun yüzünün yanlarına koyarken Pedro da kollarını onun beline doladı. Öpücük utangaçtı ve beş saniyeden az sürdü, bu noktada durakladılar ve birbirlerine baktılar.

ve sonra tekrar öptüm, bu sefer çok daha tutkulu ve çok daha uzun süre.

Uçağın içinde sanki roller tersine dönmüştü çünkü Hunter'ın yüz ifadelerini inceleyen kişi Linda'ydı.

Öpüşme bittiğinde ikisi konuşmaya başladı. Tuhaf kamera açısı nedeniyle Hunter dudaklarını okuyabilecek kadar net göremiyordu ama vücut dillerini kesinlikle okuyabiliyordu.

Genesis, Pedro'nun söyledikleri karşısında tereddütlü görünüyordu. Bir adım geri attı ve kollarını vücudunun önünde çaprazladı, bu koruyucu bir hareketti, bu da o anda kendini savunmasız hissettiği anlamına geliyordu.

Öte yandan Pedro tamamen kontrole sahip görünüyordu. Güçlü görünmüyordu ama kesinlikle yeterince ısrarcıydı ve Genesis'in üzerinde yükseliyordu. Konuşurken vücudunu bulunduğu yerin biraz soluna doğru konumlandırdı ve kameranın doğrudan görüş alanına girdi, bu da Hunter'ın sonunda dudaklarını okumasına olanak sağladı.

Hadi Gen, söz vermiştin.

Hunter, Genesis'in cevabını okuyamadı.

*Evet*Pedro ona güvence verdi. *Yatak odasının kapısı kilitli. Buraya kimse gelmiyor. Söz veriyorum. Sadece biziz.*

Sonunda, birkaç uzun saniyenin ardından Genesis'in omuzları ve kafası düştü, sanki kendisini olduğundan daha da küçültmeye çalışıyormuş gibi. Hareket, Pedro'nun ondan yapmasını istediği her şeye boyun eğdiğini gösteriyordu ama tuhaf ve biraz da utanmış görünüyordu.

Pedro gülümsedi. *Tamam, burada bekleyeceğim... ve evet, sonra ben gideceğim*.

Pedro beklerken Genesis banyoya girip kapıyı kapattı.

İşte o zaman her şey değişti.

Kapı Genesis'in arkasından kapandığında Pedro döndü ve doğrudan kameraya döndü ve ardından arkasındaki kişiye yaklaşmasını işaret etti. Aniden, çift kapı kaydırılarak açıldı ve bu kapıların arkasında saklanan ve her şeyi filme alan her kimse, hızla Pedro'ya yaklaştı ve solunda durakladı. Kamera artık banyo kapısının yaklaşık bir buçuk metre önündeydi... bekliyordu.

"Aman Tanrım!" diye mırıldandı Amber. Ne olacağını zaten tahmin edebiliyordu.

Kamera sanki her şeyi filme alan kişi sahneye gülüyormuş gibi hafifçe sallandı.

Banyo kapısı nihayet tekrar açılıncaya ve Genesis yeniden ortaya çıkana kadar birkaç uzun saniye geçti. Aradaki fark şuydu ki artık tamamen çıplaktı.

Başını kaldırıp Pedro'nun artık yalnız olmadığını görünce Genesis dondu, bedeni kendi içine çekilmiş gibiydi.

Minik gözlerinin gözyaşları ve korkuyla dolduğu o an, Pedro onun etrafını sardı ve banyo kapısını arkalarından kapattı. Kafası karışmış, kaybolmuş ve açıkça ihanete uğradığını açıkça hisseden Genesis, küçük, dengesiz ellerini kullanarak kendini korumak için elinden geleni yaptı, ancak kameraman ustalıkla hareket etmeye ve her şeyi filme almaya devam etti.

Dehşete kapılan Genesis, hıçkırarak hıçkırarak hızla banyoya girmeye çalıştı ama artık gülen Pedro onun yolunu kesti. Kameraman kamerayı yukarı aşağı, sağa sola hareket ettirerek onun çıplak ve titreyen bedeniyle ilgili her şeyi kaydetti.

Hunter, tam o sırada kendisine bakan Amber'e baktı. İkisinin de klibi izlemeye devam etmesine gerek yoktu.

Hunter görüntüyü duraklatmak için ekrana dokundu.

Linda, 'Bu, okul yılının bitiminden hemen sonra oldu' diye açıkladı. Troy'un evindeki bir partide. Ailesi uzaktaydı. Pedro'nun o gün arabamda bana söylediği şey, kameranın arkasındaki çocuğun Troy Foster olduğuydu. Anne ve babasının yatak odasındaki gömme dolapta saklanıyordu çünkü o gece ne olacağını biliyorlardı. Pedro, Troy, Josie, Janet ve Sofia her şeyi planlamıştı. Hepsi Gen'in Pedro'dan gerçekten hoşlandığını biliyordu, bu yüzden partiden bir hafta önce rahatlıkla onunla çıkmaya başladı. Genesis o hafta çok mutlu görünüyordu. Hala hatırlıyorum." Linda viskisine geri döndü. 'Plan şuydu: Pedro, Genesis'ten onu çıplak görmesine izin vermesini isteyecekti, böylece sırf şaka olsun diye filme alıp

onunla dalga geçebileceklerdi.' İçini çekti. 'Bunlar Pedro'nun kullandığı kelimelerin aynısıydı; şaka amaçlıydı. Burada son derece kırılgan bir küçük kızdan bahsediyoruz... hayatında zaten pek çok şeyle mücadele eden biri. Onun vücudu farklıydı... bunu biliyordu... ve bunun cesaretini kırmasına izin vermemek için çok uğraştı. Sadece kendi yaşındaki diğer kızlar gibi olmak istiyordu, bu yüzden gerçekten hoşlandığı çocuk ona kur yapmaya başladığında, belli ki buna aşık oldu çünkü onun sırtından hoşlanmasını o kadar çok istiyordu ki. Plan işe yaradı çünkü onlar akıllıydı. Ona seks teklif etmedi. Tek istediği onu çıplak görmekti, hepsi bu. Ve Troy'un evindeki partide bunu yapması için onu zorladı." Linda, Hunter'ın elindeki telefonu işaret etti. 'Genesis açıkça eğer bunu yapmazsa Pedro'nun artık onunla çıkmak istemeyeceğine inanıyordu ve o da pes etti.'

Hunter başını salladı.

'Pedro'ya göre, o partiden yaklaşık iki hafta sonra, o ve Troy, Gen tek başınayken apartmanımıza geldiler, özür dilemek istiyormuş gibi davrandılar, ama bunun yerine ona o video klibi gösterdiler ve sırf eğlence olsun diye... sırf şaka olsun diye... Genesis'e kimsenin onun gibi bir "ucubeyle" çıkmak istemeyeceğini söylediler. Ona videoyu saklayacaklarını çünkü birkaç ay sonra okula döndüklerinde bunu Gardena Lisesi'ndeki herkese göstermek istediklerini söylediler.' Linda bir an durdu ve gözle görülür bir şekilde bu zamanı duygularını kontrol altına almak için kullandı. 'O gün, Troy ve Pedro gittikten sonra... Gen yukarı çıktı...' Bu kez Linda yüzünden aşağı süzülen gözyaşlarını tutamadı. 'Mutfağımızdaki en keskin bıçağı kaptı ve neredeyse kendi elini keserek hayatına son verdi. On dört yaşındaydı."

Hunter tekrar Amber'e baktı. Çenesi kilitlenmişti ama bunu yaptığının farkında değildi.

Pedro bana her şeyin sadece bir şaka olduğunu söyledi. Ona söylediklerini gerçekten kastetmediklerini. Bu videoyu asla kimseye göstermeyeceklerini. Sadece genç oğlanlar aptallık ediyordu... eğleniyordu... şaka yapıyordu.' 'Ben öyle...' diye söze başladı Hunter ama Linda onu durdurdu.

'O gün arabamda otururken' dedi, 'Pedro bana, kızlara General'i ziyaret ettiklerinden hiç bahsetmediklerini söyledi. Ne yaptıklarını sadece ikisi biliyordu. Pedro ayrıca bana on üç yıl boyunca suçluluk duygusuyla, utançla ve pişmanlıkla

mücadele ettiğini söyledi. Bana Genesis'in intiharının hayatını mahvettiğini ve yaptıklarından dolayı onu affetmemi istediğini söyledi.' Linda kıkırdadı. 'Mahvoldu *onun* hayat. Buna inanabiliyor musun? Her zaman gelip bana gerçeği söylemek istediğini ama hiçbir zaman buna cesaret edemediğini söyledi. Bana şunu söyledi

Pek çok seminerime bana yaklaşma niyetiyle gelmişti ama sonunda çekip gidiyordu. O gün bana, kendisi için sonuçları ne olursa olsun... bir daha asla... çekip gitmeyeceğine dair kendine söz verdiğini söyledi.' Linda, Hunter'ın şimdiye kadar gördüğü en soğuk gülümsemeyle gülümsedi. 'O gece öldü.'

"Onu öldürdün mü?" diye sordu Amber.

Linda bir bakışla cevap verdi.

"Linda..." Hunter tekrar denedi ama Linda onu yine durdurdu.

"Yapma." Elinde silah, kolu Hunter'a nişan almak için havaya kalktı. 'Söyleyebileceğin hiçbir şey yok... *Robert*. Söyleyebileceğin hiçbir şey yok çünkü hepsini görmedin."

Hunter ve Amber gözlerini kısıp Linda'ya baktı.

"Daha da iyisi," diye düzeltti kendini, "hepsini duymadın." Linda, Hunter'a öfkeli bir sesle, Videonun başına dön, diye emretti. 'Telefonun sol tarafındaki üst düğme. Hacim budur. Sesini aç. Tekrar izle. Daha iyiye gidiyor... çok daha iyiye gidiyor.'

Doksan dört

Hunter ekranın alt kısmındaki video 'oynatma' çubuğunu klibin başlangıcına sürüklerken, uçağın kapısının hemen dışından hafif bir ses geldiğini duydu. Hiçbir şeyi belli etmedi - gözleri Linda'nın cep telefonu ekranından kapıya bakmadı ve duruşu rahat kaldı - ama SWAT ekiplerinin uçağa girmeye hazırlandıklarını biliyordu.

"Devam et," diye ısrar etti Linda. 'Utanma. Sana söz veriyorum, beğeneceksin.' Hunter, klibi yeniden başlatmak için ekrana dokunmadan önce telefonun sesini

sonuna kadar açtı.

Görüntüler yeniden oynatılmaya başladığında Hunter ve Amber artık kamera arkasındakilerin sesini duyabiliyordu. Troy Foster yalnız değildi. *'Şşşt,* Troy'un dediğini duydular. *'Burada olduğumuzu ona söyleme.*diye fısıldadı. *'Bu iyi olacak.'*

Video klipte Genesis, Pedro'yu ilk kez öpmek için parmaklarının ucunda yükseldiğinde ellerini şefkatle yüzünün yanlarına koydu.

*'Pedro'nun o ellerle yüzüne dokunmasına izin verdiğine inanamıyorum.*Birisi yavaşça fısıldadı. Yorumun arkasındaki ses kadındı... genç. *'Onu öldürebilir. O olta kancası elleriyle onu bir balık gibi ağzından yakalayabilirdi.'*

Bu yorum kamera arkasındaki gruptan boğuk kahkahalara neden oldu.

Hunter, bir elektrik şoku gibi omurgası boyunca aşağı inmeden önce kafatasının dibinde bir ürpertinin ivme kazandığını hissetti.

Linda, "Bu yorumu kimin yaptığını tahmin etmek ister misin... Robert?" diye sordu. Hunter, "Janet Lang," diye yanıtladı. 'Melissa Hawthorne'un kız kardeşi.'

Amber, Hunter'a kaşlarını çatarak neler olduğunu anlamaya çalışırken, Linda ona gülümsedi. Anlamaya başladığını biliyordu.

Janet'ın yorumu, daha sonra gelen şeyin tetikleyicisiydi - çocuklar çocuktu - her zaman birbirlerini aşmak istiyorlardı. Herkes Janet'in yorumuna güldüğü için, herkes kendi yorumunu ortaya koymaya karar verdi ve bunun yorumu bir öncekinden daha eğlenceli hale getireceğine inanarak her seferinde bir adım daha ileri gitti.

Janet'ın yorumunun hemen ardından Troy'un yorumu geldi. Sadece bir fısıltı daha. *'Ve daha önce el ele tutuşuyorlardı. Bunu gördünüz mü? Orospu çocuğu deli mi? Peki ya hemen koşmaya başlarsa? Orospu, sahip olduğu çekme kancalarıyla o şerefsizi bir çekici gibi çekerdi. Eski bir et parçası gibi yerde sürüklenecekti..'*

Daha çok boğuk kahkahalar.

Hunter videoyu duraklatırken Linda, "Onun kim olduğunu tahmin etmenin anlamı yok" dedi. 'Gruptaki diğer tek erkek çocuk olduğundan beri.'

Hunter, Linda'nın öfkeli bakışıyla karşılaşmak için başını kaldırdı.

Lütfen devam edin, dedi. 'Yorumlar güzelleşiyor... "şaka" daha komik oluyor.'

Hunter isteksizce tekrar ekrana dokundu.

Bu sözler, Genesis banyoda kaybolana ve grup Pedro tarafından gömme dolaptan çıkarılana kadar sona erdi. Genesis'in dışarı çıkmasını beklerken kimse tek kelime etmedi ve kapı tekrar açılıncaya kadar ortalık sessiz kaldı.

'*Sürpriz!*'Dehşete düşmüş bir Genesis önlerinde donup kalırken kahkahalara boğulmadan önce hepsi bağırdı.

'*İyi ki ondan el işi istememişsin Pedro.*'Pedro banyo kapısını kapatmak için Genesis'in arkasına geçtiğinde kızlardan birinden yorum geldi. '*Muhtemelen sahip olduğu ıstakoz pençeleriyle sikini ve taşaklarını tamamen dilimlerdi - tak, tak, tak.*'

Başka bir animasyonlu kahkaha turu.

Hunter bu yorumun Josie'den geldiğini biliyordu.

'*Evet, içine parmağımı bile sokmazdım*"dedi kızlardan biri. '*Orada da pençesi olup olmadığını kim bilebilir?*

Linda, "O Janet'tı," diye açıkladı.

Hunter çenesinin göğsüne düşmesine ve gözlerinin bir anlığına kapanmasına izin verdi.

Sonrasındaki üç video klibinde de Linda onlarla alay etmek için kendi sözlerini kullanmıştı... onları hatırlamaya itmek için.

Linda, bir mini şişe viskiyi daha bitirirken, 'Tek yaptığım,' dedi, 'onların önerilerini takip etmekti.' Hunter'ın elindeki telefona doğru başını salladı. 'Kabul et, *Robert* – Kötü bir iş yapmadım, değil mi?'

Amber tamamen kaybolmuş görünüyordu.

Hunter'ın dikkati video klibe döndü.

Genesis, Pedro'yu geçip banyoya geri dönmeye çalışırken ellerini Pedro'nun karnına koyarak onu kenara itmeye çalıştı ama Pedro onun için çok güçlüydü.

'*Dikkatli ol, Pedro.*' Yorum yine kızlardan birinden geldi. '*O Edward Scissorhand'leriyle seni kolayca ikiye bölebilirdi. İçleriniz kıyma gibi dökülecek.*'

Daha çok gülüyor.

Hunter klibi duraklattı. Yorum açıkça Sofia Risoli'den, yani şimdi Sofia Eliot'tan gelmişti. Linda'nın planı bu olsa gerek; Lucas Elliot'ı ikiye bölüp muhtemelen içlerini Sofia'nın bulması için kıyma gibi yere yaymak.

'İşte işte, işte buradasın, *Dedektif Avcısı*dedi Linda, Hunter'a telefonunu kendisine geri atmasını işaret ederek.

O yaptı.

Telefonu cebine koyarken "Gizem çözüldü" dedi. “Bu, soruşturmanızla ilgili birkaç soruyu yanıtlamıştır, değil mi?” “Linda,” diye söze başladı Hunter. 'Öfkenizi anlayabiliyorum çünkü ben de bir zamanlar sizin kadar öfkeliydim. Sevdiğim birini benden alan insanlardan intikam almak istedim... ve bu birden fazla kez oldu.'

'İyi. Bu yüzden bana gerçekten yardım etmelisin ve gitmeme izin vermelisin, böylece işimi bitirebilirim.'

Hunter, "Sana intikamınla ilgili bir şey sorayım, Linda," riskine girdi. ‘İşe yaradı mı? Kendini daha iyi hissetmeni sağladı mı? Genesis'i, Michael'ı ve John'u daha mı az özledin? O insanların hayatlarını acımasızca söndürürken – o tamamen masum insanların hayatları – kalbinizi yatıştırdı mı? Acının herhangi bir kısmını yok etti mi... bu kadar uzun süredir içinizde taşıdığınız acının herhangi bir kısmını?'

“Gördün mü... Robert.” Linda'nın ses tonunda alaycı bir ifade vardı. 'İşte burada yanlış anladın. Bu benimle ya da bunun bana nasıl hissettirdiğiyle ilgili değil. Bu kalbimi dindirmek ya da acımı dindirmekle ilgili değil. Hissettiğim acı ancak ben gittiğimde sona erecek. Biliyorum ki. Bu, insanların eylemlerinden sorumlu olmaları ile ilgilidir. Bu, insanların sırf şaka dediği için istedikleri her şeyin yanına kalmamasıyla ilgili.' Öfkeyle başını salladı. 'Her eylemin bir sonucu vardır. Bunu biliyorsun, değil mi? Bazı eylemlerin üçüncü bir adımı vardır, o da “tepki”dir. Genesis'in intiharı, ardından Michael ve John'un ölümü onların eyleminin sonucudur.' Linda işaret parmağını göğsüne sapladı. 'Ben... tepkiyim. Ve inan bana... Robert – ben oluyorum.”

"Ama öldürdüğün insanlar," dedi Hunter, ses tonu küçümseyici olmaktan çok uzaktı, "bahsettiğin eylem konusunda masumlar, Linda. Bunu görebildiğini biliyorum. Hiçbir şekilde o videoyla ilgisi yoktu.'

“Masum mu?” diye sordu Linda sıktığı dişlerinin arasından. 'Masumiyetten bahsetmek istiyorsun, değil mi? Tamam.” Öfkeli bir nefes aldı. ‘Genesis masumdu. Michael masumdu. John masumdu. Hepsi gitti, *Robert*. Bütün ailem.

Sevdiğim herkes... *gitmiş*... çünkü on dört yaşındaki bir grup çocuk gülmek istedi... sadece eğlenmek için... sadece şaka amaçlı." Aptal, çocuksu bir ses çıkardı. 'Ah, bir fikrim var; sırf şaka olsun diye, savunmasız ve narin küçük bir kızı kandırıp kendini açığa çıkaralım, böylece onu filme alabilir ve onu çaresizlik noktasına kadar küçük düşürebiliriz. Sanki Genesis zaten kendi bedeniyle, zihinsel durumuyla, önyargılarıyla ve cehaletiyle ömür boyu sürecek bir mücadele vermemiş gibi.' Linda bir an durup elini kullanarak fikrini vurguladı. 'Peki başka ne inanılmaz biliyor musun? O gruptaki beş çocuk... *beş*. Üçü kız. Hiçbiri, "Bu çok kötü, aptalca bir fikir. Zavallı kıza izin ver. Hiçbirimize hiçbir şey yapmadı, öyleyse neden onu bu şekilde kırmak istiyorsunuz? Birinin sana bunu yapmasını ister misin?" Linda iki eliyle kendini işaret etti. 'Eh, intikam çirkin bir kaltak, değil mi?'

"Ama öldürdüğün insanlar Linda. Genesis'i hiç tanımamışlardı bile.' Hunter bir kez daha onun insani yönüne hitap etmeye çalışıyordu ki bundan emindi. hâlâ oradaydı; tüm o öfkenin ardında saklıydı ama yine de hâlâ oradaydı. Sadece ona ulaşması gerekiyordu. "Aslında, Janet'in üvey kız kardeşi Melissa Hawthorne dışında, Genesis'in hayatına son verdiği on üç yıl öncesine giderseniz, öldürdüğünüz diğer insanların hepsi, onları kimin uğruna öldürdüğünü bile bilmiyordu. Kirsten Hansen, Troy Foster'la yalnızca üç yıl önce tanıştı. Oliver Griffith, Josie Moss'la ancak on yedi ay önce tanıştı.' Etkileyici bir etki yaratmak için durakladı. 'Onların kesinlikle hiçbir suçu olmayan bir şey yüzünden hayatlarını aldın, Linda... onlar da Genesis gibi sadece çocukken olan bir şey.'

Genesis gibi – iki kelime – ve böylece Hunter'ın düşünce süreci tamamen yeni bir donanım buldu ve kafasında yepyeni bir fikir patladı. Suyu test ederken, "Bu insanlar hakkında bulabildiğiniz her şeyi bulmak için olağanüstü bir araştırma yaptığınızı biliyorum" dedi. 'Hepsi hakkında veri toplamak için aylar harcadınız. Araştırmanız kusursuzdu ama size şunu sormama izin verin; onların gençlik hayatlarını araştırdınız mı?'

Linda'nın gözlerinde bir şüphe parıltısı parladı.

Hunter bunu gördü. Linda ona vermese de cevabı biliyordu. Bu işe yarayabilir.

'Eh, yaptık' diye yalan söyledi. 'Neden öldürüldüklerini anlamak için

kurbanlar hakkında bulabildiğimiz her şeyi bulmamız gerekiyordu. Kirsten Hansen'ın Amerika'ya gelmek için neden Danimarka'dan ayrıldığını biliyor musun?'

Linda'nın gözleri ona doğru kısıldı.

'Kirsten Hansen konuşma engeliyle doğdu', Hunter bunu hemen orada uydurdu. 'Submüköz yarık damak. Okulda konuşma şekli nedeniyle diğer çocukların çoğu onunla dalga geçiyordu.'

Linda durakladı ve birdenbire tüm tavrı emin olamadı. 'Düzeltme operasyonu için Amerika'ya geldi. Sonunda kaldı. Oliver Griffith'in herhangi bir fiziksel engeli yoktu ama on dört yaşındayken (Genesis'le aynı yaşta) kürdan kadar zayıftı. Kas eksikliği, beceriksizliği ve sporla ilgilenmemesi nedeniyle sürekli zorbalığa maruz kalıyordu. İtilip kakıldı, dövüldü, dalga geçildi, şakalar yapıldı... hepsi. Ancak liseden ayrıldıktan sonra bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdi. İşte o zaman bir spor salonuna katıldı ve kilo aldı."

Hunter ilk kez Linda'nın kafasının içinde kendini sorguluyormuş gibi göründüğünü düşündü.

Hunter, "Lucas Elliot disleksiktir," diye devam etti. 'Bugün hala bununla mücadele ediyor, ancak çocukken okulda düzgün okuyup yazamadığı için onunla dalga geçildi. Lakabı "aptal ve aptal"dı."

'Ben...' Phil bir soru sormayı denedi ama Linda onu hemen susturdu. 'Kapa çeneni.'

Hunter, "Onca insanı öldürdün, Linda," diye devam etti. 'Çocukken mücadele ettiler. Zorbalığa maruz kaldılar... onlarla alay edildiler... aşağılandılar... itilip kakıldılar.' Hunter'ın duraksaması bir kez daha ağırdı. 'Onlar *vardı* Genesis, kendi yöntemleriyle uyum sağlamaya çalışıyor... kabul edilmek için ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor... kendi kusurlarıyla mücadele ediyor... önyargılara karşı kendi savaşlarını veriyor. En büyük fark şu; onlar hayatlarına son vermediler, Linda... sen son verdin. Bunun sizin için... Yaratılış için adalet olduğuna gerçekten inanıyor musunuz? Genesis'in, annesinin tıpkı kendisi gibi olan, cehaletin üstesinden gelmek için bu kadar çok mücadele eden... sadece kendisi olmak için bu kadar çok mücadele veren insanları öldürmesinin sorun olmayacağına gerçekten inanıyor musun?'

Linda'nın bakışları Phil'e, sonra Amber'a, sonra da Hunter'a kaydı. Belli ki içindeki bir şeylerle mücadele ediyordu. Suçluluk? Utanç? İkisi birden? Hunter bunu söyleyemedi. Tepkisi silaha uzanmak oldu.

"Birinin bunun bedelini ödemesi gerekiyordu" dedi, sesi duygudan titrekti. “Hepimiz on üç yıl önce hayatımızı kaybettik – Genesis, Michael, John ve ben. Onların intikamını almak zorundaydım.” Omuz silkti. 'Göze göz. Masum bir hayat için masum bir hayat. Ne yani?' Sesi yine sakinleşti. 'Bu dünya adil değil Dedektif. Bu hayat adil değil. Eminim bunu zaten fark etmişsinizdir. Eğer bu hayat adil olsaydı Genesis ektrodaktili ile doğmazdı.' Gözleri bir anlığına elindeki silaha kaydı. 'Ben acımı çektim. Artık onların zamanı geldi ve eğer bazı masum insanlar bunun için ölmek zorunda kaldıysa... Omuz silkti. 'Öyle olsun. Şans eseri.”

Hunter yanılıyor olabilirdi ama o anda Linda'nın sözlerinin ikna edici olmadığını hissetti.

Linda, bakışları Phil'den Amber'e ve sonunda Hunter'a kayarken derin bir nefes aldı.

'Bugün yanlış anladığın bir şey daha var... *Robert*. Şu anda anlamayabilirsin ama yakında anlayacağını biliyorum. Hepsi orada, seni bekliyor.”

‘Başka neyi yanlış anladım?’

Tesadüf olsun ya da olmasın, Linda'nın elinde kalan tek şey 'C' planıydı. Sadece bunu yürütmesi gerekiyordu.

“Bugün burada kimsenin ölmeyeceğini söylemiştin.” Hunter ve Amber'e her türlü duygudan arınmış ölü bir gülümsemeyle baktı. 'Yanılmışsın.'

Linda silahını doğrulttu ve iki isabetli atış yaparak havaya yeni, daha yoğun bir kan sisi gönderdi; bu sis kemik parçaları ve beyin dokusuyla doluydu.

Doksan beş

Biniş koridorunda LAPD SWAT ekibi Alpha, uçağa binmek için endişeyle yeşil ışıklarını bekliyordu. Biniş kapısındaki de dahil olmak üzere uçağın tüm pencere

gölgelikleri indirilmişti. Bu, ekibin, uçağa bağlanmak için uzanan açıklıktan sadece birkaç metre uzakta bulunan mafsallı viraja ulaşana kadar koridordan gizlice geçmesine olanak tanımıştı.

Linda, havaalanı yetkililerinden bağlantı koridorunu geri çekmelerini istediğinde, onlar da bunu yapmışlardı ama tamamen geri çekmemişlerdi. Aslında onu sadece birkaç metre geriye taşıdılar.

Bağlantı koridorunun tamamen geri çekilmesi on beş ila yirmi saniye kadar sürdü, ancak yalnızca üç saniye boyunca geri çekilmişlerdi - bir buçuk metreden az. Uçağın alınması Linda'nın doğaçlama yapması gereken bir şey gibi göründüğünden, onun biniş koridorunun düzgün işleyişine ilişkin ayrıntılardan tam olarak haberdar olmadığını tahmin etmişlerdi.

Haklıydılar.

Bunun anlamı, yeşil ışık varken, SWAT Alfa ekibinin koridoru uçağa kadar uzatmasının üç saniye, kapıdaki harici serbest bırakma mandalını kullanmasının bir buçuk saniye ve kapıyı çekmesinin bir saniye süreceğiydi. Toplamda, uçağa hücum etmelerine neredeyse beş saniye kaldı. İdeal değil ama yirmiden çok daha iyi.

Patlama.

Patlama.

Kapı ve uçağın basınçlı iç kısmı tarafından bastırılan yüksek ses, dışarıdan iki patlamış mısır patlaması gibi geliyordu, ancak SWAT ekibi üyelerinin beşi de bunların ne olduğunu tam olarak biliyordu.

SWAT ekibinin lideri Jose Alvarez telsizine "Ateş edildi, ateş açıldı" diye fısıldadı.

'*Git – şimdi*Yüzbaşı Blake'in sesi SWAT ekibi üyelerinin kulaklıklarında patladı.

Dört buçuk saniye sonra uçağın kapısını tamamen açıyorlardı. Bunu yaparken uçağa iki adet M84 şok bombası atıldı. Çarpma anında patladılar.

Patlamanın ardından M84 bombası, kör edici bir ışık parlamasıyla birlikte oldukça gürültülü bir patlama yaydı. Bu, kafa karışıklığına ve koordinasyon kaybına neden olacak şekilde ani körlüğe, sağırlığa ve iç kulak rahatsızlığına neden olmak için tasarlandı.

Patlamaların ardından ekip hemen uçağa bindi; hepsi ellerinde MP5 hafif makineli tüfekleriyle hedef arıyorlardı. Uçağa adım attıklarında takım Lideri Alvarez, Hunter'ı hemen gördü. Kapının sağında, başı eğik, sol eli kulağına dayamış halde duruyordu. Üzerinde sadece boxer ve çorap vardı. Alvarez, Hunter'ın sağında dedektife duvara sabitlenmiş büyük bir kolla kelepçelenmiş bir kadın gördü. Yüzü kanla kaplıydı. Gözleri kapalıydı, sağ eli kulağına sertçe bastırıyordu. Her ikisinin de kafası biraz karışıktı.

"Dedektif Hunter," diye seslendi Alvarez, "iyi misiniz?"

Hunter, "Biz iyiyiz," diye bağırdı.

Hem Hunter hem de Amber protokolü biliyordu. Herhangi bir SWAT ekibinin uçağı alması durumunda yapacakları ilk şeyin uçağa birkaç şok bombası atmak olacağını biliyorlardı. Kapının açıldığını gördükleri anda ikisi de gözlerini kapattılar ve boştaki elleriyle kulaklarından birini kapattılar.

Patlama... bang.

El bombaları patladı ve her biri bir milyon kandeladan fazla iki flaşın uçağa hızla yayılmasına neden oldu.

Alvarez ve ikinci komutanı Portnoy'un Hunter ve Amber'ı rehine olarak tanımlaması bir saniyeden az sürdü. Bunu yaparken MP5'leri sola ve sağa hareket ederek Linda Evans'ı aradı.

Hunter gözlerini açarken “Phil?” diye bağırdı. ‘Phil, iyi misin?’

Cevap gelmedi.

Doksan altı

Sadece birkaç saniye önce.

“Bugün burada kimsenin ölmeyeceğini söylemiştin.” Linda, Hunter ve Amber'a her türlü duygudan arınmış ölü bir gülümsemeyle baktı. 'Yanılmışsın.'

Kimsenin tahmin etmediği bir hareketle Linda kolunu sola uzattı ve silahını Hunter ya da Amber'e değil, ayakları koltuğunun üzerinde ve dizleri göğsüne

doğru çekilmiş Phil'e doğrulttu.

Her şey o kadar hızlı oldu ki Hunter ya da Amber'a tepki verme şansı vermedi. Linda'nın silahı onlara doğrultmadığını anladıklarında çoktan tetiğe basmıştı.

Patlama.

'HAYIR, Hunter var gücüyle ileri atılarak yüksek sesle bağırdı ama onu Amber'e bağlayan kelepçe ve sabit duvar kolu Linda'ya en az bir buçuk metre yaklaşmasını engelliyordu. Önemli değildi.

Linda, Phil'i vurduktan bir milisaniye sonra namluyu doğrudan çenesinin altına getirdi ve bir kez daha tetiğe bastı.

9 mm'lik yumuşak uçlu mermi Linda'nın alt çenesinden kafatasına girdi, ardından dilini ve ağzının tavanını parçaladı. Daha sonra beynine nüfuz ederek yoluna çıkan her şeyi yok etti ve ardından kafatasının üst kısmını toz haline getirdi.

Bir şekilde Hunter, parmağı tetiğe gerekli baskıyı uygularken Linda'nın bakışını yakaladı.

Onlarda hiçbir şey görmüyordu; hiçbir duygu... hiçbir öfke... hiçbir yaşam... sanki mermi silahı terk etmeden önce ruhu bedenini terk etmişti.

Linda'nın cansız bedeni yere düştüğünde, Hunter'ın az önce yaşananların şoku onu bir anlığına felç etti. Orada öylece durdu, gözleri fal taşı gibi açılmış, çenesi düşmüş, nefesi boğazında tutulmuştu.

'Bu olmamalıydı.'

İşte tam o sırada Hunter uçağın kapısının çekilerek açıldığını duydu. SWAT ekipleri geliyordu. Bu, beynini nihayet yeniden devreye girmeye zorladı.

Doksan yedi

'Phil?' Hunter bir kez daha bağırdı, genç adamı görebilmek için vücudunu mümkün olduğu kadar eğmeye çalıştı ama Amber'e kelepçeli olması ne kadar olursa olsun mutfağın arkasını görmesine izin vermiyordu. çok denedi.

Phil, Hunter ve Amber'ın bulunduğu uçağın karşısında oturuyordu. Kendisi mutfağın solundaydı, Hunter ve Amber ise sağındaki perde bölmesine zincirlenmişti.

Takım Lideri Alvarez, Hunter ve Amber'ı teşhis ettikten sonra orta düzlem mutfağına yöneldi. İşte o zaman Linda'nın cesedini yerde gördü. Deri, saç, kemik parçaları ve beyin parçaları hemen arkasındaki uçak duvarına, sağındaki koltuğa ve bazı mutfak dolaplarına sıçramıştı.

Linda'ya doğru koşarken Alvarez, "Hedef aşağı inin" diye seslendi. “Hedef al.” Elindeki silahı tekmeleyerek uzaklaştırdı.

Alvarez ve Portnoy uçağa girerken sola gittikleri için, SWAT Alpha ekibinin geri kalan üç üyesi de kapının önünde sağa dönmüştü. Hunter göz ucuyla iki yeni SWAT ekibinin ortaya çıktığını gördü. Uçağa binmek için uçağın ön ve arka kapılarını kullanmışlardı. Alvarez herkese "Gitti" diye bilgi verdi.

“Sizce mi?” diye bağırdı Hunter, kulakları hâlâ patlamalardan dolayı çınlıyordu. 'Beyninin yarısı arkandaki duvarda. Phil, ilk önce Phil'i o vurdu.' Mutfağın solunu işaret etti. “Mutfakın hemen yanındaki koltuğa kelepçelendi.” Hunter'ın sesi titredi. 'Bana ölmediğini söyle.'

Phil'e ilk ulaşan SWAT ekibi üyelerinden birinden "Tepki vermiyor" yanıtı geldi.

Hunter onlara, "Sağlık görevlilerini buraya getirin," diye emretti.

SWAT ekibi üyesi "Vurulmadı" diye duyurdu. 'Bayıldı ama yaralanmadı.'

“Ne?” Hunter, sersemletici bombaların etkisinden yeni yeni kurtulmaya başlayan Amber'e baktı. 'Onu vurdu. Biz bunu gördük.”

‘Vurdu *en* SWAT ekibi üyesi yanıtladı. Ama o... çok kaçırdı. Kurşun yanındaki koltuğa isabet etti. Dediğim gibi, kendisi yeni bayıldı. Yara yok... kan yok. Yaralı değil.”

Doksan sekiz

Beş saat sonra Linda Evans'ın Torrance'daki dairesi.

Hunter ve Garcia, Linda Evans'ın Los Angeles'ın South Bay bölgesindeki küçük stüdyo dairesinin içindeki duvarlara bakarken, gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmış halde hareketsiz durdular. Duvarlar yerden tavana kadar fotoğraf, şema ve yazılı planlarla sıvanmıştı.

Linda dizüstü bilgisayarını duvarlardan birinden açılan masanın üzerinde bırakmıştı. Çevresinde, masa yüzeyine eşit bir şekilde yayılmış daha fazla fotoğraf ve atış poligonundan bir hedef tatbikat kayıt defteri vardı.

Havaalanında, tüm çatışma sona erdiğinde Hunter ve Garcia acil servis ekipleri tarafından görülmüştü. Avcı iyiydi. M84 sersemletici el bombalarının etkileri uzun süreden beri geçerliliğini yitirmişti. Öte yandan Garcia'nın iki TSA memuruyla çarpışması nedeniyle ayak bileği ciddi şekilde burkuldu. Sol ayağının tamamı bandajlanmıştı ve şimdilik koltuk değneği yardımıyla yürüyordu.

LAX'ten evrakları teslim etmek ve Yüzbaşı Blake ile Polis Şefinden gelen her ne varsa onunla yüzleşmek için doğrudan Polis İdare Binasına gitmeleri gerekiyordu ama arabayı Hunter kullanıyordu ve önce bir bakmak istediğine karar verdi. Linda Evans'ın dairesinde. Kimse bakmadığında çantasından anahtarlarını almıştı. Garcia itiraz etmedi.

Garcia sonunda "Bu çılgınlık" dedi. Dairede bulundukları beş dakika boyunca her şeye sessizce bakmışlardı. 'Her şeyi burada bırakmış gibi görünüyor, Robert. Tüm araştırmaları; gözetleme fotoğrafları, programlar, isimler, adresler... her şey."

*Şu anda anlamayabilirsin*Linda uçakta söylemişti. *Ama yakında bunu yapacağını biliyorum. Hepsi orada, seni bekliyor*.

Hunter hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine mutfak duvarlarından birine iliştirilmiş bir zarfın içinde bulduğu bir dizi fotoğraf çıktısına bakmaya başladı.

Garcia topallayarak masaya doğru ilerledi ve hedef antrenmanı kayıt defterini karıştırmaya başladı. Ne kadar çok çevirirse, o kadar çok kaşlarını çattı. 'Robert, gel şuna bir bak.'

Hunter mutfaktan "Bir dakika" diye seslendi.

"Hayır," Garcia'nın ses tonu kesindi. "Gelip şuna bir bakmalısın."

Hunter zarfı yanında getirdi.

Garcia masanın üzerindeki kitabı gösterdi. 'İlk elli sayfayı falan atlayın' dedi.

‘Bundan sonra bir göz atın ve bana ne düşündüğünüzü söyleyin.’

Hunter, sayfaların yarısından başlayarak, tarihler de dahil olmak üzere sayfalardaki rakamları hızla inceledi. Son rakama ulaştığında partnerine baktı.

‘Bunlar çok etkileyici notalar, Robert.’

Hunter başını salladı. “Altı ay boyunca neredeyse her gün pratik yaptı.” “Kesinlikle,” diye onayladı Garcia. 'Şimdi bu tür puanlara sahip birinin sadece bir buçuk metre ötedeki bir hedefi kaçıracağını nasıl düşünürsünüz? Peki bir adım kadar mı kaçırdın?'

"Yapmazdı" diye yanıtladı Hunter. ‘Kasıtlı olarak kaçırdı.’

Hunter'ın cümlesini söyleyiş tarzında Garcia'nın ilgisini çeken bir şeyler vardı.

Garcia, “Demek o yolcuya, Phillip’e ateş etti, değil mi?” dedi. 'Neden? Etki için mi? Sırf seni korkutmak için mi?' Başını salladı. “Bu hiç mantıklı değil.” Hunter nefesini verdi. 'Etki olsun diye Phil'e ateş etmedi. Sanırım son anda fikrini değiştirdi.”

Garcia köşeden bir sandalye kaptı. Bacağı yine ağrıyordu. Koltuğuna otururken “Fikrini mi değiştirdin?” diye sordu. “Bu daha da az mantıklı, Robert. Evet, elbette masum insanları öldürdü ama o masum insanların en azından o video klibin arkasındaki öğrenci grubuyla bir tür bağlantısı vardı.'

Hunter ayrıca uçaktan ayrılmadan önce Linda'nın cep telefonunu ceketinin cebinden almıştı. Video klibi gören diğer iki kişi
Linda, uçaktaki Hunter ve Amber'ın Garcia ve Kaptan Blake olduğunu göstermişti.

Garcia, "Phil'in bununla hiçbir ilgisi yok" diye devam etti. ‘O sadece uçuştaki şanssız bir yolcuydu.’

Hunter, mutfakta bulduğu fotoğraf çıktılarının bulunduğu zarfı ortağına verdi. 'Hayır, değildi.'

“Ha?” Garcia zarfı aldı ve çıktıların sayfalarını karıştırmaya başladı. Elliden fazla kişi vardı ve hepsi Phil'i çekici, esmer bir kadının yanında gösteriyordu. Açıkça romantik bir bağları vardı. Bazı fotoğraflarda el ele tutuşurken, bazılarında ise öpüşürken görülüyordu.

Garcia fotoğraflardaki iki kişiyi de hemen tanıdı: Phillip Maddox ve Sofia Elliot. 'Ne oluyor?'

Hunter başını salladı. ‘Phil’in Sofia ile ilişkisi vardı.’

Garcia zarfı kucağına bıraktı. 'Mümkün değil.'

Avcı sessiz kaldı.

Garcia, Hunter'a elini kaldırdı. "Durun." 'Bu inanılmaz. Neden bu saçmalıktan korkmuyorsun?'

'Ben... eğer zaten bilmiyor olsaydım olurdum.'

“Ne?” Garcia için hiçbir şey anlamlı görünmüyordu. 'Bunu nasıl bildin?'

Hunter, "Uçakta," diye açıkladı. 'Phil, Linda'ya bir aile kurmaya çalıştığını söylediğinde Linda ona 'aşık çocuk' dedi. Herkesi içki içmeye zorlarken aynı şeyi tekrar yaptı.'

Garcia'nın kaşları havaya kalktı.

Hunter, "Bunun tuhaf olduğunu düşündüm," diye devam etti. 'Takma isim birdenbire ortaya çıktı ve senaryonun tamamına uymuyordu. Sonra ona Lucas'ın disleksik olduğunu söylediğimde Phil bir soru sormaya çalıştı ama Linda onu susturdu. Acil servise gelene kadar kafamda her şey yerine oturmadı. İşte o zaman Phil'le konuşmak için yanına gittim.'

‘Ve itiraf etti.’ Bu bir soru değildi.

Hunter başını sallayarak, "Zorlamak zorunda kaldım" dedi. 'Ona öyle ya da böyle öğreneceğimizi söyledim, o da itiraf etmeye karar verdi. Beş aydır birbirlerini görüyorlar.”

‘Peki İtalya’ya uçmasının nedeni bu muydu?’ Bu sefer bu bir soruydu. "Evet," diye onayladı Hunter. "Lucas Cumartesi günü eve dönüyor, unuttun mu?"

Garcia kıkırdadı. 'Böylece koca geri gelir, karısı birkaç gün daha kalır, ailesiyle falan takılacakmış gibi davranır ve *patlama*, mutlu günler için aşık gelir.'

"Bunun gibi bir şey," diye kabul etti Hunter.

'Linda onun uçakta olduğunu nereden biliyordu?'

Hunter, bulundukları stüdyo dairenin tamamını kabaca işaret etti. "Araştırmasında hiçbir şeyi kaçırdığını sanmıyorum, Carlos." "Sizce başından beri hedefin Phil olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Garcia. ‘Yani Linda, Sofia’nın kocasından çok sevgilisine aşık olduğunu öğrenmiş olsaydı bu mantıklı olurdu.’

"Evet," diye onayladı Hunter. 'Ve içimden bir ses, burada işimiz bittiğinde...

kaç gün sürerse sürsün... kesin olarak bileceğiz.'

Garcia bir anlığına duvarlardaki fotoğraflara baktı. 'İşte bu. Bu yüzden her şeyi olduğu gibi burada bıraktı... her şey düzenliydi. Bütün bunları kolaylıkla yok edebilirdi."

Hunter tekrar başını salladı. Henüz onun peşinde olduğumuzu bildiğini sanmıyorum ama eninde sonunda oraya varacağımızı biliyordu. Bizi istiyordu...' Durdu ve sözlerini daha iyi düşündü. "Herkesin, yaptığı şeyi neden yaptığını bilmesini istedi." Dizüstü bilgisayarı işaret etti. 'İddiaya girerim ki orada o video klibin bir kopyasını bulacağız.'

Garcia, "Yani geri dönmeyeceğini biliyordu" dedi. Tekrar söylüyorum bu bir soru değildi. 'Onun planı her zaman haçlı seferinin sonunda kendi canına kıymaktı. Her şey bittiğinde artık uğruna yaşayacak başka hiçbir şeyi kalmamıştı. Sevdiği herkes gitmişti. Dalgalanma etkisinden bahset.' Bu kadar çok hayatın boşa gittiğini düşünerek başını salladı.

Hunter, Williams ailesinin Linda, Genesis, Michael ve John'dan oluşan büyük bir fotoğrafıyla yüzleşmek için döndü. Birlikte bir restoran masasında oturuyorlardı. Dördü de sanki birisi dünyanın en komik esprisini yapmış gibi gülüyordu. Hepsi birlikte çok mutlu görünüyorlardı.

Bu, tüm stüdyo dairedeki fotoğraf çerçevesindeki tek fotoğraftı; Linda'nın ailesinden kalan tek fotoğrafı.

"Sanırım haklısın Carlos. Bence kesinlikle haklısın.'

Doksan dokuz

Bir gün sonra – Emniyet Müdürlüğü Binası.

Linda Evans dizüstü bilgisayarındaki güvenlik protokolünü devre dışı bırakmıştı. Şifre yoktu. Hunter onu açar açmaz masaüstünü yükledi. 'Genesis' adında yalnızca bir klasör içeriyordu. Hunter son üç saattir yavaş yavaş her dosyayı okuyordu.

"İnanılmaz" diye mırıldandı sandalyesine otururken.

“Nedir?” diye sordu Garcia, bilgisayar ekranının üzerinden Hunter'a bakarak. 'Linda Evans gerçekte ne kadar cesurdu.'

'Neden? Başka ne öğrendin?”

‘Saldırılardan önce hepsini ziyaret etti... hepsini.’

“Onları ziyaret ettin mi?” diye sordu Garcia. 'Ne demek istiyorsun?'

'Janet Lang bir güzellik uzmanı, değil mi?'

'Evet.'

Hunter, "Linda'nın onunla iki güzellik seansı vardı" diye açıkladı.

'Ne? Gerçekten mi?” Garcia ayağa kalktı.

Hunter başını salladı ve dizüstü bilgisayar ekranını işaret etti. 'İkisi de geçen ay. Ama farklı bir isim kullandı.”

Garcia, Hunter'ın masasına gidip ekranı inceledi. "Grace Bauer?" diye okudu. Ekrana yeni bir belge yüklemeden önce Hunter bir kez daha başını salladı. 'Geçen hafta, Çarşamba günü, Oliver Griffith'in canını almadan üç gün önce, Josie ile bir terapi seansı yapmıştı. Tam bir saat boyunca konuştular.”

“Lanetleneceğim,” diye kıkırdadı Garcia.

“Ve şuna bir bak.” Hunter dizüstü bilgisayarın ekranına bir belge daha yükledi. 'Silahını 9 mm'lik satın aldı. Troy'un dükkânında bulduğumuz tabanca. Altı gün antrenman yaptığı atış poligonu

aylar boyunca gittiği atış poligonu aynıydı. Poligonda birkaç kez buluştular.”

Garcia söyleyecek söz bulamayacak kadar şaşkın görünüyordu.

Ekranda başka bir dosya daha.

Hunter, "Ayın başında" dedi, "Grace Bauer, Sofia'nın muhasebecisi olma olasılığını görüşmek üzere Sofia Elliot'ı evinde ziyaret etti. Toplantı da yaklaşık bir saat sürdü.”

'Neden bunu yapıyorsun sence? Neden onları ziyarete gidelim?'

Hunter, "Linda, tüm bunlar bittiğinde hayatına son vereceğini biliyordu" diye açıkladı. 'Sanırım kendisine ve ailesine bu kadar acı, bu kadar yıkıma neden olan insanlarla tanışmak istiyordu. Gözlerinin içine bakmak, onlarla konuşmak, hatta belki de onlardan almak üzere olduğu kişiyi gerçekten ne kadar sevdiklerini anlamak istiyordu. O zamanlar ruh hali gerçekten psikopattı.'

'Bu sadece...'

Garcia'nın işi ofis kapısının çalınmasıyla yarıda kesildi.

'İçeri gelin' diye seslendi.

Kapı kırklı yaşlarının ortasında, koyu renk takım elbiseli bir adam tarafından açıldı. Kalın, koyu sakalı çene hattını yumuşatıyor ve elmacık kemiklerini gizliyordu. “Dedektif Hunter mı?” diye sordu.

"Bu benim," diye yanıtladı Hunter.

Adam masasına yaklaştı. ‘Birkaç gün önce bir şarap kadehi üzerinde DNA ve parmak izi testi yaptırmıştınız, bunu hatırlıyor musunuz?’

Hunter yüzünü buruşturdu. 'Ah, çok üzgünüm. Bu isteği iptal etmeyi unuttum. Son zamanlarda işler oldukça çılgıncaydı ve bu tamamen aklımdan çıkmıştı. O kişi artık ilgilenmiyor.'

Adam, Hunter'a kimlik bilgilerini göstererek, "Belki sana göre değil," dedi. "Ben Kaliforniya Bölge Savcılığının Seks Suçları Bölümünden Ajan Wilson Reeves. Teslim ettiğiniz şarap kadehinin üzerindeki DNA, beş yıldır yürüttüğümüz bir tecavüz/cinayet soruşturmasıyla eşleşti.' Hunter'ın masasına bir fotoğraf koydu. 'Suzy Black - yirmi iki yaşında - San Francisco'lu bir öğrenci.'

Hunter ve Garcia fotoğrafı birkaç saniye incelediler.

Ajan Reeves şöyle devam etti: "Son beş yılda Miss Black'e tecavüz edip öldüren aynı failin aynısını en az üç kadına daha yaptığına inanmak için nedenlerimiz var." Hunter'ın masasına üç yeni fotoğraf koydu. 'Helen Austin – yirmi bir yaşında – San Diego'da bir öğrenci... Martha Driscoll – yirmi dört yaşında – Oakland'da bir anaokulu öğretmeni... ve Alice Pearson – yine yirmi dört yaşında – bir barmen Sacramento'da."

“İnanmak için bir neden var mı?” diye sordu Garcia.

'Dört tecavüz/cinayet saldırısının koşulları, MO ve imzalar hemen hemen aynıydı, ancak fail bu konuda daha iyi hale geldi. Tek hatası beş yıl önce işlediği ilk cinayetti.”

Hunter, Ajan Reeves'in masasına koyduğu ilk fotoğrafa işaret parmağıyla dokunarak, "DNA San Francisco'da kaldı," dedi. 'Suzy Black.' 'Kesinlikle. Bundan sonra artık hata yok. Bu hasta orospu çocuğunu beş yıldır kovalıyoruz Dedektif Hunter, lütfen bana verebileceğiniz bir isim var mı?'

Hunter cep telefonuna uzandı, resim galerisini açtı ve birkaç fotoğrafa göz

attı. “Bir isimden daha iyi bir şeyim var.” Ajan Reeves'e telefon ekranını gösterdi. 'Yüzü bende.'

Teşekkür

Her zaman olduğu gibi birkaç özel kişiye, bir yazarın sahip olabileceği en iyi temsilci olduğu için menajerim Darley Anderson'a yürekten teşekkürlerimi sunuyorum. Darley'nin Melekleri - Mary Darby, Kristina Egan, Georgia Fuller ve ajanstaki tüm ekip, muhteşem oldukları için. Simon & Schuster Birleşik Krallık'taki editörlerim Katherine Armstrong ve Bethan Jones, harika önerileriyle bu kitabı on kat geliştirdiler. Ullstein, Almanya'daki editörüm Monika Boese'ye tüm inanılmaz çalışmaları ve desteği için teşekkür ederim.

Yıllardır çalışmalarımı ve beni fevkalade bir şekilde destekleyen tüm okuyuculara ve oradaki herkese de çok teşekkür ederim. Desteğiniz olmasaydı yazmazdım.

Ayrıca 2019'da bir sonraki romanımda karakter olmak için yarışmayı kazanan Amber Burnett'e de çok özel bir 'teşekkür ederim' demek istiyorum. Bu kadar sabırlı olduğun için çok teşekkür ederim Amber. Bu projeyi tamamlamam bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm. Umarım karakterinizi gerçekten beğenirsiniz.

İlk olarak Büyük Britanya'da Simon & Schuster UK Ltd tarafından yayınlandı, 2022

Telif hakkı © Chris Carter, 2022

Chris Carter'ın bu çalışmanın yazarı olarak belirtilme hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca ileri sürülmüştür.

Simon & Schuster Birleşik Krallık Ltd.
1. Kat
222 Gray'in Inn Yolu
Londra WC1X 8HB

Simon & Schuster Avustralya, Sidney
Simon & Schuster Hindistan, Yeni Delhi

www.simonandschuster.co.uk

www.simonandschuster.com.au
www.simonandschuster.co.in

Bu kitabın CIP katalog kaydı Britanya Kütüphanesi'nde mevcuttur.

Ciltli ISBN: 978-1-4711-9757-4
Ciltsiz Ticari ISBN: 978-1-4711-9758-1
e-Kitap ISBN: 978-1-4711-9759-8
Ses ISBN'si: 978-1-3985-1357-0

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgu olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölen gerçek insanlarla, olaylarla veya mekânlarla olan benzerlikler tamamen rastlantısaldır.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.